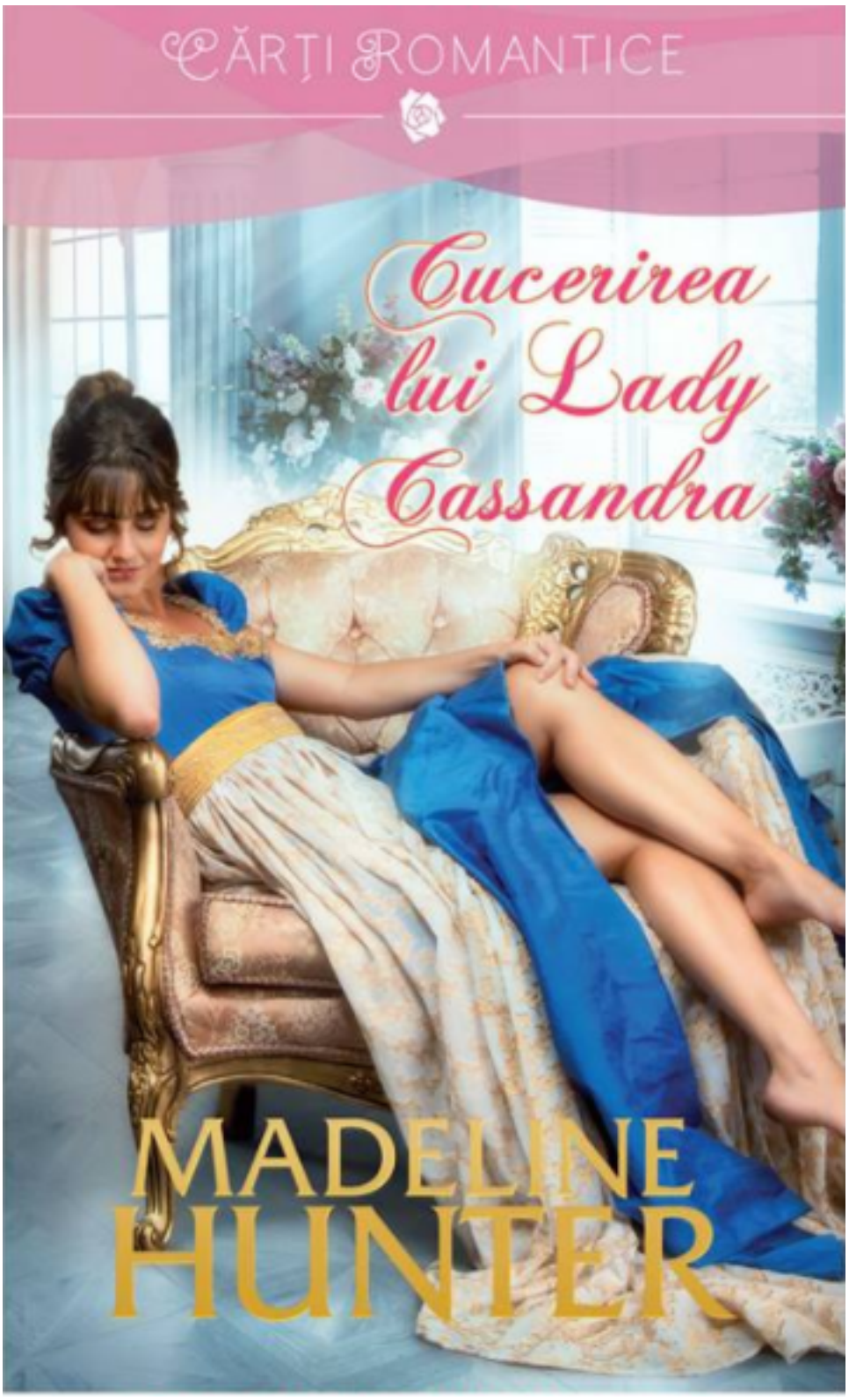

CĂRŢI ROMANTICE
Cucerirea lui Lady Cassandra
MADELINE HUNTER

capitolul 1

August 1798

– Pe minut ce trece, mă simt tot mai uşurată că o să fie o nuntă mică, recunoscu Emma.

Se uită în oglindă în vreme ce servitoarea îi fixa o coroniţă pe creştetul ei cu păr auriu.

– Iar eu îmi doresc pe minut ce trece să fi fost mai mare, zise Cassandra.

Îi făcu semn servitoarei să se dea într-o parte ca să se ocupe ea de aranjarea părului. Acoperită cu mătase albă şi decorată cu perle mici şi cu o pană discretă, cununa avea stil, dar era modestă în înfăţişare, mai potrivită pentru o mireasă adultă, nu pentru o fată care de-abia trecuse de primul ei sezon.

Vârsta Emmei era unul dintre motive pentru o nuntă mică. Celelalte erau locaţia, faptul că majoritatea celor din înalta societate erau în altă parte în august şi, poate, dorinţa Emmei de a nu fi în centrul atenţiei.

– La o nuntă mare, îi poţi evita pe unii fără să sari în ochi, continuă Cassandra în timp ce potrivea două ace de păr la locul lor. Tu, ca mireasă, nu ai s-o poţi face, firește. Dar un oaspete, da.

Emma se uită la reflexia ei în oglindă.

– Te aştepţi să fii ignorată de cineva? De-asta nu ai venit din oraş până ieri?

– De fapt, mă gândeam că ar putea fi nişte oaspeţi pe care *eu* aş vrea să îi evit, spuse Cassandra râzând. Am întârziat pentru că fratele meu a insistat să mă viziteze. Eşti o bună prietenă de te îngrijorezi pentru primirea mea în societate, dar nu ai de ce. Rudele lui Southwaite şi prietenii lui nu v-ar insulta pe el şi pe tine în felul ăsta.

Şi-ar fi dorit să îi zică Emmei adevăratul motiv pentru care îşi amânase plecarea din Londra. Emma avea o intuiţie bună şi ar fi sfătuit-o cum să se descurce cu ameninţările fratelui ei, Gerald, vicontele de Barrowmore, la adresa mătuşii Sophia. Cu un an în urmă, Emma găsise o cale să îi împrumute banii, care pe nepusă masă deveniseră o chestiune urgentă dacă voia să dea peste cap planurile infame ale lui Gerald.

Dar ar fi fost egoist să întuneci ziua de nuntă a prietenei tale cu poveşti sumbre. Emma urma să devină noua contesă de Southwaite, iar libertatea de a-şi ajuta prietena era restrânsă de nişte îndatoriri mai mari. Precum şi de un soţ care nu prea o avea la inimă pe respectiva prietenă.

Emma se foi pe scaun. Expresia ei sugera că îi ghicise frământările Cassandrei. O îmbrăţişă şi îşi sprijini capul de corpul ei.

– Mulţumesc că ai venit, chiar dacă e mai târziu decât fusese plănuit. Dacă nu ai fi fost aici, ar fi trebuit să mă pregătesc singură, numai cu servitoarea, şi nu aş fi avut cu cine să râd ca să îmi ţin emoţiile în frâu.

Cassandra îi mângâie capul Emmei şi buclele care îi cădeau pe umeri. La douăzeci şi cinci de ani, Emma era mai mare decât ea cu doi ani, dar, când venea vorba despre treburi lumeşti, Cassandra obişnuia să se gândească la ea ca la o soră mai mică. Se bucură de îmbrăţişare, mai ales că, dacă găsea o metodă să o scoată pe mătuşa Sophia de sub aria de influenţă a lui Gerald, nu mai aveau să fie multe prilejuri.

– Eşti cea mai bună prietenă a mea, Emma, şi încă una excepţională. Printre calităţile remarcabile ale Emmei se numărau abilitatea de a dezaproba fără dojană şi acceptarea alegerilor unei prietene fără să ceară lămuriri. Nimic nu m-ar fi putut ţine departe. Îşi luă geanta de pe scaun. Şi, acum, un pic de machiaj pe obraji şi buze.

– Ştii că nu mă machiez.

– Doar un pic, Emma, ca să nu arăţi ca o fantomă speriată.

Emma se strâmbă la ea în oglindă.

– Sunt cam palidă, nu-i aşa? Chiar par un pic speriată?

– Mai mult decât un pic. Dar gusturile nu se discută. Nu e ca şi cum te aşteaptă vreun mare mister după ce te duci în camera ta, când se va termina totul. Nu a fost un gentleman în săptămâna asta şi s-a ţinut departe, ca să nu plece din camera ta în dimineaţa ceremoniei?

Emma roşi.

– Cum ai ghicit? S-a purtat exemplar.

– Ce enervant trebuie să fi fost.

Emma se făcu roşie ca focul. Se uitară una la alta şi râseră.

– Probabil vrea să fii nerăbdătoare pentru acea primă dată *oficială*, o tachină Cassandra.

– Cred că l-a împiedicat prezenţa mătuşilor şi a surorii lui. A devenit un model de virtute în ziua în care au sosit ele.

– Asta pentru că mătuşile lui sunt nişte bârfitoare nemiloase. Ele îşi închipuie probabil că faptul că eşti însărcinată e singura explicaţie pentru nuntă. Nu m-aş mira să aflu că au făcut cu rândul noaptea să vadă dacă nu cumva îl prind strecurându-se la uşa ta.

– Hortense pesemne a luat un binoclu în acest scop, chicoti Emma. Adevărul e că mai degrabă Darius nu a vrut să o şocheze pe Lydia.

Cassandra o dădu cu nişte fard şi frecă obrajii Emmei până se colorară uşor. Vicontele de Southwaite, cu care Emma avea să se mărite în curând, se purtase cu sora lui, Lydia, ca şi cum ea ar fi fost o şcolăriţă, chiar dacă avea douăzeci şi doi de ani. Ca să îi păstreze inocenţa, îi interzisese să fie prietenă cu Cassandra, doar unul dintre motivele pentru care aceasta nu se prea topea după el.

Judecând după părerea proastă pe care o avea despre ea Southwaite, nici nu se aşteptase să fie invitată la nuntă.

Emma, în mod evident, câştigase disputa. În ciuda greşelilor lui, o iubea pe Emma foarte mult.

Rămânea de văzut dacă peste câteva luni el ar mai fi suportat-o pe soţia lui dacă mai rămânea Cassandra în Anglia. Ea nu se aştepta ca acele lucruri să fie trecute cu vederea. Prin urmare, aceste pregătiri cu Emma erau cam amare.

– Gata.

Se dădu într-o parte, ca Emma să se vadă în oglindă.

Chiar dacă ea nu era deosebit de frumoasă, ochii Emmei aveau nişte scânteieri fascinante, iar caracterul ei direct ei te subjuga. Acum era cu totul absorbită de reflexia ei.

– A venit momentul şi, dacă nici acum nu sunt gata, nu ştiu când aş fi. Vrei să vii cu mine, Cassandra? Dacă mă clatin când văd oaspeţii, să mă ciupeşti şi să îmi dai un brânci înainte.

– Bărbatul pe care îl iubeşti te aşteaptă acolo, dragă prietenă. Nu o să-ţi pese decât de el după ce se deschid uşile.

Cu toate astea, o luă la pas cu Emma, ca să le ţină măcar încă o dată piept împreună celor care aşteptau.

Un bărbat nu trebuia să arunce decât o privire la Lady Cassandra Vernham ca să înceapă să-şi imagineze lucruri scandaloase. Umbla vorba că gustase din arta plăcerii, iar asta nu te ajuta deloc şi nici nu te descuraja când te copleşeau anumite gânduri.

Stătea lângă nişte ferestre mari pe care ploaia forma pârâiaşe ca nişte arabescuri. Tocmai încheiase o conversaţie, iar acum îi examina pe oaspeţi şi îşi plănuia următoarea ieşire în societate.

Buclele ei întunecate, cu aspectul lor dezordonat, la modă, păreau aproape negre în lumina plăpândă. Ochii ei mari şi albaştri sugerau o inocenţă pe care roşul aprins al buzelor o contraziceau. Rochia crem, vaporoasă îi flata corpul şi îi accentua senzualitatea feminină.

Nu pentru prima oară în viaţa sa, lui Yates Elliston, vicontele Ambury şi moştenitorul contelui de Highburton, îi trecu prin minte că femeia asta, Cassandra Vernham, arăta aşa bine încât îţi venea s-o mănânci. Culorile camerei şi sunetele se estompară în timp ce imaginaţia lui îşi făcea de cap. Gura lui îi sărută şi îi gustă picioarele zdravene şi albe ca zăpada, apoi urca pe corpul ei, în vreme ce mâinile îi săltau rochia crem, dezgolind...

– Ce îndrăzneală din partea ei să vină!

Fantezia plăcută, în care atingea rotunjimea unei extrem de senzuale coapse, se făcu praf. Yates se întoarse şi-l văzu pe prietenul lui, vicontele Kendale, cum se uita lung la Cassandra.

– Mireasa a invitat-o. Sunt prietene apropiate, zise Yates.

Sunetele din recepţie se făcură din nou auzite şi crescură în volum ca o orchestră care îşi acorda instrumentele.

– Trebuie să ştie că Southwaite nu o suferă.

– I-a acordat invitaţia ca să intre în graţiile Emmei, spuse Yates. Dacă lui nu îi pasă că e aici, de ce ţi-ar păsa ţie?

– Nu sunt orbit de dragoste aşa cum este el, de-aia. Am văzut cum te uitai adineauri la ea, de pildă. Cu toate femeile astea disponibile în jur, care sunt al naibii de nerăbdătoare să te accepte, din câte pot să-mi dau seama, nu e cazul să îţi fixezi atenţia exact pe *ea*.

Kendale făcea aluzie la faptul că, în urmă cu şase ani, Cassandra refuzase să se mărite cu baronul Lakewood, unul dintre prietenii lor, după ce el îi pătase onoarea. Reputaţia amândurora avusese mult de suferit din cauza capriciilor ei. Mai rău, în primăvara următoare, Lakewood murise în duel pentru o femeie. Se presupunea că acea femeie era Cassandra, pentru că el nu încetase să o iubească.

– Doar mă gândeam la o afacere pe care trebuie să o închei cu ea şi plănuiam cum să o fac.

Amânarea încheierii acelei afaceri fusese de neiertat, chiar dacă îşi găsea scuze în îndatoririle familiale.

– Ei, la naiba te gândeai. Știu eu privirea aia. Doar dacă... nu cumva plănuiești să o seduci în semn de răzbunare, nu?

Nu chiar în acel moment, cu toate că ideea asta nerușinată îi trecuse prin cap mai mult de o dată în decursul anilor. Fusese doar o încercare neisprăvită a minții lui incitate care încercase să găsească scuze pentru a face ceea ce nu se cuvenea. Cassandra Vernham nu se căsătorise niciodată. Un gentleman nu ar fi trebuit să seducă o inocentă, deși, după ultimele zvonuri, nu mai era chiar inocentă.

După câte se părea, Kendale nu se putea hotărî dacă să fie sau nu de acord cu asta, ceea ce însemna că aprecia ambiguitatea. În mod normal, el se ghida după rigidele noțiuni despre onoare, dar independența suspectă a Cassandrei o făcea să iasă din interpretarea îngustă a acelor idealuri.

– Trebuie să închei cu ea o afacere cu totul diferită. Mult mai plăcută.

Cassandra își părăsi locul de lângă fereastră și traversă sala de recepție. Cu grația și stăpânirea de sine adecvate unei fiice de conte, se alătură unui mic grup de oaspeți. După două minute, era în centrul atenției. După ce intrase în acel grup, atât conversațiile, cât și expresiile musafirilor se schimbaseră de la grijulii și prevăzătoare la libere și însuflețite.

– Ce nebunie și pe Southwaite să își înceapă în felul ăsta căsătoria. Acum o să fie aproape imposibil să rupi legătura dintre soția lui și femeia asta, zise Kendale.

Yates aproape că explicase ceea ce era deja limpede – faptul că Southwaite era prea îndrăgostit ca să-i refuze ceva noii lui soții. Nu se căsătorise el cu domnișoara Fairbourne? În ciuda statutului ei comun? Majoritatea musafirilor nu erau de acord cu acest lucru, așa cum nu erau nici cu Cassandra Vernham.

– Presupun că trebuie să ne facem datoria aşa cum ne-am tocmit. Kendale îşi trecu degetele prin părul negru. La dracu'!

– Se descurcă şi singură.

– Dar i-am promis miresei.

– Fie. Din fericire, o să te ocupi de ea doar până la micul dejun. După aceea, intervin eu. Cred că nu ar trebui să ne ia mai mult de un sfert de oră.

– Despre ce ar trebui să vorbesc cu ea? Să o întreb despre cele mai noi bârfe la adresa ei?

– Măcar ai vreo idee despre ele? Nu ştiam că urmăreşti fiţuicile de scandal, Kendale.

– Nu am citit şi nu am auzit nimic. Cu toate astea, ştiu ce spun zvonurile. La fel ca tine.

Yates ştia, într-adevăr.

– Zvonurile rămân neclare. Bărbaţii rămân anonimi, îşi rosti el cu voce tare gândurile, cumpănind la îndatoririle sale de gentleman.

Nu l-ar fi deranjat să afle cât de adevărate erau bârfele. Chiar dacă nu era totală, decăderea ei fusese îndeajuns de semnificativă cât să îi pună pe jar imaginaţia, şi tocmai de aceea era inacceptabil să fie prietena doamnei Southwaite. Probabil că Southwaite avea să se ocupe de asta în următoarea săptămână.

Cassandra zâmbi în timp ce ieşea din grupul în care se afla şi începu să se plimbe şi să îi salute pe cei pe lângă care trecea.

Kendale se chinui să îşi şteargă de pe faţă încruntarea.

– Gata. Cincisprezece minute ai zis. Şi o secundă de ar trece în plus, te rog să intervii.

Cassandra se rugă ca servitorii să anunţe micul dejun. „Acum."

Până în urmă cu zece minute, se descurcase bine cu cei patruzeci de musafiri din sala de recepţie. Apoi totul luase o întorsătură groaznică. Din motive pe care nu le bănuia, vicontele Kendale, unul dintre cei mai buni

prieteni ai lui Southwaite, nu numai că vorbise cu ea, dar hotărâse să o însoţească.

Ea umbla încolo şi încoace, iar el o urmărea ca o umbră. Încerca să îi incite pe alţii la conversaţie, hop şi faţa lui peste umărul ei. Oricine era aşa generos încât să îi pună şi lui o întrebare primea un răspuns sumar. Să spui că dialogul politicos nu era unul dintre atuurile lui Lord Kendale ar fi fost un fel amabil de a-i descrie lipsa de graţie în societate.

Fusese înrolat în armată, aşa că te puteai aştepta la mai mult din partea lui. Majoritatea ofiţerilor erau foarte prietenoşi. Presupunând că nu evitaseră societatea. Neaşteptata moştenire a titlului său însemna că nu se mai putea ascunde multă vreme. Probabil că îl sfătuise cineva ca la petreceri să se agaţe de o femeie care să îi mai mascheze neîndemânarea.

Se părea că în acea zi o alesese pe ea.

Cassandra încetă să mai discute cu ceilalţi ca să îi scutească. Ea şi Kendale stăteau lângă ferestre, şi între ei se lăsa o tăcere lungă.

– Regretabilă vreme.

Era a treia oară când făcea comentarii despre ploaie. Faţa lui arătoasă avea o expresie goală, iar ochii lui verzi priveau peste mulţime.

– Din fericire, casa asta este uriaşă şi confortabilă, aşa că vremea proastă nu o să strice festivităţile. Dacă el insista pe subiectul respectiv, avea să scoată ce era mai bun din el. De asemenea, furtuna o să împiedice bărcile cu spioni să se strecoare spre coastă, ceea ce ne asigură că dumneata şi Southwaite nu veţi fi nevoiţi să plecaţi pentru a salva ţinutul chiar în ziua în care dumnealui se căsătoreşte.

Kendale se încruntă. Privirea i se oţeli.

– Eforturile noastre de a păzi coasta de musafiri nepoftiţi sunt firave şi nu sunt ridicate în slăvi, dar sunt sigur că nu merită să fie luate peste picior.

– Dar nu vă iau peste picior, Lord Kendale. Chiar sunt unul dintre puţinii oameni care ştiu îndeajuns de multe despre ce faceţi încât să sărbătorească aşa cum se cuvine. Mi s-a spus despre curajul dumitale în recenta aventură din această vară. Apoi, nu aş insulta niciodată un bărbat pe care draga mea prietenă Emma îl preţuieşte aşa mult.

El îşi mută privirea la mire şi mireasă.

– Aş fi preferat ca domnişoara Fairbourne să fie discretă în privinţa acestor lucruri. Nu ar trebui să dea apă la moară zvonurilor unora...

Se opri. Mai bău nişte punci.

„Unora ca tine." Asta era ceea ce începuse să spună înainte ca bunul-simţ să îl oprească. Asta sau poate ceva mai rău.

În mod clar, bărbatul ăla era insuportabil. Ea îşi dădea silinţa să îl tolereze, iar el cuteza să o insulte pe faţă.

– Vă e teamă că o să le şoptesc despre dumneata noilor mei iubiţi, Lord Kendale? Că vă voi divulga numele unui spion francez?

– În zilele noastre, e greu să deosebeşti un spion francez de un prieten francez.

– Atunci, permiteţi-mi să vă liniştesc, sir. Ceea ce îmi spune Emma în secret nu o să alimenteze bârfele *nimănui*. Până şi femeile rău-famate au cinstea lor. Dar propriile dumitale experienţe cu sexul frumos deja v-au învăţat asta, nu-i aşa?

– Am fost scutit de experienţe cu femeile care sunt hotărâte să fie rău-famate. Având în vedere ce i-a costat pe alţi bărbaţi, nu regret ce e posibil să fi ratat.

– Ce noroc pe capul dumitale! Să înţeleg că sunteţi foarte atent cu ce femei vă însoţiţi şi că ar trebui să fiu flatată pentru atenţia pe care mi-aţi arătat-o azi. Cu toate astea, nu mă pot întreba dacă nu cumva aţi mai avut vreo experienţă cu *vreo* femeie în afară de rudele şi guvernanta dumitale, desigur.

Kendale mijì ochii. Dădu să răspundă. O mână i se aşeză pe umăr şi-l opri.

– Iertaţi-mă că vă întrerup, dar părea că urma să vă luaţi la bătaie. Vicontele Ambury îi zâmbi prietenului său, apoi Cassandrei. Dacă se lasă cu pumni, ar trebui să rezolvăm totul în intimitatea terasei. Mă ofer arbitru, la naiba cu ploaia!

Kendale se înroşi. Stânjeneala îl făcea să fie şi mai furios. Cassandra se uită spre Emma să vadă dacă mica lor dispută fusese observată de draga ei prietenă, a cărei zi a nunţii nu ar fi trebuit să fie pătată astfel.

Încercă să detensioneze atmosfera cu nişte glume.

– Nu aş îndrăzni să vorbesc urât despre ploaie, Lord Ambury. Rochia asta nu ar rezista nici unei burniţe, darămite potopului de afară.

Ochii albaştri deosebiţi ai lui Ambury o inspectară din cap până în picioare. Privirea lui zăbovi pe mătasea diafană, de un crem semimat, ce se revărsa din talia înaltă a rochiei ei.

– Adevărat. Îndrăznesc să adaug că, dacă s-ar uda, rochia asta s-ar lipi de dumneavoastră ca hainele de pe statuile greceşti. Seducător în mod clar, dar poate nu foarte potrivit cu o petrecere de nuntă. Se întoarse spre prietenul său, care se retrăsese într-o tăcere posacă. Kendale, poate vrei să îi iei ceva de băut lui Lady Lydia. Pare că moare de sete acolo.

Lord Kendale dispăru. Cassandra ar fi preferat să nu o facă. Ambury era unul dintre cei pe care încerca să îi evite. Ca să se trezească cu el fix în faţa ei, cu zâmbetul ăla răutăcios care o făcu să se întrebe cam cât de neplăcut urma să fie totul.

Nu îl ştia bine pe Kendale, dar pe Ambury da. Până în vara respectivă, ani la rând nu schimbaseră decât scurte saluturi. Cu toate astea, o chestiune personală ce se ivise în ultimele luni avusese nevoie de mai multe cuvinte.

Când îşi vânduse bijuteriile, în primăvara ce trecuse, la casa de licitaţii Fairbourne, Ambury câştigase

cele mai bune piese, o pereche de cercei cu safire și diamante. De atunci, o tot amâna cu plata.

Discuțiile lor pe această temă avuseseră loc în scris și erau de o politețe rigidă. Totuși, după un atac de panică în urma vizitei fratelui ei, cu două zile în urmă, și după ce se hotărâse să o ajute pe mătușa Sophia să fugă, îi scrisese o misivă deloc temperată și plină de cereri și acuzații.

Cu puțin noroc, el nu apucase să o citească. Nu pentru că reacția lui ar fi schimbat ceva esențial în adevărul poveștii pe care o aveau de împărțit și în adevăratul motiv pentru tăcerea cu care se confruntau în momentul de față. Ambury nu o suporta din pricina rolului pe care îl juca ea în viața unuia dintre prietenii lui.

Privirea și atitudinea lui transmiteau un dispreț la care se aștepta, dar și o masculinitate de netăgăduit, care o luă prin surprindere. Felul lui de a fi era provocator, iar ochii lui o îmbiau să... ce? Să se joace cu focul care mocnea în ciuda faptului că amândoi știau că nu ar trebui să o facă? O atingere mai caldă, un pic mai periculoasă, ar fi fost de ajuns ca el să înțeleagă că putea să fie cucerită chiar și numai cu un zâmbet și că era în stare de orice își închipuia el.

– Mulțumesc că m-ați salvat, spuse ea. Îmi doresc mult să vorbesc cu Lady Hollenfield, dar nu îndrăzneam să îl iau cu mine și pe Lord Kendale.

Se dădu la o parte, astfel încât el să își dea seama că nu mai era nevoie să o însoțească.

– Iertați-l pe Lord Kendale. Ne străduim să îi îmbunătățim manierele. Sunt încrezător că într-un an sau doi va ajunge să nu mai provoace mai mult de trei bătăi la o nuntă la care participă.

Ea râse ușurel la acea glumă. Spre disperarea ei, el interpretă asta ca pe o invitație de a merge cu ea. Îl privi chiorâș.

– V-ați întors ieri din oraș?

– Am ajuns ieri, dar am venit din Essex.

– Atunci, înseamnă că nu aţi fost prin oraş de ceva vreme, nu?

– Sunt încă prins cu nişte chestiuni de familie care m-au ţinut departe de oraş mai multe săptămâni, după cum am explicat în scrisorile mele.

Dacă nu fusese în oraş, atunci probabil nu îi văzuse scrisoarea în care îl acuza că îşi folosea familia ca pe o scuză pentru a-i amâna plata pe bijuterii.

– Vă întoarceţi în oraş după micul dejun?

– Mai am nişte treburi de rezolvat la reşedinţa familiei. Mă aştept să fiu în oraş până luni.

Moment în care avea să îi citească scrisoarea care era la el acasă de mai multe zile. „Direct" era un cuvânt diplomat prin care îi putea fi descris tonul.

Muzicienii îşi încheiară piesa. Lipsa muzicii lăsă în urmă un pustiu.

– O să cântaţi azi? întrebă ea, căutând un subiect mai puţin periculos.

Ambury era cunoscut drept un violonist minunat. Era un talent neaşteptat pentru un bărbat sociabil, despre care s-ar fi presupus că nu avea pasiuni fertile.

– Cânt rar în public.

– Nici măcar pentru bunul dumitale prieten şi mireasa lui?

– Deja le-am cântat. În privat.

– Trebuie să fi fost foarte romantic.

– Probabil. Nu ştiu.

– Haideţi, vă aşteptaţi să cred că nu v-aţi folosit de muzică să înmuiaţi inima unei femei? Nu sunteţi cunoscut drept un bărbat care să se abţină să se folosească de un avantaj în jocurile iubirii.

– Aşa o să ne petrecem timpul? Comparându-ne unul altuia reputaţia? Sau o să fiu constrâns să nu particip la discuţie pentru că sunt un gentleman?

Ce răspuns usturător! Ajungând la concluzia că o discuţie politicoasă era imposibilă, se îndreptă spre Lady Hollenfield.

Ambury o urmă îndeaproape.

– Nici nu îmi dau seama de ce m-a abordat Kendale, zise ea când deveni evident că el nu avea să plece. Nu îi pasă de mine mai mult decât oricui din cercul vostru. Iar dumneavoastră sunteți acum la fel de dornic de discuții ca el. Cu toate femeile de pe-aici, sunt sigură că vă puteți bucura de o companie mai plăcută decât a mea în timpul care v-a rămas.

– Mă îndoiesc. Acum mi-a rămas în cap imaginea îmbietoare a acelei rochii udate de ploaie, ceea ce vă oferă un avantaj în fața celorlalte.

– Dacă vă concentrați pe trecutul femeii care o poartă, veți face imaginea să dispară numaidecât.

El se încruntă, de parcă încerca să îi urmeze sfatul. Ochii ăia albaștri o scrutau lent. Examinarea se dovedi atât de minuțioasă, că se simți goală când el se uită în ochii ei. El îi oferi un zâmbet devastator și diabolic.

– Din păcate, sfatul dumneavoastră nu a făcut altceva decât să înrăutățească situația. Acum rochia cade pe un corp frumos, și să fiu al naibii dacă mai contează ceva.

– Nu sunt o școlăriță vrăjită de farmecul dumitale, Ambury. Tot flirtul ăsta îndrăzneț cu care ieșiți la înaintare nu o să facă mai puțin ciudată atenția pe care mi-o acordați.

El râse ușurel, dar ochii lui spuneau altceva. Ambury era în stare să zâmbească prietenos și în același timp săgețile lui să te facă fărâme. Ea se temu că și le ascuțea chiar în acel moment.

– Sunteți prea deșteaptă pentru noi. Adevărul e că Lady Southwaite ne-a cerut mie și lui Kendale să ne asigurăm că nu rămâneți singură, în timp ce ea se ocupă la petrecere de rudele soțului ei. Nu îi ziceți că v-am spus. A avut intenții bune.

Tipic pentru Emma. Din păcate, ea nu știa că Kendale și Ambury erau ultimii oameni din încăperea aia care ar fi trebuit aleși pentru acea misiune.

Își îndreptă întreaga atenție asupra acelui bărbat forțat să se ocupe de ceea ce cu siguranță nu își dorea. Prea arătos pentru binele lui și mult prea fermecător pentru siguranța femeilor, Ambury făcea toate capetele să se întoarcă înspre el când intra într-o încăpere. Așa cum se întâmplă adesea în cazul bărbaților, ceea ce e nedrept, vârsta adultă nu-l făcea decât mai atrăgător.

Probabil avea peste treizeci de ani, dar părul lui negru nu se subțiase deloc. Firavele riduri care se schițau la colțurile gurii lui doar atrăgeau atenția asupra felului în care arăta ea, masculină și bine conturată. Zvelțețea și puterea lui se potriveau de minune cu hainele la modă pe care le purta cu iscusință, reușind să combine armonios o grijă nemaipomenită față de sine și o indiferență arborată cu mare încredere.

Ochii lui de un albastru intens și înfundați în orbite o priveau la fel de direct cum îl privea și ea. Toată lumea spunea că ochii lui îi reflectau buna dispoziție, dar amuzamentul lui din acel moment ascundea ceva ce nu ar fi flatat-o.

– Emma nu știe de ce voi doi nu v-ați lua o asemenea obligație, zise ea. I-ați fi putut explica și v-ați fi eliberat de sarcină.

– Departe de mine gândul de a-i dezvălui problemele de onoare cu care vă confruntați dacă dumneavoastră ați ales să nu o faceți. Doar cred că e o omisiune ciudată pentru o prietenie așa apropiată.

– Emmei nu îi pasă de povești vechi sau de bârfe grosolane. Este o persoană deosebită, care îi acceptă pe oameni așa cum sunt și care își formează propriile păreri fără să țină cont de ale altora. Ați dat dovadă de generozitate că ați fost de acord cu cererea ei. Totuși, nu am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Am promis. V-ați ales cu unul din noi pe cap.

Dacă era nevoită să îl suporte încă o dată pe Lord Kendale, atunci chiar avea să se lase cu bătaie. Și, cum se părea că Ambury nu îi citise încă scrisoarea...

– Cât timp suntem nevoiți să ne ținem companie?
– A cerut să vă însoțim pe durata micului dejun.
– Așa mult?
– Mă tem că da.

Se pare că avea să îi stea alături ore în șir. Ce plictiseală enervantă!

capitolul 2

– Sper că nu te deranjează să ieșim pe ușa asta, zise Lydia în timp ce înainta pe coridorul ce dădea în aripa de nord a conacului. Aș prefera să nu mă vadă mătușile mele și să scap de întrebările lor.

Cassandra bănui că întrebările ar fi fost despre cât de potrivit era pentru Lydia să călărească în compania ei. Deși Lydia era îndeajuns de în vârstă încât putea fi considerată fată bătrână, trăia sub supravegherea unei cete de adulți. Cassandra știa că și familia ei năzuia să se poarte cu ea în același fel. Se bucura de libertate numai pentru că mătușa ei Sophia îi oferise un cămin.

– Sunt pur și simplu fericită că s-a oprit ploaia. O să fie minunat să călărim și apoi să facem o baie în mare.

Cassandra își ridică poalele ca să nu calce pe rochia de călărie în nuanță roz pe care o împrumutase de la prietena ei. Faptul că Lydia era mai înaltă explica întru câtva de ce era mai lungă, dar fusta era lungită peste măsură din croială și ca să asigure decența în șa. Observă cu regret că nu i se potrivea din mai multe motive. Materialul îi strângea pieptul.

– Le-am zis servitorilor să îți aducă o scăriță sigură, ca să nu ai probleme cu noroiul, zise Lydia în timp ce deschidea ivărul de pe ușa grea.

Lydia nu avea nevoie de asemenea ajutor. Era expertă în călărie – asta și pentru că era sora unui bărbat care stăpânea una dintre cele mai grozave ferme de cai din Anglia.

Doi rândași așteptau afară, ținând hățurile. În timp ce erau ajutate să se suie în șa, Cassandra remarcă un alt motiv pentru care Lydia nu voia ca mătușile ei să o observe plecând. Lydia purta pantaloni sub fustă și își pusese o șa în care putea călări cu picioarele răschirate. Șaua femeiască a Cassandrei facilita un călărit confortabil, însă ea se îndoia că Lydia ar aprecia un ritm de mers prea accelerat.

Evitară calea ce lega casa de drumul principal și călăriră pe câmp. Soarele strălucea puternic, iar umezeala forma o ceață fină.

– Am fost încântată de sugestia ta, Lydia, dar sper să consideri că a meritat dacă frații tăi descoperă că am ieșit.

Lydia zâmbi. Spre deosebire de zâmbetele pe care le afișa în mod public și care păreau la fel de false precum erau, acesta îi lumină întreaga față. Ochii ei negri și părul întunecat, structura delicată a feței sale pe care totuși oasele se distingeau clar îi confereau o înfățișare plăcută și cumva poetică.

– Cred că fratele meu o să fie ocupat toată după-amiază și nu o să se gândească la mine. Nu o fi așteptat el să se bucure de plăceri, dar nu cred că l-ar deranja să repete experiența.

Cassandra izbucni în râs.

– Nu aveam habar că ești conștientă de asta.

– Nu ar trebui să știu, dar nici nu sunt proastă.

Lydia îndrumă caii spre nord pe drumul de coastă atunci când ajunseră acolo. Noroiul părea și mai neplăcut și umplea făgașele care se adânciseră în țărână. Cassandra spera ca până dimineață condițiile să se îmbunătățească, altfel i-ar fi luat zile să se întoarcă în Londra.

– Am citit despre tine săptămâna trecută în pagina de scandal, zise Lydia.

– Nu e o noutate.

De ani de zile, articolele de scandal sugerau că ar fi avut tot soiul de purtări rele. Nu erau decât aluzii, în mare

parte inventate, dar existau oameni care plecau urechea la aşa ceva - în special familia ei.

- Se spunea că nu ai mai fost văzută pariind la jocurile de noroc de luni de zile. Asta e ceva nou pentru tine - să devii celebră pentru că renunţi la un viciu. Sper că nu te cumineşti. O să plâng dacă se întâmplă aşa ceva.

- Mă tem că în privinţa asta e necesar să o fac. Pierderile pe care le-am suferit astă-primăvară m-au învăţat să nu am încredere nici în norocul meu la masă şi nici în onoarea celor cu care joc.

Asta îi atrase în asemenea măsură atenţia Lydiei, că încetini ritmul calului său.

- Am auzit că a trebuit să îţi vinzi bijuteriile ca să îţi revii. Vrei să spui că au trişat ceilalţi jucători?

- Sunt aproape sigură. Nu îndrăznesc să o spun în public şi oricum nu aş putea să o dovedesc.

- Eşti convinsă că nu se poate dovedi?

- Doar dacă sunt prinşi în timp ce trişează din nou.

- Da, presupun că mai puţin de atât nu ar fi îndeajuns.

- Din păcate, nici asta nu mi-ar înapoia banii.

Din cauza acelei pierderi, intrase în tot felul de necazuri. Fusese forţată să îşi vândă bijuteriile ca să îi plătească pe creditorii care o ajutaseră la nevoie. Acum îşi dorea să le mai fi ignorat ameninţările câteva luni şi să întârzie licitaţia.

- Trebuie să îmi spui ce s-a întâmplat. O să-mi bat capul să găsesc o cale de răzbunare. O să am şi eu de lucru în timp ce fratele meu mă ţine captivă. Acum, că a venit la Crownhill, restul verii o să fie de o plictiseală teribilă.

- Te plângi prea mult, Lydia. Faţă de fratele meu, al tău este un sfânt. Măcar al tău îţi doreşte binele. Mă tem că acest lucru nu e valabil şi în cazul lui Gerald, dar nu ştiu de ce.

- A fost nemilos? Ce mai poate face? Nu îţi dă nici un ban şi nu a făcut nimic altceva decât să te dezonoreze.

- A tot căutat metode să mă convingă să-l ascult.

Şi mai şi găsise una. Şi-ar fi dorit să îi facă confidenţe Lydiei, dar o asemenea lejeritate ar fi putut da naştere unor bârfe care l-ar fi ajutat pe Gerald cu planul lui. Ieşirea cu Lydia era un compromis, căci adevărul era că nu mai fuseseră bune prietene de mult timp.

– Ticălosul! Doar nu speră că o să reuşească să îţi forţeze mâna să te căsătoreşti după atât timp.

– Ba mă tem că asta vrea.

– Atunci, e un prost şi nu a priceput niciodată ce înseamnă pentru el. Dacă nu l-ai lăsat pe Lakewood să acţioneze cum se cuvenea şi ai supravieţuit consecinţelor timp de şase ani, cu greu o să te laşi impresionată de ameninţările lui de acum.

Spusele Lydiei o flatau mai mult decât merita. Şi nici nu era la curent cu pericolele date de situaţia prezentă. Gerald îşi dăduse seama că, în timp ce ameninţările la adresa Cassandrei nu aveau nici un efect, cele la adresa mătuşii Sophie dădeau ceva rezultate.

O apucă greaţa când îşi aminti zâmbetul afectat al lui Gerald când acesta îi spusese că el nu o credea pe mătuşa Sophie în toate minţile şi considera că avea nevoie de îngrijire şi de supraveghere. Se fălise că fusese isteţ şi descoperise un nou front pe care să îşi ducă războiul. Ea spera că fusese credibilă când pretinsese că ei nu îi păsa şi că îi considera ameninţările nu numai dezonorante, ci şi imposibile.

Adevărul era că se cam dădea de ceasul morţii şi se perpelea gândindu-se la vulnerabilitatea mătuşii Sophie. Rudele erau gonite întotdeauna. În mod oficial, fratele ei nu avea nici o autoritate asupra mătuşii sale, dar, ca ruda cea mai apropiată de sex masculin, şi pe deasupra şi conte, ar fi reuşit probabil dacă îşi punea asta-n cap.

El sperase ca ea să îi accepte autoritatea şi să o cruţe pe mătuşă. Voia să o vadă căsătorită, să fie redusă la tăcere şi să o vadă plecată din Londra şi din societate, ca să fie scutit de ruşinea de pe urma ei.

Ea își închipuia cam cum i-ar fi fost viața dacă ar fi fost de acord cu cererile lui. Ar fi fost legată pentru totdeauna de un individ amabil și plictisitor căruia i-ar fi plăcut să vâneze prepelițe și ar fi urât sezonul. S-ar fi îngropat în vreo casă de la țară. Până și Lakewood ar fi fost de preferat, dar nu îl plăcuse și nu avusese niciodată încredere în el.

– Mătușa Hortense se gândea să vină și ea cu noi, zise Lydia. Slavă Domnului că a hotărât că e prea rece să iasă în această după-amiază. Ne-ar fi stricat distracția.

– I-ai zis că o să facem baie în mare și că o să călărim?

– Greșeala mea. Îi făcu cu ochiul. Dacă ar fi venit, ar fi insistat să ni se instaleze un pavilion pe mal și să aibă alături o armată de servitori. Am fi pierdut ore în șir cu pregătirile.

Cassandra înțelese din răspunsul ei că nu le așteptau nici servitori, nici vreun pavilion.

– Ai zis că e un loc retras.

– Îți faci griji pentru intimitatea ta? Nu te teme. Nu știe nimeni în afară de mine drumul către apă, iar din bărcile de pescuit din golf nu se poate vedea plaja. Urmează-mă. O să-ți arăt.

Lydia își îndrumă calul spre coastă, spre o zonă de teren înalt și accidentat. Cassandra o urmă, nerăbdătoare să se îmbăieze în mare. Furtuna nu împrospătase aerul așa cum o fac ploile de vară. Dinspre sol se înălța un abur care sporea disconfortul.

– Trebuie să urcăm pe culmea asta, apoi să coborâm pe partea cealaltă, zise Lydia. Nu te îngrijora pentru felul în care calcă calul. Nu o să cadă.

– Pe partea cealaltă e la fel de abrupt?

– Și mai și. Când o să ajungi la mare, o să vezi că o să merite, promit.

Lydia își conduse calul pe un drumeag pe care doar ea îl putea zări. Cassandra o urmă cu o strângere de inimă. Nu călărea deloc rău când ieșea la plimbare prin

parcurile Londrei. Acum, își imagină că avea să cadă pe stâncile și prin desișurile pe lângă care treceau.

Își concentră atenția la cal și se rugă până când drumul se nivelă, iar ea ajunse lângă Lydia. Spre disperarea ei, micul platou pe care stăteau părea să dea într-o pantă.

Își adună tot curajul în timp ce se uită lung la malul abrupt.

- Hai să ne oprim aici un minut dacă nu te deranjează.

- Cred că nu avem de ales, spuse Lydia.

Cassandra se uită la ea. Lydia privi în jos, cu pleoapele lăsate, iar pe față i se citea o curiozitate fascinată. Cassandra aruncă și ea o privire într-acolo.

Și alții hotărâseră să se îmbăieze în mare. Ambury și Kendale erau jos, lângă apă, și se dezbrăcau. Caii lor erau legați de catargul unei epave ruginite, aproape de fațada stâncii.

- Lydia, credeam că ai spus că nimeni altcineva nu mai știe de locul ăsta.

- Presupun că și fratele meu îl știe. Probabil i-o fi adus vreodată aici.

Ambury tocmai își dădea jos jacheta și își descheia nasturii de la mâneci. Întrucât briza îi zburătăcea părul și era doar în cămașă, pantaloni și cizme, semăna cu un pirat. În câteva clipe, urma să arate ca un zeu al mării dezgolit.

Cassandra abia de băgă de seamă că și Kendale se afla mai departe. Își dăduse deja jos cămașa și își dezgolise spatele puternic și musculos pe care se zăreau niște cicatrici ciudate. Ambury se dezbrăcă și el de cămașă.

Mușchii umerilor se încolăciră și se mișcară tensionați și seducători atunci când se așeză și se descălță de cizme. Îi zise ceva lui Kendale, și râseră amândoi. Era un sunet complet diferit de ce mai auzise până atunci Cassandra. Un râs masculin, împărtășit numai de cei de genul lor.

O fascina să asiste în secret la prietenia lor intimă. Și o mai fascina și corpul lui Ambury, care se ridică din

nou. Își descheie pantalonii. Îi trase în jos peste coapse, cu tot cu lenjerie. Se aplecă să și-i scoată.

La urechile Cassandrei ajunse o răsuflare întretăiată. Se întoarse și o văzu pe Lydia căscând ochii.

– Închide ochii, Lydia! Nu ar trebui să...

– O, termină, spuse Lydia. Zici că ești ca mătușile mele sau, mai rău, ca fratele meu. Tu te uiți și nu ești căsătorită. Eu de ce nu pot?

– Nu ar trebui să mă uit nici eu.

– Și, cu toate astea, te holbezi în așa hal, că ai putea crede că vrei să îi desenezi.

– Reputația mea e deja pătată. A ta nu e. Mai mult, dacă se va afla că ai fost aici, *pe mine* o să cadă vina.

Imaginându-și acuzațiile lui Southwaite, Cassandra se aplecă și își întinse mâna ca să îi acopere Lydiei ochii. Lydia râse și își îndemnă calul să înainteze, ca să nu o mai poată Cassandra atinge.

– Lydia! Haide acum...

– Ei, prostii. Cred că sunt prea bătrână să mai fiu o necunoscătoare, așa cum sunt acum, iar zvonurile zic că tu te-ai deșteptat de ani de zile. Dacă o să fim prinse, o s-o încurcăm amândouă.

– Dacă vreunul din ei se întoarce, să te uiți în altă parte. M-ai auzit? Nu o să fiu responsabilă de faptul că îți pierzi naivitatea în felul ăsta.

– Ce delicatețe! Cred că îmi place mai mult de Cassandra din paginile de scandal decât de cea adevărată.

– *Lydia!*

– Promit. Apropo, nu aveam habar, dar deloc, că fundul unui bărbat poate arăta așa. Parcă e sculptat în piatră. Forma sugerează că e moale ca al nostru, dar alte lucruri mă fac să mă gândesc că e și destul de ferm cât să respingă o săgeată.

Cassandra studie fundurile despre care era vorba. Îi atrase atenția în special cel al lui Ambury. Era într-adevăr ferm, bine definit și fermecător de bombat.

– Am auzit că nu toţi bărbaţii deţin funduri de o frumuseţe aşa măreaţă, Lydia. Bărbaţii molatici o să fie moi şi acolo, presupun.

– Aşa ai auzit, hmm?

– Da. Aşa se zvoneşte.

– În cazul ăsta, nu cred că îmi plac bărbaţii molatici. Iar gropiţele alea de pe fiecare parte sunt adorabile.

Un bărbat care nu era deloc molatic stătea în picioare în toată splendoarea goliciunii sale şi privea la mare. Soarele scânteia în apa din spatele lui, precum şi în părul lui şi pe corp. Apa înspumată i se prelingea printre picioare, de la curenţii din larg. Cu picioarele desfăcute şi încordate, Ambury îşi ridică braţele şi îşi prinse mâinile deasupra capului. Se întinse de parcă tocmai se trezise din somn, iar muşchii lui tensionaţi răspunseră pe măsură. Până şi cei admiraţi, ai fundului său, se încordară şi mai mult.

– Cerule, dar soarele arde tare azi, bâigui Cassandra.

– Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, zise Lydia.

Kendale era deja în apă, i se vedeau doar umerii şi braţele în vreme ce înota împotriva valurilor. Ambury intră şi el. Apa îl acoperi centimetru după centimetru. Întâi picioarele şi gambele. Apoi coapsele. În sfârşit, ajunse la mijloc. Înaintă şi mai mult, iar mâinile lui lăsau dâre în apă.

Se opri. Kendale strigă ceva şi înotă mai departe. Ambury doar stătea acolo, soarele îi sculpta spatele în planuri şi creste, iar mâinile lui se împingeau în apă, ceea ce îi făcea muşchii umerilor să se încordeze.

Lydia îşi întoarse calul.

– Trebuie să plecăm acum! Cred că ştie că suntem aici.

– S-a uitat tot timpul spre est, Lydia.

Cassandra începu să îşi întoarcă şi ea calul. Îi luă ceva să reuşească pe acel mic platou.

În timp ce se chinuia cu hăţurile, văzu cu coada ochiului că Ambury se întorsese şi el. Asta îi atrase atenţia şi îi permise calului să îşi găsească singur drumul în

jos. Se uită în urmă ca să admire pieptul care se ridicase din mare – şi ce piept frumos era, după părerea ei.

Nu putea fi sigură dacă el o văzuse sau nu ori dacă chiar se uitase spre locul din care ea şi Lydia îi spionau. Imediat, sări cu spatele în apă şi pluti către Kendale. Apa înspumată îi ascunse ceea ce Lydia insistase să vadă, dar nu complet. Cassandra se uită în altă parte, mai mult pentru că, deodată, calul hotărâse să coboare dealul mai repede decât ar fi îndrăznit ea.

Lydia o aştepta jos. Izbucni în râs în timp ce Cassandra venea la trap spre ea.

– Sper că fratelui meu îi place la fel de mult ziua nunţii ca nouă.

– Nu trebuie să zici nimănui.

– Ştiu, dar o să mor de râs. Când o să ajungem acasă, iar Hortense o să ne întrebe cum a fost după-amiaza noastră, în ciuda faptului că am plecat fără ea, s-ar putea să mă înec. Crezi că ne-a văzut vreunul din ei acolo sus?

– Nu cred.

– Şi dacă unul din ei ne-a zărit totuşi? Dacă o să spună cineva ceva?

– Nu o să spună nimeni nimic. Cel puţin, nu Lydiei. S-ar putea ca Ambury să mă tachineze, dar de la Kendale nu mă aştept decât la o tăcere stoică. Oricum, dacă vreunul din ei sau oricine altcineva face cea mai mică aluzie, trebuie să te prefaci că nu ştii absolut nimic. Fără chicote, Lydia. Fără să te înroşeşti. Uită-te la ei de parcă ar fi făcuţi din sticlă şi nu reacţiona în nici un fel.

– Asta-i uşor. Mă descurc.

Bineînţeles că se descurca. Lydia îşi petrecea majoritatea zilelor făcând exact asta.

– Din moment ce nu am intrat în mare, după călătoria asta ar fi nimerită o baie în cameră, zise Cassandra. Hai să ne întoarcem, ca să cer să mi se pregătească una.

Una rece şi plăcută.

*

– Îţi zic, cineva era acolo, spuse Kendale în timp ce el şi Yates îşi mânau caii pe povârnişul abrupt.

– Nu am văzut pe nimeni.

– Am simţit. Nu am fost singuri.

Şi Yates simţise ceva. Înainte să-l strige Kendale şi să-l avertizeze, bănuise că erau şi alţii prezenţi şi că erau urmăriţi.

– Cred că era femeia *aia*.

– Are un nume, Kendale. Dacă era acolo, ceea ce nu cred, probabil venise şi ea să se îmbăieze.

– Poate, dar, dacă ne-a văzut, trebuia să plece. În schimb, s-a uitat la noi.

– Nu ai de unde să ştii.

– Cred că am văzut nişte pete de culoare prin tufişuri şi copaci, şi nu erau flori uriaşe. Era cineva acolo.

Yates preferă să ignore ceea ce ar fi urmat. Dacă *femeia aia* îi văzuse dezbrăcându-se, era destul de rău. Dar dacă îi văzuse sora lui Southwaite...

– Din moment ce nu eşti sigur, hai să presupunem că nu a fost nimeni acolo. Este concluzia la care ar ajunge orice gentleman.

Kendale îşi continuă drumul călare. Pe faţa lui se citea stupoarea.

– Când o să le întâlnim săptămâna viitoare, o să fie greu să ne purtăm de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Şi, cu toate astea, aşa o să facem, din moment ce chiar nu s-a întâmplat nimic.

– Femeia aia probabil o să ne dea de ştire că ne-a văzut fără să o zică pe faţă. Va fi deşteaptă şi vicleană, dar o să ne dea de înţeles.

– Dacă se întâmplă aşa ceva, nu trebuie să reacţionezi în nici un fel. Arată-te confuz, dacă e cazul, dar mai bine uită-te la ea de parcă ar fi din sticlă şi aluzia ei nu ar însemna nimic pentru tine.

Kendale încuviinţă, dar cam fără tragere de inimă.

Ajunseră în vârful dealului şi o luară în jos spre drumul care şerpuia. Două pete colorate, roz şi albastră,

se mişcau acolo, îndreptându-se spre sud. Apropierea de cele două doamne în chestiune nu prea se potrivea cu insistenţa lui Ambury cum că nimeni nu se uitase la ei de pe culme.

Kendale afişă un aer milităros şi rigid. Strânse din dinţi. Faţa lui căpătă mai multă culoare.

– Ar ajuta să nu arăţi aşa vinovat, Kendale. Am zis că nu trebuie să reacţionezi în vreun fel. În schimb, roşeşti ca un elev, şi încă suntem la vreo jumătate de kilometru de ele.

– Nu îmi place, asta-i tot.

– Nimănui nu îi plac situaţiile stânjenitoare, dar...

– Nu e vorba că ar fi ciudat. Nu îmi place că o femeie m-a văzut gol, dar eu nu am văzut-o pe ea goală. E un dezavantaj aici, trebuie să recunoşti.

– Eşti îngrijorat că ne judecă din punct de vedere estetic, aşa cum le judecăm noi?

– *La naiba, nicidecum.*

– Atunci, nu înţeleg de ce...

– Femeile nu fac asta. Adică, nu se uită la bărbaţi în felul ăla, vreau să zic. Kendale râse. Aşa ceva nu e natural.

– Nu se uită, zici? Presupun că eşti aşa sigur din pricina vastei tale experienţe cu femeile. Ai fost gol cu o grămadă şi nu ai observat-o pe nici una care a reacţionat cu înflăcărare la vederea corpului tău? Pe Zeus, atunci înseamnă că mă înşel.

Kendale strânse iar din dinţi.

Yates observă că îşi încetiniseră mersul şi că, dacă era după Kendale, nu aveau să le mai prindă din urmă pe doamnele despre care vorbeau.

– Dacă zici că femeile se uită la bărbaţi în felul ăla, trebuie să admit că aşa o fi, din moment ce probabil tu *ai fost* cu o grămadă. La una dintre ele sigur ne putem aştepta la aşa ceva, îţi garantez. Kendale reluă conversaţia de parcă nu trecuseră doar câteva minute de când o încheiaseră. Se părea că tot rumega la acea revelaţie. Şi, dacă e pe aşa, în mod clar nu mă interesează. Spre

deosebire de tine, nu îmi petrec timpul cu diverse plăceri, ci duc o viaţă activă. Iar dacă s-a întâmplat să ni se judece corpurile, sunt încrezător că al meu, cel puţin, a fost considerat satisfăcător.

– Atunci, presupun că toţi ochii au fost aţintiţi asupra ta azi. Sunt uşurat să ştiu asta. Acum pot să discut cu oricare dintre doamne fără cea mai mică jenă.

În timp ce Kendale începea să priceapă ce voia el să spună *prin acele cuvinte*, Yates o luă la galop.

– Avem companie, zise Lydia şi privi spre nord-est.

Un cal tocmai cobora dealul şi galopa înspre ele, aruncând cu copitele bulgări de noroi. Un alt călăreţ venea mai încet şi se îndrepta spre sud, spre casă, nu în direcţia lor.

– Cred că e Ambury, zise Cassandra.

– Aoleu, el e. Ne-a văzut şi vine să ni se alăture. Lydia îşi întoarse calul. Iartă-mă, Cassandra, dar nu pot să dau ochii cu el atât de repede după... Nu îndrăznesc să rămân. Dacă o fac, sigur am să chicotesc.

După care Lydia plecă în galop.

Iritată că fusese abandonată, Cassandra îşi îndreptă atenţia către Ambury. Dacă i s-ar fi părut ciudat că Lydia alesese exact acel moment să îşi antreneze astfel calul, faţa lui nu o arăta. Îşi opri calul imediat ce Lydia dispăru într-un crâng spre nord.

Privirea lui nu trăda faptul că ştia că ea şi Lydia fuseseră pe creasta dealului. Absolut deloc. Şi totuşi, în clipa aia, ea înţelese că el ştia de prezenţa lor acolo. Nu-şi putea da seama ce anume la el îi dădea de înţeles asta, dar era cât se putea de limpede.

Se uită la el cu chipul la fel de lipsit de expresie ca al lui. Era sigură că nu se dădea de gol mai mult decât el. Dar, în acelaşi timp, în schimbul lor de priviri era o înţelegere tacită că ea îl văzuse dezbrăcat şi că el ştia asta.

Îi trecu prin minte imaginea acelui bărbat înaintând gol în mare.

Apoi alta, cu el gol pe calul lui. Își înlătură din minte ambele imagini, chiar dacă roșeala o trădase.

– Lady Cassandra, văd că puteți să comandați vremea după bunul-plac. Sunt sigur că toată lumea de la petrecere vă e recunoscătoare pentru că i-ați ordonat soarelui să apară.

– Ordinul meu are o prea mică influență. A fost mai mult un semn de bunăvoință din partea soarelui, astfel că eu și Lydia ne-am putut strecura ca să evităm să le ținem companie mătușilor lui Southwaite. Amândouă ar fi fost jenate de prezența mea.

– Acum văd că Lydia a hotărât ca toată lumea să fie jenată de prezența *ei*.

– Îi place să călărească repede. O țineam pe loc.

– Atunci, permiteți-mi să vă însoțesc pe drumul de întoarcere. Să sperăm că soarele va rămâne generos.

Cassandra se uită din nou după Lydia, dar ea era dusă de mult. Dădu ghes calului să înainteze. Ambury i se alătură.

– Am fost norocos să vă găsesc aici, departe de petrecerea de nuntă, zise el. Vreau să vă mulțumesc pentru înțelegere și pentru discreție în privința licitației. Ați fost drăguță să nu menționați nimic despre asta la petrecerea de la micul dejun. Ați fost extraordinar de răbdătoare.

Ea se gândi la scrisoarea pe care i-o trimisese. Era un afurisit de exemplu pentru pierderea răbdării.

– O să mai dureze mult? Vă rog să nu vă simțiți jignit de întrebare. Chiar am nevoie să știu. Am vândut cerceii ăia de nevoie, iar situația mea nu s-a schimbat. Nu i-am vândut în altă parte pentru că mi-ați promis că îi veți achita în câteva săptămâni, dar de atunci a trecut mai mult timp.

– Întârzierea plății nu s-a datorat lipsei de bani, dacă asta credeți.

Era exact ceea ce credea. Toată lumea știa că tatăl lui Ambury, contele de Highburton, nu îi dădea banii care

i s-ar fi cuvenit unui bărbat de rangul lui. Era dovada financiară a înstrăinării lor.

– Nu am menționat asta în corespondența noastră, dar poate ar fi trebuit să o fac, ca să nu vă îndoiți de faptul că mă preocupă anumite chestiuni familiale. Tatăl meu este foarte bolnav, zise Ambury. Chiar grav bolnav. Așa că în vara asta mi-am petrecut tot timpul liber cu el și consilierul tatălui meu și i-am ajutat să își pună afacerile în ordine.

– Îmi pare rău. Este înțelept să te implici, presupun, și să ai grijă de așa ceva cât timp mai e și el în stare de asta.

– A crezut că încă poate să se ocupe singur. Totuși, l-au cam lăsat puterile, așa că mi-au revenit mai multe în grijă în ultimele luni decât mă așteptam.

– Acolo ați fost săptămâna asta?

– Da.

– Se pare că vă implicați mult în ajutorul pe care i-l dați.

– Pentru el contează ca toate lucrurile să fie în deplină ordine.

– Ăsta e semnul de pace pe care i-l oferiți? Încercarea de a domoli neînțelegerile dintre voi care s-au tot accentuat în ultimii ani?

Se uită la ea de parcă tocmai spusese ceva uimitor. Păru aproape vulnerabil în acel moment.

– Da, poate că e o firavă încercare.

– Cauzele acestor neînțelegeri par probabil nesemnificative, acum, că timpul se scurge.

– Da. Al naibii de nesemnificative.

Deci ăsta era motivul pentru întârzierile repetate din ultimele luni, așa se explica faptul că el o tot amânase. Înlemni amintindu-și de asprele acuzații din scrisoarea ei. În contextul ăsta, puteau să pară nedrepte și crude.

– Cerceii sunt deosebiți și bineînțeles că am să plătesc suma pe care am licitat-o și o să intru în cele din urmă în posesia lor, zise el. Cum au ajuns la dumneavoastră?

– Aproape toate bijuteriile pe care le-am vândut la Fairbourne mi-au fost oferite de mătușa mea.

– Şi cerceii fac parte dintre bijuteriile pe care le-aţi primit de la ea?

Întrebarea părea să aibă un sens ascuns. Acum, că se gândea mai bine, o mai întrebase despre asta la începutul corespondenţei lor.

– De ce vreţi să ştiţi?

El ridică din umeri.

– Fairbourne e foarte atent la originea şi la contextul din care provin picturile pe care le vinde. Să nu mai pomenim despre bijuterii.

– Proveniența lor este foarte limpede. Vin de la *mine*.

– Şi înaintea dumneavoastră?

– Un rubin e un rubin. Un diamant e un diamant. Originea sau istoricul celor care le-au deţinut nu sunt necesare pentru a sprijini ceea ce sunt ele, aşa cum se aşteaptă colecţionarii în privinţa unui desen de Rafael.

– Presupun că aşa e. Cu toate astea, aş vrea să cunosc mai multe despre povestea lor. O parte din plăcerea de a deţine ceva rar şi frumos stă în a-i cunoaşte trecutul, spuse el. Cel puţin, din punctul meu de vedere.

I-ar fi putut spune. Nu exista nici un motiv real pentru care nu ar fi putut-o face. Şi atunci de ce ezita şi era suspicioasă? Poate pentru că în acel moment, în ciuda amabilităţilor lui, nu părea cu adevărat prietenos. Cele mai reuşite elemente ale lui, ochii şi gura, îl trădau în feluri subtile.

Călăriră alături cam un sfert de kilometru, după care el i se adresă din nou:

– Şi spuneţi că i-aţi primit de la mătuşa dumneavoastră?

Insistenţa lui îi spori presimţirile rele. Îşi încleştă mâinile pe hăţuri.

– Mă plictisiţi cu întrebările dumneavoastră.

El râse.

– Iertaţi-mă. O să încerc să vă amuz cu altele. De pildă, cam cât timp aţi petrecut pe culmea aia privindu-mă în timp ce mă dezbrăcam?

O prinse cu garda jos. Ea roşi, se bâlbâi şi se comportă exact cum insistase ca Lydia să nu facă.

- Sunt sigură că nu ştiu despre ce vorbiţi, zise ea în cele din urmă, înecându-se.

Ochii lui albaştri scăpărară. Se bucura prea făţiş de situaţia în care o pusese.

- A fost o îndrăzneală din partea dumneavoastră, dar nu mă deranjează. Face mai uşoară o hotărâre cu care mă confrunt.

Ei îi era cam teamă să îl iscodească despre asta, dar, desigur, nu se abţinu:

- Ce hotărâre?

- Dacă să vă adaug în şirul cuceririlor mele. Dovada clară că sunteţi într-adevăr o femeie de lume mă scuteşte de anumite aspecte iritante în privinţa chestiunii onoarei, care mă făceau să ezit.

Ea simţi cum roşea din nou. Frumuşel, din cap până în picioare.

- Vă faceţi întotdeauna cunoscute intenţiile cu aşa mult curaj?

- De obicei, nu. Dar, de data asta, am crezut că o să salveze o grămadă de timp.

Ea se adună. Bărbatul ăla se distra prea mult pe seama ei.

- Şi vă imaginaţi că o să leşin de nerăbdare, Ambury? Că o să vă aştept mişcările viclene săptămâni întregi? Nici măcar nu vorbiţi serios. Jucaţi un joc şi încercaţi să mă luaţi peste picior ca să vă exprimaţi dezaprobarea şi dispreţul. Îşi întoarse calul. Acum o să plec. Poate o să vă faceţi folositor şi o să încercaţi să o găsiţi pe Lydia înainte să plouă din nou. O să călăresc singură restul drumului.

El se aplecă şi prinse în mână hăţurile calului ei, oprind-o.

- O să vă caut după ce mă întorc în oraş.

- Aş prefera să nu o faceţi. Ar fi incomod să parez o asemenea seducţie cinică.

– Nu o să vă caut ca să vă seduc. Nu îmi anunț intențiile cu *asemenea* îndrăzneală. Trebuie să vă achit cerceii. Vă amintiți?

Cerceii. Desigur.

– Poate o să mă primească și mătușa dumneavoastră într-o scurtă vizită.

Și reveniseră la subiectul ăsta, hmm?

– Nu mai primește vizite.

– Sunt sigură că o puteți convinge să facă o excepție pentru mine.

– Nu-mi închipui de ce aș face-o. Chiar așa, se putea gândi la mai multe motive pentru care nu ar fi intrat în joc. Își lăsă calul liber. M-am răzgândit. O să mai călăresc și o s-o găsesc pe Lydia chiar eu. În privința afacerii noastre, sper să vă văd cât mai repede în oraș săptămâna viitoare.

capitolul 3

Cassandra cercetă prin grădină, căutând boneta simplă de paie pe care mătușa ei o folosea atunci când avea grijă de plante. Îi observă borurile late urcând și coborând în spatele unei tufe de trandafiri.

Și ea, și mătușa ei aveau venituri modeste, dar puteau avea un grădinar dacă voiau. Primăvara și toamna, angajau un bărbat să facă treburile mai grele, dar mătușa Sophie prefera să facă economii și să se dedice chiar ea îngrijirii zilnice. Din moment ce nu mai primea vizite dimineața și nici nu se mai ducea la petreceri, avea timp din belșug pentru asta.

Cassandra își croi drum pe alei spre pălăria aceea de paie. În timp ce se apropia, fața mătușii sale se ivea din când în când, încadrată de frunze verzi și de boboci roșii. Arăta bine, în ciuda faptului că pielea i se subțiase și ridurile i se adânciseră. Acum era mai plinuță, corpul ei se mai împlinise în ultimii doi ani. Hainele pe care

le purta nu îi mai ascundeau rotunjimile, aşa cum o făcuseră în trecut corsetele. E drept că nici Cassandra nu se aştepta să îşi găsească mătuşa încinsă într-o rochie de muselină cu talie înaltă. Sophie nu îşi mai cumpărase haine de zece ani, dar nici nu se mai obosea cu corsete şi cordoane.

Oare doar îşi imagina că privirea lui Sophie părea distrasă de gânduri ce nu aveau legătură cu plantele? Se întrebă dacă mintea ei scotocea mai aprig prin trecut decât ar fi făcut-o pentru nişte amintiri obişnuite. Asta spusese Gerald la neplăcuta lor întâlnire, în săptămâna care trecuse. Că mătuşa Sophie nu mai era chiar cu totul printre ei.

Cassandra simţi din nou în piept apăsarea grijilor pe care vorbele lui i le sădiseră în minte. Detesta că fratele ei îşi revărsa cruzimea asupra lui Sophie. Totuşi, nu doar grijile o întristau, ci şi vinovăţia, iar asta nu doar pentru că fusese cauza problemelor mătuşii ei.

De când Gerald ridicase acea problemă, se pomenise a se întreba dacă el nu avea cumva dreptate. Anumite amănunte pe care nu le observase – privirile distante, goale pe care le arunca Sophie – deveniseră mai pregnante. Momentele de uitare cântăreau parcă mai mult. Până şi alegerea lui Sophie de a părăsi societatea – Cassandra nu îi pusese niciodată sub semnul întrebării motivele, dar Gerald o făcuse de curând să se gândească la asta.

Înaintă hotărâtă. Nu avea să îi permită lui Gerald să îi facă ei una ca asta. Sau amândurora. Nu era nimic în neregulă cu mintea şi cu părerile mătuşii Sophie. Gerald ar trebui să fie recunoscător dacă avea să se dovedească la fel de lucid după vârsta de şaizeci de ani.

Uitându-se după o tufă de trandafiri, o găsi pe mătuşa ei aplecată să smulgă un vrej care cotropise solul. Cassandra se îndoia că un grădinar ar fi dovedit mai multă forţă. Cu mănuşile ei de lucru, Sophie apuca şi descâlcea invadatorul lung şi verde, în timp ce se opintea

ca să-l extragă. Rădăcinile se lăsară smulse tocmai când sosi Cassandra. Sophie aproape că pică pe spate când rădăcinile ieşiră brusc din pământ.

Sophie aruncă vrejul în coş, îşi luă foarfeca şi se uită la tufe.

– Vara târzie e cea mai propice pentru flori, spuse ea, ca şi cum Cassandra îi fusese alături toată dimineaţa. Cred că o să tai tufele astea şi o să umplu azi casa de trandafiri. Toamna cu trista ei ofilire o să vină prea curând.

– O să te ajut. Tu tai, iar eu le pun în coş.

Sophie începu să plivească. Mofturoasă când era vorba despre obiectele frumuseţii, nu lua chiar orice boboc. Se gândea şi cumpănea câteva secunde înainte să taie vreunul.

Cassandra puse fiecare trandafir parfumat în coş. Grămada creştea.

– Am nevoie de un sfat, mătuşă Sophie, zise ea. Am făcut ceva în pripă şi regret.

Sophie se uită la tufă şi îşi alese următorul trofeu.

– Sper că măcar te-ai bucurat la momentul respectiv. Dintotdeauna am crezut că plăcerile de moment sunt cele mai grozave.

Cassandra se uită chiorâş la mătuşa ei. Genul ăsta de sfat îi făcuseră pe mama şi pe fratele ei să o cheme acasă.

– Impulsul de moment nu are nimic de a face... nu e vorba despre plăcere. În nici un fel. Am scris o scrisoare cuiva care a fost indiscret.

– Nu ţi-am zis că scrisorile pot provoca belele? Cuvintele, odată scrise, nu mai pot fi retrase. E greu chiar şi să le dai uitării. Te-am avertizat în repetate rânduri să nu scrii niciodată când ai un vârtej de emoţii.

– M-ai avertizat, dar era vorba despre chestiuni sentimentale.

– Dacă aşa vrei să le zici, nu o să te şochez dându-le alt nume. Spune-mi că nu ai făcut asta nici în scrisoare.

Consider că o femeie ar trebui să fie directă dacă e cazul și dorește un bărbat, dar nu în scris.

– Nu i-am scris unui bărbat ca să îmi mărturisesc dorința, cu atât mai puțin iubirea. Și nici nu i-am scris vreunui iubit pe care deja l-am cucerit, ca să fac aluzii la plăceri. Sper că am învățat ceva de la tine în toți acești ani.

Asta o făcu pe Sophie fericită. Începu să taie următorul trandafir, dar se opri. Dintr-odată, păru mai conștientă și mai alertă. Mai *prezentă*.

– Și-atunci, ce e cu scrisoarea asta, dacă nu e vreo indiscreție pentru un iubit?

– Am avut o afacere cu un bărbat, iar el a întârziat încheierea acesteia. De supărare, i-am scris și i-am cerut să o facă.

Sophie dădu drumul foarfecii în coș. Își scoase mănușile de pe mâinile ei albe ca zăpada.

– Presupun că ar fi fost mai delicat să îi scrie un avocat, dar nu cred că trebuie să te simți prost.

– Am făcut niște acuzații care, în lumina a ceea ce am aflat mai târziu, par nechibzuite. Am sugerat că întârzierea cu pricina nu a fost accidentală. Am folosit cuvinte care lui i s-ar putea părea insultătoare. Ar fi mai bine dacă nu ar citi-o. Am motive să cred că încă nu a făcut-o. Mă întreb dacă nu ar trebui să îi dau servitorului o mită să găsească scrisoarea și să mi-o returneze.

– Ai vreo simpatie pentru acest servitor?

– Nu îl cunosc.

Sophie se îndreptă spre casă.

– Ar trebui să îți păstrezi banii și să nu mai lași ca asta să te tulbure. Negustorii primesc adesea injurii unii de la alții și de la clienții lor. Insultele cresc odată cu profitul. Asta nu o să reacționeze așa neplăcut cum te aștepți, ba chiar o să te mai aibă de clientă.

– Ar fi vești bune dacă ar fi vorba despre un negustor. Dar regret să admit că este un gentleman.

– Înțeleg. Pot să întreb ce gentleman?

– Influenţează asta în vreun fel sfatul pe care o să mi-l dai?

– O, da! Chiar mult. Nu îi pot anticipa răspunsul dacă nu ştiu cine este. Să sperăm că e un individ prost care o să tragă concluzia că îl flatezi, din nevoia disperată de a-l plăcea şi pe el o femeie frumoasă.

– Îmi pare rău să zic că acest gentleman nu e nici prost şi nici disperat. E vicontele Ambury.

Sophie ridică din sprâncene.

– Moştenitorul lui Highburton? Tânărul ăla arătos cu ochi albaştri? Legătura ta cu el e doar financiară, nu şi amoroasă, nu?

– În mod clar doar financiară.

– Păcat. E delicios. Nu te uita aşa la mine. Sper să mă împuşte cineva în ziua în care nu o să mai observ lucruri din astea.

– Scrisoarea aia o să-l mânie. Probabil că singura mea şansă e să-l plătesc pe servitor. Cât crezi că o să-mi ceară?

– Servitorul lui nu o să accepte niciodată o sumă mică. Părerea bună şi recomandările lui Ambury sunt prea valoroase ca să rişte totul pentru mai puţin de douăzeci de lire, asta cred.

Dacă ar fi avut de aruncat douăzeci de lire, nu i-ar mai fi scris misiva aia de la bun început.

– Atunci, trebuie să fac altceva. *Şi încă repede.*

Ţinu uşa, astfel încât mătuşa ei să intre în casă cu buchetul de trandafiri. Sophie puse coşul pe o masă din bucătăria rece din subsol, luă câteva vaze de pe un raft, apoi se apucă să aranjeze florile.

Sophie se uită la compoziţia pe care o crease într-un urcior de porţelan franţuzesc. Cu precizia unui artist, rupse din tulpina ultimului trandafir şi îl aşeză în faţă cu mare stil. Puse deoparte urciorul şi trase mai aproape un bol rotund, pictat cu albastru. Cassandra o urmări şi se întrebă dacă subiectul conversaţiei lor îi ieşise de tot din minte mătuşii Sophie.

În sfârşit, mătuşa termină şi cu vaza albastră. Oftă din greu când se întinse după un bol de cositor.

– Doamne, Dumnezeule, Cassandra, ce o fi fost în mintea ta să trimiţi o scrisoare plină de jigniri moştenitorului lui Highburton? Dacă ai de gând să îi lansezi vreo provocare acelui bărbat, măcar asigură-te că ai o armată întreagă în spatele tău ca să te salveze.

Cassandra râse. Dovada că Sophie se gândise la dificila ei situaţie îi înmuie inima. Spera că mătuşa ei găsise o soluţie în timp ce se ocupase de toţi trandafirii ăia.

– Poate ştii unde pot să dau peste o armată.

– În tinereţile mele, puteam să convoc una numai cu un zâmbet, spuse Sophie nostalgică. Acum, draga mea, nu mai este nici o armată. Nu mai sunt decât eu.

– E prima oară când ieşi din casă de aproape un an şi mergi aşa îmbrăcată? zise Cassandra când Sophie ieşi din camera ei, mai târziu în acea după-amiază.

Mătuşa ei era vestită pentru stilul pe care îl aborda în societate, atât acasă, cât şi în vizite. În ziua aceea totuşi, arăta ca o guvernantă bătrână. Vechea ei rochie gri, total demodată, era lipsită de orice podoabă. Nu purta nici o bijuterie. O bonetă largă, albă, cu puţină dantelă, îi ascundea aproape întreg părul.

– Nu plec din casă. Nu oficial. Vin doar să te însoţesc pe tine. Lasă-l să creadă că sunt o servitoare. Nu e cazul să mă prezinţi. Voi fi doar servitoarea unei lady, care nu se cuvine să fie prezentată.

– Cred că ar fi mai bine să ştie cine eşti. L-ai putea zăpăci de cap astfel încât să nici nu mai conştientizeze cât de mică e mita mea.

– Dacă vin, vin aşa.

Dorindu-şi ca mătuşa Sophie să se fi gătit mai bine, Cassandra o luă în jos pe scări. O trăsură închiriată aştepta în stradă. O ajută pe Sophie să se instaleze şi se aşeză în faţa ei. Îi înmână birjarului o bucată de hârtie prin fereastră.

– Eşti sigură că aici locuieşte Ambury? o întrebă pe Sophie.

Mătuşa ei se gândise ore în şir înainte să îi spună care îi era planul şi ce sfaturi avea. Cassandra nu era sigură că era un plan prea grozav.

Urmau să sune la uşa lui Ambury în timp ce el era în afara oraşului, dar aveau să pretindă că ele îşi imaginau că aveau să-l găsească acasă. Tot insistând pentru o audienţă, Cassandra avea să aducă în discuţie acea scrisoare cu servitorul sau cu oricine era în grija casei. Sperau că avea să fie acceptată o mică sumă de bani şi că aveau să se descotorosească de scrisoare.

– Nu cer audienţe şi nici nu accept invitaţii, dar mai am şi eu prieteni, zise Sophie. Am scris o scrisorică şi am obţinut adresa.

Trăsura începu să salte şi să meargă pe drum.

– Îţi mai aminteşti când eram în Sankt Petersburg şi i-ai cerut o audienţă contesei Petrovnik şi ai impresionat-o? o întrebă Sophie.

– Era prezent şi fratele ei, parcă aşa îmi amintesc.

– I-ai cucerit pe amândoi cu frumuseţea şi vioiciunea ta. Au uitat cu totul că eram şi eu în acea încăpere.

– Exagerezi.

– Deloc. Nu o zic ca reproş. Îţi reamintesc că zilele mele de glorie s-au încheiat şi că e sarcina ta să îl impresionezi pe cel cu care ne vom confrunta azi. Te însoţesc doar pentru că ar putea părea ciudat altfel. Nu poţi intra în camerele lui Ambury singură, ziua în amiaza mare.

Cassandra vru să îi spună că problema ar fi fost rezolvată cu o simplă explicaţie, doar că nu prea se întâmpla aşa ceva. Şi când fusese compromisă de Lakewood fusese o explicaţie cât se putea de logică. Toată lumea putea să vadă că îl ignora pe Lakewood, şi nu pentru că ar fi avut o altă treabă. De asemenea, aşteptările erau ca ei să se căsătorească şi să stingă astfel flacăra scandalului.

Ce lume proastă mai era şi asta. Totuşi, era lumea în care trăiau, iar mătuşa Sophie avea dreptate. Ambury

nu era în oraş, dar, dacă o vedea cineva că mergea acasă la el singură, urma să aibă de înfruntat un adevărat iad.

- De ce zâmbeşti? o întrebă mătuşa Sophie. Te-a înveselit ceva.

- Doar imaginându-mi ceea ce sugerezi mă face să râd. O fi ceva şi să sfârşeşti compromisă când bărbatul nici măcar nu e în oraş.

- O fi ciudat pentru tine, dar o să fie chiar mai ciudat pentru el. Închipuie-ţi că se întoarce şi află că este acuzat de ceea ce nici măcar nu a avut plăcerea de a face.

Sophie îi mimă confuzia lui Ambury, apoi uimirea şocată. Râseră amândouă.

- Poate că Gerald o să-l provoace la duel pentru că nu a făcut ceea ce se cuvenea, zise Cassandra. Ambury! Cer satisfacţie!

- Să fiu al naibii, nici măcar nu eram în acelaşi loc! răspunse Sophie pe un ton aspru. Ştiu că există zvonuri care îmi laudă puterea de seducţie, dar nici măcar eu nu aş putea să mă culc cu o femeie în Londra când sunt în Essex.

- Scuzele dumitale nu o să refacă onoarea familiei mele. Numeşte-ţi ajutorul, altfel ţi se va duce vestea că eşti un laş!

- Nici în ruptul capului nu o să lupt pentru ea fără să o fi avut!

- Atunci, fă asta, sir, şi o să ne întâlnim a doua zi de dimineaţă!

Cassandra îşi şterse lacrimile pe care i le provocase râsul. Găsi conversaţia şi mai amuzantă pentru că nu era chiar deplasată.

Replicile isteţe şi hazoase ale mătuşii Sophie o bine-dispuseseră. Asta era mătuşa Sophie pe care o ştia şi o iubea, cea care îi oferise o casă după ce refuzase să se mărite cu Lakewood, vestita frumuseţe care o luase cu ea într-o lungă călătorie prin capitalele continentului. Acum nu părea nici distrasă şi nici confuză. Era aceeaşi

femeie vie şi cumva obscen de sofisticată care distrase prinţi şi oamenii de la curţile lor timp de decenii.

Trăsura se opri, şi distracţia luă sfârşit. Sophie căută casa.

– Camerele lui, zice-se, sunt la etajul al doilea, unde au fost amenajate apartamente pentru gentlemeni.

Părea să fie o clădire drăguţă pe o stradă oarecum drăguţă, dar era evident că Ambury ducea un trai modest.

– Nu prea te aştepţi la aşa ceva de la moştenitorul unui conte.

– Presupun că, din mândrie, Highburton l-a pedepsit pe fiul lui fiindcă nu se ridică la nivelul aşteptărilor familiei, spuse Sophie. O să primească totul, în cele din urmă, aşa că probabil are multe însemnări pe răboj prin tot oraşul, în aşteptarea acelei zile.

Mai mult ca sigur că ceea ce îl aştepta pe Ambury îi permisese să acumuleze o grămadă de datorii. Probabil că el sperase ca şi ea să îl păsuiască până în ziua respectivă, ca toţi negustorii ăia.

Birjarul le ajută să iasă, şi ele se apropiară de uşă. Mătuşa Sophie rămase doi paşi în urmă, hotărând să stea în umbră.

– Afacerea mea cu Lord Ambury nu suportă amânare.

Cassandra vorbi semeaţă, în speranţa că avea să-l impresioneze pe bărbatul subţirel, înalt şi cu început de chelie care se uita la ea prin ochelari. Pe respectivul însă nu-l atingea nimic.

– După cum v-am explicat, nu este acasă.

– Mi s-a zis că a fost văzut prin oraş, aşa că ştiu că e aici.

– Sunt valetul lui şi cred că ştiu mai bine unde este decât cel care v-a dat informaţii greşite.

– Mai degrabă v-a spus că vrea să mă evite şi v-a dat instrucţiuni să îl ajutaţi. Duceţi-vă şi explicaţi-i că nu o să plec. E vremea să îmi dea satisfacţia de a-mi înapoia datoria.

Cuvântul *datoria* îl făcu să roşească.

– Nu mă pot duce la un om care nu se află în clădire.

– Atunci, voi aştepta să se întoarcă.

Se uită dincolo de el, la uşile care duceau la camerele din apartament. O simţi pe Sophie în spatele ei. Ceva o lovi în spate. Pricepu semnalul şi înaintă.

– Stimată doamnă, mă tem că veţi aştepta în zadar, îi zise valetul, care o prinse din urmă. Dacă vă lăsaţi cartea de vizită...

– Nu o să-mi întoarcă vizita dacă acum mă evită. O să aştept. Este în oraş, chiar dacă nu au anunţat ziarele, deci mă aştept să se întoarcă aici cândva în timpul zilei.

Mătuşa Sophie se mută la vedere lângă ea. „Zăpăceşte-l" mimă ea, în timp ce servitorul se uită în sus, rugându-se să aibă răbdare.

Cassandra se opri înainte să ajungă la uşă. Privi în ochii valetului şi se strădui să dea impresia că avea nevoie de înţelegere. Acesta se înroşi şi mai tare.

– Pot să ştiu cu cine vorbesc, domnule, din moment ce aţi fost aşa amabil să mă lăsaţi să îl aştept pe Lord Ambury?

– Robert Higgins, în serviciul dumneavoastră. Zâmbi cu jumătate de gură înainte să îi înţeleagă aluzia. Cât despre aşteptarea dumneavoastră, nu am...

– În salon parcă aţi zis. Adică aici, la uşile astea mari, presupun.

– Am zis eu asta? Chiar nu părea să mai ştie. Cu greu îl putem numi salon. E mai mult o anticameră, dacă vreţi, dar cred că e confortabilă pentru stăpânul meu.

– Sunt sigură că o să fie confortabilă şi pentru mine. Cassandra deschise uşile. O, foarte confortabilă. Dumneavoastră aţi aranjat aşa frumos scaunele, domnule Higgins? Sau Lord Ambury are şi alţi servitori?

Higgins plecă uşor capul, cu modestie.

– Doar eu mă ocup de domnul. Ba chiar şi gătesc, dacă pot să zic aşa.

Cassandra se aşeză pe o banchetă de lângă şemineu. Mătuşa Sophie stătea pe un scaun încă şi mai aproape,

şi, aşa cenuşie cum era, părea să se potrivească de minune cu pietrele gri din vatră.

– Nu intenţionez să fiu o povară. O să aştept aici şi o să fiu tăcută ca un şoarece, zise Cassandra.

– Nu suport să îmi imaginez că o să pierdeţi o întreagă după-amiază aşteptând pe cineva care nu va veni.

– Mă îndoiesc că o să îmi pierd timpul. Am multe la care să mă gândesc, iar camera asta e îndeajuns de plăcută cât să încurajeze o contemplare în adevăratul sens al cuvântului. De fapt, din moment ce sunteţi aşa săritor şi amabil, poate aţi dori să îmi daţi un sfat într-o privinţă care mă interesează teribil.

El tuşi şi se adună.

– Dacă vă pot fi de ajutor, sigur.

– Am avut o mică dispută cu o prietenă în privinţa etichetei. Sau poate că era o chestiune de etică. Prietena mea avea o dilemă mai deosebită...

O bătaie pe umăr o întrerupse. Sophie se aplecă spre ea şi îi şopti ceva la ureche.

– Domnule Higgins, servitoarea mea vede biblioteca prin uşile astea. E o femeie educată. De altfel, ăsta e şi motivul pentru care a devenit o însoţitoare plătită – toate lecturile alea au făcut-o nepotrivită pentru măritiş. V-ar deranja dacă s-ar uita la volumele de pe raft? Promite că nu se atinge de nici unul.

– Sigur. Nu cred că pe stăpânul meu l-ar deranja dacă ar scoate una sau două cărţi, să se uite la ele mai îndeaproape. Sunt foarte bine legate, după cum o să observe.

Fără să scoată o vorbă, fantoma cenuşie se ridică şi se deplasă prin cameră până la uşa dinspre bibliotecă. Domnul Higgins o urmărea. Pe faţa lui încruntată se citea confuzia.

Cassandra îi solicită din nou atenţia.

– După cum spuneam, prietena mea are o dilemă. A scris o scrisoare mamei sale şi a trimis-o prin poştă, dar imediat a regretat ce a scris acolo. Mi-a zis că plănuieşte să pună mâna pe scrisoare înainte ca mama

ei să o citească. Ei bine, eu i-am zis că ăsta e furtişag. Ea a insistat că nu. Pretinde că, înainte să o deschidă mama ei, scrisoarea era încă pe drum. Cine credeţi că are dreptate?

– Presupun că, odată ce e trimisă, aparţine serviciului poştal până când ajunge la destinaţie şi e plătită de destinatar, iar atunci îi aparţine acestuia.

– Deci sunteţi de acord că dacă e interceptată nu înseamnă că e furată?

– Nu de la mama ei, dacă se întâmplă înainte să fie livrată. Desigur, asta nici nu ar fi cu putinţă. Poşta nu îţi dă scrisorile.

– Nu. Presupun că nu.

În spatele domnului Higgins, forma cenuşie se strecura de colo, colo prin bibliotecă.

– Iată cu ce situaţie se confrunta prietena mea. Dacă ar pune mâna pe scrisoarea aia, ar face o faptă bună. Dacă mama ei ar citi-o, s-ar întrista din pricina conţinutului. Puteţi vedea dilema etică, sunt sigură.

Domnul Higgins încuviinţă.

– Sunt sigur că nu i-a fost uşor să aleagă. Cum a rezolvat?

– A pus-o pe servitoarea mamei ei să o scoată din plicurile de la poştă şi să i-o înapoieze înainte ca destinatara să o vadă.

Higgins se încruntă când auzi că un servitor furase scrisoarea.

– Acum, aceasta vrea să îi dea servitoarei un cadou. Un semn al aprecierii pentru că a scutit-o pe mama ei de tot necazul ăla. Ce credeţi, domnule Higgins? Poate să facă aşa ceva fără să îi pângărească bunele intenţii ale servitoarei?

– Presupun că, din moment ce servitoarea a riscat să se pună rău cu stăpâna ei, i s-ar putea oferi un cadou.

– Cât de mic? Dacă ar fi după dumneavoastră, ce sumă credeţi că ar fi nimerită astfel încât să nu pară a fi o plată pentru serviciile oferite?

– *Eu?* Nu aş face niciodată aşa ceva, aşa că nici o sumă nu ar fi potrivită.

– Nici ca să îl scutiţi pe stăpânul dumneavoastră de o mare suferinţă?

– Nu îmi imaginez o scrisoare care i-ar provoca *suferinţă* lui Lord Ambury.

– Poate că o scrisoare l-ar împinge să-l provoace la duel pe un bărbat şi ar sfârşi mort. Nu v-aţi călca puţin pe suflet pentru a evita aşa ceva?

– Mort! Dumnezeule, dar ce era în scrisoarea aia pe care i-a scris-o prietena dumitale mamei ei? Deja încep să cred că era ceva şocant dacă o echivalaţi cu o asemenea insultă care duce la duel.

Cassandra se uită în stânga şi-n dreapta de parcă ar fi verificat să nu o audă cineva. Singura persoană din cameră dispăruse în bibliotecă. Domnul Higgins se aplecă spre ea, mult mai interesat de răspuns decât ar fi vrut să recunoască.

– A mărturisit că are o legătură cu un bărbat, şopti Cassandra.

– Nu!

– Şi încă unul celebru. Nu îndrăznesc să spun despre cine este vorba, dar vă asigur că acest bărbat e cunoscut de *toată lumea* din ţinutul nostru.

– Vreţi să spuneţi... Doar nu... Dumnezeule, şi a pus aşa ceva pe hârtie? Ce indiscret, chiar dacă a fost pentru mama ei.

– Exact. Aşa că puteţi vedea dilema. Pentru ea, într-un fel, era o chestiune de viaţă şi de moarte, şi mai exista şi posibilitatea ca acel scandal mocnit să îi afecteze întreaga familie, inclusiv reputaţia lui... Dar nu trebuie să zic! Cu siguranţă că acest lucru e la fel de însemnat ca o insultă care ar isca un duel, cred că veţi fi de acord cu mine.

– O, vai mie, *da*.

– Acea servitoare a făcut un lucru bun nu numai prietenei mele, ci şi Angliei, cred.

– Pe Zeus, chiar că a fost cea mai nobilă minciună.

– O ziceți bine. Așadar, ce cadou ar fi potrivit? Dacă, de pildă, dumneavoastră ați fi spus o asemenea minciună nobilă?

Higgins întoarse situația pe toate părțile.

– Greu de zis. Pentru așa ceva, riști să fii dat afară, nu? Și ai rămâne și fără recomandări. Ba chiar nu ți-ai mai putea câștiga traiul după asta. Un gest nobil sau nu, o asemenea minciună implică niște mari riscuri, iar cadoul ar putea reflecta asta.

Cassandra se îngrijoră că Higgins creștea valoarea „cadoului" după fiecare propoziție.

– Cu toate astea, nu cred că ar trebui să fie atât de mare încât să pară mită.

– Sigur. Sigur. Doar că...

– Doamnă, ar trebui să mergem acum.

Replica spusă cu voce slabă îi întrerupse. Femeia în vârstă care o rostise stătea în spatele lui Higgins.

El se întoarse înfiorat, căci își aminti deodată că el și Cassandra nu erau singuri.

– Mergem în câteva minute, zise Cassandra.

Mai avea puțin și îl făcea pe Higgins să zică o cifră.

– Nu mă simt bine, doamnă. Sunt slăbită.

Higgins veni imediat lângă ea.

– Ar trebui să vă așezați. Am săruri pe aici, pe undeva. O să...

– Am nevoie doar de aer curat, mulțumesc.

Mătușa Sophie îi aruncă o privire grăitoare Cassandrei.

– Desigur, răspunse ea. Ce nepoliticos din partea mea că nu am înțeles că, din moment ce ați intervenit, atunci chiar e nevoie să ieșim. Se îndreptă spre Sophie și își strecură o mână pe la spatele ei. Mulțumesc, domnule Higgins, pentru sfatul dumneavoastră amabil. Acum, parcă mă bucur că nu l-am găsit acasă pe Lord Ambury. M-ați ajutat enorm, iar afacerea mea cu dumnealui poate fi încheiată și în altă zi.

Cu mare forfotă şi cu multe griji din partea lui Higgins, o ajutară pe mătuşa Sophie să coboare la trăsura care aştepta. Imediat ce domnul Higgins se întoarse în apartament, Cassandra îşi exprimă neplăcerea.

– Mai aveam puţin. Era cât pe ce să zică o sumă, apoi aş fi adus vorba despre situaţia mea...

– Am rezolvat, aşa că nu mai era cazul.

Mătuşa Sophie îşi deschise geanta. Scoase scrisoarea şi o puse în poala Cassandrei.

Era scrisoarea ei către Ambury.

– Ai furat-o!

– Aşa cum ne-ai explicat şi mie, şi lui Ambury, nu e a lui Ambury decât atunci când o citeşte.

– De când *ajunge la el.*

– Ah, am ratat partea asta. Dumnezeule, ce neatentă sunt. Spune-i bărbatului ăstuia să întoarcă trăsura, şi i-o voi înapoia imediat.

Cassandra nu avea de gând să facă aşa ceva. Nici nu avea să o critice pe mătuşa ei, oricât de neplăcut fusese furtul ăla. Ţinea în mâini scrisoarea care ar fi trbuit să fie în camerele lui Ambury, aşteptând să fie citită.

O întoarse ca să rupă sigiliul şi să verifice dacă stilul era la fel de insultător cum îşi amintea. Sigiliul fusese totuşi deja rupt.

– Mătuşă Sophie, aş fi vrut să nu o citeşti. Înţeleg că ai fost curioasă, dar acum sunt stânjenită că ştii ce temperamentală am fost.

Sophie se uită cu interes la faţa Cassandrei, apoi la scrisoarea din mâna ei.

– Nu am deschis-o. Am luat-o dintr-un teanc mare de scrisori de pe biroul din bibliotecă şi am vârât-o în geantă fără să mă uit prea mult la ea.

Nu erau veşti bune. Sigiliul era rupt. Şi era foarte greu de crezut că Higgins îşi băgase nasul prin scrisorile stăpânului său.

La cealaltă explicaţie nici nu suporta să se gândească.

capitolul 4

Casa de pe Adams Street era o reşedinţă mică, pe drumul care ducea spre capătul nordic al Mayfairului. Yates socoti că, după cum arăta pe exterior, le oferea lui Lady Cassandra şi mătuşii ei confort, dar nu şi lux. Avea doar trei etaje şi părea mult mai modestă din pricina celor două case mai mari şi mai spaţioase care se aflau de-o parte şi de alta.

Probabil că aveau servitori, dar nu mulţi. Poate şi un soi de trăsură, dar numai una singură, şi nu mare.

Cunoştea prea bine cheltuielile reduse pe care le necesita un asemenea trai. Lipsa de generozitate a tatălui său îl făcuse să trăiască într-o casă similară. Totuşi, un bărbat avea şansa să îşi suplimenteze veniturile, în ciuda faptului că, în calitate de moştenitor, i se cerea o discreţie strictă când venea vorba despre angajare. Din fericire, descoperise că misiunile de investigaţie reprezentau o ocupaţie care nu numai că îi stimula intelectul şi îi oferea o oarecare aventură, ci şi una în care clientul avea nevoie de la fel de multă discreţie pe cât îşi dorea şi el.

Nu deschise uşa nici un majordom, nici un servitor, ci o femeie care părea să fie îngrijitoare. Îl duse într-un mic salon şi îi luă cartea de vizită.

Camera se dovedi mai puţin feminină decât se aşteptase. Mobila era acoperită cu materiale de culoarea bijuteriilor. Majoritatea mobilierului era din lemn de culoare închisă. Pe un perete se aflau trei tipărituri înrămate, de Piranesi. Nu înfăţişau privelişti ale Romei, aşa cum avea tatăl lui. Erau mai degrabă gravuri ciudate din închisoare, care schiţau nişte scări opresive ce nu duceau nicăieri.

Oare erau ale Cassandrei sau ale mătuşii ei? Imaginile reflectau puternica aplecare a cuiva către un gust şi o gândire independente.

În cazul Cassandrei, nu numai că era independentă, acum ştia, ci şi ireverenţioasă. Irresponsabilă. Iritantă.

Era probabil vinovată de întreaga purtare rea la care făceau referire toate cuvintele în *ir-*.

Avea motive să creadă că tânăra Cassandra Vernham întrecuse măsura şi devenise din îndrăzneaţă neobrăzată şi că nu avea nici cel mai mic respect pentru bună-cuviinţă şi reguli. Asta schimba totul, iar el nu mai simţea în acel moment obligaţia de-şi ascunde treburile în spatele unor politeţuri care i-ar fi salvat ei mândria.

– Lord Ambury. Mă bucur că aţi venit în vizită. Lady Cassandra i se adresă imediat ce intră în încăpere. Cu buclele ei negre care îi cădeau pe umeri şi pielea albă, cu corpul ei înveşmântat într-o rochie diafană, de inspiraţie grecească, de un galben pal, care îi flutura la fiece pas, părea şi senzuală, şi aţâţătoare. Sper că tatăl dumneavoastră e bine.

– E mai bine. Tot insistă să se întoarcă în oraş, ca să fie la curent cu ce se mai întâmplă în război.

– Chiar şi aşa, e o perioadă tristă pentru dumneavoastră. Îmi pare rău.

Părea sinceră. Pentru câteva clipe, permise simpatiei ei reconfortante să aline emoţiile aspre pe care situaţia cu tatăl său i le stârnea. Apoi şi-o scoase din minte. Iritarea lui îndreptăţită faţă de ea se făcu din nou simţită.

– V-aţi mai gândit dacă îmi permiteţi să mă întâlnesc cu mătuşa dumneavoastră?

– Hotărârea nu îmi aparţine. Nu e vreo bătrână pe care să o îngrijesc. Făcu un semn către femeia care îl întâmpinase la uşă şi care stătea lângă perete, aşteptând să îi servească dacă era chemată. Îi dădu cartea lui de vizită.

– Merriweather, du-i asta mătuşii mele. Spune-i că a chemat-o vicontele Ambury.

În mai puţin de un minut, Merriweather se întoarse şi spuse că Lady Sophie nu putea primi vizite în ziua respectivă.

Cassandra îi spuse servitoarei să plece.

– Mătușa mea știe să-și apere intimitatea. Vă rog să nu o luați personal, Lord Ambury.

Vorbea dulce. Cu inocență. Scânteierea din ochii ei l-ar fi putut fermeca pe un bărbat care nu ar fi fost atent.

– Chiar o iau personal. După spusele servitorului meu, Higgins, nu prea e singuratică, așa cum pretindeți.

Ea flutură din genele subțiri către el. Îl țintui cu ochii ei albaștri.

– Ce vreți să spuneți?

Drace, femeia îl lua de prost.

– A zis că o servitoare bătrână v-a însoțit ieri în apartamentul meu. Presupun că era mătușa dumneavoastră.

– Presupuneți cam multe, dar nu e ca și cum nu s-ar ști că faceți asta în privința femeilor.

– Vreți să spuneți că nu mătușa v-a însoțit ieri?

– Ar fi trebuit ca descrierea lui Higgins să vă lămurească. Nu mă îndoiesc că servitorul dumneavoastră nu sesizează diferența dintre o servitoare și o lady.

– Nu dacă respectiva lady se străduiește să se dea drept servitoare.

– Îl desconsiderați pe domnul Higgins.

– Dimpotrivă, vă cred prea mult pe cuvânt pe dumneavoastră și pe mătușa dumneavoastră. Dacă v-ați fi pus în minte să îl păcăliți pe Higgins, nu ar fi avut nici o șansă. Se apropie de ea. Ați flirtat cu el? Ați fost așa îndrăzneață? Atât de nerușinată? L-ați cucerit cumva cu atenția dumneavoastră și l-ați flatat prin faptul că l-ați atras în conversație? V-ați folosit de avantajul pe care îl aveați asupra lui ca să îl păcăliți?

– Ce acuzații bizare faceți, Lord Ambury. V-am făcut o vizită ca să ne încheiem afacerea, nu ca să mă folosesc de vreun avantaj.

– Mă îndoiesc. Ați scris scrisoarea aia și nu ați vrut să fiți martoră la reacția mea.

Ea înlemni. Clipi de două ori. Se prefăcu nevinovată.

– Scrisoare? Ce scrisoare?

– Ştiţi despre ce scrisoare vorbesc. Aceea furioasă, plină de cereri şi de insulte, în care m-aţi acuzat că sunt un ticălos, un escroc, un pungaş, un... cum era? A, da, un *mincinos*. Scrisoarea pe care aţi furat-o ieri din biblioteca mea.

Putea să vadă cum se înroşea de la marginea corsetului până în zona de unde îi începea părul.

– Ah, zise ea, acea scrisoare.

Ambury domina spaţiul şi atmosfera din salon. Vitalitatea lui se făcea simţită în fiecare locşor. Un stâlp înalt şi întunecat de forţă plină de vioiciune, cu prezenţa şi energia lui de-abia dacă îi mai lăsa Cassandrei loc de împotrivire.

Totuşi, se împotrivea. Nu avea de ales. Avea multă experienţă în a birui oameni precum Ambury, iar în acea confruntare îi era de folos.

Ochii lui o priveau cu o asemenea intensitate, că aproape nu i se mai distingea albăstrimea. Maxilarul parcă îi era sculptat din piatră. Gura părea la fel de fermă.

– Higgins a zis că nu sunteţi acasă, spuse ea. Speram să recuperez scrisoarea înainte să o citiţi.

– Am rămas aici doar o zi, înainte să plec în Essex. Nu mi-am luat o reşedinţă de uz public. Nu că ar mai conta. Chiar dacă aţi fi luat-o înainte să o citesc sau după, nu a fost *recuperată*. A fost *furată*.

– Nu eram în apele mele când am scris-o şi am regretat-o aproape imediat. Nu a fost deloc bine că am scris lucrurile alea. Cu toate astea...

– *Cu toate astea?*

– Îmi cer scuze pentru scrisoare, dar nu o să îmi cer iertare că am insistat să îmi plătiţi ceea ce îmi datoraţi. Am aşteptat luni de zile să achitaţi cerceii. I-am dat împreună cu alte bijuterii la licitaţie pentru că aveam nevoie de bani. Nu sunt vreun negustor care să îşi extindă creditul la nesfârşit, şi, din motive pe care nu mi le pot explica, frustrarea m-a copleşit. Aşa că îmi pare rău

pentru jignirile din scrisoare, dar nu regret că m-am asigurat că vă veţi ocupa de această chestiune acum mai degrabă decât după câteva luni.

El se uită la ea. Ea se încordă toată, ca să nu tresară.

– Ei bine, aţi venit să îmi achitaţi datoria sau să mă dojeniţi pentru purtarea mea? îl întrebă ea în cele din urmă. Dacă mai trebuie să aştept până săptămâna viitoare, fie, dar până aici se întinde răbdarea mea.

El clătină din cap exasperat.

– Sunteţi mult prea îndrăzneaţă.

– Îndeajuns de îndrăzneaţă să vând cerceii în altă parte dacă trebuie, împreună cu inelul pe care mi l-aţi lăsat după licitaţie, drept garanţie.

– Chiar dacă le vindeţi, tot nu o să luaţi pe ele cât am licitat eu.

– De-asta am şi aşteptat. Dar nu mai pot aştepta şi trebuie să fac ce e necesar.

Fruntea îi era în continuare brăzdată de cute, şi se încruntă şi mai tare, nu din pricina furiei, ci pentru că se gândea la ceva.

– Vreau doar să ştiu cum a ajuns mătuşa dumitale să deţină cerceii. Imediat ce aflu povestea acestor bijuterii, o să le achit imediat.

– Nu am zis niciodată că provin de la mătuşa mea.

– Nici nu aţi zis că nu ar proveni, aşa că am presupus...

– Prea multe, din nou. Totuşi, admit că aşa e.

– Atunci, nu ar trebui să vă ia mult timp să le stabiliţi proveniența. Din moment ce ea nu mă primeşte în vizită, vă rog să discutaţi dumneavoastră cu ea.

– Şi dacă refuz?

– Când am licitat pentru cercei, cumpăram şi informaţii odată cu bijuteriile. Fără informaţii, aş primi mai puţin decât îmi doream.

– Produsele pe care le-am scos la licitaţie erau *bijuterii*, nu informaţii. Îmi creaţi prea multe probleme. O să le vând în altă parte şi...

– Chestia e că mi s-a zis că cerceii ar fi putut fi furaţi. Sunt sigur că nu vreţi să vindeţi bunuri furate. Legea nu permite aşa ceva.

Ei îi luară câteva momente să înţeleagă că auzise corect.

– *Furaţi?* Cine v-a zis un lucru aşa scandalos?

– Nu pot să vă spun. Dar sunt convins că înţelegeţi care e problema mea. Nu aş vrea să îi dau altcuiva şi altcineva să mi-i ceară apoi.

– Cred că sunt în faţa unui bărbat care mă amână din nou şi şi-a găsit un alt joc prin care să o facă.

Era exact în faţa ei, la patru paşi distanţă. Spre uimirea ei, el îi luă bărbia în mână şi i-o ridică, pentru a o face să se uite direct în ochii lui.

– Nu mă insultaţi din nou. Nu sunteţi bărbat, şi nu vă pot provoca la duel, dar mai sunt şi alte dueluri în afara celor cu arme, şi sunteţi la un pas de unul de acest fel.

– Faceţi ce vă trece prin cap, Ambury. Să vedeţi ce repede termin eu cu toate armele pe care credeţi că le aveţi. M-am luptat cu unii mult mai buni decât dumneavoastră.

Era un mare risc să i-o întoarcă aşa, cu aceeaşi îndrăzneală. Sophie probabil ar fi cicălit-o şi ar fi zis că ar fi fost mai bine să îl farmece şi să îl zăpăcească. Dar nu voia să îl ameţească pe Ambury. Îşi voia doar blestemaţii ăia de bani.

Rămaseră cu ochii aţintiţi unul la celălalt. Încetişor, ea îşi întoarse capul, cerându-i să îi elibereze bărbia. El o făcu, dar cu întârziere. Ea se simţi ca şi cum fusese nevoită să se smulgă singură din mâinile lui. Eliberată, se depărtă de el, apoi se întoarse să îl înfrunte.

Ambury nu prea părea prietenos, dar bătuse îndeajuns în retragere încât să poată vorbi ferm şi calm.

– Nu trebuie decât ca mătuşa dumitale să îţi spună ce ştie despre povestea cerceilor, ca să sfârşim cu jocul ăsta.

Ea încercă să îi citească gândurile. Să fi fost chiar aşa uşor?

Nu cumva credea că *mătușa ei* furase cerceii? În definitiv, mătușa Sophie șterpelise scrisoarea taman din biblioteca lui. Probabil se întreba dacă era obișnuită cu asemenea practici.

Întâi Gerald, iar acum Ambury. Biata mătușă Sophie. Singura persoană care o proteja era chiar Cassandra, și fiecare plan în privința asta necesita mai mulți bani decât avea, cel puțin până când achita Ambury bijuteriile.

Aerul amenințător îl părăsi pe Ambury dintr-odată. Deveni Ambury cel amabil pe care îl cunoștea lumea. Îi zâmbi fermecător.

- Știu că ați așteptat mult timp și sunteți neîncrezătoare că se va încheia vreodată. Vă sugerez să puneți un preț pe cercei și să îi dați unui avocat să îi țină până când ne lămurim. Nu ar trebui să dureze mult. Nu trebuie decât să îi puneți câteva întrebări mătușii dumneavoastră, și totul se va aranja. E corect, nu?

Era corect. Suspect de corect. Dar mai era ceva. Simțea asta din intensitatea cu care o privea Ambury.

- Și atunci, de ce mă simt ca și cum m-ați înghesui în colțul unei camere?

- Fac asta cu femeile numai în încăperi cu adevărtat intime și din motive cu totul diferite.

- Și, cu toate astea, mă simt deranjată, Ambury.

- E în interesul amândurora să încheiem cu bine afacerea, nu credeți?

Ea se gândi mai bine.

- O să fac ce pot, dar nu o să insist cu întrebările dacă alege să nu răspundă.

- Vă cer doar să încercați. O să aranjez să ne vedem cu un avocat când mă întorc luni în oraș și o să vă scriu să vă anunț ora întâlnirii. Să aduceți cerceii, iar eu o să aduc banii și o să îi ținem amândoi până când aflați ceea ce vreau să știu sau până când aflu pe altă cale dacă dumneavoastră nu reușiți.

– Ar putea să dureze o veşnicie. Nu pot să aştept prea mult.

– Să zicem o lună începând de azi? Dacă nu aflu mai multe decât acum, o să vă primiţi înapoi cerceii.

Părea o întârziere mare, dar probabil că atât aveau să dureze şi aranjamentele pentru călătorie, ca să o ducă pe Sophie departe de Gerald.

Fu de acord cu propunerea lui, deşi fără prea mare tragere de inimă.

– Nu vă pot promite că mătuşa mea o să vă satisfacă curiozitatea, Ambury, zise ea în timp ce el se pregătea de plecare. S-ar putea să fie nevoie să renunţaţi la cercei dacă aveţi nevoie de atâtea detalii înainte să îi oferiţi cadou viitoarei soţii. Persoana care v-a adus la urechi bârfele alea cum că ar fi fost furaţi se aşteaptă probabil să îi cumpăraţi de la mine mai ieftin.

El îşi înălţă capul.

– De ce credeţi că i-aş cumpăra pentru viitoarea mea soţie?

– Păi, v-a cam trecut timpul pentru căsătorie. Având în vedere cât costă, presupun că v-aţi găsit viitoarea contesă. Dar nu vă îngrijoraţi. Nu o să încep să bârfesc despre asta.

Yates studia documentele de pe biroul din faţa lui. Un alt teanc aştepta pe masa de alături. Socoti că se putea considera norocos dacă avea să încheie cu toate înainte de Crăciun.

Prin fereastră, se răspândiră mirosuri de vară târzie la ţară, aduse de o pală de vânt care înfioră marginile câtorva pagini. Puse pe ele o greutate, să se asigure că acel aranjament atent nu avea să fie deranjat. Şi se simţi şi el asemenea acelor documente: strivit de responsabilitate.

Nu îl deranja sarcina la care se înhămase, doar că nu găsea nici o bucurie în ea. Nici măcar faptul că avea să moştenească averea pe care o examina atât de meticulos nu îl înveselea când se întorcea din oraş şi venea

în camera lui de lucru de la conacul Elmswood. Toată situaţia asta îl făcea să se simtă prea mult ca un executor testamentar înainte ca tatăl lui să moară, iar starea precară de sănătate a contelui arunca o umbră peste întreaga casă.

Petrecuseră deja mai mult de opt luni astfel şi aveau să continue la fel, poate pentru câte luni îi mai rămăseseră de trăit. În timp ce corpul lui se degrada, contele părea să se agaţe tot mai mult de partea din el care nu avea un sfârşit. Energia rămasă şi-o dedicase titlului şi averii lui, aspectului vieţii sale care făcea din el un Highburton dintr-un şir nesfârşit de alţii asemenea lui.

„Ăsta e semnul de pace pe care i-l oferiţi? Încercarea de a domoli neînţelegerile dintre voi care s-au tot accentuat în ultimii ani?" Cassandra Vernham o fi fost ea neobrăzată şi iritantă, dar pricepea repede cum stăteau lucrurile. Chiar asta încerca să facă. Nu îi ieşea prea bine, dar asta era tot ce putea.

Gândul la ea îl făcu să împingă mai departe hârtiile legate de acei cercei. Chiar dacă o obligase pe Cassandra să o descoasă cum putea mai bine pe mătuşa ei, era timpul să afle ce se putea despre acea familie. În mod normal, îl fascina să descâlcească un mister, iar în investigaţiile lui subtile nu se dăduse în lături de la a pune întrebările cuvenite. Totuşi, de obicei nu era nevoit să adreseze întrebări celor din familia lui.

Revăzu hârtiile, le puse jos şi se opri. Când ieşi din cameră, trecu pe lângă cutia viorii, care era şi ea acolo cu el de prea multă vreme. Fu tentat să se oprească şi să cânte. Hotărând că putea să îşi mai amâne treburile pentru un timp, luă instrumentul şi îl acordă.

Un profesor îl învăţase să cânte când avea zece ani. Ani de zile, fusese prea puţin interesat de asta, dar la universitate începuse să exerseze. Apoi urmase o perioadă de câţiva ani în care exersase mai multe ore pe zi, bucurându-se la fel de mult când îşi însuşea o nouă piesă ca atunci când nimerea la ţintă cu pistolul.

Luă arcuşul şi după zece note nimeri ritmul. De-abia dacă simţea coardele când le atingea cu degetele. Arcuşul era ca o continuare a lui. Muzica forma un nor care plutea deasupra lumii. În zile bune precum aceasta, era atât de dens, încât părea că nimic nu mai exista în afara lui.

Uneori, gândurile îi erau anihilate de acele sunete. Notele se insinuau şi se amestecau cu conştiinţa lui. Îl dizolvau. Se întâmpla rareori, şi nu era ceva după care să se dea în vânt. Nici nu era în stare să îşi dea seama când avea să se întâmple una ca asta, ceea ce transforma cântatul în ceva capricios.

În acea zi, nu i se întâmplă asta. În schimb, succesiunea notelor şi dibăcia lui îi disciplinau gândurile. Caracterul distinct al acelui nor oferea o izolare rară, care îi înlesnea o gândire limpede. În muzică nu era haos.

Mintea lui se folosi de prilej să împartă lucrurile în cele pe care le făcuse şi cele de care urma să se ocupe. Fără să depună nici un efort şi fără să îşi direcţioneze gândurile. Pur şi simplu se întâmpla. Cântatul îl ajuta cu sarcinile pe care le avea faţă de moştenirea lui aşa cum îl ajutaseră şi cu studiile. În munca lui de investigaţie, ajunsese să îşi pună nădejdea în felul în care ora dedicată viorii îl ajuta să vadă schemele pe care nu le observase singur şi explicaţiile ascunse de prea multe fapte. Ceva similar se petrecu şi în privinţa acelor cercei.

Când încheie piesa, puse alături vioara şi plecă pentru a-şi vedea de treabă.

Uşa ce dădea spre camerele tatălui său era întredeschisă. Se uită înăuntru şi-l văzu pe tatăl lui dormind într-un fotoliu lângă fereastra salonului.

Mama lui stătea şi ea într-un alt fotoliu. Înaltă, subţire şi cu părul alb, cu trăsături ascuţite şi ochi încă pătrunzători, era o femeie formidabilă. Momentan, avea ochii închişi, dar postura îi rămăsese rigidă. Acest control îi caracteriza viaţa şi felul de a fi. Fiică a unei marchize,

fusese dintotdeauna mai integră decât soţul ei, dacă aşa ceva se putea imagina. Se potriveau de minune, atât cât se puteau potrivi două firi severe.

Deschise ochii când el intră.

– Sunt sigură că mai poate aştepta, Yates, zise ea încet. De-abia a adormit.

– Nu am venit pentru el. Aş vrea să vorbesc cu tine dacă nu te deranjează.

Ea oftă şi se ridică.

– Am sperat că o să-i mai domoleşti stăruinţa în privinţa moştenirii, nu să îl încurajezi.

– E important pentru el. Se odihneşte doar pentru că ştie că mă ocup eu în locul lui de asta.

Ea merse spre el şi i se alătură lângă uşă.

– Sper că, atunci când o să mi se apropie sfârşitul, nu o să-mi pierd vremea numărând ace de păr. Dacă te gândeşti, la asta se reduce totul. La numărat şi organizat ace.

El nu putea să nu fie de acord. O bună parte a averii fusese transmisă cu acte clare. Pe Yates îl aşteptau pământuri bune şi arende mari, aşa cum fuseseră şi pentru tatăl lui. Teancurile de pe birou fuseseră într-adevăr acele de păr ale moştenirii lui Highburton, nu bijuteriile. În cea mai mare parte.

Mama lui îl urmă spre bibliotecă. Pe drum, trecură pe coridorul cu tablouri. Yates se opri la mijloc. Arătă spre un portret care era agăţat sus, lângă tavan, în cea mai înaltă poziţie din întreg şirul de picturi care acopereau peretele.

– Întotdeauna mi s-a spus că arăt ca ea.

Mama lui înălţă capul şi-l privi chiorâş.

– Trebuie curăţat. De-abia dacă se mai vede. Dar străbunica ta a fost o femeie frumoasă şi, da, semeni cu ea.

– Probabil de-asta am remarcat întotdeauna pictura atunci când veneam aici, la conacul Elmswood, în ciuda locului în care se află şi a lacului său întunecat. Pentru

că oamenii spuneau întotdeauna asta. Poartă cercei. Cu albastru şi auriu. Safire, presupun.

– Vezi mult mai bine decât mine.

– Nu îi recunoşti? Ai primit cerceii când te-ai căsătorit. Aşa cum şi străbunica i-a primit când s-a măritat cu străbunicul.

– Probabil. Am primit o cutie cu bijuterii, iar majoritatea erau prea de modă veche ca să le mai port, aşa cum sunt şi ăştia.

– Erau în inventarul străbunicului. Cercei de aur cu safire şi diamante.

Mama lui o luă din nou spre bibliotecă.

– Aşa o fi. Despre ce voiai să vorbim?

El aşteptă până se instalară în bibliotecă.

– Vreau să vorbesc cu tine despre cerceii ăia. După cum am zis, erau în inventarul ţinut de străbunicul cu cinci ani înainte de moartea lui. Dar nu mai sunt în nici una dintre cutiile pe care le-ai primit.

– Ai căutat prin bijuteriile mele?

Părea indignată. Nu îi stătea în fire să îşi arate iritarea. Nu fusese o femeie care să îşi arate emoţiile. Nici faţă de tatăl lui, nici faţă de el. Părinţii lui avuseseră parte de o căsătorie aranjată, iar el, de o naştere calculată. În afara disputelor pe care le avusese cu tatăl lui, în familia lor nici accesele de furie şi nici iubirea nu erau exprimate făţiş, ceea ce făcea acea dojană chiar mai dramatică.

– Bijuteriile lui Highburton, o corectă el. Tata i-a cerut executorului să facă un nou inventar iarna trecută.

– Se pare că vrea să ia la numărat orice mărunţiş. Bietul Prebles face liste cu argintăria şi lenjeria?

– Da.

– Dumnezeule, Prebles mi-a numărat şi balenele şi corsetele?

– Nu cred, din moment ce lucrurile tale personale nu sunt de interes în treaba asta fără sfârşit.

– Nu am pierdut cerceii, dacă asta vrei să ştii.

– Tata crede că au fost furaţi. M-a însărcinat să aflu ce s-a întâmplat cu ei.

Asta o surprinse.

– Câtă agitaţie pentru nişte cercei urâţi. Nu i-am purtat niciodată.

– Valorează sute de lire, mamă. Avem bucăţi de pământ care nu costă atât. Diamantele sunt mari.

Yates îşi aminti groaza din ochii obosiţi ai tatălui său când aflase de lipsa cerceilor.

Yates crezuse că, odată ce cumpăra cerceii la licitaţie, avea să rezolve cu asta. Până la urmă, i-ar fi recuperat. Tatăl lui se arătase furios de soluţia asta, precum şi surprins că îi găsise în posesia Cassandrei Vernham. „La dracu', cineva a trădat familia. Află de la femeiuşca aia neobrăzată de unde îi are."

– Nu cumva i-ai oferit drept garanţie? o întrebă el.

Mama lui îi aruncă o privire aşa cum nu o mai făcuse de mult timp. În urmă cu zece ani, circulase o bârfă despre prima lui amantă, iar ea aflase că respectiva era fata măritată a unuia dintre prietenii ei.

Expresia ei deveni poruncitoare.

– Nu am nici un motiv să dau drept garanţie bijuterii sau orice altceva. O contesă de Highburton nu pariază. Nu cheltuieşte decât pe mărunţişuri şi cu siguranţă nu vinde bijuteriile familiei, care nici nu sunt ale ei ca să poată face aşa ceva. Ea onorează tradiţiile familiei, care impun cumpătare şi un comportament etic, chiar dacă fiul ei nu acţionează în acelaşi fel în privinţa aşteptărilor lui exagerate.

I-ar fi putut da mai multe replici, mai degrabă neplăcute, dar nu o făcu. Fusese o contesă bună, şi chiar şi acum petrecea ore în şir cu contele. Poate că nu fusese vreo mare pasiune între ei, dar puţini o puteau depăşi când era vorba despre a-şi îndeplini datoriile.

– Să nu îndrăzneşti să îmi acuzi servitoarea de furt, dacă asta ai de gând, Yates. A fost alături de mine zeci de ani, şi nu o să te las să o intimidezi. Am auzit despre

pasiunea ta secretă de a scotoci după mizerii, dar nu îți voi permite să joci rolul ăsta josnic și cu familia ta.

– Nu o voi acuza de nimic, vreau doar să vorbesc cu ea. Tata mi-a cerut să aflu ce s-a întâmplat. Nici mie nu îmi pasă, dar îi voi oferi ce dorește.

Nu era întru totul adevărat că nu îi păsa. Treaba asta era cam ciudată. Dar poate că o făcea prea mult pe detectivul și nu putea să reziste dorinței de-a afla cum ajunseseră cerceii din tabloul ăla la licitația lui Fairbourne.

Următoarea ei replică îi trădă sfârșeala din ultimele șase luni.

– Sigur, fă ce trebuie. Se ridică, și făcu și el la fel. Înainte să adoarmă, a zis din nou că vrea să se întoarcă în oraș. Nu l-am putut convinge să nu o facă. Poate mai încerci și tu în seara asta.

Avea să încerce, dar tot degeaba. În dimineața respectivă, aflaseră că forțele franceze ajunseseră în Irlanda. În următoarea dimineață, el și tatăl lui urmau să împacheteze documentele și să le mute la Londra. Acum, că tatăl lui se simțea mai bine, nu voia să rateze discuțiile care aveau loc în guvern despre dezastruosul eveniment. Era Highburton.

capitolul 5

În Londra nu prea mai era picior de aristocrat în august. Până și dintre oamenii de teatru și alți membri ai cercului artistic care mai organizau petreceri rămăseseră doar câțiva. În luna august a anului ce trecuse, Cassandra o putuse măcar vizita pe Emma, dar în acele zile și ea era la țară.

Toate astea îi lăsaseră prea mult timp să reflecteze la insinuările lui Ambury. O cam tenta să îi vândă altcuiva cerceii și să-l dea naibii. Din păcate, era improbabil să primească același preț de la altcineva, iar ea avea nevoie de orice penny de pe urma cerceilor.

În duminica aia, Cassandra se gândea la asta în timp ce bea limonadă pe terasă, împreună cu mătușa Sophie.

– E prea cald, până și pentru august, zise mătușa Sophie. Își ridică ochii din carte și se uită la dezmățul culorilor din straturile cu flori. Plantele alea nu aveau nici o limită și aveau o frumusețe vie, la fel ca mătușa Sophie. Sigur, nu la fel de cald ca atunci când mi-am petrecut luna august în Napoli. Dumnezeule, stăteam goală în majoritatea zilelor, precum și nopțile, dar căldura tot insuportabilă era. Dar poate că totuși se simțea o mai mare căldură în luna aia și din pricina lui Leonardo.

Se frământă o vreme, apoi zâmbi la acea amintire și se întoarse la cartea ei.

Cassandra nu mai auzise de Leonardo. Mai fuseseră și alți bărbați care făcuseră insuportabil de calde alte luni pentru mătușa ei de-a lungul anilor, iar Cassandra era îndeajuns de conștientă de ei încât să nu se mai sinchisească și de Leonardo.

Urmări cum mătușa ei întorcea regulat paginile cărții și cum cădeau deasupra lor câteva bucle cărunte din părul ei coafat după ultima modă. Se părea că mintea ei se descurca foarte bine cu conținutul acelei cărți. Nimic nu venea în sprijinul afirmației lui Gerald cum că pe mătușa Sophie o cam lăsa intelectul. Ce-i drept, mătușa ei ducea o viață ciudată și singuratică, dar, după toți acei Leonardo, poate că era ceva de așteptat. O femeie cu un trecut așa colorat putea și ea să fie obosită la vârsta de șaizeci și patru de ani.

– Mătușă Sophie, câți bani ai?

– Nu îndeajuns cât să îți împrumut, draga mea. Sophie nici nu își ridică privirea din carte. Asta înseamnă când se spune despre cineva că are un venit respectabil, așa cum am eu. Am îndeajuns pentru o viață decentă, dacă nu modestă, iar uneori îmi permit și câte un lux, dar niciodată într-atât încât să fac împrumuturi nesăbuite.

– Nu vreau să îți cer bani cu împrumut. Între noi fie vorba, mă gândeam că, dacă am avea îndeajuns,

am putea călători cu vaporul spre continent înainte să vină toamna.

– Pe continent e război. Parisul nici nu intră în discuție, și nu îmi doresc absolut deloc să vizitez Viena, acum că Franz s-a căsătorit. Nu mi-ar pica bine.

Franz era un alt Leonardo, un bărbat din trecutul lui Sophie.

– Poate Napoli sau...

– Nu credeam că o să zic vreodată așa ceva, dar am încheiat-o cu călătoriile. În plus, ți-am dat cea mai mare parte a bijuteriilor mele și nu au mai rămas multe de amanetat.

– Cred că ar fi mai sănătos dacă am merge măcar la țară. Am putea vizita zona cu lacul.

– Apreciez că te gândești la mine, dar îți faci prea multe griji. Mătușa Sophie deja nu mai citea din carte. În schimb, se uită la Cassandra și încercă să o citească pe ea. Fața ei frumoasă se aspri, iar ochii căpătară o căutătură teribil de tăioasă. Fratele tău nu *mă* sperie, Cassandra. Nu o să fie într-atât de curajos să încerce, o să-l oprească mama ta.

Cassandra nu credea că puteau să își pună speranța în nici una din cele două supoziții. Gerald devenise foarte arogant în ultimii ani și îi depășea orice așteptări. Cât despre mama ei... mătușa Sophie nu avea nevoie să afle cât de des îi scria mama ei scrisori în care o mustruluia că trăia sub acoperișul și influența lui Sophie.

Cassandra o bătu pe mătușa ei pe mână de parcă ar fi fost de acord cu ea. Pielea de pe acea mână era foarte subțire și rece, iar mâna în sine părea fragilă. Sophie îmbătrânise oarecum brusc, așa cum fac femeile uneori când le ajunge timpul din urmă. Chipul lui Sophie, de sub boneta ei cu margini de dantelă, încă îi reflecta frumusețea apusă, iar ochii ei, acum mai albicioși, scânteiau și acum de agerimea și vivacitatea care făcuse mai mulți bărbați să se îndrăgostească de ea.

În urmă cu doi ani, Cassandra nu se îndoia că mătuşa Sophie l-ar fi putut ţine pe Gerald la distanţă fie şi numai cu o glumă usturătoare. În acea zi totuşi, mâna ei părea foarte mică, iar mătuşa ei, vulnerabilă, arătând de parcă ar avea nevoie de îngrijire şi de protecţie.

Dacă pe continent era prea riscant, atunci aveau să meargă în America. Cassandrei i-ar fi convenit să iasă din Anglia. Lumea dimprejurul ei se schimba, şi se simţea din ce în ce mai împinsă la marginile societăţii. Încercase să nu se simtă deranjată – doar şi-o făcuse cu mâna ei, până la urmă –, dar devenise obositor să fie în pielea ei.

Mătuşa ei se pierdu din nou în contemplarea grădinii. De data asta, părea că ochii ei albaştri deveniseră încă şi mai şterşi. Zâmbetul ei copilăros o făcu să arate şi mai pierdută.

– Da, dacă Gerald se întrece cu gluma, va trebui să vorbesc cu contele despre el, cugetă ea.

– Acum, Gerald este contele. Tata s-a dus.

Sophie clipi.

– Sigur că da. Îmi rămăsese mintea la Leonardo şi am vorbit aiurea.

Îşi luă din nou cartea în mâini. Cassandra încercă să nu urmărească dacă dădea sau nu pagina, dar simţi o mare uşurare când ea o făcu.

Da, era timpul să lămurească povestea cerceilor ălora, astfel încât Ambury să nu o mai amâne multă vreme şi ea să îşi poată duce planurile la bun sfârşit.

– Mătuşă Sophie, sunt curioasă în privinţa unui lucru. Primăvara trecută, când am spus că am nevoie să vând nişte bijuterii, ai ţinut în mod deosebit să alegi ceva anume.

– Aşa am făcut?

– Ai insistat să ne uităm la toate. Nu-ţi mai aminteşti? Era prin martie, şi am împrăştiat toate bijuteriile pe mocheta din bibliotecă. Tu te-ai uitat la ele şi mi le-ai arătat pe cele pe care să nu le scot la licitaţie.

– Acum îmi amintesc. Mă gândeam că înfrumusețează mocheta. Chiar mi-a trecut prin cap că mochetele cu bijuterii ar putea să devină noua modă, cu toate că ar fi dificil să mergi pe ele. Se încruntă de parcă gândul ăla o zăpăcise. Erau toate pe mochetă? Toate, toate?

– Așa mi-ai zis să fac. Erau până și cele cu bilețele.

Mătușa Sophie dăduse instrucțiuni în privința locului și a timpului în care nu ar fi trebuit purtate. Una, de pildă, spunea: „A nu fi purtată în Viena". Cassandra presupusese că era un cadou de la Franz.

– Da, așa am făcut. Îmi amintesc.

Cassandra îi studie chipul încercând să hotărască dacă Sophie chiar își amintea. O deranja că verifica lucruri de soiul ăsta. Chiar dacă Gerald nu câștigase cu jocul lui, luase puncte zdravene doar pentru că îl inițiase.

– Îți amintești cerceii cu safire și diamante? Erau de modă veche, dar în cel mai bun sens al cuvântului. Diamantul din centru era chiar mare.

– Ai fi putut arăta splendid cu ei. Ți-ar fi pus în valoare ochii. Sophie clipi. I-ai vândut și pe ei?

– I-am dat cu un preț foarte mare.

Cassandra încercă să o ia ușurel. „Ambury i-a cumpărat. El zice că au fost furați și cred că suspectează că ești o hoață." Dar ar fi fost un act de bunătate să nu îi zică așa ceva.

– Cine ți-a dat cerceii ăia? Cumva Leonardo?

– Cerule, Leonardo era prea sărac să îmi ofere asemenea daruri. Cu toate astea, a fost un iubit așa atent, că o femeie nu-l poate uita. Făcea el o șmecherie cu... Dar nu ar trebui să te șochez. Nu vrem să îi dăm fratelui tău și mai multe motive să dezaprobe că stai aici, nu? Așa, deci de unde am cerceii ăia. Se încruntă în timp ce reflectă la respectiva chestiune. Poate că i-am cumpărat. Da, sunt aproape sigură că sunt cerceii pe care i-am cumpărat în iarna aia.

– Probabil au costat o avere.

– I-am găsit la un amanet, şi nu i-am luat aşa scump pe cât crezi. Poate că acel cămătar credea că diamantele nu sunt adevărate.

Sophie îşi luă din nou cartea.

Cassandra sorbi din limonadă. O întrebase şi primise un răspuns. Acum putea să îi spună cu cugetul împăcat lui Ambury măcar o parte din poveste. Singurul lucru nelămurit din acea conversaţie era despre şmecheria lui Leonardo.

Da, ar fi trebuit ca lucrurile să se liniştească. Trebuia doar să ignore senzaţia că mătuşa Sophie tocmai o minţise.

La două zile după aceea, primi o scrisoare de la Ambury cu poşta de dimineaţă, în care o ruga pe Cassandra să vină în vizită acasă la el la două după-amiază. Avea să fie acolo şi un avocat, iar ei urmau să îşi încheie afacerea în cea mai mare discreţie.

Mai primi atunci şi o altă scrisoare. Îi scrisese Emma, spunându-i Cassandrei că se întorsese în oraş. O ruga să vină în vizită la casa de licitaţii a familiei sale la prânz.

Curioasă să afle ce o făcuse pe Emma să se întoarcă aşa curând în Londra după nuntă, Cassandra ajunse la casa de licitaţii la unsprezece dimineaţa. Se temuse că nu avea să o mai vadă pe Emma după nuntă, şi totuşi uite că se întâlneau aşa cum deseori o făceau în trecut.

Înalta sală de expoziţie cu aspect de peşteră era goală, iar pe pereţii ei cenuşii nu se afla nici o pictură. Podeaua de lemn încă păstra urmele frecării cu nisip care încununase sfârşitul sezonului, cu câteva luni în urmă. Nu era nici picior de angajat.

Luă urma sunetelor ce se auzeau la capătul îndepărtat al galeriei. Emma stătea la un birou mare. Suprafaţa de lemn din faţa ei era transformată într-un câmp de bijuterii.

– Nu îmi puteam închipui ce te-a adus înapoi în oraş, Emma. Trebuia să mă gândesc că asemenea raritaţi au

făcut-o. Cassandra luă un rubin agăţat într-un lănţişor. Aranjamentul era simplu, dar o asemenea bijuterie nu avea nevoie de multe decoraţiuni. Îl puse jos. Ar trebui să te bucuri de faptul că eşti căsătorită. Sunt surprinsă că Southwaite a fost de acord să te întorci la Londra.

Emma se uită la nişte cercei care aveau doar două perle perfecte.

– El nu a vrut să vină, dar s-a simţit obligat după ce a aflat cum decurge războiul. Şi bineînţeles că nu am vrut să fiu departe de el.

Cassandra arătă spre birou.

– Ştie despre astea?

– Am omis să îi spun. Când am aflat că o să mă întorc, am aranjat să îmi fie trimise aici. Deocamdată, desigur, doar să le evaluez.

– Şi fratele tău? E casa lui de licitaţii acum. Nu ar trebui să fie...?

– E bolnav. Are o răceală de vară. De altfel, nici nu ştie prea multe despre bijuterii. Chiar mai puţine decât mine, iar eu nu sunt expertă. De aceea am nevoie de tine.

Cassandra îşi îndreptă atenţia spre bijuterii. Învăţase despre pietrele preţioase şi despre montare de la mătuşa Sophie. În primii ani împreună, când călătorise cu mătuşa ei, Sophie îi arătase cele mai preţioase bijuterii cu care se împodobeau aristocraţii pe continent şi o învăţase cum să le aprecieze calitatea şi valoarea.

– Majoritatea sunt destul de noi, montate probabil acum douăzeci de ani. Luă câteva piese şi le ţinu în lumina ce se revărsa prin fereastră. Montarea este destul de modestă. Valoarea stă în pietre. Cele mai multe au o claritate excelentă. De unde le ai?

– Marielle le-a găsit.

– Să sperăm că le-a găsit la proprietarii lor de drept.

Marielle era o tânără franţuzoaică, o emigrantă care fugise de la revoluţie când era mică. Devenise agentă pentru Fairbourne, legătura dintre el şi ceilalţi emigranţi care doreau să îşi vândă bunurile aduse din Franţa.

– Proprietarii au fost de acord să li se facă publice numele, aşa că probabil suntem în siguranţă. Ce crezi? Sunt la fel de bune precum par?

– Sunt demne de Fairbourne. Dacă aştepţi până la toamnă, cred că o să valoreze cel puţin şapte sute de lire cu totul. Dacă încerci să le vinzi acum, o să primeşti cam jumătate cu puţin noroc.

– Marielle spune că prietenii ei pot aştepta dacă le promite că le includem la următoarea licitaţie. Care cred că o să fie pe la mijlocul lui septembrie.

Cassandra continuă să examineze bijuteriile, punându-le pe rând la loc pe masă într-unul dintre şirurile pe care le formase.

– De ce s-a întors Southwaite în oraş?

– O să afli cât de curând. Situaţia din Irlanda a luat o întorsătură urâtă. Trupele franceze au debarcat în comitatul Mayo. Nu se ştie câţi sunt, dar rebelii li se alătură, şi, după ultimele ştiri, nu li se cunoaşte destinaţia.

Erau, într-adevăr, ştiri şocante, cu toate că toată ţara se aştepta la asemenea urmări.

– Toată spaima asta pentru coasta de sud, iar ei merg, în schimb, în Irlanda.

Cassandra continuă să cerceteze bijuteriile. Vestea că Fairbourne avea să organizeze o licitaţie în luna următoare o liniştea. Dacă Ambury se dovedea în continuare îndoielnic, avea să scoată din nou la vânzare bijuteriile alea.

– Southwaite o să se supere dacă află că te-ai întâlnit astăzi cu mine? întrebă ea.

Emma ocoli biroul şi o îmbrăţişă.

– I-am zis că îmi eşti tare dragă şi că avem o prietenie adevărată, nu una superficială, aşa cum o să se întâmple probabil cu femeile din cercul lui. Emma îşi lipi buzele de tâmplele Cassandrei. Nu mi-a interzis. Speram ca invitaţia la nuntă să te fi lămurit în privinţa asta.

Loialitatea Emmei o atinse profund pe Cassandra. Simţea o arsură pe gât. Arătă spre bijuterii.

- De la stânga la dreapta, şirurile sunt din ce în ce mai scumpe.

Emma se întoarse la scaunul ei, scoase o foaie dintr-un sertar şi începu să ia notiţe.

- Şi Lydia s-a întors în oraş.

- Mă aşteptam să rămână la Crownhill dacă fratele ei a plecat. Preferă să stea singură acolo. De ce o fi venit în oraş?

- Nu sunt sigură, dar cred că voia să te vadă.

Cu şase luni în urmă, Cassandra s-ar fi arătat bucuroasă şi poate că ar fi inclus-o şi pe Emma în planurile ei de a-i dejuca planurile lui Southwaite în privinţa amestecului său în această prietenie. Dar loialitatea Emmei devenise complicată.

- Mai degrabă vrea să se vadă cu alte prietene sau să facă o comandă pentru o nouă garderobă. Îşi luă poşeta. Trebuie să plec. Am promis că mă întâlnesc cu cineva peste o jumătate de oră.

Casa pe care o deţinea contele de Highburton nu putea să nu te impresioneze; se afla pe Pall Mall, lângă casa Marlborough. Proprietate cu o istorie impecabilă, era de o mărime şi de un lux adecvate nobililor care prosperaseră datorită unei vieţi etice şi care reuşiseră să se menţină de partea câştigătoare a controverselor politice din ultimele secole.

Ziarul de dimineaţă anunţase că Highburton se întorsese în Londra şi că se afla la el acasă. În mod normal, Cassandra ar fi trebuit să se simtă inconfortabil că intra în casa unui om pe moarte, dar contele avea cu siguranţă un apartament uriaş şi o intimitate inviolabilă înăuntrul acelei uriaşe grămezi de pietre. Se îndoia că el avea habar de prezenţa ei.

Când majordomul o însoţi în salon, Ambury era deja acolo.

O întâmpină cu un zâmbet şi cu o plecăciune. Ea observă din nou în timp ce făcea o reverenţă cât de bine

i se potrivea vârsta adultă. Tatăl lui era încă faimos pentru cât de bine arăta, iar fiul îi moștenea chipul frumos, chiar dacă toată lumea știa că ei nu gândeau la fel. Faptul că nu se înțelegeau în aproape nici o privință de însemnătate crease o prăpastie între ei înainte ca el să plece la universitate.

Faptul că Ambury nu își ducea viața conform principiilor stricte și conservatoare pe care familia lui le îmbrățișase nu fusese de mare ajutor, presupunea ea. Și, cu câteva generații în urmă, când majoritatea celor cu statutul lor se bucurau de un anumit grad de desfrâu, conții de Highburton și familiile lor fuseseră vestiți pentru corectitudinea lor. Ambury avea totuși reputația de libertin. Ceea ce se scria despre el în ziarele de scandal nu era deloc ambiguu. Spre deosebire de prietenul lui, Southwaite, nu era deloc discret în privința relațiilor sale amoroase.

- Nu luați loc? Avocatul o să ajungă în curând.

Ambury făcu un semn spre unul din cele două scaune așezate destul de aproape unul de celălalt. Cassandra nu voia să se instaleze acolo dacă bărbatul ăla intenționa să își așeze fundul ferm pe locul de lângă ea. Arăta prea chipeș în ziua aia ca să se simtă în largul ei. Genul de frumusețe care o făcea pe o femeie să ardă de dorință și să se fâstâcească. Voia să își țină cumpătul.

- Nu avem nevoie de avocat. Am întrebat-o pe mătușa mea despre cercei. Își amintește că i-a cumpărat de la un amanet acum câțiva ani. Cum au ajuns acolo rămâne să-și imagineze fiecare.

- Acum câțiva ani? Doi ani? Treizeci?

- Nu a zis.

- Ce amanet?

- Nu a zis nimic nici despre asta.

- E prea ambiguu totul. Mătușa dumitale are de obicei probleme cu memoria, Lady Cassandra? Câteodată...

- Deloc. De ce sugerați una ca asta? E la fel de lucidă ca dumneavoastră. Nu am întrebat-o în detaliu despre

cercei. Ar fi fost grosolan. Scoase un săculeț de catifea din poșetă și îl puse pe masă. Acum, cu riscul de a fi extrem de lipsită de delicatețe, o să vă dau cerceii, iar dumneavoastră îmi veți da banii.

El îi zâmbi în felul lui caracteristic. Ea încercă să nu se lase afectată pentru că presimțea că i-ar face probleme.

– Mai întâi sunt silit să vă rog să aflați mai multe de la mătușa dumneavoastră. Mai precis, când și unde a găsit cerceii.

– Mi-a zis tot ce știe.

– Mă îndoiesc. Nu e genul de bijuterie pe care cineva să uite de unde o are.

– Îndrăzniți să spuneți că mătușa mea minte?

– Sugerez că a dat un răspuns întrebărilor dumneavoastră discrete și altceva nu a mai oferit. Singură ați admis că nu i-ați cerut detalii. Sunt convins că ar fi mai directă dacă aș aduce eu vorba despre asta. Dar, din moment ce nu mă primește în vizită, vă rog să îi vorbiți din nou despre acest lucru cu mai puțină precauție.

Ea își dădea seama că era de neclintit. Avea să amâne plata până când dădea în vileag întreaga poveste. Iritată, apucă săculețul de catifea și-l băgă la loc în geantă. Dădu lent ocolul camerei.

– Observ că ați redecorat. Influența evidentă a stilului din Pompei nu mai e vizibilă.

El se uită prin cameră de parcă nu o mai văzuse până atunci.

– Am uitat că ne-ați vizitat de câteva ori de-a lungul primului dumneavoastră sezon. Presupun că am mai schimbat câte ceva de atunci.

Ea se opri să admire un scaun care avea câteva elemente discrete gotice în brațele sculptate. Probabil contesa încercase stilul ăsta să vadă dacă i se potrivea ei și salonului.

– Am fost aici nu numai la primul meu sezon. Am mai participat la câteva reuniuni cu mătușa mea după ce m-am mutat la ea. Nu cred că mama dumneavoastră

dorea să mă știe aici, dar mătușa Sophie a reușit să facă rost de invitație și pentru mine.

– Părinții mei au ținut dintotdeauna la ea, în ciuda vieții ei neobișnuite. Tatăl meu a fost prieten cu tatăl dumneavoastră și avea motive să fie tolerant la adresa surorii prietenului său.

– Ce generos din partea lui. Poate că părinții dumneavoastră sperau să îi repare reputația.

– Păreți a vorbi cu amărăciune. Mătușii dumneavoastră nu i-a păsat de cum o vede lumea, așa că nu aveți nici un motiv să o faceți dumneavoastră.

Nu, nici un motiv. Totuși, îi păsa.

– Poate că nu reputația mătușii, ci a dumneavoastră vă face să vă încruntați, zise el.

Ea se opri să admire mobila și se uită la el. El nu îi vorbise cu sarcasm sau cu cruzime. Făcuse doar o observație care ei i se înfipsese în inimă ca o săgeată.

– Cred că aveți dreptate. Încercă să o ia în glumă. Dar recunosc că m-am încruntat mai mult din invidie. Mătușa mea nu s-a căsătorit niciodată și a trăit liberă, iar cumva acest lucru i-a fost acceptat. Poate că lumea nu a îndrăznit să îi interzică ceea ce își dorea.

El se îndreptă spre ea, lângă fereastră. Părea să se gândească la asta cu sinceritate.

– Erau alte vremuri. Apoi, toată lumea știa că nu s-a căsătorit pentru că îi murise logodnicul.

– A, desigur. Asta e diferența. Ea aproape că a făcut ce se cuvenea, pe când eu am refuzat din start. Da, presupun că asta explică totul.

El îi aruncă o privire cam prea serioasă. Ceea ce o făcu să se simtă stânjenită, să ardă de dorință și să se fâstâcească.

Imediat, un servitor intră și ținu ușa deschisă. Înăuntru păși un bărbat cu părul cărunt. Totul, de la expresia formală de pe chipul lui până la tocul conservator al ochelarilor, era un indiciu al profesiei sale. Venise avocatul.

capitolul 6

Yates îl prezentă pe domnul Prebles, care își încheiase treburile cu punctualitate, așa cum își făcea orice treabă. Domnul Prebles îi făcu o adâncă plecăciune Cassandrei, apoi rămase acolo ca un majordom, aproape de perete, așteptând instrucțiuni.

– Sunteți avocatul contelui, domnule Prebles? îl întrebă Cassandra.

– Sunt onorat să fiu, da.

Ea se întoarse spre Yates cu o expresie sceptică pe față.

– Nu ar fi mai logic să găsim un terț care să nu îl pună pe nici unul din noi în dezavantaj?

– Domnule Prebles, Lady Cassandra este îngrijorată că, dacă această înțelegere nu va decurge după bunul meu plac, o să te dovedești nu foarte obiectiv în hotărârea dumitale. Cred că e o îngrijorare justă.

– Într-adevăr, sir. Permiteți-mi să vă asigur, Lady Cassandra, că nu au de ce să existe motive de îngrijorare privind modul cum gestionez eu situația. Am fost avocatul contelui pentru că am fost cât se poate de corect, exact cum e și contele, după cum se știe prea bine.

Yates crezuse că Prebles avea să fie îndeajuns de amabil să adauge „și așa cum e și fiul său" la finalul micului său discurs. Adevărul era că Prebles nu îl cunoștea prea bine. Nici măcar lunile pe care le petrecuseră îngropați în conturi și acte nu îi făcuseră să se simtă în largul lor împreună. Pe de altă parte, Prebles fusese cel pe care contele îl trimisese în ultimii ani la el să îl mustruluiască din cauza pariurilor, a femeilor, a politicii și... a tot felul de lucruri.

Cassandra scormoni în poșetă și scoase din nou săculețul de catifea. Vărsă conținutul pe o masă de lângă fereastră. Aurul sclipi. Cele două diamante făcură ape, iar pe firul lor de aur atârnau câte trei safire albastre, unul sub altul.

– Înţelegerea, domnule Prebles, este că dumneavoastră o să ţineţi cerceii şi suma pe care a licitat-o Ambury pentru ei pentru cel mult treizeci de zile, până când ne lămurim că banii trebuie să îmi revină şi Ambury va lua cerceii. Dacă nu se întâmplă asta, în a treizeci şi una zi, îmi veţi returna cerceii.

Prebles se uită la Yates ca acesta să îi confirme, apoi luă cerceii şi îi puse la loc în săculeţ.

Yates se îndreptă spre el şi îi dădu bancnotele făcute sul.

După ce Prebles plecă, Cassandra bătu şi ea în retragere.

– Nu m-aţi întrebat de ce nu am adus şi inelul, zise ea.

– Dacă vă întrebam, ar fi trebuit să îmi daţi un răspuns pe care nu era cazul ca Prebles să îl audă.

Yates nici nu se mai gândise la inel. Îl lăsase după licitaţie drept garanţie pentru a fi vândut dacă nu plătea.

Ea se uită prin cameră încă o dată, dar nu îi răspunse, poate pentru că el încă nu îi pusese întrebarea.

– Mi-a plăcut întotdeauna salonul ăsta. Precum şi galeria de lângă sala de bal. Îmi amintesc că la primul meu sezon erau plasaţi palmieri în colţul dinspre nord atunci când familia dumneavoastră găzduia balul. Unele fete se sărutau acolo pentru prima oară.

– Sunteţi nostalgică?

– Nu am zis că m-am sărutat şi eu în spatele lor.

Dar mintea, dacă nu cumva mintise Lakewood. Pentru o clipă, Yates o văzu din nou cum era la unul dintre acele baluri, într-o rochie diferită ca stil de cea pe care o purta în acea zi. Era albastră ca ochii ei şi avea forma unei clepsidre, nu strâmtă. Avea părul aranjat în bucle înguste, nu lăsat liber ca în momentul de faţă. Matroanele bârfeau că îşi făcuse buzele.

– Vino cu mine, zise el. Vom vizita din nou scena primului tău triumf lumesc.

– Primul meu sezon nu a fost prea triumfător, obiectă ea. Cu toate astea, îl însoţi când el ieşi din cameră. Dumneavoastră aţi fost cel care a obţinut victorii în primăvara aia. Îndrăznesc să spun că Amanda Stockton

nu şi-a mai revenit de pe urma minutului petrecut în colţul ăla.

– Ştiţi şi despre asta?

– Toată lumea ştia, Ambury. A leşinat, pentru numele lui Dumnezeu.

– A fost doar un sărut.

– A distrus-o pe viaţă. Pretendenţii ei păreau tare obişnuiţi după aceea. Se uită la el şi râse. Nu e motiv de fală.

– Nu mă făles c. Mi s-a spus că sărut mai bine decât majoritatea, dar sunt uluit să aflu că sunt acuzat că i-am stricat domnişoarei Stockton şansa la fericire cu un alt bărbat.

– Mai bine decât majoritatea? Ce ciudat că nu am auzit bârfa asta, bărbat încrezut ce eşti.

Galeria se afla pe un hol ce se întindea de-a lungul casei, în aripa nordică, flancând partea de sud a sălii de bal. Asemenea celei de la conacul Elmswood, găzduia câteva portrete ale unor strămoşi şi ai unor membri ai familiei, dar de dată mai recentă.

Aici, nu se schimbase nimic de la acel sezon de cu şase ani în urmă. Cassandra păşi pe podeaua de lemn lustruită, uitându-se ici-colo şi reţinând toate amănuntele. Se opri în faţa unuia dintre portretele care îi atrăsese privirea.

– Străbunicul meu din partea tatălui, îi explică el, cum stătea lângă ea.

– Arată bine, dar pare cam rigid.

– E o trăsătură de familie.

– Pe care o au toţi, mai puţin dumneavoastră, îl tachină ea şi merse mai departe. Se uită peste umăr şi mai aruncă o privire la portret. Şi totuşi, nu putem să nu ne întrebăm, Ambury, dacă nu veţi deveni la fel de rigid, cu timpul. Şi cumpătat, căci şi asta e o trăsătură de familie. Cred că deja o văd în dumneavoastră. Mă îndoiesc că aţi mai săruta-o acum pe domnişoara Stockton în spatele palmierilor.

Observaţiile ei îl iritară. Poate că avea dreptate şi devenea oarecum rigid. Ea stârni ceva în el, o senzaţie întărită de faptul că, drept urmare a datoriei şi a obligaţiilor lui recente, cei mai frumoşi ani ai tinereţii lui trecuseră, cu tot cu libertăţile lor.

Erau aproape de locul unde se aflau palmierii pe vremuri. Nu era un moment bun să se uite la ea, dar o făcu, exact când lumina se revărsa în galerie asupra ei, prin ferestrele deschise de dincolo de uşă. Tot aşa, o pală de vânt îi răsfiră cârlionţii şi capetele panglicii care îi atârna în josul rochiei.

– Aveţi dreptate într-o privinţă. Nu aş săruta-o pe domnişoara Stockton acum, dar numai pentru că sunt cu şase ani mai în vârstă şi nu mă mai interesează fetele la primul lor sezon.

– Atunci, aţi face bine să vă ţineţi de femeia pentru care aţi cumpărat cerceii, şi ziceţi mersi că vă lasă să credeţi că este impresionată. Pe măsură ce trec anii, noi, femeile, suntem tot mai greu de impresionat de un bărbat, oricât de bine ar săruta.

Înţepătura nu făcu decât să arunce paie pe foc.

– Chiar nu ar trebui să lansaţi asemenea provocări când sunteţi singură cu un bărbat.

Replica lui o făcu să râdă.

– O, nu! Doamne, o să încercaţi să mă cuceriţi acum, aşa cum m-aţi ameninţat? Mă dispreţuiţi. Ştim amândoi că sunt în siguranţă.

Vorbele ei, care făceau referire la ceea ce făcuseră ei doi, ar fi trebuit să îl oprească. În schimb, anulară şi bruma de bună judecată pe care el o mai avea.

– Nu îndeajuns de în siguranţă. Ba chiar deloc.

El o întoarse spre el şi o luă în braţe.

Se uită la el neliniştită. Apoi genele ei subţiri se lăsară în jos, buzele roşii se depărtară şi printre ele se pregătiră să iasă nişte vorbe de ocară.

El o reduse la tăcere cu un sărut.

*

Sărutul acela nu putea fi numit cumpătat. Cassandra observă asta cu partea de minte care nu fusese complet uimită. Da, poate un pic rigid, dar nu într-un sens rău. Fusese sărutată de îndeajuns de multe ori ca să aprecieze nuanțele, iar felul în care se purtase el cu ea denota atât o blândă seducție, cât și autoritate.

Ea încercă să scape de senzațiile neclare pe care el i le stârnise, dar simțul practic de care se agăță o părăsi imediat. Cele mai încântătoare plăceri îi cutreierară corpul, îndemnând-o să le lase să își facă de cap. Căldura îi învălui pielea, apoi îi pătrunse în adâncul ființei.

Îmbrățișarea lui o nimici. Brațele lui puternice o cuprindeau și o țineau aproape... o mângâiere prea îndrăzneață, dar scandalos de bine primită, se furișă pe spatele ei îndeajuns de fermă încât căldura mâinilor lui păru a-i face rochia să dispară... el o ridică atât cât să ajungă cu gura la gâtul ei, apoi la decolteu...

Ea nu ar trebui să accepte. Știa asta. Nu avea cum să fie în regulă. Dar trecuse prea multă vreme de când fusese însuflețită de o asemenea excitare feminină, și dădu uitării pentru o vreme că bărbatul care o incita era pus pe rele. Plăcerea o răcori, o copleși. Ar fi putut la fel de bine să fie în spatele palmierilor la primul ei sezon, fiind pentru prima oară sărutată.

Așa că nu i se opuse prea repede. Știa și ea că amâna. El luă asta ca pe un acord. Felul în care ea îi răspunse sărutărilor anunța o intimitate chiar mai mare. Până și promisiunea unei mai profunde pasiuni îi provoca un fior care reverbera până în străfundurile trupului ei, ademenind-o să fie necugetată.

Ea întoarse capul ca să pună capăt sărutului. Simți cu obrazul lâna extrem de fină a hainei lui, iar urechea îi prinse bătaia joasă a inimii. Rămaseră așa, el o mai ținu în brațe cel mult zece secunde, timp în care ea ignoră realitatea momentului și își permise să savureze iluzia că cineva avea grijă de ea.

Ea se dădu în spate. Braţele lui căzură în acelaşi timp. Ar trebui să se întoarcă şi să plece. Ar trebui să pretindă că nu s-a întâmplat nimic sau că o deranjase, ceea ce el într-un fel chiar făcuse, cel puţin la început. Ar trebui...

– De ce?

El o ţintuia cu o asemenea intensitate, încât ea nu îndrăzni să se mişte. I se putea ghici încăpăţânarea moştenită din familie.

Ea se gândi la Cassandra pe care o ştia lumea şi încercă să sape după o replică isteaţă. „Pentru că sunt sălbatică, fireşte. Pentru că am fost sărutată atât de des, încât o mică sărutare nu prea contează."

– De ce aţi refuzat? insistă el. V-a compromis. Nu a fost cu intenţie, ci destul de inocent, dar totuşi s-a întâmplat. De ce l-aţi refuzat când el credea că făcea lucrul cuvenit?

Adevăratul înţeles al acelui *de ce* o nelinişti. Nu o mai întrebase nimeni aşa ceva. Nu atât de direct. Despre ea şi Lakewood se făcuseră diverse presupuneri şi se trăseseră concluzii. Chiar dacă lumea fusese şocată că ea nu acceptase căsătoria, tot se auziseră vorbe şi oamenii tot se întrebaseră ce o făcuse să refuze. Probabil că bărbatul îşi dăduse arama pe faţă într-un mod teribil, astfel că tânăra riscase să îşi distrugă reputaţia decât să accepte soluţia acceptată social de a deveni soţia lui.

Un nor de dezonoare umbrise după aceea destinul lui Lakewood. Prietenii lui, Southwaite şi Kendale, ba chiar şi Ambury, o învinovăţeau pe ea. Lor, purtarea ei li se păruse, probabil, copilăroasă, răsfăţată şi crudă. Şi pesemne că încă li se părea.

– Nu l-am vrut. Era adevărul, dar nu pe de-a-ntregul. A fost, într-adevăr, îndeajuns de inocent şi nu justifica o asemenea măsură extremă precum căsătoria.

– Era îndrăgostit de tine. Întotdeauna a intenţionat să...

– Nu. L-am. Vrut, pronunţă ea rar, deja furioasă. Nimănui nu părea să îi pese de asta. Nimănui nu îi păsase

vreodată. Cât despre iubirea și intențiile lui, sunt multe pe care nu le știți. Iar acum, că el nu mai este, nimeni nu știe în afară de mine.

El își înălță capul, brusc curios. Prea curios. Ea se blestemă pentru că îi permisese să o atragă în treaba asta.

– Trebuie să plec.

Încercă să rostească vorbele cu asprime, dar efectele sărutului încă persistau, așa că vocea îi tremură.

Se îndepărtă de el, de întrebările și de abilitatea lui nenorocită de a o transforma într-o fetiță prostuță.

– O să insist cât pot pe lângă mătușa mea, să aflu mai multe despre cercei. Am nevoie ca avocatul dumitale să îmi dea banii cât mai repede cu putință.

capitolul 7

Gândurile lui Yates nu zăboveau asupra documentelor din fața lui oricât de mult încerca să se concentreze. În schimb, se pomeni visând la sărutarea furată mai devreme în acea galerie. În mod inevitabil, asta îl făcu să se gândească la conversația care urmase.

Sărutul ăla fusese din impuls, dar fusese așteptat de mult. Așa cum fusese și întrebarea despre Lakewood.

„Sunt multe pe care nu le știți." Cu siguranță. Presupusese dintotdeauna că ceea ce nu știa se datora discreției lui Lakewood. Acum se părea că mai era ceva.

În anii care urmaseră, îi pusese la punct pe cei care făceau speculații murdare la beție despre ce se întâmplase cu adevărat cu baronul Lakewood când rămăsese singur cu Lady Cassandra Vernham. Fusese solidar cu Southwaite și Kendale și, da, până și cu Penthurst, făcând ceea ce fac prietenii când unul de-al lor e subiectul unor presupuneri nenorocite.

Bârfele curseseră ca o piază rea și încă li se simțea efectul. Se spunea că ar fi forțat-o. Că se înfuriase foarte mult când ea refuzase să se mărite cu el și își pierduse cumpătul. Fusese vina ei că flirtase, dar totuși...

Chiar așa să se fi petrecut lucrurile?

Se ridică, dezgustat că luase în considerație posibilitatea ca Lakewood să se fi purtat dezonorant, de vreme ce nu era acolo să se poată apăra. Era un lucru dat naibii dacă după câteva sărutări ar fi devenit neloial cu atâta ușurință.

În același timp, gândul i se îndreptă din nou la galeria umbroasă, de parcă ar fi fost atras acolo de către un duh capricios. O simți pe Cassandra lipită de el, la fel de caldă, moale și senzuală pe cât fusese.

Ușa se deschise și intră Prebles. Făcu o pauză și îl privi țintă pe Yates. Apoi merse spre el și se uită la documentul ce era deschis pe masă.

– Ah, zise Prebles încuviințând din cap. Acum înțeleg de ce păreți iritat, sir. Situația cu proprietatea asta e supărătoare, într-adevăr.

Era ceva nou pentru Yates. Situația cu ce proprietate? Ce ratase?

Prebles îl ajută și ridică unul dintre acte, arătând spre o hartă.

– Ați făcut o vizită aici? Vă deranjează numărul mic de arende înregistrate?

Yates recunoscu actul – era o bucată de proprietate în niște mlaștini de pe coasta de sud.

– Am fost în nord, nu în sud. Sunt puțini arendași pentru că pământul nu e lucrat?

– În parte, da. Nu e cel mai grozav pământ, marea e prea aproape și părți din el sunt prea noroioase pentru a fi lucrate de fermieri.

– Mai e ceva?

– S-ar părea că există o oarecare posibilitate să fie în proprietatea altcuiva. Uitați-vă aici, la harta asta mai veche. Pământul e clar marcat ca fiind al lui Highburton. Dar pe harta nouă este un semn care ar putea fi contestat.

Yates examină hărțile, apoi inspectă actul. Data de pe manuscris, însemnată cu o înfloritură chiar mai teatrală

decât scrisul lui Prebles, consemna transferul către contele de Highburton în anul 1693.

– Dacă mai există alt act, ar fi ciudat să îi fi pus ăstuia o dată anterioară, zise el.

– Asta zic și eu. Nu am găsit nici o dovadă că ar fi fost vândut, așa că nota de pe harta mai nouă e inexplicabilă. Și totuși, există.

Yates împături actul și îl puse deoparte.

– Data viitoare când o să vorbesc cu tatăl meu, o să îi zic despre asta. Arendele luate sunt modice, bineînțeles, și probabil că nu merită să cheltuim bani și timp ca să mergem la tribunal.

– Sigur, domnule. Sigur că da.

– Le vrei pe toate? întrebă Merriweather.

Cassandra ținea sub bărbie un teanc de cutii, cărându-le din salon.

– Pe toate.

Cassandra îi luă cutiile din brațe și le puse pe pat. După ce Merriweather mai făcu o tură, Cassandra îi spuse să plece și apoi se așeză pe pat ca să studieze partea din moștenire pe care mătușa Sophie i-o dăduse în avans, până murea.

Mai întâi, deschise cele două cutii mari de lemn. Înăuntru se aflau saci mici de pluș și diverse cutii cu fleacuri. Erau cutiile în care ținuse bijuteriile pe care le vânduse la Fairbourne în primăvara trecută. Săculeții și cutiile erau goale acum.

Nu era și cazul cu celelalte două cutii. Inspectându-le, dădu peste un curcubeu de bijuterii și o mică avere în monturi. Dar în cutia cu podoabe nu se odihneau doar bijuteriile. Ci și bucățele de hârtie.

Scoase unul dintre bilețele și îl despături. „A nu se purta când contele de Emilia este în Anglia", scrisese de mână mătușa Sophia. Îl așeză înapoi, împreună cu inelul de rubin care îl însoțea, apoi luă un săculeț de organza și îl vărsă în palmă.

Din el căzu un lănţişor din aur filigranat, mult mai valoros ca lucrătură decât metalul. Şi un alt bilet: „Purtat mai bine când Sir Charles şi Lady Lightbown sunt în străinătate". Şi altele făceau referire la anumite persoane. Unul te sfătuia doar: „A nu se vinde decât după ce bijuteriile sunt altfel montate".

Notiţele sugerau că bijuteriile fuseseră cadouri de la nişte iubiţi ale căror soţii şi familii ar fi putut avea ceva obiecţii. Entuziasmul ei cu privire la cadourile lui Sophie se mai stinse. Nu o interesa să verifice cine era şi cine nu era în Londra sau cine avea să vină la o petrecere înainte să poarte o bijuterie.

Dacă făcea vreo greşeală? Oare vreun bărbat ar fi fost oripilat dacă ar fi văzut-o purtând cadoul lui în semn de iubire? Oare soţia cuiva ar fi ghicit că bijuteriile fuseseră dăruite unei amante de către soţul ei?

Era bine că mătuşa Sophie avusese atâta grijă de fericirea altora, dar reacţia Cassandrei fusese de a nu purta niciodată vreuna dintre aceste podoabe.

Se întinse din nou după prima cutie. Deschise toate cutiile goale, una după alta. Câteva dintre ele conţineau şi ele bileţele. Le citi pe toate. Nu era menţionat nici un nume, şi toate păreau să conţină avertismente pentru a nu fi purtate în diferite capitale de pe continent, în afară de Anglia. Totuşi, trei dintre ele spuneau: „Pot fi amanetate sau vândute dacă este cazul, dar nu pot fi purtate". Prima dată când le citise, Cassandra presupusese că mătuşa Sophie dădea lecţii în materie de gust şi modă.

Încercă să îşi amintească în ce cutie sau săculeţ fuseseră ţinuţi cerceii cu diamante şi safire. Să fi fost unul cu bileţel? Poate una dintre cele trei care nu puteau fi purtate?

Memoria nu o ajută. Nu îşi putea aduce aminte amănuntele din acea zi când întinsese bijuteriile pe mochetă, iar Sophie arătase spre una sau alta şi îi dăduse voie să le vândă. Cassandra ceruse această inspecţie mai

mult din pricina trecutului acestor bijuterii. Nu voia să facă vreo greşeală.

Se întreba dacă nu cumva greşise – ea sau mătuşa Sophie. Poate că bijuteriile îi stârniseră vechi amintiri mătuşii Sophie, iar atenţia îi fusese distrasă de la acea sarcină.

Puse deoparte toate podoabele şi închise cutiile. Îşi dori să poată arde toate biletele şi să nu se mai întrebe ce însemnau. Mai rău, se îngrijora că poate nu făceau referire la amanţi şi cadouri până la urmă.

Bănuia că, dacă Ambury ar fi ştiut despre ele, şi el ar fi crezut la fel ca ea.

O întrista să se uite la toate cutiile alea, pentru că gândurile ei se dovedeau neloiale faţă de singura rudă cu care mai era prietenă. Merriweather se întoarse în cameră cu o carte de vizită.

– Ai un vizitator.

Ea luă cartea. O vizita Lydia.

Coborî şi o salută.

– Mi-a zis Emma că ai venit în oraş. Mă bucur să te văd. Ai venit la cumpărături?

– Da, dar şi pentru alte lucruri. Am hotărât să învăţ mai multe decât călăritul şi desenatul, Cassandra. Şi o să mă ajuţi!

Yates deschise lent uşa de la camera tatălui său. Intră fără să scoată un sunet. Aşa se apropia de tatăl lui, cu mişcări atente şi pas uşor. Nu avea nici un motiv să o facă, şi totuşi, toată lumea se purta la fel.

Contele stătea pe un scaun lângă o fereastră închisă, în salon. Doctorii se temeau că febra de vară i-ar putea ataca trupul bolnav şi doreau să rămână la ţară. Contele preferase dintotdeauna oraşul, iar în acel moment, cu veştile din Irlanda, îşi găsise scuza perfectă să se întoarcă acolo.

Prim-ministrul îi făcuse o vizită cu o zi înainte, să discute despre acea chestiune. Fusese un act simbolic prin

care se recunoştea rolul conţilor de Highburton de-a lungul anilor. Contele nu mai putea influenţa politica, aşa cum nu mai putea să se ridice singur de pe scaun, dar Pitt pretinsese că lucrurile nu puteau fi rezolvate fără sfatul lui înţelept.

Tatăl lui deschise ochii.

- Ce ai acolo?

Făcu un semn cu capul spre hârtiile din mâna lui Yates. Acesta se aşeză pe scaun.

- Acelaşi lucru. Întrebări la care Prebles nu a ştiut să răspundă.

Tânărul aşteptă să îl întrebe ceva sau să adoarmă.

- Ce crezi despre nebunia asta din Irlanda? îl întrebă în schimb contele.

Nu mai vorbiseră despre politică din iarnă. Fusese un pact mutual. Aveau grijă împreună de averea lor, dar evitau subiectele care le stârniseră ranchiuna în trecut.

- Nu m-am gândit prea mult la asta.

Contele scoase un râset înăbuşit.

- Pe naiba nu te-ai gândit. Ai o părere despre orice, aşa că nu mă aştept să nu ai ceva de zis.

Ar fi trebuit să îi spună contelui ceea ce acesta voia să audă şi să pretindă că era de acord cu părerile tatălui său. Poate că aşa ar fi fost amabil. Ca un cadou.

- Nu-mi da terci, aşa cum fac medicii. O fi stomacul meu bolnav, dar capul e cât se poate de bine.

- Cred că nebunia asta e provocată de un bărbat foarte nesăbuit care îşi imaginează că o să fie erou. Ar fi o greşeală să pedepsim un întreg popor pentru delictul lui.

Contele scutură din cap.

- Exact ce mă aşteptam să spui.

- Sunt cum sunt.

- Aşa e, dar în curând o să fii Highburton, şi atunci nu ai să mai fii doar ceea ce eşti. Deci sfatul tău e să fie băgat la închisoare, da? Pitt mi-a spus că şi alţii propun asta. Până şi Penthurst, care poate fi un bărbat dur când cineva e vinovat. Probabil îl influenţezi, şi nu în bine.

Yates nu îl influența pe ducele de Penthurst și nici nu credea că ar fi făcut-o vreodată. Tatăl lui nu știa despre ruptura dintre el și prietenul lui. În afara câtorva conversații formale despre niște treburi strict oficiale, nu mai vorbise cu Penthurst din martie.

– Sigur știi că procesul lui e luna următoare, adăugă tatăl său. I-am zis lui Pitt că e o prostie, că a fost provocat de Lakewood, duelul a fost o chestiune de onoare și toată lumea știe asta. E important să nu aibă parte de un tratament special, zice el, astfel încât să îl protejeze lorzii. Pe fața lui se citi dezaprobarea, dar numai pentru o clipă. Nu e nici un pericol, așa că nu îți face griji pentru el. Gentlemenii înțeleg lucrurile astea, dar oamenii de rând trebuie să aibă și ei parte de spectacolele lor.

Îl emoționă încercarea tatălui său de a-l liniști, chiar dacă reacționase urât la presupunerile pe care acesta le făcuse despre prietenul lui. Dar, pe de altă parte, contele nu îl avusese la inimă pe cel care murise în duel și pentru care Penthurst urma să dea socoteală în fața semenilor săi.

Așa începeau certurile lor în ultimii ani. Își reprimă reacția, ca să nu pornească vreuna. Tatăl lui părea să adoarmă. Yates dădu să se ridice de pe scaun, dar contele își deschise iar ochii. Mâna lui palidă arătă spre hârtii.

– Ce întrebări?

Ce neînsemnate păreau în acel moment aceste amănunte. Ace de păr, așa le numea mama lui.

– E vorba despre proprietatea de pe coastă. Nu am fost încă acolo. Din registre, reiese că nu au fost luate arende de ani de zile, poate chiar niciodată. Prebles nu își mai amintește. M-am gândit că poate știi ceva.

Contele îi întinse o mână tremurătoare. Luă actul. Poziționă pergamentul astfel încât lumina să cadă pe el și îi aruncă o ocheadă.

– Ah, asta. Încuviință din cap de parcă îi amintea de vreun vechi puzzle. Se zice că ar exista un alt act care îl contrazice.

– L-ai văzut pe celălalt?

Clătină din cap.

– Arendaşii îi plătesc celui care îl are. Nu sunt cine ştie ce venituri. Jumătate din pământ e mlăştinos.

– Ar trebui să îi zic lui Prebles să se ocupe. Ca să ştim cum stau lucrurile.

Tatăl lui scoase un suspin de exasperare. Cu toate astea, chiar în momentul în care sunetul rămase suspendat în aer, privirea lui păru mai puţin înceţoşată şi distantă. Mintea lui era preocupată, iar Yates se înveseli să-l vadă aşa.

În timp ce îl urmărea pe tatăl lui cum reflecta la acea treabă şi îşi aminti în treacăt despre bărbatul cu care se luptase cândva şi pe care îl sfidase, inima i se umplu de o emoţie profundă. Îşi dori să fi existat un pact cu Creatorul, astfel ca actualul conte de Highburton să nu moară decât după ce chiar şi cea mai măruntă întrebare să îşi fi găsit răspunsul şi să mai fi urmat ani de întrebări de elucidat.

– Ar costa mii de lire să reclami această proprietate, spuse tatăl lui, dându-i înapoi pergamentul. Nu merită. Am lăsat-o în pace. Când o s-o moşteneşti, poţi să te mai gândeşti, dar cred că o să faci şi tu ca mine.

Era un răspuns ciudat pentru un bărbat care nu evita orice ambiguitate, mai ales când venea vorba despre onoarea lui Highburton. O replică măsurată şi probabil sănătoasă din punct de vedere financiar, dar care totuşi îl dezamăgi pe Yates. Sperase mai degrabă că, aruncând provocarea despre acea proprietate, avea să ajute la pornirea unei adevărate cruciade. Ar fi petrecut ore întregi stabilind o strategie şi ar fi văzut din nou viaţa şi însufleţirea în ochii aceia.

– Deschide puţin fereastra, Yates. Blestemaţii ăia de medici se îngrijorează că o febră o să mă omoare. Ce glumă. Nu au idee ce confort şi ce comoară sunt soarele şi briza. Poate că e şi un soi de pregătire. Un fel de a chema pe cineva acasă.

Yates deschise fereastra să intre aerul. Tatăl se întoarse cu faţa spre ea şi zâmbi cu o plăcere ascunsă.

– Ai aflat ceva despre bijuteriile alea? îl întrebă cu voce pe jumătate adormită.

– Nu mare lucru. Şi nu despre cum au ieşit din cutia lor de aici.

– Au fost furate, mormăi tatăl. Sunt sigur. Nici o altă explicaţie nu ar avea sens. Ce porcărie! Cine ar fi crezut?

Încet, corpul lui se lăsă moale în timp ce somnul îi răpea postura alertă.

Yates nu plecă imediat. Mai rămase pentru o vreme alături de el, în aerul proaspăt ce pătrundea pe fereastră.

capitolul 8

Un bărbat sociabil nu găsea prea multe de făcut în Londra în august. Mai ales nu unul care căuta să îşi distragă atenţia de la sufletul lui împovărat. Prin urmare, Yates ieşi la plimbare după ce petrecuse câteva ore cu acte şi conturi. Până şi pauza de respiro pe care o petrecuse cântând nu îi atenuase starea care îl copleşise în acea după-amiază în timpul vizitei la tatăl lui.

În timp ce mergea, îşi permise să contemple amintirea sărutului dat Cassandrei Vernham. Se întrebă cum ar fi reacţionat ea dacă s-ar fi dus să o viziteze. La ora asta, nici nu ar fi fost vreo îndoială asupra motivului său. Nimic din afacerea pe care o aveau de împărţit nu justifica o întâlnire la unsprezece noaptea.

Îi plăcea să creadă că ar fi petrecut măcar câteva minute dezbătând dacă să îl primească sau nu înainte să ia o hotărâre, dar era sigur că nu l-ar fi primit. Răspunsese la sărutul lui. Nu era insensibilă, dar, ca o femeie de lume, ştia că nu era cazul să se retragă imediat – dacă avea să se retragă în cele din urmă.

Petrecu un timp plănuind o strategie în acea privinţă, iar asta îi distrase atenţia mai bine decât reuşiseră

noaptea rece şi mersul pe jos. Simţindu-se mai bine în pielea lui, dar având nevoie în continuare de companie, se îndreptă spre o casă unde ştia că avea să găsească sigur câţiva prieteni.

Urcă scările clădirii cu ceva ce aducea a uşurare. Iată ce făcea dintr-un bărbat gândul că ar putea seduce o femeie frumoasă.

Tot la ea se gândea şi când intră în salonul domnişoarei Burton, care servea drept o discretă sală de jocuri de noroc, pentru elită. Îndeajuns de mult încât, atunci când o zări stând lângă o masă, nu fu surprins. Atunci îşi aminti că domnişoara Cassandra nu mai pariase în ultima vreme. Spera că amânarea plăţii lui pe cercei nu o făcuse să parieze din nou.

Merse spre ea. În timpul ăsta, îi admiră rochia. Materialul de un roz pal şi fusta strâmtă alunecau peste rotunjimile ei. Genele negre păreau foarte pronunţate în lumina lumânărilor, iar ochii ei albaştri erau lacuri de safir ce se aţinteau spre masă.

Ceilalţi clienţi se dădură îndeajuns de mult într-o parte încât îl văzu pe ducele de Penthurst stând în faţa ei şi uitându-se şi el la jocul de cărţi. Ea saluta prezenţa Excelenţei Sale zâmbind din când în când.

Lui îi pieri buna dispoziţie când îi văzu împreună. Numele Cassandrei nu fusese niciodată legat de al lui Penthurst într-un fel romantic, dar procesul pe care avea să îl îndure acesta în curând ar fi putut schimba lucrurile. Cerule, la câte ştia el, ar fi putut fi amanta lui Penthurst de ani de zile.

Ea se încruntă amarnic şi o ciupi de umăr pe femeia din faţa ei. Aceasta îşi trase umărul de parcă ar fi fost atins de o insectă. Cassandra dădu din nou să o atingă, chiar mai hotărâtă. Cealaltă femeie îşi întoarse capul să se plângă.

Era Lydia, sora lui Southwaite. În seara aia, părea diferită, nu distantă şi însufleţită cum era de obicei. Părea mai degrabă pe jumătate nebună.

Ştia privirea aia. În locul ăla, nu putea însemna decât un singur lucru.

Cassandra îşi întoarse privirea de la incitarea fluşturatică a prietenei sale. Îl văzuse. În loc să pretindă că el nu era acolo, afişă o expresie disperată şi gesticulă către el să se apropie.

Când el ajunse la ea, se retrase puţin, astfel încât să nu stea amândoi în spatele Lydiei. Trupurile celorlalţi se apropiară şi îl ascunseră din nou pe Penthurst.

- Este întotdeauna o zi fericită când vă văd, Lady Cassandra. Şi e încă şi mai fericită atunci când nu vă deranjează să daţi ochii cu mine.

- Ei bine, sunt uşurată să vă văd. Trebuie să mă ajutaţi cu Lydia.

Satisfacţia arogantă pe care o simţi pentru că îi ceruse lui ajutorul şi nu lui Penthurst nu depăşi în totalitate resentimentele sumbre stârnite de faptul că îi văzuse împreună.

- Lady Lydia pare să se distreze. Aşa şi sper, din moment ce fratele ei o s-o încuie în casă un an dacă află de asta. În privinţa ta, nu ştiu ce are să facă, din moment ce o duci pe calea pierzaniei.

- Era hotărâtă. Ori o aduceam aici, ori avea să îi plătească vreunui birjar să o ducă în orice loc în care să poată paria şi ar fi sfârşit în cel mai groaznic tripou. Mi-am zis că nu are ce să se întâmple în câteva ore. Veneam, ea pierdea, asta o descuraja şi totul se încheia.

- Doar că nu s-a încheiat?

Ea îşi muşcă buza de jos şi arătă adorabil de zăpăcită.

- Nimic nu a mers conform planului meu. De exemplu, câştigă.

- Mult?

- O sumă ridicolă. Cel puţin şapte sute de lire până acum, în pofida sumelor minuscule la care am insistat să se limiteze. Nu poate să piardă, Ambury. Face cele mai prosteşti greşeli, joacă prost şi tot câştigă. I-am dat sfaturi greşite în mod intenţionat, le urmează şi *tot câştigă*.

De la masă se auzi un țipăt ascuțit. Lydia își ridică brațele în aer. Se uită peste umăr la Cassandra.

– De data asta am pariat o grămadă.

Zâmbetul ei dădea de știre că fusese în câștig.

– Înțelegeți ce vreau să spun? Vreau să o scot de aici înainte să i se întoarcă norocul, altfel o să parieze mult mai mult decât avea de gând, mă tem. Doar că i-am făcut semn de câteva ori deja și mă ignoră.

– Așa ai jucat și dumneata? Nu erai în stare să părăsești jocul când pierdeai?

Ea nu îi aprecie întrebarea.

– Ea e îmbătată de joc. Eu n-am fost niciodată așa rău.

– Și totuși, ați pierdut mult, nu? Poate că ea se va dovedi mai disciplinată.

– Nu am pierdut din cauza lipsei de disciplină. O să mă ajutați în privința ei sau nu? Fratele ei e bunul dumitale prieten. Cred că el s-ar aștepta să interveniți.

– Nu eu am introdus-o în salonul domnișoarei Burton, așa că nu îmi aruncați mie responsabilitatea. În privința ajutorului, ce propuneți?

– Mergeți acolo, uitați-vă la ea sever și spuneți-i că este timpul să se oprească.

El se prăpădi de râs.

– Și asta te-ar opri *pe dumneata* dacă ai câștiga sute de lire?

– Bineînțeles că nu. Dar Lydia e obișnuită să asculte de ordinele fratelui ei și v-ar putea asculta.

Momentan, Lydia nu arăta ca o femeie înclinată să dea ascultare cuiva care s-ar fi amestecat în victoria ei. Yates și-ar fi dorit să o vadă Southwaite, în schimb. Darius se îngrijora că sora lui devenise izolată și lipsită de emoții. Era discutabil dacă i-ar fi plăcut de ea în momentul ăsta, așa însuflețită.

Yates își croi drum pe lângă masă, ca să o vadă pe Lydia de pe margine și ea să îl vadă, la rândul ei. Ea străluci de mândrie și arătă spre câștigurile ei.

– Se pare că mă pricep de minune la asta, Ambury. Cine ar fi crezut?

– Se numeşte noroc şi se poate întoarce uşor. E înţelept să pleci de la masa de joc cât eşti în câştig.

– Cred că e mai înţelept să te foloseşti de noroc cât te ţine, îi răspunse ea râzând.

– Permite-mi să chem o trăsură, să te ducă acasă.

– O, nici gând. Încă este devreme şi mă distrez nemaipomenit. La domnişoara Burton e mult mai amuzant decât la petrecerile la care insistă mătuşile mele să merg.

El se uită la Cassandra, care îşi dădu ochii peste cap. Se duse în spatele Lydiei şi o ciupi ferm de umăr.

– E timpul să mergem. Sunt foarte obosită.

Lydia se scutură din nou de mâna ei.

– Atunci, pleacă dacă trebuie. Sunt sigură că o să fiu în siguranţă.

Făcu un semn spre crupier să-i mai dea o carte.

Jucătorul de lângă Lydia plecă. Yates aşteptă să vadă ce avea să facă atunci Cassandra. În schimb, un bărbat se mută de pe marginea cercului de privitori şi se aşeză acolo. Lydia nu îl observă, dar Yates da. La fel şi Cassandra. Şi ceilalţi trei oameni care stăteau la masă.

Penthurst ieşea în evidenţă prin hainele şi manierele lui. Se distingea din mulţimea întunecată prin vesta lui de brocart mult mai bogată şi mai de modă veche decât hainele cu care se îmbrăcaseră în acea seară ceilalţi bărbaţi. Decoraţiile îi veneau şi ele bine. Expresia de pe faţa lui spunea că altfel nici nu se putea.

Yates nu avea încotro decât să îi admire încrederea în sine pe care o afişa. Făcea paradă de înfăţişarea lui demodată, bineînţeles. Era un fel de a spune că unii bărbaţi erau sclavii modei şi ai părerilor celorlalţi, dar cei mai buni nu se sinchisesc de asemenea trivialităţi.

Crupierul făcu o plecăciune către nou-venit.

– Excelenţă.

Lydia își întoarse capul și se uită la nobilul chipeș cu care stătea umăr la umăr. Roși.

Ducele de Penthurst îi acordă atenție crupierului doar printr-o mișcare din cap aproape insesizabilă. Își înclină capul către Lydia și către ceilalți jucători. Apoi ochii lui căprui cu irizații aurii rămaseră ațintiți spre masă.

Se jucă o nouă rundă. Lydia câștigă din nou. Își luă fericită banii și îi puse peste mormanul deja format.

– Se pare că norocul e de partea ta în seara asta, îi spuse Penthurst, iar vocea lui adâncă și liniștită se auzi surprinzător de bine peste zgomotul din salon.

– Așa se pare.

– Nu ar trebui să îți iroseşti o asemenea avere pe mize mici ca asta. Îi făcu un semn crupierului. Un pachet, te rog.

Crupierul îi înmână un pachet de cărți, apoi se dădu în spate.

Se părea că nu mai jucau „douăzeci și unu". De parcă ar fi fost dați afară de un rege, ceilalți jucători își părăsiră locurile.

Penthurst aranjă cărțile pe masa din fața lui.

– Îți place riscul, Lady Lydia? Ți se par incitante pariurile?

– La fel ca majorității oamenilor, presupun.

– Ai aproape opt sute de lire aici. Dacă aș paria împotriva ta zece mii de lire și să alegem fiecare câte o carte? Ai accepta pariul?

– Cele opt sute de lire ale mele împotriva celor zece mii ale Domniei Tale? Ați putea pierde mult mai mult decât ați câștiga. E un pariu foarte ciudat.

– Cred că cele opt sute de lire ale tale înseamnă mai mult pentru tine decât cele zece mii de lire pentru mine, așa că riscul cel mai mare, dar și senzațiile cele mai tari ție îți vor reveni.

– Aș fi nebună să nu accept pariul din moment ce câștig așa mult.

– Asta cred întotdeauna pariorii. Totuşi, ţi-aş mai cere să rişti ceva în plus pe lângă cele opt sute ca să îmi câştigi cele zece mii de lire, ca amândoi să jucăm pentru un premiu care să merite osteneala.

Se aplecă puţin şi îi spuse ceva îndeajuns de încet încât să nu audă decât ea.

Lydia se încruntă la auzul vorbelor lui de parcă îi vorbise într-o limbă străină. Apoi ochii i se măriră. Se uită la el înfricoşată. Vechea ei detaşare îi căzu peste faţă ca o cortină. Se ridică brusc şi se îndepărtă de masă.

Cassandra o privi îndepărtându-se, apoi aruncă o privire spre masă. Toate câştigurile Lydiei erau încă acolo. Începu să le adune. Penthurst o ajută şi împinse întregul morman în poşeta ei.

– Dumneavoastră aţi adus-o aici, nu? întrebă el.

– Credeţi ce vreţi, Excelenţă, dar nu mai e un copil şi poate să hotărască şi singură.

Zicând asta, Cassandra se grăbi să o caute pe prietena ei. Penthurst se uită la Yates.

– O să te lase să mergi cu ea acasă în curând, Ambury. I-ai putea spune lui Southwaite să stea cu ochii pe ea. E o femeie neastâmpărată în căutare de aventuri dezastruoase, şi nu îi dau mai mult de două săptămâni până va face vreo prostie.

– Ce ţi-a zis? ceru să ştie Cassandra.

– Nu vreau să vorbesc despre asta. O, Doamne, am lăsat toţi banii acolo.

– Banii sunt aici, zise Cassandra şi bătu cu palma peste poşetă.

Îi purta pică lui Penthurst pentru că o învinovăţise aşa rapid pentru purtarea Lydiei. De aceeaşi părere era şi Ambury. Şi Southwaite. Nu era drept, de vreme ce Lydia aproape că o şantajase ca să vină cu ea.

– Mi-a stricat seara, şi se pare că o să mai rămână pe acolo, spuse Lydia. Nu îmi plăcea de el când era prieten

cu fratele meu. Îi domina întotdeauna pe toți și vorbea cu mine de parcă eram un copil.

– Asta a făcut și în seara asta? Ți-a vorbit astfel și te-a dojenit?

Fața Lydiei se înroși.

– Nu.

Ambury se îndrepta spre ele. Pe fața lui se citea că se aștepta ca Lady Cassandra să stea locului până venea el.

– Am venit pe jos, zise el când le ajunse din urmă. I-am spus însă majordomului să cheme o birjă. O să vă însoțesc acasă.

– Nu vreau să plec acum, zise Lydia. Dacă fac asta, Penthurst o să creadă că el m-a alungat și cu asta nu sunt de acord. O să mă duc la masele de zaruri o vreme. Apoi o să plec.

– O, Lydia, te rog...

– Nu o să pariez, Cassandra, promit. Doar o să mă uit.

Înainte ca ea sau Ambury să mai protesteze, Lydia o luă înainte, spre mesele cu zaruri. Penthurst îi urmărea mișcările de la jocul lui.

– O mai lăsăm un sfert de oră să își salveze mândria, Ambury. După care ne întâlnim la mesele alea. După asta, o s-o scot trăgând-o de păr dacă trebuie, spuse Cassandra.

Se scuză și ieși din încăpere în căutare de liniște și de aer curat. Mulțimea adunată la domnișoara Burton încălzise inconfortabil salonul.

Merse în bibliotecă, dar un grup de doamne bârfeau acolo. Dădu apoi peste o cameră de zi mică și pustie. Deschise fereastra și își ridică buclele de pe gât, să se răcorească.

O mână îi îndepărtă buclele. Cealaltă îi luă din mână evantaiul. O pală minunată de vânt îi învălui gâtul, în timp ce evantaiul flutură în spatele ei.

– Am putea merge pe terasă, zise Ambury. E foarte plăcut afară.

– Nu sunt proastă să merg cu dumneata pe o terasă întunecată.

Nici să stea cu el în acea cameră nu era mai înțelept. Putea să audă șoaptele femeilor care bârfeau în biblioteca de lângă.

– Vă temeți că o să vă sărut din nou?

Ea se întoarse spre el. Luă evantaiul.

– Nu mi-e frică de dumneata.

– Deloc? Ce ofensă.

El făcuse o glumă, dar putea observa în lumina lunii că nu o credea. Nici nu îi spusese adevărul. Sărutările lui o cam ispitiseră, și o păștea pericolul să facă o prostie dacă îl mai lăsa o dată. Încă și mai rău, o speria din motive care nu aveau nimic de-a face cu plăcerea și îmbrățișările.

Punea ceva la cale în legătură cu cerceii ăia. Acum era aproape sigură. Începuse să suspecteze că îl interesau doar informațiile și că nu îi păsa de cercei câtuși de puțin.

– Eu și mătușa mea o să plecăm în curând în străinătate, zise ea, întorcându-se cu spatele la fereastră. Crede că pe continent situația e prea instabilă. Eu i-am sugerat America. Ce credeți?

– Cred că nu o să fiți fericită nicăieri.

Îi auzea vocea lângă ea. Capul lui aproape că îl atingea pe al ei. Îl simțea acolo, foarte aproape, uitându-se și el pe geam la cvartalele orașului scăldate de lumina lunii.

– Am mai fost pe continent și am fost destul de mulțumită. Am călătorit acolo cu mătușa după primul meu sezon.

Plecase după ce refuzase să se mărite cu Lakewood. Tristul episod iscase un asemenea scandal, că nu mai avusese un al doilea sezon. Nu mai avusese nici un motiv să rămână în Anglia, așa că plecase în călătorie cu Sophie la Viena, Sankt Petersburg și alte capitale. Se întorsese femeie, nu fetiță. O femeie de lume, așa cum o numise Ambury.

– A fost doar pentru o vreme, zise el. Nu pentru totdeauna.

– Am fost plecate trei ani. M-am obișnuit să cunosc oameni noi și să mă înrădăcinez destul de repede, așa că o călătorie mai îndelungată nu mă înfricoșează. Însă mă tem că mătușa o să considere că America e prea diferită. Prea rurală.

– Se spune că orașele lor nu se deosebesc cu mult de ale noastre. Dar nu ați ști pe nimeni în America. Ați fi pentru totdeauna despărțită de prieteni și de familie.

– Poate că ar fi bine.

I-ar fi dus dorul Emmei, Lydiei, poate și altora. Poate și mamei ei, dar legătura dintre ele se răcise în ultimii șase ani, iar, după acea noapte, suspecta că Southwaite ar fi putut hotărî ca Emma și Lydia să nu o mai întâlnească.

– De ce îmi ziceți că veți pleca? De asta nu îmi permiteți un sărut?

El o tachina din nou, dar ea simți seriozitatea întrebării lui.

„Îți zic asta ca să o lași în pace pe mătușa mea, în cazul în care crezi că a făcut ceva greșit. Sper că, dacă o să afli că pleacă, nu o să-ți mai pese de orice ar fi făcut." Și-ar fi dorit să îi spună exact acele lucruri. Doar că el nu îi dăduse nici un indiciu cum că ar fi crezut că mătușa Sophie făcuse ceva rău. Doar ea își făcea griji în privința asta.

El îi ridică din nou buclele, ceea ce o înfioră. Simți pe gât o altă pală de vânt. Una caldă, a respirației lui. Se încordă de la ușoara, dar ferma apăsare pe ceafa ei. Sărutul lui îi stârni o înfiorare care îi curgea în arabescuri prin tot corpul. Mici plăceri ademenitoare îi trezeau senzualitatea.

Își închise ochii și observă fiecare mângâiere și ce stârnea în ea. Cum sărutarea caldă de pe gât îi tăiase răsuflarea și cum sânii ei se îngreunaseră când gura lui se

mişcase spre umărul ei. Toată dulceaţa asta o tenta, dar cu bărbatul ăla niciodată nu era doar vorba despre o simplă plăcere.

– Mă uimiţi. Nu sunteţi genul de bărbat care să curteze o femeie de care nu îi pasă. Vă sacrificaţi ca să mă înmoi cumva pentru un motiv anume?

El rămase cu mâinile pe umerii ei, apoi o mângâie în jos, pe braţe.

– Vă înşelaţi dacă vă imaginaţi că nu vă doresc.

Îi vorbi aproape de ureche, iar răsuflarea lui o cuceri.

– Am zis că nu vă pasă de mine, nu că nu mă doriţi. Orice bărbat poate dori orice femeie, dacă este să fim sinceri.

– Nu aşa. Vă doresc de ani de zile.

Asta o impresionă, deşi nu ar fi trebuit să îşi permită. Înăuntru, într-un cotlon al sufletului ei, se cutremură. Ar fi fost foarte drăguţ dacă ar fi fost adevărat. Poate că o impresionase că cineva se gândise în alt fel la ea în toţi acei ani, nu pentru a o bârfi.

Ea se întoarse, de teamă să nu se topească de tot. Doar că asta o aduse faţă în faţă cu el, foarte aproape, în lumina lunii. Părea insuportabil de frumos. Îşi dori cu disperare să creadă că nu se juca pur şi simplu cu ea, că nu o manipula sau că nu încerca să o adauge la şirul lui de cuceriri, dar nu îndrăzni.

– Ani? V-a luat ceva să îmi spuneţi. Nu sunteţi vestit pentru timiditate când vine vorba despre cuceriri, aşa că e ciudat. Îşi înălţă capul şi se uită drept în ochii lui. Vă simţiţi liber să acţionaţi pentru că el e mort? Sau pentru că aţi hotărât că sunt într-adevăr o femeie de lume şi sunt mai aptă să vă îngădui?

Se aştepta ca tachinarea ei să îl facă să dea înapoi. Să îl supere. Să îi amintească de reputaţia ei şi de motivul pentru care o evitase timp de şase ani. Privirea lui deveni intensă, iar ea se pregăti pentru replica lui tăioasă.

În schimb, spre surpriza ei, el îi cuprinse chipul în mâini. Îi dădu un sărut mângâietor.

– Cu toată discuţia asta despre plecarea din Anglia, m-aţi împins să trec la fapte. Dacă nu făceam asta acum, poate nu aş mai fi avut ocazia. O sărută din nou. Aş fi murit cu acest regret.

Ce prostii! Cu toate astea, îl lăsă să o mai sărute o dată şi savură incitarea mai mult decât ar fi trebuit. Apoi îşi puse mâinile peste ale lui şi le îndepărtă de faţa ei.

– Trebuie să merg la Lydia să o conduc acasă, zise ea.

El nu păru tentat să o lase să plece. Ea mai că spera să nu o s-o lase. După o clipă de ezitare, el făcu un pas în lături. Ea părăsi camera singură, fără să fie văzută. Când ea intră în salon, el era, discret, la cincisprezece paşi în urma ei.

– Deschide-ţi poşeta, îi spuse Cassandra Lydiei. Vreau să mut banii din a mea în a ta.

– Păstrează-i tu. Nu îi vreau.

Cassandra se uită la chipul Lydiei, întunecat în ciuda luminii lunii care se revărsa prin fereastra trăsurii. După tot ce se întâmplase în seara aia, indiferenţa Lydiei faţă de acei bani îi punea rău răbdarea la încercare.

– Nu pot să îi iau. *Deschide poşeta.*

Lydia privi în gol pe fereastră. Indiferenţa care o cuprinsese la masa de „douăzeci şi unu" persista.

Cassandra nu avea nici un chef să o suporte. Luă poşeta şi i-o dădu lui Ambury, care stătea pe bancheta din faţa lor.

– Ţineţi-o deschisă, vă rog.

Cei doi reuşiră să transfere câştigurile din acea noapte din poşeta Cassandrei în cea a deţinătoarei lor exact în momentul în care birja se opri în faţa casei lui Southwaite.

Ambury sări din trăsură şi o ajută pe Lydia să coboare.

– O să te conduc la uşă. Dacă Southwaite află despre asta, o să-i zicem că ne-am întâlnit la aceeaşi petrecere.

– Nu o să afle. Servitorii nu mă părăsc, iar fratele meu e în pat de ore bune. Asta e tot ce face seara. Se duce la culcare cu Emma. Se întoarse spre Cassandra. Cred că e insaţiabil. Este normal?

– La început, probabil că este, îi spuse Cassandra de la fereastră.

– Nu cred că mi-ar plăcea un soţ insaţiabil. Lydia clătină din cap. Biata Emma!

Pe Yates nu discuţia îl făcea să nu se simtă în largul lui, ci soţul despre care se vorbea şi doamnele care discutau despre asta.

După ce se descotorosi de Lydia, se întoarse la birjă, unde Cassandra se uita la el prin fereastră. Când dădu să pună mâna pe mânerul portierei, îl lovi cu evantaiul peste degete şi-l opri.

– Vă primesc înăuntru numai dacă promiteţi să fiţi cuminte.

El îşi încrucişă braţele pe muchia de jos a ferestrei.

– Cum vreţi să mă port?

– Ştiţi ce vreau să zic. Aţi fost îndrăzneţ.

– Aşa am fost? Am crezut că sunteţi prea sofisticată ca să mai aveţi nevoie de curtări îndelungate şi de vorbe goale. Am presupus că aveţi acelaşi trai ca al mătuşii, că nu vă pasă de opiniile celorlalţi şi sunteţi deschisă la experienţe care m-ar face mult mai îndrăzneţ. Dacă am greşit înseamnă că nu sunteţi chiar aşa sălbatică şi aveţi nevoie doar să fiţi îmblânzită.

El se aşteptă ca ea să reacţioneze cu vreo vorbă de duh sau să fie teribil de indignată. În schimb, ea se uită la el în noapte cu ochii ei negri.

– Îmblânzită? Rosti acel cuvânt în mod ciudat, ca şi cum nu îl mai auzise vreodată. Nu cumva fratele meu a pus asta la cale, Ambury?

Pe el îl uimi întrebarea. În timp ce el era în dezavantaj, ea scoase o mână afară şi bătu cu evantaiul în trăsură.

Birjarul plesni din hăţuri. Porniră la drum, lăsându-l pe Yates să meargă singur acasă.

capitolul 9

Yates intră în clubul Brooks şi studie grupurile deja formate. La stânga, Pitt perora cu o voce scăzută în faţa unei adunări compacte de miniştri şi nobili care îl priveau cu o expresie concentrată. Probabil disecau războiul din Franţa sau poate situaţia din Irlanda.

Una dintre acele persoane îşi mută atenţia de la prim-ministru. Penthurst observă sosirea lui Yates, apoi îşi înclină capul aproape imperceptibil. Yates urmă instinctiv direcţia indicată, iar privirea îi căzu pe Kendale şi Southwaite, stând aşezaţi la vreo zece metri distanţă.

– Mă mir să te văd, îi spuse Yates lui Southwaite aşezându-se lângă ei. Am auzit că te-ai întors în oraş, însă nu e de datoria ta să fii prezent la cluburile în care eşti membru.

– Îmi reiau stilul de viaţă, la insistenţele soţiei mele.

– Vrea să spună că a abuzat de faptul că l-a primit în patul ei, zise Kendale. În orice caz, n-a zis prea multe de când a venit, deci mă gândesc că mintea i-a rămas tot acolo, chiar dacă trupul nu.

– N-am abuzat de nimic, zise Southwaite pe un ton măsurat. Celelalte bănuieli ale tale sunt însă corecte. De unde ai ştiut?

– Afurisitul ăla de zâmbet mulţumit de sine te-a dat de gol, răspunse Kendale.

– Cu toţii aşteptăm cu nerăbdare ziua când vei zâmbi şi tu la fel, Kendale, zise Yates.

De fapt, erau nerăbdători să-l vadă pe Kendale zâmbind măcar mai des de o dată pe săptămână. Înainte de decesul prematur al fratelui său mai mare, Kendale fusese în armată, aşa cum obişnuiau fraţii mai mici în familiile nobiliare. Numai că, în loc de un regiment de gardă

călare, insistase să i se dea comanda unui regiment care avusese parte de ceva acțiune. Părăsise armata mult mai serios decât când intrase în ea.

– N-am pic de romantism în mine și nu voi fi niciodată atât de nebun după o femeie precum este acum prietenul nostru după mireasa lui.

Southwaite își ridică paharul cu brandy ca pentru un toast.

– Fie să nu cazi niciodată în plasa unei femei, căci, dacă o vei face, te vei rostogoli de la o înălțime atât de mare, încât mă tem că pământul se va cutremura.

– Oh, dar va cădea, zise Yates. E prea mândru să țină seama de sfaturile noastre și să practice fentele și eschivele de care are nevoie un bărbat hotărât să rămână liber.

– Grozave sfaturi au mai fost de i-au făcut atâta bine, spuse Kendale, arătând cu degetul către Southwaite.

– N-a fost prins pe nepregătite, așa cum vei fi tu. Sezonul viitor, vreo fată dulce cu o mamă șireată o să te hăituiască până în vizuină înainte chiar să îți dai seama că a pus câinii pe urmele tale. Nici n-o să știi ce s-a întâmplat până când n-o să-ți vezi propria coadă pironită de peretele budoarului ei.

– Ce rahat, bombăni Kendale. Poți continua însă nestingherit. Spre deosebire de el, ești oarecum amuzant.

– Te-a plictisit? Southwaite, de ce nu o iei pe urmele gândurilor tale și nu te duci acasă? Ai la dispoziție o veșnicie să îți reiei stilul de viață și probabil numai vreo două săptămâni de interes înflăcărat din partea soției tale.

Southwaite se încruntă.

– Dacă e cineva care știe de ce mă aflu aici, acela ești tu, Ambury.

– Eu?

– Ai uitat de mesagerul pe care mi l-ai trimis? A spus că vrei să discuți cu mine o chestiune personală. Părea ceva urgent. Știam că era posibil să te găsesc aici în seara

asta. Își încrucișă mâinile, așteptând. Ar fi bine să fie ceva serios, mai ales după avertismentul cu cele numai două săptămâni.

Yates nu trimisese nici un mesager. Credea însă că știa cine o făcuse. Își răsuci gâtul până când îl zări pe Penthurst spunând ceva către Pitt și grupul său.

Ca un bărbat care dă un ordin, apoi se asigură că ordinul are să fie îndeplinit.

– S-ar putea să consideri ceea ce am de spus drept un amestec unde nu-mi fierbe oala. M-am gândit de două ori dacă să fac asta. De fapt, de trei ori.

Calmul lui Southwaite lăsă loc îngrijorării.

– Dacă ți-a trecut prin minte fie și numai o dată, trebuie să-mi spui. În primul rând, nu ești genul care ar trata un asemenea lucru cu ușurință.

Kendale privi cu mare interes. Expresia lui Southwaite arăta clar că nu mai era cale de întors.

– E vorba despre sora ta. Seara trecută era la doamna Burton. Juca jocuri de noroc.

Kendale fluieră printre dinți. Southwaite închise ochii.

– Cât a pierdut?

– Nu a pierdut. A câștigat.

Deschise ochii.

– A câștigat?

– Șapte sute, cred. Cel puțin.

– Cum e asta o veste proastă? întrebă Kendale. Te rog, adu-mi și mie mâine niște noutăți la fel de regretabile, Ambury.

– Data viitoare s-ar putea să nu câștige, zise Yates. Și era beată de fericire. Își drese glasul. Cel puțin unul dintre martori mi-a spus despre ea că era în căutarea unei aventuri. Mi s-a părut o descriere potrivită și m-am gândit să te informez.

– E bine că ai făcut-o. Lucrul ăsta trebuie să înceteze, firește. Oprit fără întârziere. Deși, recunosc, mi-ar fi plăcut să o văd entuziasmată de ceva. De orice. Southwaite

clătină din cap. Ai condus-o tu, ca să aibă cineva grijă de ea? Dacă-i aşa, îţi datorez mulţumiri.

- Am găsit-o acolo. Dar am văzut-o şi acasă.

- Te rog, nu-mi spune că a fost atât de nesocotită încât să se ducă singură.

- Nu, nu cred.

- A condus-o vreun bărbat? Cine? Spune-mi numele ticălosului şi jur că am să...

- A venit cu o altă femeie, cred.

Cât ai număra până la trei, atât Southwaite, cât şi Kendale ghiciră cine era femeia cu pricina. Kendale le aruncă o privire gen „Ţi-am pus eu". Southwaite închise din nou ochii cu îngăduinţă.

- Mulţumesc, Ambury. Am să mă ocup imediat de toate astea.

- Cum? întrebă Kendale. Ai lăsat-o pe nevastă-ta să fie prietenă cu acea femeie. Cum ai să-i explici surorii tale că ea nu poate fi?

Logica de netăgăduit a întrebării plutea în aer. Southwaite se încruntă în timp ce ei se chinuiau să găsească o rezolvare pentru dificila problemă. Mai băură nişte brandy ca să-şi pună rotiţele minţii în mişcare.

- Nu văd decât o soluţie, zise Kendale. Dacă nu vrei să le interzici amândurora prietenia cu Cassandra Vernham...

- Dacă face asta, s-ar putea să fie cele mai scurte două săptămâni de plăcere cunoscute de vreun bărbat vreodată, spuse Yates.

- Şi nu îi vei permite surorii tale să fie prietenă cu o femeie cu reputaţia ei...

- E vorba despre mai mult decât atât, zise Southwaite.

- Nu ştim asta sigur. Bănuim că ea a fost pricina acelui duel, dar nu ştim, spuse Yates. Şi, chiar dacă a fost, problema echităţii rămâne aceeaşi în ce o priveşte pe soţia ta.

- Presupun că e corect, dintr-un punct de vedere.

– După *cum spuneam*, dacă aceste două opțiuni sunt în afara oricărei discuții, nu mai există decât una. Îmi displace femeia atât de mult încât ezit să indic această opțiune, însă trebuie să găsești o cale prin care să reabilitezi reputația de care se bucură Lady Cassandra astfel încât prietenia ei să nu dăuneze surorii sau soției tale.

– Kendale, ai o viziune asupra lumii fermecător de simplă, deși prost orientată, spuse Yates.

– Cred că are dreptate, zise Southwaite. Nu e pe deplin compromisă. Nu a fost complet ostracizată de societate. Sunt persoane care o primesc în vizită și o invită la petreceri. Cine poate spune dacă măcar unul dintre zvonuri este adevărat? Majoritatea sunt aluzii la legături vagi cu bărbați nenumiți. Trebuie doar să se mărite și...

– Sunt convins că familia ei a mers destul de des pe acest drum, fără nici un folos.

Rotițele lui Southwaite continuară să se învârtă.

– Asta ar fi cea mai ușoară cale, dar nu singura posibilă. Mi-a venit o idee. Trebuie să vorbesc cu Emma. Se ridică. Cred că o să mă duc acasă să discut chiar acum cu ea întreaga situație.

Penthurst îl văzu pe Southwaite îndreptându-se spre ieșire și îi aruncă o privire lui Yates. O ușoară înclinare a capului îi confirmă că datoria fusese îndeplinită.

– N-are nimic de discutat cu nevastă-sa, spuse Kendale. Vrea doar să se bage la loc în pat.

– Amândoi aveți și nu aveți dreptate. Trebuie să discute un subiect delicat cu mireasa lui. Discuțiile cu femeile merg întotdeauna mai bine dacă primesc plăcere mai întâi, Kendale. Consideră asta încă un crâmpei de înțelepciune despre femei pe care să-l ții bine minte, în caz că va veni vreodată ziua în care vei curta una.

Cassandra primi scrisoarea odată cu corespondența de dimineață. „Vino să ne întâlnim în Hyde Park. La ora unu. Emma." Părea să fi fost scrisă în grabă, iar forma

scrisului transmitea senzaţia de urgenţă. Îngrijorată, Cassandra se îmbrăcă şi se pregăti să dea curs mesajului.

O găsi pe Emma chiar la intrarea din colţ, plimbându-se încoace şi încolo.

- Ce te-a tulburat aşa tare? întrebă Cassandra. Ai aflat că bijuteriile lui Marielle nu vor face parte din oferta Fairbourne?

- Bijuterii? O, Doamne, nu vreau să vorbesc despre asta. Trebuie să discut cu tine despre cu totul altceva.

Cassandra îşi încolăci braţul pe al Emmei, şi începură să se plimbe.

- Totuşi, vei mai organiza o licitaţie în septembrie?

- Aşa sper.

- Bine. S-ar putea să am o nouă serie de oferit.

- Minunat, murmură Emma.

- Văd că mintea ţi-e în altă parte. S-a înrăutăţit starea fratelui tău?

- E bine şi îndeajuns de în formă pentru a pleca din oraş la vânătoare în Yorkshire. Se poartă de parcă Fairbourne se poate descurca fără ajutor. Expedie subiectul cu o fluturare din mână. Mai bine plecat decât să-mi stea în drum. Nici că-mi pasă când se întoarce. Am destule pe cap ca să mă mai gândesc şi la traseul sau la meritele lui.

- Ce te-a adus în starea asta?

- Ai să râzi când o să auzi. N-o să ţi se pară deloc grozav. Darius a sugerat să organizăm un banchet. Se uită în ochii Cassandrei. N-am organizat niciodată o petrecere pentru înalta societate. Iar aceasta nici nu va fi o misiune uşoară. El vrea să distreze pe unii dintre nobilii sosiţi în oraş, pe soţiile acestora, pe mătuşile lui şi... Îşi aruncă mâinile în sus a neputinţă.

- E prea curând după nunta ta.

- Aşa mă gândeam şi eu!

- Deşi lumea are puţine de făcut acum, aşa că sunt sigură că va fi bine-venită.

- Asta a spus şi el.

– Totuşi, este mai multă bătaie de cap decât ai avea nevoie.

– La fel am crezut şi eu.

– Pe de altă parte, dacă amâni, probabil vei rămâne gravidă, situaţie care va face ca toată organizarea să fie şi mai împovărătoare.

– Exact cuvintele lui.

Cassandra râse.

– Tu ai stat pe gânduri o grămadă, iar el a vorbit întruna. Nu-ţi stă în fire să fii reţinută în opinii.

– Am stat pe gânduri mai mult după ce-a terminat el de vorbit. O oră mai târziu sau cam aşa, toate argumentele mi s-au aranjat limpede în minte, numai că era prea târziu.

– A făcut-o pe lordul şi stăpânul cu tine? Asta e ceea ce ţi-a tulburat mintea?

Southwaite avea tendinţa de a emite sentinţe şi de a crede că ştia el cum era cel mai bine în toate privinţele. Cassandra sperase că faţă de Emma avea să-şi controleze această pornire măcar pentru un an, astfel încât ea să fie pregătită să ofere la fel de mult pe cât primea.

– Într-un fel, da, dar nu cum crezi tu.

Emma roşi foarte tare, şi nu era ea femeia care să se îmbujoreze cu uşurinţă.

– Era foarte preocupat de ideea lui. Fermecător. Totuşi, în momentul în care s-a hotărât să o pună pe tapet... eram în dezavantaj.

– Şi cu gândurile neclare, parcă spuneai.

– Da.

– Aveai mintea preocupată.

– Exact.

– Aş putea presupune că, atunci când a apărut acest subiect, erai înclinată să consideri lumea un loc vesel şi fericit?

Emma încuviinţă din cap.

– Cât de mare a fost dezavantajul pe care l-a creat la început?

– Destul de mare!

Ticălosul!

– Mi-ar plăcea să te ajut în problema asta, dacă acesta e motivul pentru care ai vrut să ne întâlnim. Cu ajutorul servitorilor tăi, nu e nici pe departe atât de complicat pe cât ar putea părea acum. În orice caz, trebuie să-i pui imediat să se apuce de curăţenie. Vara, ferestrele deschise lasă să intre o grămadă de praf.

– Mulţumesc. Îţi sunt recunoscătoare pentru ajutor şi sfaturi. Totuşi... nu de asta ţi-am cerut să ne întâlnim azi.

Emma se opri în loc. Cassandra se pregăti să afle adevăratul motiv al întâlnirii. Southwaite aflase probabil că Lydia fusese la doamna Burton şi o instruise pe Emma să o avertizeze pe Cassandra să se ţină la distanţă de acea prietenie.

– Vei fi şi tu invitată, zise Emma. Am vrut să ştii asta. Nu doar că a fost de acord să ne permită să fim prietene, dar a decis ca de-acum înainte să te trateze aşa cum se cuvine.

Era o veste total neaşteptată.

– Sunt emoţionată. Şi foarte uşurată în ce ne priveşte pe amândouă, dar mai ales pe mine.

– Atunci, vei veni? Sunt încântată peste măsură. Şi mătuşa ta trebuie să vină. Darius a fost foarte clar în legătura cu asta.

– E foarte puţin probabil că mătuşa mea va veni.

– N-ai putea s-o convingi? Darius vrea ca ea să le ţină companie mătuşilor lui. Te rog, încearcă să o convingi, doar de data asta.

– O să încerc, dar mă îndoiesc că voi reuşi. Când are loc marele eveniment?

– Peste cinci zile. Secretara lui Darius scrie chiar acum invitaţiile.

– Asta nu-mi lasă prea mult timp să o conving.

– Ar fi probabil cel mai bine dacă ar veni. Mai e un amănunt pe care nu ţi l-am spus încă.

Cassandra deslușì o notă șovăielnică în vocea Emmei.

– N-o să-mi placă deloc acest amănunt, nu-i așa? Vorbește deschis, Emma, așa cum în mod normal îți place să faci.

– Am văzut lista invitaților adăugați de Darius la cei câțiva propuși de mine. Este și numele cuiva despre care nu cred că ți-ar plăcea să fie prezent.

Simți amintirea vie a sărutărilor lui pe gât și pe umăr și a unor vorbe înfierbântate rostite lângă urechea ei.

– Te referi la Ambury. Nu-ți face griji. Nu sunt nici pe departe atât de maleabilă pe cât crede el.

– Ambury? Ce legătură are el? Vorbesc despre cineva pe care îl displaci mult mai mult decât pe el. Darius îl va invita la banchet pe fratele tău.

– Pe Gerald? Asta era o veste proastă. Lui îi va face încă și mai puțină plăcere să mă vadă acolo decât îmi va face mie să-l văd pe el. Se bizuie pe lumea bună să mă marginalizeze.

– De-asta trebuie să vii. Cred că Darius urmărește să nu te mai vadă marginalizată, Cassandra. Cred că speră ca tu să poți pretinde pentru tine un alt loc decât cel influențat de ziarele de scandal.

Era oare acesta țelul lui Southwaite? Dacă da, probabil că pe Emma spera să o ajute astfel. Dacă el reușea să îmbunătățească reputația Cassandrei, prietenia ei cu Emma ar fi fost mai puțin stânjenitoare. La fel și a Lydiei.

Cassandrei îi venea greu să creadă că Southwaite punea la cale un plan prin care să-i salveze reputația, dar acesta putea fi rezultatul altor planuri pe care le cocea în același timp.

Ideea o atrăgea mai mult decât ar fi crezut. Plătise prețul cerut pentru că rămăsese pe poziții atunci când îl refuzase pe Lakewood, cu șase ani în urmă. Nu se plânsese din pricina asta. Se obișnuise cu faptul că dădea apă la moară gurilor clevetitoare și chiar începuse să fie mândră că era o femeie pe picioarele ei, încrezătoare în propriile forțe indiferent de ce credeau ceilalți.

Acum însă, când posibilitatea unei mântuiri se ivea la orizont, admise că obosise suportând greutatea unei reputații exagerate.

– Pot să mă descurc cu Gerald, Emma. O fac de ani de zile. Nu trebuie să-ți faci griji că ne vom întâlni acolo.

– E o ușurare să te aud spunând asta, Cassandra. Am stat îngrijorată de când am văzut lista, după micul dejun. Își strecură brațul pe după al Cassandrei, și porniră din nou la plimbare. Acum, înainte de-a pleca, trebuie să-mi explici ce-ai vrut să spui când ai zis că Ambury crede despre tine că ești... Ce cuvânt ai folosit? Îi aruncă o ocheadă șireată. Acum îmi amintesc – *maleabilă*.

– Nu-mi mai amintesc despre proprietarul casei de amanet, dragă. Au trecut ani de-atunci. Mătușa Sophie respinse întrebarea Cassandrei fără drept de apel, apoi, așezată la masa de lucru din bucătărie, începu să studieze acțiunile bucătăresei. Puțin mai multă sare, *senora*.

Slabă și cu privire de vultur, *senora* Paolini, bucătăreasa adusă de Sophie din Napoli la întoarcerea din una dintre călătoriile ei, rămase cu spatele la stăpâna ei. Luă încă un strop de sare între degete și îl aruncă în supă cu un gest care îi trăda părerea despre această poruncă.

– Aș aprecia dacă ai încerca totuși să-ți amintești, spuse Cassandra.

– Ești tare curioasă în legătură cu acei cercei, acum că i-ai vândut, deși nu te-ai interesat deloc de ei atunci când îi aveai.

Cassandra cugetă dacă să îi explice de ce o apucase interesul acum. Oare Sophie s-ar fi arătat înțelegătoare sau mai degrabă jignită? Era puțin probabil ca Sophie să nu intuiască implicațiile bănuielilor lui Ambury.

Se hotărî să dezvăluie doar o parte.

– Persoana care i-a cumpărat la licitație este curioasă în legătură cu istoria lor. E limpede că sunt vechi. Cred că nutrește speranța că provin din bijuteriile coroanei vreuneia dintre țările pe care le-ai vizitat.

Nu era chiar o minciună. De fapt, era, însă era o minciună spusă cu bune intenţii.

– Va trebui să-i scoţi din minte toate speculaţiile astea. Sophie lungi gâtul ca să vadă mai bine ce făcea *senora* în vatră. N-aş înstrăina niciodată bijuterii ale coroanei primite de la un rege.

– Ai păstrat vreo bijuterie regală sau există vreuna printre cele pe care mi le-ai dăruit?

– Nu acoperi încă iepurele ăla, *senora*. O să se înmoaie în aburi în loc să se rumenească cum trebuie.

Sophie se întoarse către Cassandra.

– Cele mai bune au fost trimise înapoi de curând. Îţi aminteşti că primăvara trecută am înapoiat colierul lui Alexis agentului pe care îl trimisese. S-ar putea să mai fie o piesă sau două din colecţiile ţărilor mai mici.

Alexis îşi trimisese omul în Anglia ca să vândă la licitaţie o colecţie de artă. Fairbourne dusese asta la îndeplinire, spre succesul Emmei. Agentul, *Herr* Werner, fusese singurul vizitator primit de Sophie de-a lungul întregului an, iar Cassandra trebuise într-adevăr să elimine un obiect din propriul set de licitaţie, astfel încât Sophie să-l poată returna acestuia.

– În ce priveşte proprietarul casei de amanet...

– Serios, dragă, la vârsta mea, mintea începe să şteargă detaliile nesemnificative. Chiar şi aşa, o să încerc să-mi amintesc. Îşi închise ochii. Ia să vedem... pot să-mi amintesc senzaţii mai repede decât nume sau clădiri. Cred, sunt aproape sigură că respectiva casă de amanet era la câteva case de Strand. Pe atunci, uşa prăvăliei era vopsită în albastru. Îmi amintesc foarte limpede culoarea albastră. Deschise ochii şi se destinse. Asta este tot ce îmi amintesc. Spune-i cumpărătoarei să refacă montura bijuteriilor dacă are vreo îngrijorare prostească în legătură cu istoria lor.

Sophie se ridică şi se duse până lângă vatră. Examină oala cu supă, apoi se aplecă peste tigaia în care sfârâia iepurele. *Senora* Paolini aşteptă ca inspecţia zilnică să ia

sfârşit. Înşfăcă o lingură de lemn ca şi cum n-ar fi avut nimic împotrivă să o folosească şi în alt scop decât amestecatul bucatelor.

– Vino, Cassandra, să o lăsăm pe *senora* să se ocupe de măiestria ei. Nu face bine să ne băgăm nasul.

Cassandra se ţinu după mătuşa sa până la trepte, uitându-se în urma ei. *Senora* agita lingura către ele.

– Îţi bagi nasul în fiecare zi, mătuşă Sophie. Chiar ar trebui să o laşi în pace. Tu nu eşti bucătăreasă, îi spuse după ce se instalară în bibliotecă.

– Ar fi un lucru hain din partea mea. Se bizuie pe prezenţa mea. Sunt singura prietenă pe care o are. Acum, vreau să-ţi spun cel mai ciudat lucru care mi s-a întâmplat. Am primit o invitaţie la un banchet din partea domnului şi doamnei Southwaite. Nici măcar nu ştiam că există o doamnă Southwaite. Mă întreb cine i-a venit de hac acelui mândru bărbat.

Slavă Domnului că Gerald nu era acolo.

– E vorba despre prietena mea Emma. Îţi aminteşti – m-am dus la nuntă acum două săptămâni, şi am fost plecată timp de câteva zile.

– Cea din Kent? Fiica lui Fairbourne? De ce nu mi-ai spus că se mărită cu Southwaite? Deci s-a însurat cu o fiică de negustor? Ei, ca să vezi... Presupun că a lăsat-o grea şi a făcut ceea ce se cuvenea să facă.

– Nu este încă gravidă.

– E o legătură de iubire? Cât de ciudată a devenit lumea dacă un astfel de bărbat se însoară cu o astfel de femeie din dragoste. Pe vremea mea, se proceda cu totul altfel.

– Şi eu am fost invitată la banchet. Am putea merge împreună.

– Nu cred.

– Cred că Gerald va fi şi el acolo. Dacă ai veni şi ar fi limpede pentru toată lumea că eşti bine, dacă te-ai arăta în public şi ar fi atâţia martori ai faptului că eşti sănătoasă, i-ar fi mult mai greu să-şi pună în practică ameninţările.

Sophie medită o vreme la acest lucru. Cel puţin, Cassandra spera că asta era ceea ce începuse brusc să o preocupe în timp ce stătea pe divan, privind în gol.

– Ce spui tu e adevărat, Cassandra. Acest banchet ar fi un prilej favorabil ca să-l pun pe Gerald la locul lui. Aş putea veni şi aş putea fi spirituală şi ironică, iar el ar trebui să-şi retragă în totalitate ameninţările şi să înceteze să mai insinueze că mintea mea o ia razna.

– Deci vei veni? Va fi ca o renaştere şi pentru mine, şi mărturisesc că m-aş simţi mai bine dacă ai fi şi tu acolo.

Sophie bătu uşor cu palma în locul de lângă ea, iar Cassandra veni şi se aşeză.

– Cred că te vei descurca mai bine singură. E posibil să-mi îndeplinesc rolul mai mult decât bine. Îmi place să cred că aşa aş face. Totuşi, să fim cinstite şi să admitem că ar putea să iasă şi cu totul altfel. Luă mâna Cassandrei şi o ţinu într-a ei. Nu te preface că nu ai observat. Dacă mergem, ştim amândouă că voi flirta cu pericolul. În loc să demonstrez că fratele tău nu are dreptate, s-ar putea să spun ceva care le oferă atât lui, cât şi lumii întregi o dovadă că are dreptate.

Cassandra strânse mâna mătuşii sale.

– Am observat ceva. Nu mare lucru.

– Nu e mare lucru. Dar destul pentru a-i servi scopurilor. Cu un gest matern, Sophie se întinse şi îndepărtă o şuviţă de păr de pe obrazul Cassandrei. Începe cu o amintire, sau un miros, sau chiar un obiect. Dintr-odată trecutul este real într-un fel în care n-ar trebui. Amintirile mă ispitesc să mă las în voia lor. Niciodată nu mi s-a întâmplat să uit unde mă aflu. Sunt conştientă de tot ce se întâmplă. Totuşi, e ca şi cum barierele se sfărâmă, iar timpul curge mult prea liber în ambele direcţii.

– Cu siguranţă e ceva normal. Dacă eşti conştientă că se întâmplă şi rămâi ancorată în prezent, ce importanţă are cât de mult te laşi în voia trecutului?

– În cazul majorităţii oamenilor vârstnici, cred că nu are nici o importanţă.

Numai că mătușa Sophie nu era majoritatea oamenilor.

– E vina mea că face asta. Cassandra se ținu cu dinții de calmul ei fragil, lăsându-și furia să se dezlănțuie. Lacrimile pe care și le înghiți îi arseră gâtlejul. N-am să-i permit să reușească. Își îmbrățișă mătușa. O să vezi. O să am grijă de tine la fel cum și tu ai avut grijă de mine. Vei fi în siguranță și vei fi liberă. O să am grijă de asta, indiferent de ce va fi nevoie să fac.

Mătușa nu se opuse îmbrățișării și nici nu făcu vreo încercare de a răspunde. În schimb, își plecă ușor capul exact cât să îl odihnească pe umărul Cassandrei, iar mâna nu i-o părăsi deloc pe a ei.

capitolul 10

Cassandra cotrobăi printre bijuteriile dăruite de mătușa Sophie, căutând un discret, dar atractiv colier care să nu o avertizeze în nici un fel că ar fi ostentativ să-l poarte în Londra. Se decise că un lanț de aur simplu pe care atârna un mănunchi de perle mici era exact ce îi trebuia, mai ales că așa ceva era interzis numai în Sankt Petersburg.

Servitoarea i-l aranjă în așa fel încât perlele să-i pună în evidență pielea expusă de decolteul rochiei albastre. Un turban cu modele albastre, aurii și roșii, legat în stilul artistic obișnuit pe continent, oferea ținutei sale un aer dramatic. Se privi în oglindă nădăjduind că înfățișarea îi reflecta hotărârea de a coopera în această seară, dar numai până la un punct.

Merriweather apăru brusc în oglindă, cu boneta ei ca o pată albă de prost gust peste nuanțele exotice ale turbanului.

– Un vizitator, milady.

Cassandra luă cartea de vizită și biletul care o însoțea. „Permiteți-mi să vă însoțesc pe dumneavoastră și pe mătușa Domniei Voastre, pentru a nu vă avânta

amândouă în groapa cu lei singure şi lipsite de protecţie. Ambury."

Oare îşi mânase trăsura aici dintr-un capriciu, în timp ce se îndrepta spre banchet? Era neobişnuit să sosească şi să ofere un astfel de serviciu în ultimul moment.

Fireşte, şi ea era imprevizibilă, prin urmare poate că el se gândise că nu era nevoie să urmeze eticheta. Sau poate că acele sărutări îl făcuseră să creadă că scurtele lor momente de intimitate îndepărtaseră nevoia oricărui formalism.

Se străduise din greu să evite să se gândească la gura şi la mâinile lui pe trupul ei. Amintirea aceea stârnea în ea senzaţii prosteşti. Faptul că o făcea să retrăiască tremurul şi fiorii pe care le simţise la acea fereastră era cea mai mică dintre probleme. Când Ambury săruta o femeie, acesteia îi venea foarte uşor să uite cât de lipsit de înţelepciune ar fi să-i permită astfel de libertăţi şi în viitor.

Făcuse să fie ridicol de tentant să pretindă că urmărea un flirt serios şi că nici o poveste veche nu-i întuneca motivaţiile şi nici nu-i influenţa părerile pe care le avea despre ea. Era bine antrenat în utilizarea plăcerii şi a complimentelor în scopul anihilării prudenţei feminine.

Se gândi să o trimită pe Merriweather să-i transmită că nu era nevoie ca el să o însoţească. Numai că nu voia, de fapt, să meargă singură. La întrunirea din această seară avea să fie mai greu de pătruns decât la nuntă, iar pentru nuntă avusese nevoie de o doză zdravănă de curaj. În seara aceasta nu avea să fie loc de subtilităţi. Adevărul era că se temea de posibila umilinţă pe care ar fi putut să o îndure. Nici nu s-ar fi dus dacă ar fi invitat-o oricine altcineva decât Emma.

În loc să o trimită pe Merriweather jos cu un mesaj, îşi înşfăcă taşca şi şalul şi coborî ea însăşi.

Îl găsi pe Ambury în cămăruţa de lângă uşă care servea drept sală de primire. Arăta diabolic de frumos în lumina sfeşnicului pe care Merriweather îl lăsase cu el.

Lumina aurie îi avantaja unghiurile feței și albastrul intens al ochilor. Când intră, o expresie de surpriză i se așternu pe chip pentru o clipă. Apoi bărbatul o măsură cu privirea din cap până în picioare, cu o meticulozitate alarmantă.

– Ceva nu e în ordine? întrebă ea, prea conștientă de fierbințeala care îi îmbujora obrajii. Mi-a lăsat servitoarea vreo agrafă atârnându-mi de nas?

– Admir faptul că alegeți haine care vi se potrivesc atât de bine.

– De asta angajez croitorese, ca hainele să mi se potrivească.

– Nu vorbeam despre felul în care se potrivesc pe corp, ci de stilul dumitale. Deși... Privirea lui urmări pe îndelete o cută a rochiei. Și cealaltă potrivire e perfectă, recunosc.

Cămăruța se făcu parcă și mai strâmtă. Își simți stârnită senzualitatea. Nu putea să numească altfel acea senzație, când dorința se dovedea a fi atât de evidentă. Începu să reconsidere decizia de a merge împreună cu el.

– Mătușa mea nu ne va însoți.

– Mi se pare regretabil. Sper că nu este bolnavă.

– Deloc. Pur și simplu a ales să nu meargă. Întrucât nu ne va însoți, voi chema o trăsură.

– Mi se pare fermecătoare încercarea dumitale de a te ascunde în spatele bunei-cuviințe. Cineva ar putea crede că nu ai fost niciodată sărutată.

– Cineva ar putea crede acest lucru numai dacă ar fi din cale afară de prost. Nu mă ascund. Încerc să vă scutesc de bârfe inutile.

– Bârfa mă urmărește la fel ca pe dumneata. Avem asta în comun. După vreo cinci bârfe scandaloase, încetează să-ți mai pese. Nu credeți?

Replica spirituală îi muri pe buze. Își dădu seama că el știa. Bănuia că majoritatea bârfelor nu erau adevărate.

– Banchetul e la numai câteva străzi distanţă, spuse el. Nu vă voi seduce în scurtul timp cât ne va lua drumul până acolo. Îi oferi braţul. Mergem?

– Cred că totul decurge bine, şopti Emma.

Părea liniştită când se opri lângă scaunul Cassandrei să schimbe câteva vorbe cu ea, însă privirile îi rătăceau de colo, colo prin salon, în căutarea unui iminent dezastru.

– Ţi-am spus că o să fie mai puţină bătaie de cap decât la organizarea uneia dintre avanpremierele de la Fairbourne. Mai puţină lume. O mai bună organizare. Nu mai pun la socoteală că ai la dispoziţie o armată de servitori gata să-ţi sară în ajutor.

– Pe ajutorul tău m-am bazat, Cassandra. Sfaturile tale cu privire la meniu au fost perfecte. Îşi puse mâna pe braţul Cassandrei. Te rog, spune-mi că a fost suportabil pentru tine. Am încercat să-l conving pe Darius să-l şteargă pe fratele tău de pe listă, dar a ţinut morţiş să-l păstreze printre invitaţi.

– Am parte de o seară minunată. Nu-ţi face griji cu privire la Gerald. Noi doi putem suporta să mâncăm şi să petrecem câteva ore împreună sub acelaşi acoperiş. Fără îndoială că soţul tău l-a invitat din raţiuni politice, lucru valabil în cazul celor mai mulţi bărbaţi de-aici.

Bărbaţi care aveau să vină curând din sufragerie, unde se autoizolaseră după masă. Cassandra se întrebă cum aveau să decurgă lucrurile cu Gerald odată ce atmosfera ceremonioasă a serii avea să se mai relaxeze.

Probabil la fel de bine cum decurgeau cu mătuşile lui Southwaite.

Amândouă, cu părul lor argintiu şi grozav de înalte, se apropiară de ea. Nici una nu i se adresase Cassandrei în acea seară, cu excepţia schimburilor de formalităţi, dar se părea că luaseră hotărârea de-a purta o conversaţie.

Emma nu o abandonă, ci rămase lângă scaunul ei. Hortense şi Amelia se aşezară pe alte scaune din apropiere.

– Pălăria ta e extraordinară, îi spuse Cassandra Ameliei. Ea era cea mai timidă din cele două şi roşi la auzul complimentului, apoi îşi atinse încet şi afectuos turbanul verde. Aş putea să te întreb cine este modista care a făcut-o?

Timp de câteva minute, discutară despre pălării şi modă. Cele două mătuşi păreau recunoscătoare că li se oferise un subiect de discuţie. Pe când conversaţia începu să lâncezească, înfăţişarea lui Hortense deveni din nou extraordinară. Cu buzele strânse şi o privire surprinzător de caldă, se aplecă înspre ea secretoasă.

– I-am simţit lipsa mătuşii tale, Cassandra. Sophie era mereu atât de plină de viaţă. Prezenţa ei înviora orice petrecere, şi speram să o văd aici în seara asta. Cum îi mai merge în ultima vreme?

– Îi merge foarte bine. Îi voi transmite că v-aţi interesat de ea.

– Se spune că nu primeşte pe nimeni în vizită.

– Foarte rar.

– Că nu iese nici măcar la o plimbare în parc.

– Preferă grădina ei.

Amelia se încruntă.

– Îţi dă voie să-i vinzi bijuteriile. Asta e foarte ciudat. Mereu a ţinut la bijuteriile ei.

– Mi le-a dăruit atunci când a renunţat la viaţa socială.

Hortense se uită la Amelia. Amândouă aruncară o privire spre uşă.

– Fratele tău şi-a manifestat îngrijorarea în privinţa ei înainte să ajungi. El şi-a exprimat îndoiala că se va aventura afară din casă, întrucât nu se simte bine. Cu greu l-am fi putut contrazice, de vreme ce nu am văzut-o de atâtea luni. Sperasem că...

Cassandra se încordă, plină de furie. În continuare lângă ea, Emma o strânse uşor de umăr pentru a o linişti.

- Am văzut-o eu, spuse Emma. Când o vizitez pe Cassandra, mătușa ei e de față adesea. Ai dreptate. Prezența ei e mereu înviorătoare, iar viziunea ei distinctă asupra vieții este ingenioasă și energică.

Cassandra se bucură din suflet de minciuna Emmei.

- Iar eu, firește, o văd în fiecare zi, completă ea zâmbind larg. Fratele meu nu. Lui Gerald nu i-au plăcut niciodată alegerile de viață ale mătușii mele, așa că nu e în măsură să le înțeleagă nici pe cele de acum. Se trase mai aproape și îi aruncă o privire complice lui Hortense. Știi cât de stupizi pot fi bărbații uneori. Dacă o femeie nu îi măgulește simțul propriei importanțe înseamnă că e bolnavă. Părerea fratelui meu este influențată de faptul că mătușa mea refuză să-l primească în vizită, la fel ca pe toți ceilalți, asta e tot.

Hortense și Amelia zâmbiră conspirativ. Totuși, Cassandra nu-și putea da seama dacă erau ușurate sau dezamăgite de vestea că totul era în regulă cu Sophie.

Blestemându-l în gând pe Gerald, începu să se întrebe cum avea să facă față bârfelor care ar fi putut să se răspândească în urma acestui banchet.

În acest timp, ușa se deschise și bărbații intrară. Gerald părea adâncit într-o conversație cu Southwaite, care asculta politicos. Emma își părăsi postul de lângă Cassandra și ieși în întâmpinarea oaspeților.

Lumea începu să se miște. Conversațiile se legau. Câțiva musafiri se apucară să joace whist. Cassandra se uită la Gerald, întrebându-se dacă era vreo cale prin care să evite să stea de vorbă cu el.

Ambury își făcu loc și se așeză pe un scaun pe care-l trase lângă ea.

- Păreți supărată. A fost cineva lipsit de bună-cuviință?

Răspunse avându-l încă pe Gerald în minte – și în fața ochilor.

- Nimeni nu a fost necuviincios. Dacă par supărată e pentru că în seara asta am aflat un lucru pe care nu-l știam. Sunt supărată pe mine însămi fiindcă sunt atât

de naivă, deşi îmi place să cred că încrederea pe care o am în natura umană mă pune într-o lumină pozitivă.

– Care este această mare descoperire?

– Că matroanele din înalta societate vor trece cu vederea multe dacă sunt invitată într-o casă respectabilă.

Era o nouă minciună. Ştiuse dintotdeauna că nu avea prea multe de făcut pentru a-şi recăpăta pe deplin respectabilitatea. Dacă ar fi fost cu adevărat compromisă, aceste femei mai degrabă ar fi ratat nunta Emmei decât să se lase văzute în aceeaşi încăpere cu ea. Respingerea nu ar fi fost subtilă, ci directă, iar Southwaite nu i-ar fi permis niciodată Emmei să fie în continuare prietenă cu ea.

Nu, descoperirea era mult mai devastatoare, atât de mult, încât îi frânse inima. Bănuise mereu că bârfele care circulau pe seama ei se născuseră din speculaţiile unor minţi plictisite. Nu suspectase niciodată că ar fi putut fi, în schimb, rezultatul efortului concentrat al cuiva de a o umili.

Se uită la Gerald. Avea ochii tatălui lor. Ochii lui Sophie. Numai că păreau mereu să arunce o privire încrâncenată asupra lumii. Asta le ucisese căldura. Îi afectase tot aspectul. Nu era o faţă cu trăsături neplăcute, însă nu avea nimic prietenos în ea. Expresia şi corpul lui aveau o rigiditate care îl făceau neatrăgător.

O făcuse? Era actualul joc pe care îl juca cu privire la Sophie o nouă încercare, după ce cea veche nu funcţionase aşa cum sperase? Se asigurase că reputaţia ei de persoană peste măsură de independentă şi nestăpânită îi pricinuia un rău cât mai mare? Gerald nu ezitase să o vorbească de rău pe mătuşa Sophie. Poate că lansa bârfe pe seama ei de ani de zile.

Părea un bărbat în stare de aşa ceva. Până şi zâmbetele lui arătau de parcă ar fi putut să taie în piatră. Şi felul lui de-a fi – şi-l aminti pe băiatul cu faţa rotundă care intra în bucluc cu prea mare uşurinţă. Însă devenise un

lord aspru care l-ar fi biciuit probabil pe acel băiat dacă s-ar fi nimerit să dea peste el.

Gerald îi observă privirea. Spre oroarea ei, se îndreptă în direcţia sa.

– Păreaţi pe punctul de a leşina, zise Ambury. Poate vreţi să ieşim pe terasă şi să luăm puţin aer.

Posibilitatea de a fugi era foarte atractivă. Din păcate, era prea târziu. În secunda următoare, Gerald se opri în faţa ei, privind-o de sus, ca un părinte care se uită la copilul său neascultător.

– Arăţi minunat în seara asta, Cassandra.

– Şi eu mă gândeam să spun acelaşi lucru, zise Ambury.

Intervenţia lui îl forţă pe Gerald să observe că Ambury stătea îndeajuns de aproape pentru a fi inclus în conversaţie.

– Turbanul e însă puţin cam dramatic, spuse Gerald. Nu pot să mă hotărăsc dacă e de vină modelul, ţesătura sau faptul că te face să arăţi ca o sibilă din Orientul Apropiat.

– Un pic de dramatism n-a omorât niciodată pe nimeni, Barrowmore. E nepoliticos să flatezi o femeie în prima propoziţie şi să o insulţi în următoarea, chiar dacă e sora ta.

Inima i se umplu de recunoştinţă pentru că Ambury o apăra. Părea binevoitor şi relaxat, însă menţinea o atenţie alertă, care sugera că săbiile erau gata să fie scoase din teacă, în caz că ar fi avut nevoie de ele.

Poate că Emma, purtându-i de grijă prietenei sale, îi ceruse din nou ajutorul. Dacă era aşa, probabil că Emma nu se aştepta ca seara asta să fie stricată tocmai de Gerald.

Gerald ar fi trebuit să lase reproşul lui Ambury să treacă, dar, după cum era de aşteptat, nu reuşi.

– Tocmai pentru că este sora mea, Ambury, şi pentru că tot ceea ce este şi face se reflectă asupra mea şi asupra

familiei mele, este de datoria mea să o corectez atunci când cred de cuviinţă.

– Asta a mers atât de bine în trecut, Barrowmore, încât vrei să continui. Totuşi, o pălărie? Simţi nevoia să o corectezi în această privinţă? Lumea este cuprinsă de război, francezii ne-au străpuns graniţele, economia se duce dracului, iar pe tine te preocupă turbanul surorii tale.

Gerald roşi până în vârful capului.

– Simbolizează mai mult de atât.

– Serios? Cine-ar fi crezut? Trebuie să-i spui asta mătuşii lui Southwaite. Şi ea poartă tot un turban. Mă îndoiesc că e conştientă de semnificaţia lui. Când vei vorbi cu ea despre asta, îi vei spune ce simbolizează?

Gerald îl privi pe Ambury cu ochii mijiţi, apoi se uită din nou la ea.

– El e cel mai proaspăt? Sau doar ultimul care s-a aşezat la coadă?

Cassandra era îngrozită că el putea spune aşa ceva în salonul Emmei. Iar conversaţia lor atrăsese atenţia. Putea vedea cu coada ochiului privirile aruncate de ceilalţi.

Zâmbetul de pe buzele lui Ambury nu dispăru, dar numai un nebun nu şi-ar fi dat seama în ce stare emoţională se afla acum.

– Continuând să-ţi insulţi sora, îmi pui şi mie onoarea la îndoială. Eşti inadmisibil de bădăran faţă de gazdele noastre abuzând de ospitalitatea lor cu o ciorovăială în familie.

– Ciorovăială? Disputele pe care le aveai cu tatăl tău erau ciorovăieli de familie. Între mine şi Cassandra e o mizâ mai mare.

Cassandrei i se tăie răsuflarea când auzi că fratele ei pomeneşte despre tatăl lui Ambury. În priviri îi sclipi un pericol real, însă se prefăcu că Gerald nu îi trezeşte altceva decât plictiseala.

– Dacă miza e mai mare e un motiv încă şi mai bun să eviţi asemenea conversaţii în public, Barrowmore.

– Bagă de seamă! Chiar nu am nevoie de lecții de comportament din partea ta, dintre toți bărbații.

– Chiar așa? Poate ar trebui să pleci înainte să treci și ultima linie care ți-a mai rămas de trecut.

– Cu bucurie voi spune adio companiei tale. Totuși, mai am de discutat cu sora mea. În privat.

Ambury se uită în jur.

– Aș spune că e aproape imposibil să găsești un loc privat aici.

– Aici, da. Cu tine trăgând cu urechea, clar. În orice caz, Cassandra, te voi aștepta pe terasă.

Acestea fiind zise, Gerald se răsuci pe călcâie și plecă.

– Nu mergeți, spuse Ambury. L-am înfuriat și pare genul care o să-și verse nervii pe dumneata.

Ea se ridică.

– Ar fi lipsit de înțelepciune să refuz să ascult ce are de spus sau să risc iscarea unui scandal care ar stânjeni-o pe Emma. Cât privește furia pe care i-o voi îndura, va fi un preț pe care merită să-l plătesc pentru plăcerea de a vă fi văzut făcându-i praf îngâmfarea.

Gerald aștepta într-un colț al terasei, cu mâinile la spate și cu spatele drept ca un drug de fier. Detaliile erau ascunse de umbre, însă era conștientă că poziția lui prevestea ceva rău. Indignarea se revărsa din el. Cassandra se întrebă dacă cei câțiva musafiri care ieșiseră pe terasă observaseră cum dispoziția lui distrusese o seară admirabilă.

– Sunt aici, Gerald.

– Da, într-adevăr. Ești aici. Deocamdată, atât timp cât flacăra pasiunii este încă aprinsă în inima gazdei noastre. În curând, Southwaite își va veni în fire și nu-i va mai permite soției sale de condiție joasă să-l ducă de nas către astfel de imprudențe, cum ar fi să-ți permită prezența la dineuri la care iau parte miniștri.

– I-am spus Emmei că te vor îngrozi toate astea. Că nu vei înțelege niciodată. Era gata să te elimine de pe lista

invitaţilor pentru a evita vreo posibilă scenă, dar am convins-o să te lase şi pe tine să vii.

A treia minciună din seara aceea, dar pe asta chiar o savura.

Ideea că el – nu ea – ar fi putut fi exclus îi păru atât de şocantă, încât se înfioră. Îşi ascunse reacţia încrucişându-şi braţele şi pironindu-şi ochii în bezna nopţii, cu o privire pe care ea ar fi găsit-o de-a dreptul caustică dacă ar fi putut-o vedea.

– Mi s-a spus că şi mătuşa Sophie a fost invitată. Speram să o întâlnesc.

– S-a hotărât să nu vină.

– Se temea că starea ei ar fi devenit prea vizibilă dacă ar fi trebuit să petreacă ore în şir în compania altora?

Îl urî pentru felul în care o pusese în cuvinte.

– Nu îi e teamă de companie. Doar că nu-i mai pasă de superficialitatea vieţii sociale. Oameni ca tine au făcut ca petrecerile să fie prea plictisitoare pentru un spirit ascuţit ca al ei.

– Ascultă...

– O să plec imediat dacă începi să te umfli în pene şi devii supărător. Ai cerut să vorbeşti cu mine, deci vorbeşte. Nu aveai nevoie de intimitate ca să mă întrebi pe unde o fi mătuşa noastră în seara asta.

El nu răspunse. Nu imediat. Îşi desfăcu braţele şi bătu uşor cu vârful degetelor în zidul scund al terasei de lângă el. Se uită la propriile degete ca şi cum voia să se asigure că bătea ritmul corect pe piatră.

– Mama vrea să vii la Anseln Abbey.

– Spune-i că o voi vedea când vine luna viitoare în oraş. Întotdeauna face cel puţin o vizită toamna, ca să meargă la teatru şi să se vadă cu croitoresele ei.

– Şi eu vreau să vii. Trebuie să insist. O să-mi trimit trăsura să vă aducă şi pe tine, şi pe Sophie. Nu trebuie să stai decât o săptămână, dacă aşa doreşti.

Suna atât de rezonabil, încât părea să fie o conversaţie normală între un frate şi o soră care se delectau

ţinându-şi companie unul altuia. Totuşi, în mintea Cassandrei sună o alarmă.

– Sophie nu va fi niciodată de acord.

– Cred că o poţi convinge.

– Sunt convinsă că nu pot.

Zâmbetul îi făcu dinţii să sclipească în întuneric.

– Atunci, vei veni singură, dacă aşa trebuie să fie.

– Ce nevoie ai de mine acolo?

– Mama...

– Mama ştie că, dacă mă vrea acolo, e mai probabil să vin dacă lansează ea invitaţia. Însă vine din partea ta. Prin urmare, de ce ai *tu* nevoie de mine acolo?

Răpăitul degetelor continua. Un ritm nou, mai rapid.

– Vreau să cunoşti pe cineva.

– O, Gerald. Te rog, *nu*. De data asta cine mai e? Vreun al doilea născut care are nevoie de un aranjament şi care e dispus să te descotorosească de scandaloasa ta soră?

– Ţi-a trecut timpul măritişului. Mama e de acord. Dacă nu era mătuşa Sophie...

– Dacă nu era mătuşa Sophie, tu şi mama m-aţi fi constrâns să mă mărit cu Lakewood, şi nu v-aş fi iertat pe nici unul din voi. Cât despre prezent, nu mătuşa Sophie stă între mine şi voi. Ea n-are nici o legătură cu asta.

– Ba are legătură, însă nu în felul în care credeam.

– Ce înseamnă asta?

– Am crezut că te-a influenţat în rău. Că a vorbit împotriva căsătoriei, având în vedere că nu s-a măritat niciodată. Că a pledat în favoarea anumitor... libertăţi de natură ruşinoasă, întrucât are reputaţia de-a se fi desfătat cu ele. Cam asta a sugerat comportamentul tău.

– Ţi-ai dat seama că ai greşit în privinţa asta? Mă simt mişcată, Gerald.

– O, te-a influenţat, dar nu a fost vina ei. Ci chiar a ta. La fel cum a fost vina ta că i-ai refuzat pe toţi gentlemenii care te-au cerut în căsătorie în ultimii câţiva ani.

– Aici ai dreptate. Refuzurile au fost în întregime din voinţa mea, influenţate de faptul că acei gentlemeni nu erau interesanţi şi, în realitate, nici interesaţi.

– Nu cred.

– Îşi doreau un aranjament şi conexiuni, dar nu pe mine, şi nici măcar nu erau îndeajuns de deştepţi încât să se prefacă, de dragul politeţii.

– Ei bine, o femeie cu trecutul tău nu-şi permite să fie prea selectivă. Dar cred că ai refuzat, de fapt, să te măriţi pentru că ea are nevoie de tine. Are nevoie de îngrijirea ta. Te-a protejat, iar acum vrei să o protejezi tu pe ea. Nu îndrăzneşti să o laşi să trăiască pe cont propriu. Probabil îţi faci griji pentru ea când o laşi singură câteva zile sau chiar numai o seară, ca acum.

Era teribil de aproape de adevăr. Atât de aproape, încât o înspăimânta.

– Vorbeşti prostii. Ne va îngropa pe amândoi, iar mintea îi e de două ori mai limpede decât a mamei. Nu are nevoie ca eu să-mi dedic viaţa protejării ei.

– Sunt sigur că am dreptate. Îşi plecă uşor capul în aşa fel încât îşi apropie faţa foarte mult de a ei. Nu am să înghit asta, Cassandra.

Ea simţi fiori pe şira spinării.

– Las-o în pace, Gerald. E crud şi josnic din partea ta să o implici în planurile tale legate de mine.

– Nu plănuiesc să o implic. Plănuiesc să o îndepărtez, spre binele ei. Fiindu-i ruda cea mai apropiată de sex masculin, este de datoria mea să o fac. I-am găsit o casă. Nu e prea departe de Anseln Abbey şi e condusă de un doctor asistat de cele două surori ale sale. Este...

– Să nu îndrăzneşti!

– Vorbeşte mai încet. Te dai în spectacol. Acum, după cum spuneam...

Vocea lui onctuoasă îi bâzâi în ureche confidenţe. Cassandra se luptă cu impulsul de a se da cu adevărat în spectacol. Îi venea să-l lovească pe Gerald sau să-l zgârie pe faţă. Voia să-i spună cât de insuportabil era. În

vreme ce stătea acolo mută și neputincioasă, îi adresă în gând cele mai teribile insulte pe care le cunoștea.

Și-o imagină pe mătușa Sophie acasă citind, deloc conștientă de cât de mult progresaseră uneltirile lui Gerald. Promisese că avea să-și protejeze mătușa, însă fratele ei îi lăsa puțin timp pentru asta.

– O vom face în două săptămâni, repetă el. Scrie-mi dacă o vei ajuta să-și pregătească bagajele sau dacă va trebui să trimit servitori.

– Nu trebuie. Nu e drept.

– E necesar. E spre binele ei. Vei înțelege asta destul de curând, după ce ți vor calma emoțiile.

Se îndepărtă de zidul terasei, pregătindu-se să se întoarcă la petrecere.

– Nu voi tolera asta.

Își simți lacrimile adunându-se și abia rosti cuvintele, cât fratele ei încă le putea auzi.

El se opri. Lumina unei lămpi de pe terasă îi scălda fața, dezvăluindu-i zâmbetul infatuat.

– Eu sunt Barrowmore. Tu ești sora mea rebelă și neascultătoare. Nu-i pasă nimănui de ceea ce permiți tu.

În timp ce pălăvrăgea cu Southwaite și cu Kendale, Yates nu scăpă din ochi ușa ce dădea spre terasă. Cassandra și fratele ei se aflau acolo de ceva vreme. Orice îi spusese Barrowmore dusese la o discuție mult mai amplă decât s-ar fi așteptat cineva din partea unui frate și o soră înstrăinați unul de celălalt.

– Cred că merge bine, spuse Southwaite, cercetându-i din priviri pe oaspeți.

– Doamna ta s-a achitat de sarcină mai mult decât bine, aprobă Kendale.

Southwaite îi aruncă o privire prietenoasă care mai păstra o urmă de exasperare.

– S-a descurcat cu treburi mult mai complexe de-a lungul anilor. Nu era nici urmă de îndoială că s-ar fi achitat bine de datoria de gazdă. Mă refeream la alte lucruri.

– Se referă la Lady Cassandra, Kendale, spuse Yates. Musafirii i-au acceptat foarte bine prezența.

– N-au avut încotro dacă nu voiau să-i insulte pe Southwaite și pe Barrowmore, precum și pe doamna însăși.

– Ar fi putut să nu vină deloc, sublinie Southwaite. Fără îndoială că unii dintre ei au sperat să savureze stingherealа Cassandrei și a fratelui ei, dar, în loc de asta, se pare că pe terasă este în desfășurare o reapropiere. Această veste ar trebui să se răspândească mai repede ca gândul.

Southwaite păru foarte mulțumit de eforturile pe care le făcuse pentru a îmbunătăți reputația Cassandrei până la nivelul la care prietenia cu Emma ar fi fost lipsită de primejdii.

Yates se uită la cealaltă lady care urma să se bucure de compania Cassandrei odată ce zvonurile aveau să-și facă treaba.

Lydia era așezată la masa la care oamenii jucau cărți, vizavi de mătușa ei, Hortense. Aceasta se alăturase recent jocului, însă Lydia nu se mai ridicase de pe scaun de cel puțin o oră.

– Sora ta a făcut o pasiune pentru jocul de whist, se pare, spuse el.

– Cu Hortense pe post de parteneră, ar trebui să-i meargă destul de bine pentru o începătoare.

– De fapt, a câștigat încontinuu toată seara, zise Kendale.

Toți trei urmăriră jocul de la depărtare.

– Joacă pe bani? întrebă Southwaite, mijind ochii.

– N-are nici un rost să joci altfel decât pe bani, răspunse Kendale. Sunt doar mărunțiș.

– Grămada din fața surorii mele nu pare chiar un mărunțiș.

– OK, sume mărunte atunci. Nimeni n-o să sărăcească din asta, spuse Kendale.

Southwaite își puse paharul pe masă.

– Nu câştigul în sine o atrage, ci fiorul pe care i-l dă. Cred că ar fi mai bine dacă grămada aceea s-ar micşora cât de cât. Ia vino cu mine, Ambury. O să ne aşezăm la masă în faţa ei şi a lui Hortense şi o să ne asigurăm că sora mea trăieşte deznădejdea înfrângerii, care face parte întotdeauna din experienţa jocului.

Chiar atunci se deschise uşa terasei. Barrowmore intră. Întreaga lui prezenţă, de la ţinută până la ochii strălucitori, transmitea că tocmai savurase înfrângerea unui oponent mai mult decât s-ar fi cuvenit.

– Ia-l pe Kendale dacă vrei să-i dai o astfel de lecţie. Pe mine nu mă lasă inima să fac asta.

Când rosti ultimele cuvinte, se afla deja la jumătatea drumului spre terasă.

capitolul 11

Cassandra era într-unul dintre colţurile îndepărtate ale terasei, lângă balustrada din piatră care marca marginea dinspre grădină. Lumina lămpilor nu ajungea până la ea, însă silueta i se vedea clară şi dreaptă, ca o lumânare foarte palidă.

Ea nu se mişcă în vreme ce el o privi. Doar stătea acolo, cu faţa la răsadurile de vară. Postura ei imobilă sugera că reflecta la ceva şi că nu văzuse punctele albe printre florile de la picioarele ei, care străluceau la fel de tare ca ea.

O aşteptă să-şi vină în fire, dacă asta era ceea ce făcea. În schimb, se întâmplă contrariul. Ea îşi ridică braţele înmănuşate subţiri şi palide, îngropându-şi faţa în palme.

Se duse lângă ea, aşezându-se între ea şi cele două femei care pălăvrăgeau lângă centrul zidului.

– Eşti bine? întrebă el cu voce scăzută.

Ea scutură din cap, dar nu-şi luă mâinile de la ochi.

Cu un suspin sonor care opri conversaţia din spatele lui, îşi veni în fire. Mici steluţe îi licăriră pe faţă în lumina lunii ce se reflecta în lacrimile ei.

– Mă duc acasă. Nu pot îndura să mă întorc acolo. Dacă-l văd din nou, am să fac ceva care în final va face ca bârfele care circulă pe seama mea să fie întemeiate.

Îşi deschise taşca şi scoase din ea o batistă cu care îşi tamponă obrajii.

– Te rog spune-i Emmei că îi voi explica mâine totul. Îi voi scrie.

– O să chem trăsura şi apoi...

Însă ea se pusese deja în mişcare. Coborî scara lungă din piatră care pornea din colţul cel mai apropiat al terasei, apoi se pierdu printre umbrele grădinii.

Yates se întoarse în salon. Nu reuşi să o zărească pe Emma. La masa de whist, Southwaite se uita încruntat în propriile cărţi. Sora lui, Lydia, joacă o carte şi, ca răspuns la consternarea pe care i-o provocă lui Kendale cu această mişcare, afişă un zâmbet larg.

– Te rog, spune-i soţiei tale că Lady Cassandra s-a hotărât să plece acasă, şopti Yates la urechea lui Southwaite.

Southwaite încuviinţă din cap, abia acordându-i atenţie în timp ce se frământa ce carte să joace. În timp ce pleca, Yates observă că grămada din faţa Lydiei nu scăzuse deloc. Ba dimpotrivă.

Aerul serii îi mângâie corpul, însă atingerea liniştitoare nu reuşi să-i încălzească şi inima. Murmură nişte blesteme la adresa lui Gerald, ceea ce nu făcu altceva decât să-i sporească agitaţia. Îşi alimenta furia cu insulte fiindcă dincolo de ea simţea o deşertăciune dezolantă care ameninţa să o înghită.

Era pe cont propriu de şase ani, dar niciodată nu se simţise atât de singură ca acum, când evalua slăbiciunea ei şi puterea fratelui său.

Fuseseră apropiaţi pe vremea când erau copii, tovarăşi de joacă şi confidenţi. Când devenise Gerald atât de hain? Probabil cam în aceeaşi perioadă în care intrase în posesia moştenirii. Fusese atât de absorbită în timpul primului ei sezon, încât nu prea îl observase în perioada

aceea. Totuşi, după ce murise tatăl lor, între ei se aşternuse un oarecare formalism.

Ea pusese noul comportament pe seama proaspetelor lui responsabilităţi. Cu siguranţă că, odată ce se acomoda cu rolul de conte, avea să revină la normal. Numai că nu redevenise niciodată fratele pe care şi-l amintea. În schimb, cu fiecare zi ce trecea devenise tot mai plin de sine şi mai aspru faţă de ea.

Acum plănuia să pună în practică ameninţarea pe care i-o fluturase prin faţa ochilor. Simţea că-i explodează capul din cauzei furiei pe care i-o stârnea certitudinea că el avea să reuşească. Cine avea să-l oprească? Mama? Probabil că mama nici nu ştia.

Se agăţă de această idee. Mama şi Sophie fuseseră foarte apropiate pe vremea când erau tinere. Nu se dusese Sophie cu mama la ţară să o asiste la naşterea lui Gerald? Imediat ce ajungea acasă, avea să-i scrie mamei şi să-i povestească totul, apoi să o îndemne să-l facă de ocară pe Gerald, silindu-l să-şi abandoneze planurile.

Acum, că avea ea însăşi un plan, se simţi mai uşurată. Mintea i se limpezi, iar bătăile inimii i se liniştiră până la un ritm ceva mai normal. Chiar atunci auzi în spatele ei zgomot de paşi apropiindu-se cu repeziciune.

O cuprinse panica şi simţi imboldul de a o lua la fugă. Fusese o prostie să plece pe jos acasă, chiar dacă îi lua mai puţin timp decât dacă ar fi aşteptat servitorul să cheme o trăsură. Cerule, dacă era atacată de un tâlhar la drumul mare, Gerald avea să o închidă probabil în acelaşi sanatoriu cu draga ei mătuşă Sophie.

– Aşteptă! Nu fugi!

Cuvintele îi ajunseră la ureche chiar în momentul în care îşi ridica fustele pregătindu-se să o ia la goană. Vocea îi era cunoscută. Lăsă fustele să cadă la loc şi se întoarse. Ambury măsură cu paşi mari cei treizeci de metri care îi mai despărţeau.

– Am trimis după trăsură. N-ar trebui să mergi pe jos, spuse el.

– Nu sunt bolnavă, vreau să merg. Dacă aş fi silită să stau pe loc, aş sfârşi prin a ţipa.

Se răsuci pe călcâie şi se avântă mai departe. El îi veni alături, potrivindu-şi pasul cu al ei.

– Atunci, te voi conduce, ca să fiu sigur că nu ţi se întâmplă nimic rău.

Îşi ridică mâna în dreptul buzelor şi risipi liniştea din jur cu un fluierat ascuţit. Întoarse capul şi zări felinarul unei trăsuri apropiindu-se încet. Zgomotul trepidant al copitelor cailor răsună pe alee.

Cassandrei îi lipsea voinţa de a se opune şi nici nu avea vreun motiv serios să o facă, altul decât dorinţa de a fi singură. Trăsura îi ajunse din urmă, apoi încetini şi începu să-i urmărească păstrând o distanţă discretă.

– Ce a spus de te-a făcut să plângi? întrebă Ambury.

– Nimic grosolan, dacă la asta te gândeşti. Nu mi-a făcut reproşuri în ce priveşte purtarea mea, nici nu mi-a trântit în faţă ultimele bârfe despre mine ca pe un adevăr de necontestat. Respiră adânc. Nu m-a mustrat pentru că am dezonorat familia şi i-am frânt inima mamei. Nu a invocat amintirea tatălui meu spunându-mi cât de mâhnit ar fi, dacă ar trăi, să mă vadă nemăritată şi atât de suspect de independentă.

Litania dojenilor obişnuite ale lui Gerald se revărsă cu amărăciune.

– Şi totuşi, ţi-a stârnit lacrimile.

Simţi că cea mai rea parte a furiei amestecate cu frustrare pe care o resimţea o părăsea, lăsând în urmă doar amărăciune şi un sentiment de pieire. Iar, sub toate astea, se simţea epuizată de faptul că înfrunta totul de una singură.

– Vrea să mă duc la mama. Şi mai vrea să cunosc un bărbat cu care a decis că ar trebui să mă mărit.

– Nu cred că e prima oară când încearcă să îţi aranjeze o căsătorie.

– Este la fel de predictibil precum răsăritul soarelui. Cel mai rău e în perioada sezonului. Atunci, posibilii

pretendenţi vin aici în oraş, şi nu mai trebuie să-şi bată capul dacă să mă trimită la ţară sau nu. Sezonul trecut, oriunde îmi întorceam capul, dădeam peste câte unul, pe care mi-l prezenta fie un prieten, fie mama sau vreo rudă. Dar ştiam că Gerald aranjase totul. Îşi dădu capul pe spate şi privi cerul. Cred că un bărbat ar trebui să aibă un ţel mai mare în viaţă decât să-i găsească soţ surorii lui nemăritate.

– Poate că doar vrea ce crede că este mai bine pentru tine.

– Crezi asta? Crezi că Gerald este un frate bun care îşi face datoria aşa cum găseşte de cuviinţă?

Ambury stătu pe gânduri câteva secunde.

– Cred că a decis că aşa e cel mai bine pentru *el*.

– Mi-e teamă că până şi atribuindu-i acest motiv îl suspectăm de mai multă consideraţie decât e cazul. Există bărbaţi pentru care a ieşi câştigător din orice competiţie este de o importanţă capitală. Cred că el este un astfel de bărbat şi că e în stare de orice pentru a obţine victoria, chiar şi în dauna unei femei sau a propriei surori. E tristă şi deloc măgulitoare pentru mine, dar aceasta este concluzia la care am ajuns.

– Oricare i-ar fi motivele, scopul pe care-l urmăreşte nu este diferit de al lui Southwaite în această seară – să îţi anuleze marginalizarea, astfel încât să nu mai fii subiect de bârfă doar pentru că refuzi să te supui regulilor.

Ar fi vrut să-i explice că era vorba despre mai mult de atât, numai că nu ştia nici ea despre ce anume.

Comportamentul lui Gerald părea foarte normal pentru majoritatea oamenilor. Presupunerile lui Ambury cu privire la scopul pe care îl urmărea erau foarte logice. Totuşi, nu explicau intensitatea stăruinţei fratelui ei ca ea să se supună planurilor lui până la cel mai mic detaliu. Nu explicau dorinţa de a o sacrifica pe mătuşa Sophie pentru a-şi atinge scopul.

– Nu vrea doar să mă mărit. Vrea să mă mărit cu bărbatul *ales de el*, spuse ea, dând glas unei revelaţii care o lovise

deodată. De pildă, nu m-a iertat niciodată că l-am refuzat pe Lakewood. Când am refuzat prima propunere, era gata să mă ia la bătaie ca să mă convingă.

– Dar presupun că nu a făcut-o.

– Nu. S-a descurcat altfel. A pus lucrurile la cale în aşa fel încât decizia să nu-mi aparţină deloc.

Ajunseseră la casa mătuşii Sophie. Trăsura se opri în josul străzii.

– Mulţumesc, Ambury. Deşi nu am văzut nici un suflet de om mergând pe jos până aici, probabil că a fost mai bine că nu am făcut drumul singură.

Urcă cele câteva trepte şi deschise uşa. Merriweather lăsase o lampă aprinsă în partea din stânga a salonaşului de la intrare, care îi permise să-şi găsească drumul. Spre surpriza ei, o mână se propti pe tocul uşii, împiedicând uşa să se închidă.

Ambury intră în casă. Lumina lămpii dezvălui o expresie plină de curiozitate pe faţa lui.

– Cum adică a pus lucrurile la cale în aşa fel încât decizia să nu îţi aparţină?

Întrebarea o luă prin surprindere. Mintea i se zbătu în căutarea celei mai bune căi de a ieşi dintr-o zonă în care se aventurase cu neglijenţă.

– Lakewood ţi-a fost prieten, spuse ea.

Nu avea cum să se termine bine orice ar fi spus.

– Mi-a fost prieten bun ani de zile.

– Atunci, nu ar fi înţelept pentru nici unul din noi să purtăm această discuţie. Îmi pare rău că sentimentele pe care le am pentru fratele meu m-au făcut să devin prea familiară şi să povestesc despre el. Cel mai bine ar fi dacă...

– *Ce ai vrut să spui?*

Făcu doi paşi mari până ajunse chiar în faţa ei. Era atât de aproape, încât ea trebuia să se uite în sus ca să-i poată vedea faţa. Lumina stinsă a lămpii sculpta linii ferme pe chipul lui şi îi făcea ochii să strălucească precum

două safire. Luminoși și fațetați, se concentrau asupra ei și asupra vorbelor ei neatente.

Nu povestise nimănui niciodată despre ziua aceea îngrozitoare cu Lakewood. Lăsase lumea să creadă ce voia. Ambury insista să știe, dar de fapt și el voia să creadă tot ce îi convenea.

Putea să-i explice totul, însă nu ar fi crezut-o. Dacă era vorba să aleagă între a accepta adevărul spuselor ei și a apăra onoarea unui prieten decedat, ar fi optat pentru a doua variantă pentru a-și păstra amintirile neatinse.

El aștepta cu o expresie intransigentă. Încercă să-i ofere numai o frântură din poveste, fiindcă nu ar fi acceptat-o niciodată pe toată.

– Mi-a cerut mâna, și l-am refuzat. Am motive să cred că Gerald l-a încurajat pe Lakewood să mă compromită ca să mă silească să-i accept cererea când ar fi făcut-o din nou, de data asta pentru a îndrepta lucrurile și a mă cruța de scandal.

Îi văzu indignarea. O simți.

– Asta e o acuzație dată naibii.

Știuse că nu avea s-o creadă, dar sperase... probabil sperase că ghicise deja adevărul.

– Crezi ce vrei, Ambury, la fel ca toată lumea. Totuși, ai vrut să afli ce-am vrut să spun. Acum știi.

– Toată lumea crede că o fată rebelă și îndărătnică și-a pătat numele, iar un bărbat cumsecade a încercat să se protejeze atât pe el, cât și pe ea, fir-ar să fie.

Cerule, bărbatul acesta nu era cu nimic mai bun decât toate acele matroane bătrâne clătinând din cap la adresa comportamentului ei. Ei bine, dacă vedea lumea prin paginile ziarelor de scandal, atunci așa să fie.

Își așternu pe chip expresia pe care o afișa în public. Cea cu care înfrunta lumea. În seara asta înfrunta un singur bărbat, ceea ce ar fi trebuit să fie mai ușor. Nu era.

– Căsătoria cu el m-ar fi cruțat de multe, asta e adevărat, dar am decis că prețul era prea mare. În orice

caz, prefer viaţa pe care am dus-o în schimb. O oarecare notorietate vine şi cu avantaje.

El îşi miji ochii.

– Chiar aşa?

– Fără nici o îndoială.

– De asemenea, şi cu pericole.

Nu-l întrebă la ce pericol se referea, fiindcă dintr-odată atmosfera din cameră începu să se schimbe pe măsură ce furia lui căpăta o notă senzuală.

Expresia i se modifică subtil. În continuare fermă. La fel de intensă, însă furia rece din ochi îi fusese înlocuită de căldură. O privi într-un fel diferit, dar nu mai puţin direct şi nu mai puţin periculos.

– Nu ştiu dacă să cred că totul s-a întâmplat aşa cum spui că a fost, zise el. Asta pentru că, atunci când te uiţi la mine în felul ăsta, un singur gând le alungă pe toate celelalte. Îşi plecă uşor capul, iar buzele lui le atinseră fugar pe ale ei, luând-o prin surprindere. Apoi inspiră adânc. Doar o atingere, şi dintr-odată sunt fericit că nu te-ai măritat cu el, indiferent din ce motive, ceea ce face din mine un prieten jalnic.

– Mulţi mă disprețuiesc pentru asta şi gândesc că ar fi trebuit să mă retrag copleşită de ruşine.

– Nu şi eu. Ce pierdere ar fi!

Buzele lui le mângâiară din nou pe ale ei. Fierbinte. Aţâţător. Insuportabil de dulce.

– Când îţi văd buzele, trebuie să le sărut, murmură el. Pentru că sunt moi şi roşii şi pentru că rostesc provocări la care un bărbat se simte obligat să răspundă.

Următorul sărut reuşi să fie mai seducător decât cea mai erotică atingere. Îi alina tristeţea cu care plecase de la banchet. Îi abătea atenţia de la problemele şi pericolele zilei de mâine.

„Un gând le alungă pe toate celelalte." Ştia care erau unele dintre celelalte, şi erau genul de gânduri care ar fi trebuit să o împingă să pună capăt acestui joc al iubirii. Însă el îi cuprinse faţa în mâinile lui puternice

cu atâta grijă şi îi copleşi sentimentele bătucite cu senzaţii atât de înviorătoare, încât o făcu să simtă o neaşteptată bucurie.

– Dar ceea ce mă nenoroceşte cu adevărat şi mă face să uit de minte sunt ochii tăi, Cassandra. Ochii tăi ataţă tot ce am mai bun în mine, precum şi tot ce am mai rău. Îmi tot imaginez ochii tăi privindu-mă, mari şi strălucitori şi oglindind plăcerea pe care ai simţi-o în timp ce m-aş desfăta cu tine în pat.

O sărută mai apăsat. „Nu şi eu." Nu, el nu o dispreţuia, cel puţin asta îi spuneau aceste sărutări. Libertăţile pe care şi le luase şi le intenţionase nu o insultau pe femeia care ştia că era. Era un bărbat experimentat fericit că şi ea era o femeie experimentată, atâta tot.

Frânturi de gânduri şoptite i se îngrămădiră în minte, aproape prea tăcute pentru a le băga în seamă în timp ce el îi abătea atenţia cu mici muşcături tulburătoare şi cu ispitiri ale buzelor. Se întrepătrundeau unele cu altele într-o litanie de avertismente dulci şi de aduceri-aminte. Voiau să intervină în melodia care le înălţa spiritele. „Altă dată", îşi spuse ea. „Mai târziu voi face o listă cu toate dovezile care arată că nu este mânat doar de pasiune onestă." Acum, dacă renunţa complet să mai gândească, putea ignora pentru o vreme singurătatea şi spaima.

El o cuprinse într-o îmbrăţişare. Braţele lui puternice o ţineau dreaptă şi aproape de el, în aşa fel încât să-i poată săruta gâtul, pieptul, apoi din nou buzele. Cassandra se lăsă cu totul în braţele lui. Se desfătă cu propriile reacţii şi cu schimbările din trupul ei. Trecuse mai multă vreme decât ar fi crezut Ambury de când un bărbat o ţinuse în braţe ultima oară şi o veşnicie de când o făcuse cineva cu o astfel de pricepere în arta seducţiei.

Nu putea rămâne la stadiul de joacă dulce şi delicată. Era un bărbat care săruta şi dezmierda o femeie care nu opunea rezistenţă. Nu se putu prefăcu surprinsă atunci când el se aşeză şi o trase pe genunchii lui.

Mai puţin ispititoare atunci. Mângâierile lui exprimau presupuneri pe care doar un nebun le-ar fi putut ignora. Sărutul lui deveni invaziv, insinuând actele pe care şi le imagina. Oricum, plăcerea o cucerise deja, iar dorinţa pentru apropiere, pentru o îmbrăţişare care să nu se mai sfârşească până nu îi spulbera izolarea, îi amuţi şi ultimele şoapte care îi răsunau în minte. Se pierdu cu firea mai mult decât bănuia că el o făcuse vreodată. Mintea ei se umplu, de asemenea, cu dorinţe şi imagini scandaloase despre ce ar putea el să-i facă sau ce-ar putea ea simţi, în anticiparea unei plăceri atât de incredibile încât merita să fii damnat pentru ea.

El îi mângâie pieptul, răspunzând îndemnului ei tăcut. Intensitatea senzaţiei o făcu să geamă. Era mult mai puternică şi mai intensă decât îşi amintea. Atingerile lui îi tăiau răsuflarea şi o făceau să se roage să nu înceteze. Nu încercă să-şi împiedice trupul să se unduiască în ritmul nevoii care o anima. Îşi împinse fundul în coapsele lui şi îşi presă şoldul de mădularul lui erect.

Ca răspuns, el îi încălzi pieptul cu sărutări în timp ce mâinile îi mângâiau spatele. Strânsoarea rochiei slăbi, oferindu-i trupului o bine-venită libertate. El se opri din sărutat şi îi scoase corsajul. Pe dedesubt, purta doar o cămaşă, pe care el i-o dădu jos fără grabă.

Îşi plimbă lent vârfurile degetelor peste sânii ei expuşi. Ea se uită în jos, privindu-i mâna lunecând, şi îşi muşcă vârful limbii ca să nu ţipe din cauza plăcerii pe care o simţea. Tortura dorinţei dintre coapse deveni insistentă, vibrantă şi ademenitoare. Degetele lui se frecară de sfârcurile ei întărite, şi abia putu să îndure efectul pe care-l avu asupra ei. Sânii i se ridicară şi mai mult pe măsură ce atingerea lui lină o înnebunea de dorinţă. Aproape îl imploră să-şi folosească buzele.

Nu era nevoie. Limba lui şfichiui, apoi îi umezi unul din sfârcuri în timp ce cu palma i-l mângâia uşor pe celălalt. Delirul senzual îi înceţoşă mintea. Încercă să-şi

înăbuşe gemetele în umărul lui, însă tot îi scăpă de pe buze un sunet înfiorat şi nerăbdător.

Gura lui se închise peste sânul ei cu şi mai multă forţă. Plăceri şi mai intense îi străpunseră trupul. Mângâierile înaintară pe sub rochie, până când palma lui fierbinte îi dezmierdă coapsa.

Acea atingere intimă o absorbi cu totul, trup şi suflet. Aşteptă ca el să pornească în căutarea scobiturii însetate de dorinţă aflate în centrul acestei torturi ce îi tăia răsuflarea. Cu fusta ridicată şi corsajul coborât, pe jumătate goală în lumina palidă a lumânărilor, îşi schimbă poziţia şi lăsă să-i atârne un picior, pentru a-i uşura accesul.

El o sărută pe obraz, şi ea îl simţi zâmbind lângă ea. Îşi coborî braţul cu care o îmbrăţişa către spatele ei, pentru a-i fi şi mai uşor. Mâna lui îi mângâie coapsa mai ferm, apoi urcă şi o prinse în căuşul palmei. Apăsarea îi răvăşi simţurile şi o făcu să se împingă în mâna lui, căutând alinare. În schimb, o mângâiere de-a lungul acelei despicături îi spulberă tot ce-i mai rămăsese din propria stăpânire de sine.

– Cassandra? Tu eşti, dragă?

Chemarea venită dinspre scări o readuse în simţiri. La început, glasul sunase foarte îndepărtat, apoi răsunase ca un ţignal în liniştea nopţii.

Îngheţă. La fel şi Ambury. Îl simţi cuprins de o nouă tensiune, ca reacţie la această perturbare.

– Cassandra?

Vocea mătuşii ei suna îngrijorată. Se ridică.

– Eu sunt, mătuşă Sophie. Abia m-am întors de la banchet. Totul e în regulă, răspunse Cassandra, rugându-se ca vocea să nu-i fi sunat la fel de sugrumat precum o simţise.

– Slavă Domnului! Ai grijă să tragi zăvorul, draga mea.

Ascultă sunetele care îi spuneau că mătuşa ei urca înapoi scările. Curând, zgomotul înăbuşit al paşilor ei uşori se auzi pe duşumea.

Încercă să se obişnuiască cu realitatea din jurul ei, cam la fel ca atunci când se trezea dintr-un vis. Fusta îi

căzu acoperindu-i picioarele aproape de tot. Ambury îi acoperi sânii cu cămaşa.

Rămaseră pe loc, ca doi sibariţi înfrânţi, încercând să facă faţă evidenţei că nici unul din ei nu avea să-şi potolească dorinţa în seara aceea.

– Mi-e teamă că am fost prea zgomotoşi dacă am trezit-o, spuse ea în cele din urmă.

El o sărută pe obraz.

Ea se ridică şi se întoarse cu spatele la el.

– Mai bine mi-ai aranja rochia, în caz că e trează când voi urca.

El îi încheie nasturii, apoi o întoarse cu faţa la el.

– Dacă aş fi fost un rândaş, iar tu o fată de la bucătărie, aş fi propus să ies şi să mă caţăr pe fereastră în camera ta.

– Ce păcat că eşti fiu de conte, iar eu fiica unui alt conte.

Încerca să trateze totul cu uşurinţă, însă intimitatea fizică de mai devreme continua să-i afecteze pe amândoi şi dăduse naştere unei stări sufleteşti care avea nevoie de un soi de confirmare.

Habar n-avea ce fel de confirmare şi probabil nici el nu ştia. O sărută apăsat şi zgomotos, de parcă i-ar fi promis că aveau să împărtăşească din nou astfel de momente. Apoi ieşi. Ea trase zăvorul în urma lui.

Învăluită de o ceaţă senzuală, urcă treptele şi ajunse la dormitoarele principale din partea din spate a casei. Uşa camerei mătuşii Sophie era deschisă, dar nu se vedea nici o lumină. Îşi găsi mătuşa stând în capul oaselor pe pat, cu ochii larg deschişi, boneta ei albă reflectând razele lunii care pătrundeau printre draperii.

– Cine era cu tine? întrebă mătuşa.

– De unde ştii că era cineva?

– L-am văzut. Erai prea captivată ca să observi, însă am coborât până jos şi m-am uitat înăuntru.

– Discret din partea ta să pretinzi că nu te-ai uitat, apreciez delicateţea de care ai dat dovadă. Se aşeză pe marginea patului. Era Ambury.

- Ei bine, asta te absolvă. E la fel de arătos ca tatăl lui şi ar putea fi mereu la fel de fermecător ca un diavol. Puteai să vezi asta în el încă de pe vremea când era un băieţandru. Orice femeie ar fi fost afectată. Îşi ridică faţa către ea. E la fel de priceput precum sugerează înfăţişarea şi manierele lui?

- Mătuşă Sophie!

- Nu există nimic mai dezamăgitor decât un bărbat care pare să ştie despre ce este vorba, ca apoi să descoperi că nu se pricepe la subtilităţi. Ar fi păcat ca, după toată practica lui Ambury, să descoperi că este un astfel de bărbat.

Cassandrei nu-i scăpară subtilităţile mătuşii ei, nici faptul că-i reamintise despre reputaţia de crai pe care-o avea Ambury.

- Nu cred că şi-a irosit practica.

- Asta este cu adevărat o veste bună. Şi te-a vizitat cel puţin o dată, aşa că nu e ca şi cum a încercat să te seducă în această seară pentru că nu avea altceva mai bun de făcut.

Mai puţin subtilă de data asta.

- Mă dojeneşti? Sau poate mă avertizezi?

- Nu sunt atât de ipocrită încât să te dojenesc. Dacă auzi un avertisment, nu e pentru că ţi-aş pune la îndoială gusturile în ceea ce priveşte bărbaţii. Însă pasiunea consumată pe covorul unui salon de primire, fiindcă într-acolo se îndreptau lucrurile, nu se termină niciodată cu bine. Îmi cer iertare dacă crezi că nu ar fi trebuit să intervin.

- În momentul acela, aproape că îmi doream să n-o fi făcut.

- Dacă vei gândi la fel şi mâine-dimineaţă, atunci desfată-te cu el, draga mea. Numai du-l în camera ta şi simte-te mai confortabil. Promit să dorm foarte adânc.

Cassandra se întrebă dacă avea să simtă aceeaşi dorinţă şi în dimineaţa următoare, după ce somnul avea

să-i mai şteargă din minte plăcerea şi gândurile despre Ambury şi despre toate întâlnirile lor recente.

– Cum a fost la banchet? întrebă mătuşa Sophie.

– Ţi s-a simţit lipsa. Mi-aş fi dorit să vii.

– Iar Gerald? S-a purtat cum se cuvine?

Cassandra scrâşni din dinţi simţind cum evocarea numelui fratelui ei îi reînvie furia şi îngrijorarea.

– Noi doi am stat de vorbă o vreme. Ceilalţi au crezut probabil că am avut o discuţie plăcută şi prietenoasă şi că am dat uitării tot ce s-a petrecut între noi.

– Din tonul tău înţeleg că n-a fost aşa.

– Gerald e Gerald, nu? Numai ea avea să ştie cât de Gerald fusese Gerald în această seară.

– Dacă se împrăştie vorba că totul a fost dat uitării, vei afla, zise Sophie. Vei primi invitaţii din partea amfitrioanelor care te-au ignorat în anii trecuţi. Trebuie să-mi dai de ştire dacă se întâmplă aşa.

Cassandra se ridică. Se aplecă şi îşi sărută mătuşa pe creştetul capului.

– Ar trebui să dormi, şi la fel ar trebui să fac şi eu.

– Încearcă să nu visezi la el toată noaptea, spuse Sophie cu un chicot.

Cassandra hotărî că nu avea să-l lase deloc pe Ambury să-i invadeze visele. Mătuşa Sophie îi reamintise ce însemnase pasiunea din salonul de primire – nici măcar începutul unei legături romantice, ci numai plăcerea instinctivă resimţită de doi oameni obişnuiţi să nu respecte regulile.

capitolul 12

Două dimineţi mai târziu, negura care se aşternuse peste Hyde Park în timpul nopţii refuză să se împrăştie. Faimoasa ceaţă londoneză plutea încă, chiar şi la ora 11, când Yates călărea împreună cu Southwaite şi Kendale

către o întâlnire cu alţi doi gentlemeni care veniseră de pe coastă pentru câteva zile.

O miliţie cetăţenească făcea instrucţie lângă lacul Serpentine, uniformele lor roşii lucind în lumina cenuşie. În aceste ultime săptămâni, devenise imposibil să te plimbi prin parc fără să dai peste unul dintre aceste grupuri pregătindu-se pentru marea invazie ce nu avea loc niciodată. Tulburările din Irlanda nu făcuseră altceva decât să dubleze eforturile.

Yates nu credea că o asemenea invazie era probabilă. Presupunea un risc prea mare, iar francezii extinseseră acest război în atât de multe direcţii, încât un asemenea efort ar fi implicat resurse pe care nu credea că le puteau aduna. Faptul că el considera că era puţin probabil să se întâmple nu însemna totuşi că ar fi crezut că pregătirile nu ar trebui să aibă loc. Logica spunea că nu aveau să fie necesare, însă nimeni nu ştia dacă duşmanul acţiona logic.

Însoţitorii săi călăreau în tăcere, gândindu-se probabil, la fel ca el, la problemele mai importante care le afectau lumea. Se întâlniseră cu nişte bărbaţi care aduseseră un raport din partea reţelei de străjeri pe care o organizaseră pe coastă. Asta explica probabil seriozitatea lui Kendale. În timp ce treceau, el examină cu atenţie trupele de cetăţeni, observându-le formaţia cu ochiul lui de militar.

Din partea lui Southwaite se aştepta la mai puţină sobrietate.

Deodată, Kendale îşi opri calul.

– Nu pot s-o fac, Southwaite. Ştiu că mi-ai cerut să mă prefac că nu s-a schimbat nimic, dar asta e o minciună, şi să fiu al naibii dacă sunt un actor atât de bun încât s-o scot la capăt.

Yates îşi întoarse calul auzind această izbucnire. Southwaite se opri la rândul lui.

– N-o să iasă nimic bun de aici. Un prieten ştie când trebuie să păstreze tăcerea.

– Mi se pare că un prieten vorbeşte deschis, ca să nu fie măcinat de resentimente ascunse, replică Yates.

Southwaite închise ochii cu o reţinere încordată.

– Câtă înţelepciune din partea ta, Ambury. Fără îndoială că soţia mea ar fi de acord, având în vedere că şi ea preferă să vorbească deschis. Din nefericire, sinceritatea lui Kendale este chiar mai sinceră decât a ei, genul de sinceritate care aduce mai degrabă necazuri decât limpezime.

Yates nu-l contrazise, dar se gândi că a spune asta în faţa lui Kendale era mai degrabă simplu decât justificat.

Expresia lui Kendale se înăspri.

– Prin urmare, ar trebui să las totul baltă fiindcă e convenabil pentru interesele tale şi plăcerea lui?

Yates încercă să potolească discuţia care se aprinsese brusc.

– Oricine ar fi acest prieten, ar trebui să o laşi baltă dacă este vorba despre un lucru mărunt. Dacă ar putea dăuna prieteniei, ar putea fi mai bine să discuţi despre asta.

Southwaite îşi coborî pleoapele.

– Departe de mine să încerc să mă opun unui sfat atât de înţelept din partea unui om care este adeptul menţinerii amabilităţii chiar şi atunci când poate că nu ar trebui.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că există momente când trebuie să fii prietenos şi amabil, precum şi momente când trebuie să fii reţinut şi discret.

Confuz, Yates îşi mută privirea de la unul la celălalt. Amândoi se uitară la el. O vreme, doar schimbară priviri. Schimbul de priviri complice dintre Kendale şi Southwaite îi stârni lui Yates bănuiala că era ceva în neregulă.

Kendale îşi feri privirea, trecându-şi degetele prin păr.

– La naiba, e destul de rău că e invitată să cineze acasă la Southwaite.

– Am explicat *asta*. Înjură-mă dacă vrei, dar, când pun în balanță vechi loialități și insulte cu fericirea Emmei, nu poate fi decât o singură opțiune posibilă.

– El nu e însurat și nu are de-a face cu loialități recente care să-l facă să le uite pe cele vechi, mârâi Kendale.

Yates înțelese că el era prietenul neștiut din centrul disputei, în special fiindcă Kendale arăta cu degetul în direcția lui.

– Ce tot spui? Nu am fost neloial față de tine.

– Nu față de *mine*.

Southwaite ridică mâna și îi făcu semn lui Kendale să nu mai scoată o vorbă. Apoi se întoarse către Yates.

– Ai fost văzut.

Se refereau la Cassandra, firește; în acel moment toate acele tăceri și schimburi de priviri complice căpătaseră sens.

– Am fost văzut?

Simulă o inocență pe care nu o simțea.

– Pe terasă, de unii. Alții au observat că ai plecat în urma ei. Faptul că ați sosit împreună a căpătat atunci un nou înțeles, spuse Southwaite.

– Ai fost văzut și plecând din afurisita ei de casă în toiul nopții, adăugă Kendale.

La naiba! Primele lucruri putea fi explicate ușor. Dar dacă fusese văzut plecând...

Scotoci în memorie. Parcă își amintea zgomotul vag al unei trăsuri trecând pe stradă tocmai când ieșise din casa Cassandrei. Nu putea fi sigur. Singurul lucru pe care și-l amintea cu claritate din acea retragere forțată era o frustrare sexuală intensă și turbată.

– Văzut de cine?

– Are importanță de cine? întrebă Kendale.

– La naiba, da, contează.

Kendale se întoarse către Southwaite.

– Tu cu *bârfele tale nu poți face ceva să fie adevărat*. Ți-am spus că e adevărat. Se culcă cu acea femeie.

Yates lăsă să i se vadă iritarea în privirea pe care i-o aruncă lui Kendale.

– Mai întâi, nu îți permit să vorbești despre ea în această manieră. Niciodată. În al doilea rând, întâmplător, nu este adevărat. Pe cuvântul meu de gentleman. Nu am avut-o pe Lady Cassandra Vernham.

Asta îi tăie elanul lui Kendale. Făcu o față pleoștită.

– Îmi cer scuze. Ar fi trebuit să știu că e așa cum spui – adică, i-ai fost un prieten mai bun lui Lakewood decât i-am fost eu, așa că e de la sine înțeles că nu te-ai încurca niciodată cu ea.

Expresia lui Southwaite deveni din cale afară de prudentă. O privire piezișă aruncată lui Yates îi spuse că prietenul lui nu era nici pe departe convins de propriile intenții, chiar dacă își recunoscuse fățiș lipsa de succes.

– Loialitatea mea față de Lakewood nu include condamnarea unei femei pentru ceva ce nu știu sigur că a făcut, zise Yates. Ridic această problemă separat de acuzațiile tale cu privire la ce s-ar fi întâmplat acum două nopți.

Kendale păru din nou bănuitor.

– Acum îi găsești scuze.

– Spun că nu știu cu certitudine care a fost pricina acelui duel și că este greșit că am aruncat vina asupra ei fără să știm. Atâta vreme cât Southwaite a primit-o în casa lui și le permite soției și surorii lui să fie prietenele ei, e vremea să admitem că toate suspiciunile cu privire la acel duel sunt doar suspiciuni și nu se bazează pe nimic altceva decât pe cunoștințele noastre vagi despre femeile din viața lui Lakewood.

– *Chiar* îi găsești scuze.

– E adevărat ce spune. La rândul meu am ajuns la aceeași concluzie, recunoscu Southwaite. Am fost secundantul lui Kenwood. Nu mi-a spus niciodată numele femeii pentru care l-a provocat pe Penthurst.

Expresia lui Kendale arăta că nu-i plăcea să vadă acest nou front formându-se pe neașteptate în micul lui război.

– Pentru el nu exista decât o singură femeie. Nu ca Ambury, care are relații cu zeci. Lakewood a iubit doar o dată și pentru totdeauna.

Era o viziune uluitor de romantică a lui Lakewood – sau a oricărui alt bărbat, dacă stai să te gândești. Suna surprinzător venind din partea lui Kendale, care, Yates ar fi jurat, nu avusese nici cea mai neînsemnată experiență de iubire și care afișase mereu o viziune foarte cinică asupra romantismului.

Se simți vinovat că spulbera vraja.

– Nici unul dintre noi nu știe cu adevărat asta. Șase ani reprezintă un timp foarte lung să te prăpădești de dorul unei femei, nu mai zic să mori pentru ea.

Vreme de câteva minute, nimeni nu mai spuse nimic. Apoi, unul lângă celălalt, își continuară drumul. În fața lor, două siluete se ivire călare din ceață. Unul din bărbați îi salută, iar cele două grupuri porniră unul către celălalt.

– Nici unul dintre noi nu știe cu adevărat nici că duelul *nu a fost* din pricina, spuse Kendale, rostind ultimele cuvinte chiar înainte să ajungă la ceilalți.

Yates nu putea să-l contrazică, oricât și-ar fi dorit.

Cassandra nu se trezi în dimineața următoare regretând că mătușa Sophie îi întrerupsese pe ea și pe Ambury. În loc de asta, întâmpină răsăritul cu sufletul la gură, uluită de propria nesocotință, și își petrecu ziua frământându-se din cauza nesăbuinței ei.

Acesta era bărbatul care punea la îndoială cerceii, la urma urmelor. Bărbatul care, fără îndoială, cumpărase acei cercei pentru a-i dărui unei femei mult mai importante pentru el decât ea.

Aceasta era persoana vinovată de reținerea banilor care i-ar fi permis să plece departe cu mătușa Sophie. Crezuse că întârzierea de o lună cu care fusese aranjată vânzarea acelor cercei nu avea să conteze. Se înșelase.

Nici nu o absolvise de vină în privinţa lui Lakewood. Chiar şi atunci când o săruta, întrebarea rămăsese deschisă. Poate că de-a lungul anilor îşi pusese întrebări cu privire la ciudăţeniile acelei poveşti compromiţătoare, dar, când o atrăsese în plăcere, încă nu acceptase că ar fi adevărată.

„Te doresc", spusese el la doamna Burton. Nu era nimic special în faptul că o dorea. Bărbaţii se aprindeau repede după femei, iar ea era obişnuită să fie dorită în felul acela. La fel era şi el, ghici ea.

Întoarse pe toate părţile aceste gânduri descurajante, de o sută de ori. O lăsară fără nici o scuză şi fără nici o cale de a îndulci în vreun fel ceea ce se întâmplase. Fusese la fel de uşuratică precum spuneau bârfele că este. Dacă mătuşa Sophie n-ar fi intervenit la vreme, ar fi sfârşit prin a merita ocara cea mai rea.

La două zile după petrecere, meditând încă la pasiunea aceea şi încercând din răsputeri să se convingă că nici măcar nu îi plăcuse prea mult, îşi făcu drum până pe Strand. Era prea târziu pentru a încerca să găsească amanetul de unde cumpărase cerceii împreună cu mătuşa Sophie.

Cămătarul ar fi recunoscut cu siguranţă nişte bijuterii atât de fine uitându-se la desenul pe care îl adusese cu ea. Cu certitudine şi-ar fi amintit de la cine căpătase nişte articole atât de deosebite, chiar de-ar fi trecut ani de-atunci. Fără îndoială că fusese un membru al unei familii de vază cu o integritate de necontestat. I-ar transmite lui Ambury toate aceste informaţii, iar el i-ar da în cele din urmă banii. Până la sfârşitul săptămânii, ea şi mătuşa Sophie ar fi plecate.

Cel puţin, acesta era planul ei.

Trei ore mai târziu, vizitase patru proprietari diferiţi ale căror case de amanet puteau fi descrise ca aflându-se la câteva case de Strand. Nici una nu avea o uşă albastră, însă uşile pot fi vopsite în diverse culori de-a lungul timpului. Primii trei patroni nu reuşiră să-i fie de ajutor.

Al patrulea o urmări multă vreme cum desena, dându-i speranțe.

- Ați avut așa ceva? întrebă ea. Trebuie să fi fost cu ani în urmă.

El clătină din cap. Își purta părul negru strâns în coadă, dar cea mai mare parte a capului era cheală. Ochii lui întunecați îi amintiră de un șoim.

Ea arătă către desen.

- Acela e un diamant. Ați fi putut crede că e o imitație.

- Cunosc diferența. Altfel n-aș fi supraviețuit în tot acest timp.

- Păreți a-i recunoaște.

- Nu chiar. Nu i-am văzut niciodată. Îi întinse desenul. Nu sunteți prima persoană care întreabă despre ei, asta-i tot. Mi-au fost descriși recent niște cercei ca ăștia, de aceea desenul dumneavoastră m-a luat oarecum prin surprindere.

Se întoarse să cântărească lingura de argint care aștepta pe talerul balanței de când intrase. Cassandra își puse desenul înapoi în taşcă.

- Cine a mai întrebat de ei?

Bărbatul puse pe cântar câteva greutăți pentru a echilibra lingura de argint.

- Ar fi indiscret din partea mea să spun. Profesia mea reclamă discreție. Dacă aș bârfi pe seama celor care îmi trec pragul, în scurt timp n-ar mai veni nimeni cu lucruri de preț.

- Credeam că această persoană doar v-a pus întrebări.

- Adevărat. La fel ca dumneavoastră. Ar trebui să spun întregii lumi că ați venit aici cu un desen și ați pus întrebări?

Probabil că îi sesiză aversiunea la auzul acestei idei, fiindcă zâmbi, în timp ce mai punea o greutate minusculă pe taler.

- În orice caz, nu știu cine era. Dar era un domn.

- Un domn în vârstă?

Reflectă asupra întrebării, apoi ridică din umeri.

– Nu era în vârstă. Încă nu încărunţise. Şi nici..., spuse el, mângâindu-şi capul pleşuv.

– Era...?

El ridică o mână.

– Asta e tot ce ştiu şi mult mai mult decât aş fi vrut să spun. Va trebui să mă scuzaţi acum, în afară de cazul în care vreţi să amanetaţi ceva.

Ea îşi înfrână curiozitatea, dar îi era greu să nu vrea să stoarcă de la el mai multe informaţii. „Era la fel de frumos precum diavolul? A venit cu o trăsură splendidă trasă de o pereche de cai albi pe măsură? Ochii lui erau mai albaştri decât cele mai preţioase safire? Putea vrăji un şarpe cu zâmbetul lui?"

Bărbatul nu avea să-i spună nimic altceva. Ea plecă pentru a se întâlni cu Emma, aşa cum stabiliseră, convinsă că ştia oricum răspunsurile la aceste întrebări. Ambury nu o aşteptase pe ea ca să afle povestea cercelor. Pornise căutările pe cont propriu.

Emma deschise uşa magaziei casei de licitaţii Fairbourne, dezvăluind două duzini de tablouri rezemate de perete.

– Fratele meu s-a achitat foarte bine de una dintre sarcinile acestei afaceri. S-a dovedit a fi tare priceput în a petrece foarte mult timp în locuri în care sunt predispuşi să se adune posesorii de raritaţi. Numele şi reputaţia tatălui meu au făcut să i se acorde o atenţie de care majoritatea oamenilor cu această îndeletnicire nu se vor bucura niciodată, iar el savurează la maximum acest lucru.

– Se dovedeşte a fi priceput şi la alte aspecte ale acestui comerţ? întrebă Cassandra. Picturile acestea sunt acum în grija casei Fairbourne graţie eforturilor lui?

Emma înclină unul dintre tablouri pentru a-l examina pe cel din spatele lui.

– Într-adevăr. Trei dintre ele sunt copii după vechii maeştri. Două sunt mediocre, dar una este chiar reuşită.

Celelalte lucrări sunt pictate de mâna unor artişti respectabili, majoritatea englezi şi olandezi. Vrea ca până în octombrie să stabilească licitaţii săptămânale. I-am spus că, dacă vrea să facă asta, va avea mai multe de făcut decât să aştepte să vină proprietarii la el la petreceri. Va trebui să alerge după clienţi. Se uită peste umăr. Asta nu mai e nici pe departe la fel de distractiv cum ar fi să mergi la vizite matinale sau la întruniri.

– Încă speri să deschizi sezonul la jumătatea lui septembrie?

– Aşa cred. Marielle a promis acele bijuterii, precum şi medalioanele pe care mi le-a adus primăvara trecută. În plus, ni s-a oferit şi o bibliotecă mare, iar mătuşa Hortense a spus că vrea să vândă unele dintre obiectele ei de artă. Fratele meu strâmbă din nas la majoritatea, având în vedere că vrea să ofere la licitaţie numai lucrări de artă, dar nici măcar tatăl meu nu a atins încă o asemenea performanţă. E puţin probabil să facem asta în viitorul apropiat, mai ales dacă vom organiza licitaţii săptămânale.

– Ai nevoie de agenţi care să se amestece printre oameni mai bine decât o face fratele tău.

– Cum ai fi tu? Nu am uitat că cele mai valoroase tablouri de la ultima noastră licitaţie au ajuns la noi prin intermediul tău.

– Prin intermediul mătuşii mele, dacă e să fim exacţi. Dacă *Herr* Werner n-ar fi venit să ceară înapoi colierul, n-aş fi avut niciodată şansa de a-l trimite la tine să-ţi încredinţeze colecţia contelui Alexis.

Emma aşeză pictura la loc în grămadă.

– Ce mai face mătuşa ta? N-am mai văzut-o de multă vreme.

– Face foarte bine. De ce întrebi?

Cassandra îşi regretă tonul tăios imediat ce îi ieşiră vorbele din gură. Emma nu putea fi rănită cu uşurinţă. Judecând după expresia ei, nu era nici genul care renunţa repede.

– La banchet, fratele tău spunea despre ea că nu se simte bine. Ai auzit-o pe Hortense la fel de bine ca mine. Nu am vrut decât să fiu politicoasă atunci când am întrebat despre ea, Cassandra.

– Fără îndoială că Gerald şi-a exprimat îngrijorarea într-o manieră cât se poate de preocupată. Fără îndoială că toată lumea îl consideră cel mai generos şi respectuos nepot.

Emma deschise uşa, şi porniră amândouă la plimbare prin cavernoasa sală de expoziţii.

– Din cuvintele şi privirile tale înţeleg că zvonurile despre împăcarea de la petrecere sunt mult exagerate.

– Pentru moment, lasă zvonurile să circule nestingherite, Emma. Lasă-l pe soţul tău să creadă că a izbândit acolo unde mulţi alţii au dat greş. Pe de altă parte, nu numai că nu a fost nici o împăcare, dar aproape că a avut loc o ceartă spectaculoasă pe terasă. Mi-a găsit un alt bărbat cu care să mă mărit şi caută să mă despartă de mătuşa mea, ca să mă facă să-mi dau acordul.

Emma îi luă mâinile şi le strânse în ale ei.

– Îmi pare rău să aud asta. Nu pentru mine, ci pentru tine. Sperasem că şi-a mai ajustat punctul de vedere.

– Să nu vorbim despre asta. Prefer să te ajut să plănuieşti un viitor strălucit pentru Fairbourne. Dacă voi avea vreo şansă să-ţi trimit clienţi, o voi face. Nu sunt singura care consideră comisionul agentului a fi de ajutor.

Emma încuviinţă din cap în timp ce se uita la pereţii cenuşii ai sălii.

– Probabil ai dreptate. Acum, ajută-mă să iau o decizie. Cred că ar trebui să zugrăvim aici. Ce crezi?

– Nu eşti prea entuziasmată de ideea mea. Eu cred că e genială. Dacă îi recrutezi cu discreţie, ai putea avea la dispoziţie o duzină de perechi de ochi care să evalueze picturile din casele de la ţară pe care le vizitează. Cel puţin, ar trebui să-l recrutezi pe Ambury, care ar fi discret. Aştepările lui ar putea fi mari, însă tatăl său nu-i dă în continuare prea mulţi bani pe mână.

Emma se uită la pereți cu ochii pe jumătate închiși.

– A găsit deja o cale prin care să suplimenteze alocația aceea mizerabilă, așa că nu e o alegere bună.

– Să fie agentul tău e mai lipsit de riscuri decât dacă-și încearcă norocul la mesele de joc.

– Nu e vorba despre mesele de joc, spuse Emma, încă distrasă de problema pereților. Albastru, cred. Totuși, o nuanță nici prea întunecată, nici prea luminoasă. Va trebui să fie exact cea potrivită.

– Albastru să fie. Cum își suplimentează venitul dacă nu jucând?

Pe moment, întrebarea o derută pe Emma, până când își găsi firul gândurilor.

– Te referi la Ambury? Darius spune că face investigații pentru diverși oameni, foarte discret. Prima oară i-a făcut o favoare unui prieten și a dovedit că are talent și că își dă interesul. Acum este căutat, iar pentru serviciile sale primește cele mai discrete compensații. Nu trebuie să spui asta nimănui, Cassandra. Promite-mi că n-o vei face.

La rândul ei, Cassandra își îndreptă privirea către pereți, dar singura culoare pe care o vedea era roșu. Nu se împotrivi furiei care o cuprindea, deoarece ținea în frâu un alt sentiment, dens și dezagreabil, care o chinuia.

„Ticălosul!" Nu era doar curios să afle povestea cerceilor. Nu urmărea doar să se asigure că nu s-ar face de râs dacă i-ar dărui cuiva. El investiga povestea lor, ceea ce era cu totul altceva. Săpa în trecut pentru cineva care îi spusese că cerceii erau, probabil, furați. Probabil fusese angajat să găsească hoțul.

De asta trecuse și el pe la casa de amanet. Nu-i de mirare că era atât de insistent în legătură cu întreaga poveste. Fusese o proastă că nu dăduse mai multă atenție determinării lui de la bun început.

Chiar și săruturile lui făceau parte din schemă. De la bun început îi distrăsese atenția flirtând cu ea.

De asemenea, căutase să confirme că veneau din partea mătușii Sophie. Iar asta însemna că o investiga pe ea.

Gândul o îngrozi. Crezu că avea să i se facă rău. Dacă Ambury făcuse asta contra unei plăți, oricine l-ar putea angaja.

Chiar și Gerald.

– Mă întreb dacă o nuanță apropiată de culoarea primulei ar fi mai potrivită decât albastru, spuse Emma, mângâindu-și gânditoare bărbia. Ce crezi?

– Culoarea primulei ar fi încântătoare. E alegerea perfectă. Acum, am putea merge să stăm în grădină? Vreau să-ți cer o favoare. Mi-e teamă că e una însemnată.

Convocarea avu loc în acea seară. Ambury nu mai fusese solicitat oficial să se prezinte în fața tatălui său de luni de zile, astfel că mesajul adus de valet îl surprinse.

Lăsă la o parte harta pe care schița o vizită la acel domeniu atât de disputat de pe coasta sudică. Planul nu avansase prea mult. Rămas singur cu propriile gânduri, acestea se îndreptau prea des către Cassandra. Petrecea apoi câte o oră pierdut în amintirea sânilor ei fermi și imaculați pradă mâinilor și buzelor lui, precum și a feluului adorabil și excitant în care ea încercase în zadar să-și rețină gemetele de plăcere.

În timpul care se scursese de când Kendale și Southwaite îl preveniseră că fusese văzut plecând din casa ei, lucrurile nu evoluaseră în nici un fel. Asta nu însemna că povestea nu se răspândise. Calomnia putea circula în liniște pentru o lungă perioadă de timp înainte de a izbucni un scandal public.

Fusese o nebunie să încerce să se culce cu ea. Nesăbuit și la timpul nepotrivit. Neglijent și dezonorant în mai multe privințe.

Tocmai îl acuzase pe Lakewood de comportament dezonorant.

Oare dorința îl făcuse să nu piardă ocazia de a se gândi la ce era mai rău? Folosise oare aceste îndoieli ca o

scuză pentru a găsi o cale de a o poseda? Își amintea doar mânia care îl cuprinsese pentru o clipă, se transformase apoi într-o altfel de furie și lăsase locul impulsului de a birui vocea și persoana care tocmai îi amenințau amintirile de-o viață. Faptul că tânjise după Cassandra Vernham aproape la fel de mult timp nu îl ajuta prea mult.

Nu era genul care să dea înapoi când era vorba să seducă o femeie, însă de regulă o plănuia cu mai multă ceremonie. De data asta nu existase nici un plan, doar impulsul de a căpăta ce își dorea și instinctul care îi spunea că probabil ar fi reușit.

Îi datora Cassandrei scuze, în afară de cazul în care voia ca tot ce se întâmplase între ei să pară o insultă pe care el însă nici nu o intenționase și nici nu dorea să o susțină. Înainte să se ducă la tatăl său, scrise cu repeziciune un bilet și trimise valetul să-l livreze.

capitolul 13

Cassandra o găsi pe mătușa ei în mica bibliotecă a locuinței lor, cu fața îngropată într-un buchet voluptos de flori care abia încăpea în vază.

– Divin, suspină Sophie. Trandafiri și hortensii. Ce combinație minunată și neașteptată.

– De unde le-ai luat?

– Un servitor le-a adus. Merriweather le punea în vază când am venit de la cină. Asta a venit împreună cu ele.

Cassandra luă și citi biletul împăturit spre care arătase mătușa Sophie. „Te voi vizita mâine. Te rog, primește-mă. Ambury."

Mătușa Sophie îi aruncă o privire șireată.

– Slavă Domnului că n-are de gând să pretindă că nu s-a întâmplat nimic. Bărbații care fac asta sunt atât de enervanți. Cine nu-și poate asuma păcatul n-ar trebui să păcătuiască.

– Ar fi fost mai bine dacă ar fi pretins. Nu mă aştept să îl mustre conştiinţa, dar bunul-simţ spune că nu ar trebui să vină în vizită.

– Ce prostie! Florile schimbă totul. Anulează toate presupunerile. Dacă s-ar fi prefăcut că nu s-a întâmplat, asta ar fi fost îndeajuns de insultător ca să fie provocat la duel. Vreau să spun, dacă ai avea printre rudele tale un bărbat îndeajuns de curajos şi de onorabil încât să facă asta.

Dar nu avea. Poate Sophie avea dreptate, iar florile anulau toate presupunerile şi insultele pe care le implicau acea noapte. Totuşi, nu le îndulcise cu adevărat nici pe unele, nici pe celelalte.

Nu alungase nici măcar una dintre bănuielile ei în legătură cu el şi chiar îşi dorea să nu îi fi trimis florile acestea.

– Trebuie să-l primeşti. Ţi-ar fi mai uşor dacă aş fi şi eu de faţă? întrebă mătuşa Sophie. Pot să stau cu tine când soseşte şi să rămân câteva minute.

Propunerea o uimi pe Cassandra. O îmbrăţişă pe această scumpă femeie în stare să abandoneze protecţia izolării sale pentru a face ca vizita lui Ambury să fie mai puţin stingheritoare.

O ţinu în braţe pentru câteva secunde, inspirând mirosul lavandei din părul ei. Sărută obrazul mătuşii sale.

– Pot să mă descurc singură cu Ambury. Îţi mulţumesc că mă iubeşti atât de mult ca să-mi propui asta. O să-l primesc aşa cum mă sfătuieşti, doar de data asta.

Mătuşa ei o mângâie pe obraz în semn de aprobare, după care îşi îngropă din nou obrazul în uriaşul buchet. Apoi mătuşa Sophie luă un coş şi se îndreptă către grădină pentru a se îngriji de propriile flori.

Când un bărbat vede o femeie goală, felul în care o percepe se schimbă pentru totdeauna.

Ambury remarcă adevărul acestei vechi învăţături atunci când intră în salonul Cassandrei.

Când îl întâmpină, părea cuviincioasă, respectabilă şi chiar modestă. Procedă atât de formal, de parcă ar fi fost Pitt[1] venit în vizită. Cu toate acestea, văzu în ochii ei aceeaşi familiaritate pe care o simţea şi el şi ştiu că sentimentul de intimitate din acel moment era mutual. Continuară însă a se preface că nu era. El zâmbi şi vorbi ca şi cum ar fi vizitat-o pe soţia lui Southwaite. În tot acest timp, în mintea lui veşmintele Cassandrei alunecară de pe ea până când rămase goală pe scaunul ei cu spătar drept, sfârcurile tari ale sânilor ei ademenindu-l să le lingă până ar fi făcut-o să ţipe de plăcere.

– Apreciez că m-ai primit astăzi, spuse. Trebuie să plec din oraş şi am vrut să te văd înainte să fac asta.

– Alte însărcinări la moşia tatălui tău?

– Da. O ceartă pe hotar între arendaşi, sus în nord. Mi-a spus că vrea să mă ocup personal. Crede că asta îi va face pe arendaşi să-mi accepte autoritatea.

– Cum se mai simte?

– A avut loc o uşoară revigorare, care e încurajatoare. Subtilă, dar vizibilă.

– Asta e o veste bună. Îşi răsuci alene cu degetul arătător o şuviţă de păr care îi atârna pe umăr. În cazul în care ai venit să afli dacă am descoperit mai multe despre cercei, mi-e teamă că nu am nimic să-ţi ofer. M-am interesat, dar fără folos. Cred că luna se va sfârşi fără să am alte noutăţi pentru tine.

– Nu de asta mă aflu aici.

Ştia şi ea asta. Doar îi transmisese că se întreba dacă între cele două – interesul pentru cercei şi încercarea de a o seduce – exista vreo legătură de vreun fel.

Se uită la el cu ochii ei albaştri, aşteptând. Părea că îl provoca să atace subiectul, avertizându-l în acelaşi timp să nu o facă.

---

[1] William Pitt cel Tânăr, politician britanic, prim-ministru al Marii Britanii în perioadele 1783–1801 şi 1804–1806 (n.tr.)

– Trebuie să îmi cer iertare că te-am stânjenit seara trecută. A fost un impuls nesocotit, însă asta mă scuză prea puțin.

Iată. O făcuse.

Ea cugetă la vorbele lui de parcă ar fi cântărit fiecare cuvânt.

– Prin urmare, nu ai avut de gând niciodată nimic altceva decât să furi o sărutare sau două? Nu te-ai gândit să mă seduci, în ciuda declarației fățișe din după-amiaza nunții Emmei?

– Văd că te-ai hotărât să nu faci lucrurile prea ușoare pentru mine. Ca gentleman, firește că trebuie să îmi asum responsabilitatea în orice fel ai găsi de cuviință să interpretezi acțiunile și intențiile mele.

– Chiar dacă nu te simți în totalitate responsabil. Nu-i așa?

După voce, părea dornică să stârnească o ceartă pe cinste.

– Nu mă angajez într-un joc al învinovățirilor în legătură cu astfel de acțiuni, spuse el. Dacă tu o faci, dă-mi voie să-mi asum întreaga responsabilitate.

Îl studie, ca și cum ar fi încercat să decidă asupra unui lucru important. Probabil doar se întreba dacă era sincer câtuși de puțin.

– Îți accept scuzele, spuse ea simplu. Să nu mai vorbim despre asta.

– Asta s-ar putea să nu fie posibil. S-a vorbit câte ceva pe seama noastră. Nu ți-a spus încă nimeni despre asta?

O umbră de panică sclipi în ochii ei, dar numai pentru o clipă înainte de a dispărea.

– Nu. Pe de altă parte, nu m-am întâlnit decât cu Emma, iar ea nu este încă parte a cercurilor în care ar începe discuția.

– Este încă firavă. Crudă. Mă aștept ca până la urmă să nu iasă nimic.

– Nu sunt prea îngrijorată. O voi înfrunta și pe aceasta la fel ca în trecut.

Primea lucrurile foarte bine. În mod surprinzător.

– Nu voi permite să circule minciuni despre tine cu privire la ce s-a întâmplat. Se ridică, pregătindu-se de plecare. Te voi vizita când mă voi întoarce. Vom vedea atunci cum stau lucrurile.

– Trebuie doar să-mi scrii. Nu e nevoie să mă vizitezi.

– Te voi vizita oricum.

Spre surprinderea lui, îl conduse până la uşă. Rămaseră în picioare în faţa ei, la numai câţiva paşi de locul în care pasiunea învinsese judecata sănătoasă atât de recent.

Ea se uită la el după ce îşi făcu plecăciunea. Nici în ochii şi nici în expresia ei nu se citea umorul batjocoritor care îi servea drept scut atât de adesea.

– Sărută-mă de rămas-bun, Ambury, şi să ne despărţim ca prieteni.

Era prima confirmare din partea ei a intimităţii care îi lega acum. Primele ei cuvinte care nu erau indiferente şi rostite ca de o femeie care acceptă de bunăvoie că este oarecum faimoasă.

Îi ridică bărbia şi îşi atinse uşor buzele de ale ei. Şovăi, fiindcă în seara aceea nu fusese în totalitate un impuls de moment, iar acum se despărţeau mai mult decât simpli prieteni.

– Du-te, spuse ea, făcând un pas în spate. Datoria te aşteaptă şi nu poate fi refuzată.

El deschise uşa, apoi se uită înapoi la ea, cum stătea în umbră. Cassandra îi aruncă un zâmbet trist şi nesigur, apoi închise uşa în urma lui.

– Aici e scrisoarea pentru Ambury, zise Cassandra. Dincoace este una pentru avocat, domnul Prebles, care păstrează bijuteriile. Iar această scrisoare este pentru tine; în ea îţi acord permisiunea de a scoate din nou la licitaţie cerceii în cazul în care rămân la Anseln Abbey mai mult decât am plănuit iniţial.

Emma luă toate cele trei scrisori închise și le așeză pe colțul unui birou.

- Te rog, dă-mi voie să-ți dau pur și simplu banii.

- E mai bine așa.

- Nu înțeleg de ce. În plus, nu înțeleg de ce Ambury nu a plătit pentru ei. Ți-am spus după licitație că Darius s-a oferit să acopere el plata dacă aveai nevoie de bani imediat. Firește, nu se aștepta ca Ambury să amâne luni de zile să încheie tranzacția, cum nu te-ai așteptat nici tu.

- Nu-i lua în nume de rău această întârziere. A fost copleșit de probleme familiale.

Habar n-avea de ce îi lua apărarea lui Ambury. Întârziase cu plata mult timp, oricum ai fi socotit. Având în vedere că licitase pentru cercei și investiga povestea lor pentru altcineva, al cărui agent era, nici măcar nu se putea folosi de scuza că tatăl lui era bolnav.

„Îi iei apărarea pentru că ultimul lui sărut a fost dulce și pentru că a promis că te va proteja." Putea la fel de bine să se dovedească a fi un ticălos în cele din urmă, însă în acel moment, când punea la cale mijloacele necesare pentru a fugi din Londra, dispoziția Cassandrei era afectată de sentimente de nostalgie pentru el.

Această emoție era încă una dintre reflexiile unei tristeți care nu voia să o părăsească. Trebuia să plece, firește. Trebuia să o ducă pe mătușa Sophie undeva departe. Biletele pentru călătoria pe mare fuseseră deja cumpărate cu banii dați de Emma, care nici măcar nu întrebase care era motivul împrumutului înainte de a fi de acord să i-l ofere.

Tranzacția bijuteriilor era aranjată. La sfârșitul lunii, când Ambury nu urma să aibă vreo informație, Emma avea să-i dea scrisoarea care urma a-i reaminti de înțelegere. Avocatului, Prebles, avea să-i trimită scrisoarea prin care urma să-i ceară să pună la dispoziție bijuteriile. Apoi Emma avea să includă cerceii în următoarea ei licitație și să își recupereze banii, cu un mic profit.

Degetele Emmei rămaseră pe ultima scrisoare.

– Asta nu era necesar. Nu am nevoie de o promisiune scrisă din partea ta în ce privește împrumutul, dacă insiști să fie chiar un împrumut.

– Eu prefer așa. Sunt sigură că și soțul tău ar prefera astfel dacă ar ști. Știe?

Emma roși. Așa cum bănuise Cassandra, Southwaite nu știa nimic.

– Când pleci la moșia familiei tale?

– Mâine.

Se hotărâse să-și viziteze mama pentru o ultimă dată. Urma să fie o surpriză și să stea numai câteva zile. Gerald era în oraș, astfel că putea să petreacă acest timp singură cu mama ei. La întoarcere, ea și Sophie urmau să închirieze o trăsură până în Liverpool, după care aveau să plece.

Se uită la Emma cu o strângere de inimă. Își aminti prima lor întâlnire, în fața unei picturi la expoziția Academiei Regale. Dezbătuseră dacă artistul meritase sau nu premiul primit. Nu exista pic de considerație în felul ei deschis de a fi, chiar și mai târziu, când aflase că stătea de vorbă cu fiica unui conte. Disputa se transformase într-o lungă plimbare, iar în cele din urmă într-o prietenie profundă.

Mai era și o a patra scrisoare, pe lângă cele trei aflate pe birou. Urma să fie expediată din Liverpool în ziua în care ea și mătușa Sophie plecau pe mare. Spera că Emma, care nu învinovățise sau judecase niciodată, care acceptase vederile rebele ale unei prietene chiar și atunci când nu și le însușise, avea să înțeleagă de ce nu existase între ele un alt rămas-bun decât cel pe care și-l luau acum, fără ca Emma să fie conștientă de asta.

Emma ridică un ceasornic delicat de pe birou.

– Sper că mai rămâi o vreme. Aștept să sosească dintr-un moment în altul o colecție foarte importantă și vreau să o vezi și tu.

- O aduce fratele tău?

- Deocamdată nu ştie nimic despre ea, dar va fi încântat dacă e la fel de bună precum sper.

Puse ceasul jos, apoi se ridică şi se duse la uşă, uitându-se cu nerăbdare în sala de expoziţii. Cassandra i se alătură. Bărbaţii erau ocupaţi cu zugrăvitul pereţilor, pregătind sala pentru licitaţiile din toamnă. Domnul Nightingale, administratorul extrem de arătos al sălii de expoziţii Fairbourne, îi supraveghea. Chiar şi în vestă şi cămaşă, părea de o frumuseţe prea perfectă ca să fie reală. Mustră unul dintre zugravi pe motiv că trăgea dungi care urmau să lase urme vizibile când lumina cădea pe perete dintr-un anumit unghi.

Uşa către Albemarle Street fiind deschisă, privirea Emmei se îndreptă într-acolo cu speranţă. Fu uimită să vadă că persoana care intrase era propriul adjudecător, scund, zvelt şi încărunţit, Obediah Riggles. Acesta o salută pe Cassandra cu o plecăciune în timp ce se îndrepta spre camera de depozitare de lângă birou.

Emma nu-şi găsea locul.

- Poate nu va fi astăzi până la urmă.

- Trebuie să fie o colecţie frumoasă dacă eşti atât de entuziasmată.

- Are faima că aşa este. Va trebui să văd tablourile eu însămi ca să ştiu sigur.

- Din partea cui vin?

- Nu ţi-am spus? Marielle le aduce.

- Neobişnuit din partea ei să găsească tablouri pentru tine. Bijuterii şi medalioane, chiar şi desene sau cărţi, pot fi aduse cu uşurinţă aici de emigranţi, însă tablourile nu încap la fel de uşor în bărcile cu care traversează canalul.

- Acestea sunt de dimensiuni foarte mici. Sunt foarte rare, spune ea. Nu fi atât de sceptică. A promis că proveniența este în regulă şi că proprietarul... Ah, iat-o că vine!

O încântătoare tânără doamnă intră, purtând o rochie ieşită din modă de douăzeci de ani. Părul ei şaten

străluci în lumina soarelui înainte ca ușa să se închidă. Cassandrei i se păruse mereu nedrept că Marielle Lyon putea arăta elegantă și delicată îmbrăcată în mătase veche recondiționată, decorată cu dantelă destrămată.

Flutură din mână către Emma. În cealaltă mână ținea un tablou înrămat, nu mai mare decât lupa unei croitorese.

– Celelalte sunt în trăsura de afară, îi transmise ea Emmei întinzându-i tabloul. Poate bărbatul acela drăguț le-ar putea aduce înăuntru. De asemenea, vizitiul vrea să fie plătit.

Emma pescui o monedă din taşca ei și i-o dădu domnului Nightingale. Acesta aruncă un zâmbet luminos către Marielle și plecă să aducă tablourile.

Marielle își răsfiră buclele lungi peste umeri în timp ce Emma examina tabloul. Avea culori splendide și înfățișa, într-o manieră primitivă, Coborârea de pe cruce. Siluetele păreau ascuțite și descărnate, foarte diferite de cele rotunde și cu aspect real întâlnite în stilul renascentist și preferate de colecționarii de artă.

– E straniu, nu-i așa? spuse Marielle. Nu mă gândeam că așa ceva ar putea fi de valoare, dar proprietarul lui mi-a spus că este foarte vechi și rar. Poate vreun lord englez va cheltui câteva lire pe el.

– Un colecționar rafinat îl va găsi foarte interesant, zise Emma.

Era limpede că și ea la fel.

– Iată-le și pe celelalte. Acesta îmi place mai mult.

Marielle luă un tablou de la domnul Nightingale și îl ținu în fața ei, arătându-i-l Emmei. Înfățișa interiorul unei case vechi, cu o grădină în fundal. Un bărbat și o femeie stăteau la masă. Întreaga scenă părea atât de reală, încât ar fi putut convinge pe cineva că poate desprinde așchii din lemnul pictat.

– Acesta este mult mai recent, spuse Emma. Secolul al XVII-lea. E olandez. O să aibă un preț foarte bun.

– Aceleași condiții, da? întrebă Marielle.

– Firește.

Emma îi ceru domnului Nightingale să ducă restul tablourilor în birou și îl urmă pentru a se uita la ele în lumina care intra pe fereastra de-acolo.

Marielle admiră noua culoare a pereților. Domnul Nightingale se întoarse și o admiră pe Marielle. Cassandra înaintă cu pași șovăielnici lângă cei doi.

– O mulțime de tablouri scoase din Franța prin contrabandă.

Marielle ridică din umeri.

– Oamenii sunt isteți când simt nevoia să fie.

Cassandra o găsise mereu puțin cam misterioasă pe această fiică a Franței. O emigrantă ea însăși și nepoata unui conte, unii dintre propriii compatrioți o considerau o șarlatană. Cassandra nu era chiar convinsă, dar cel puțin un emigrant îi mărturisise că nu credea nici măcar că Marielle era franțuzoaică.

Emma putea fi prea credulă uneori. Dacă îi plăcea cineva așa cum îi plăcea Marielle, agerimea ei obișnuită putea să o părăsească.

– Știi că, acum, Emma este soția contelui de Southwaite, nu-i așa? spuse Cassandra. S-a întâmplat în urmă cu câteva săptămâni. Pari surprinsă. Au apărut știri în toate ziarele londoneze.

– Asta e o veste minunată. Știam că sunt logodiți, dar am crezut că o să mai treacă o vreme.

– Sunt sigură că Emma îi va spune totul despre Fairbourne. Trebuie să ne asigurăm că fiecare obiect pe care i-l aducem este perfect în legalitate.

Marielle încuviință din cap.

– *D'accord.* O privi pe Cassandra direct în ochi. Amândouă trebuie să fim foarte atente pe viitor. Mai ales când vine vorba despre bijuterii, mă gândesc. *N'est-ce pas?*

Cassandra încercă să nu se arate deranjată de privirea ei directă. Marielle o avertiza, așa cum și ea, la rândul ei, o avertizase pe Marielle.

– Plec acum, zise Marielle. Spune-i Emmei că i-l voi aduce curând pe bărbatul care deţine aceste tablouri.

Cassandra se întoarse în cabinet. Emma era aşezată la birou, cu micul tablou rezemat în poziţie verticală în faţa ei, înclinat în aşa fel încât să fie inundat de lumina ce intra pe fereastră. Cassandra o privi pentru un minut, fixându-şi în memorie imaginea Emmei exersând abilităţile învăţate de la tatăl ei, folosindu-şi ochiul expert să vadă mai mult decât vedeau majoritatea oamenilor într-o operă de artă.

– Marielle a plecat, spuse ea.

Emma îşi înălţă capul.

– Aşa repede?

– Şi eu trebuie să plec. După aceea poţi să examinezi după bunul-plac fiecare centimetru al acestor tablouri.

– Recunosc că îmi doresc asta. N-am mai văzut niciodată ceva care să semene cu tablouaşul acesta. Apreciez că are pe puţin patru sute de ani.

Încordându-şi trupul ca să-şi poată controla emoţiile care ameninţau a o copleşi, Cassandra dădu ocol biroului. Se aplecă spre Emma şi o îmbrăţişă. O ţinu în braţe cu o secundă mai mult decât ar fi făcut-o în mod obişnuit, apoi se îndreptă şi o sărută pe obraz.

Emma ridică privirea spre ea uşor încruntată.

– E totul în ordine, Cassandra?

– Sigur. Dacă par mai puţin fericită e fiindcă deja mă imaginez ascultând criticile mamei.

– Ne vom vedea când te întorci, dragă prietenă. Ai grijă de tine în această scurtă călătorie în care pleci.

capitolul 14

Cassandra stătea faţă în faţă cu mama ei la masa pe care servitorii o aranjaseră pe terasă. Pe pânza care le separa străluceau în razele soarelui cristale şi argintărie. Sosiră aperitivele, cafea pentru ea şi cacao pentru mama ei.

Băură în tăcere în timp ce albinele își făceau de cap în florile care creșteau pe un răzor din apropiere. Întrucât își petrecea majoritatea timpului în oraș, Cassandra găsise întotdeauna liniștea de la țară bizar de lipsită de conținut. Faptul că putea auzi albinele nu făcea decât să-i aducă aminte cât de puține lucruri se întâmplau acolo.

– Îmi imaginez că la Londra nu se mai vorbește despre nimic altceva decât despre invazie. Mama ei o spuse pe un ton de parcă francezii invadaseră Irlanda doar pentru a oferi un pretext mașinațiunilor politice să plictisească pe toată lumea săptămâni la rând.

– N-aș zice asta. Se discută încă despre victoria lui Nelson pe Nil, dar mereu apare câte un strop de bârfă ici și colo, ca să mai însufletească lucrurile, chiar și vara.

– Cineva pe care-l cunosc?

„Cineva pe care îl știai foarte bine."

– Nu cred.

Și mai multă liniște. Mai mult zumzăit de albine. Era sigură că, dacă ar fi ascultat foarte atent, ar fi putut auzi șoareci mișunând și furnici cățărându-se.

– Am de gând să merg peste două săptămâni în oraș, pentru garderoba mea. Ai putea să te întorci cu mine.

– Am venit aici doar pentru trei zile, după cum ți-am spus. Trebuie să plec mâine.

– Trei zile. De ce te-ai mai deranjat?

– M-am deranjat ca să te văd, mamă. De ce altceva?

Mama ei se înroși. Își feri privirea. Femeia se împlinise în ultimii ani. Deseori, asta înmuia trăsăturile unei femei mai în vârstă și o făcea să pară mai binevoitoare, însă în cazul ei avusese exact efectul opus.

Când oare se înstrăinaseră atât de mult una de cealaltă? Când devenise tăcerea bine-venită, iar conversațiile stranii? Probabil că de vină fusese același eveniment care schimbase atât de multe în viața ei. Mama fusese

încă şi mai aspră decât Gerald atunci când Cassandra îl refuzase pe Lakewood.

– De asemenea, aş vrea să vorbesc cu tine despre mătuşa Sophie, spuse ea.

– Sophie a devenit o mare bătaie de cap. E foarte nedrept din partea ei.

– Nu deranjează pe nimeni. Nu vizitează pe nimeni, nici nu primeşte vizite. Se îngrijeşte de grădina ei, îşi citeşte cărţile şi îşi exasperează bucătăreasa. Cum ar putea fi ea o bătaie de cap pentru tine?

– Influenţa pe care o are asupra ta nu a slăbit, din câte văd. Era deja destul de rău că a fost atât de nechibzuită cu propria viaţă şi reputaţie. E de neiertat că te-a împins să faci la fel.

Era o discuţie veche, iar Cassandra nu avea chef de ceartă în acea zi.

– Nu despre viaţa şi trecutul ei vreau să vorbesc, ci despre viitorul ei. Poate nu ştii despre planurile lui Gerald, însă cred că trebuie să ţi le împărtăşesc. A devenit foarte făţiş, şi mă tem că numai tu eşti în măsură să-l convingi să renunţe.

Mama ei nu păru contrariată sau curioasă cu privire la micul ei discurs. Nici măcar nu se uită înspre ea ca să arate că era atentă. În loc de asta, îşi concentră atenţia pe împăturirea propriului şervet, presând cu palmele după fiecare îndoire.

– Ştiu despre grijile pe care şi le face în legătură cu ea. Şi despre planurile lui.

– Trebuie să-l opreşti. E greşit şi foarte nedrept din partea lui să facă asta.

– Nedrept? *Nedrept?* Sophie te-a ademenit să pleci de lângă mine şi tu crezi că fratele tău e nedrept?

– Nu m-a ademenit. Mi-a oferit o casă atunci când cea de-aici devenise neprimitoare.

– Te-a târât pe tot continentul şi te-a expus la cele mai rău famate purtări. Te-a încurajat să fii rebelă şi chiar neascultătoare. Nu te aştepta să-i iau apărarea şi să risc

să-l supăr şi mai mult pe Barrowmore. Nici nu am idee ce aş putea spune.

– A fost prietena ta, mamă. Asta nu contează deloc? L-ai întâlnit pe tata datorită ei şi şi-a încurajat fratele să se căsătorească cu tine. Se aplecă peste masă şi îşi apucă mama de mână. A fost alături de tine atunci când l-ai născut pe Gerald. Ai uitat vara aceea pe care a-ţi petrecut-o împreună? Ea nu a uitat. Anii de iubire şi prietenie nu contează deloc?

Calmul mamei se frânse. Îşi întoarse capul şi închise ochii. Expresia i se înmuie, devenind în final blândă.

Cassandra aşteptă, sperând că această emoţie însemna că urma să aibă un aliat. În final, mama clătină din cap aproape imperceptibil.

– Barrowmore nu mă va asculta, Cassandra. S-a decis să forţeze o ruptură între tine şi Sophie. Este extrem de hotărât. Vrea tot ce este mai bine, chiar dacă mijloacele sale pot fi aspre.

– Deci nu mă vei ajuta? Şi nici pe ea?

– Nu pot să ajut. Nici nu este vorba despre tine sau despre ea. Mama îi aruncă o privire tristă. Nu ai înţeles niciodată, dar este vorba despre ceva mai important. E în joc onoarea unui Barrowmore.

– Dacă sunt o pată atât de mare pe această onoare, mă poate repudia, şi atunci nu voi mai conta. Nu e nevoie să o ameninţe pe mătuşa Sophie.

Mama ei îşi feri ochii înceţoşaţi.

– Nu înţelegi.

– Dacă nu vrei sau nu poţi să-l opreşti, o să plec cu ea undeva departe. Şi eu, şi ea vom dispărea din viaţa lui.

Mama deveni atentă la ea.

– El a spus că ăsta e planul tău, dar nu l-am crezut. Însemnăm atât de puţin pentru tine încât ne-ai părăsi? De asta eşti aici? Să-ţi iei rămas-bun? Ori nici măcar nu aveai de gând să faci asta la plecare?

– Sunt aici, nu? Nu ai cum să însemni atât de puţin dacă am venit să te văd. O senzaţie de rău se instalase

în stomacul Cassandrei la primele vorbe ale mamei sale. Când ţi-a spus că a ghicit care mi-e planul?

– Înainte să plece în oraş de data asta. Mama părea vinovată, ca şi cum ar fi vorbit peste rând. Nu sunt sigură, dar nu cred că intenţionează să te lase se pleci cu ea.

Un val de panică bubui în mintea Cassandrei. Gerald spusese că în două săptămâni avea să vină după Sophie, dar avea deja propriile planuri pentru ea. Dacă ghicise că era posibil să fugă... dacă zvonurile despre Ambury îl înfuriaseră...

Fusese o proastă. O proastă şi o netoată. O lăsase singură pe Sophie cu Merriweather. Nici unul dintre ei nu îi putea sta împotrivă lui Gerald. Poate nici ea nu era în stare, dar putea măcar să încerce.

Se ridică.

– Trebuie să plec înapoi în oraş. Imediat. S-ar putea să pună ceva rău la cale acolo. Te rog, împrumută-mi una dintre trăsuri şi un vizitiu. Dacă ai fost vreodată prietena Sophiei, ajută-mă să mă întorc repede.

– E prea târziu. Mi-a scris ieri că se va întoarce astăzi. Ştie că eşti venită în vizită şi mi-a poruncit să te reţin aici.

– De unde ştie? I-ai scris tu?

– Ştie pentru că nu te-a găsit acasă la Sophie. În vocea mamei se simţea vinovăţie, dar şi resemnare. S-a întâmplat deja, Cassandra.

Yates îşi mână calul în galop pe terenul ce flanca drumul spre Londra. Goni pe lângă şirul lung de care, furgoane şi căruţe care se scurseseră pe porţile oraşului. Păstră acelaşi ritm până când oraşul rămase mult în urmă şi depăşi aglomerarea de trăsuri care îşi croiau încet calea pe drumul prăfuit.

Kendale călărea în acelaşi ritm de cealaltă parte a drumului. Aveau să-şi ţină companie unul altuia până când Kendale se îndrepta spre domeniul lui din Buckinghamshire.

Caii osteniră chiar când drumul deveni liber. Se întâlniră în centru şi continuară să meargă într-un ritm tihnit.

– Prin urmare, te duci în Irlanda? întrebă Yates.

Titlul lui Kendale şi experienţa sa de militar îl îndreptăţeau să obţină o poziţie de comandă dacă dorea.

– Nu.

– Asta mă surprinde. Tocmai m-ai costat o sută de lire.

– Ai pariat pe asta?

– Am crezut că e o cale sigură de a deveni cu o sută de lire mai bogat. Nu am crezut că ai putea rezista, mai ales de când inamicul a avut impertinenţa de a debarca pe pământ britanic.

– Dacă ar fi să lupt numai împotriva francezilor, nu aş ezita.

– Ceilalţi sunt rebeli. Trădători.

– Nu este nevoie de mine în această campanie. A devenit clar că nu este nevoie de mine în nici una dintre ele.

Yates nu se aşteptase vreodată ca Kendale să se împace cu ideea că părăsise armata când fratele său murise. Această proaspătă acceptare îl surprinse.

– E o zi frumoasă. Pot să simt deja miros de toamnă, spuse Kendale. Hai să nu vorbim despre războaie şi invazii. Fug din Londra fiindcă mă oboseşte toată vorbăria pe tema asta.

– Cred că te oboseşte vorbăria însăşi. Nu vrei să discuţi despre politică, investiţii sau societate. Nu te-ai alăturat niciodată unei conversaţii despre ştiinţele naturii, filosofie sau literatură. Acum, că stau să mă gândesc, a fost o prostie din partea mea să sugerez să călătorim împreună, de vreme ce e puţin probabil să ajuţi să treacă timpul mai repede.

– Nu e adevărat. Sunt multe subiecte pe care sunt dispus să le discut.

– Spune unul.

Kendale reflectă la asta. Aşteptându-se să nu mai audă o vorbă rostită cale de mulţi kilometri, Yates îşi lăsă mintea să hoinărească.

Aşa cum obişnuiau zilele acestea, gândurile i se îndreptară foarte repede spre Cassandra.

Fusese foarte calmă când o vizitase. Poate fusese un prost să creadă că se simţise insultată. Dacă fusese într-adevăr, îi trecuse destul de repede.

Tot timpul cât stătuseră de vorbă, alte cuvinte circulaseră între ei, într-un limbaj invizibil şi neauzit. Amintirea plăcerii şi chiar dorinţa însăşi creaseră legături. Puteau să-i nege amândoi puterea. Puteau fi de acord că fuseseră nesocotiţi. Puteau decide să revină la relaţiile de dinainte de nuntă. Nimic din toate astea nu schimba faptul că intimitatea distrusese majoritatea barierelor dintre ei astfel că nici măcar distanţa sau timpul nu ar fi putut să le reconstruiască la loc în întregime.

– Lady Cassandra Vernham.

Yates tresări auzind rostindu-se cu voce tare numele femeii care îi ocupa gândurile. Se uită la Kendale cum călărea, cu spatele drept şi o expresie neclintită pe chip.

– Ce-i cu ea? întrebă Yates.

– E un subiect pe care îl voi discuta. Mi-ai cerut să numesc unul.

– Asta a fost acum zece minute.

– Am luat în consideraţie o listă lungă. Ea nu era pe primul loc, dar le-am înlăturat pe restul pe motiv că erau prea anoste.

– A început să-ţi placă bârfa? De asta nu este şi ea un subiect prea anost?

– Nu mă interesează bârfele, ci faptele privitoare la situaţie. Ce faci tu e ceva obişnuit în armată. Nu chiar în armata noastră, deşi au fost nişte episoade care sunt cunoscute, dar despre care nu se vorbeşte. E un lucru foarte banal pe continent. Francezii, printre alţii, îl preferă. E un lucru la fel de vechi precum războiul însuşi, presupun.

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Să tratezi femeile ca pe o pradă de război. Să confirmi victoria revendicând o femeie. L-a învins pe Lakewood, iar acum tu o cucereşti pentru a-l răzbuna şi pentru a înfige steagul.

– N-are nici un sens ce spui. Nu sunt pornit să o cuceresc.

Numai că era. Însă războiul lui era unul diferit şi chiar mai vechi decât conflictele militare.

– Iartă-mă dacă mi-am ales greşit vorbele. O urmăreşti. O seduci. O ademeneşti. O...

– Lakewood n-are nici el nici un amestec.

– Nu are? Cum să nu? În focul pasiunii, s-ar putea să fie departe de gândurile tale, însă răzbunarea este singurul lucru care poate explica interesul pe care-l ai pentru ea, ca să începem cu începutul. Sunt puţine lucruri atrăgătoare la ea, şi multe care nu sunt deloc aşa.

– Eşti nebun? Făcut din piatră? Orb? E frumoasă. O, zeilor, ochii aceia... şi gura ei. Cum poţi să spui asemenea prostii?

Kendale îl privi ca şi cum *el* era nebun.

– Dacă amândoi o găsiţi atât de răpitoare, trebuie să accept că unii bărbaţi văd asta la ea. Eu însă nu. Cât despre răzbunare, este explicaţia presupusă şi nu văd nici o cale prin care să conving lumea că nu ar fi aşa.

Călăritul deveni nepotrivit cu această conversaţie.

– Stai pe loc. Acum. Chiar aici.

Kendale îşi opri calul.

– Ce vrei să spui cu *explicaţia presupusă?* întrebă Yates. De ce ai crede aşa ceva?

– I-am auzit vorbind despre asta. Acum două zile, la Brooks's, mai mulţi membri evaluau posibilitatea. Seara trecută am luat cina cu nişte prieteni la Horse Guards, şi s-a menţionat acest lucru. La naiba, când legam frâiele calului pe Oxford Street, am auzit două femei flecărind despre asta în timp ce treceau pe lângă mine.

– Credeam că nu eşti la curent cu bârfa.

– Am spus că nu mă interesează bârfa. Ar fi imposibil să nu fii la curent la momentul acesta. Nu ştiai?

– Nu.

Fusese sechestrat în blestemata de cameră de lucru, examinând blestematele de arende, în pregătirea acestei călătorii blestemate.

– Nu am văzut norii adunându-se, dar ploaia a început acum două zile.

Dacă până şi Kendale auzea ploaia, un potop era cu siguranţă pe cale să vină. Îşi întoarse calul.

– Unde te duci?

– Înapoi în oraş.

Nu o putea lăsa pe Cassandra să înfrunte furtuna de una singură.

capitolul 15

Anseln Abbey prezenta toate semnele că era reşedinţa unei familii al cărei nume inspira mai mult prestigiu decât avuţie. Barrowmore era un titlu vechi, iar Yates presupuse că domeniul cu acest nume le fusese atribuit în vremea regelui Henric, când foarte multe averi mănăstireşti fuseseră transferate nobilimii.

În urmă cu un an, ar fi putut să nu observe semnele care trădau o întreţinere modestă a proprietăţii, dar cercetările de la domeniul Highburton îi ascuţiseră simţul de observaţie. În timp ce călărea spre îngrămădeala de ziduri şi acoperişuri, analiză lipsa evidentă de amenajări şi pierderile pricinuite de acest lucru.

Un burlan străvechi anunţa o mansardă igrasioasă, iar mortarul din jurul pietrelor avea nevoie de îngrijiri. Cel puţin unul dintre coşurile de fum trebuia reparat, iar altul mai putea fi folosit doar câţiva ani.

Fratele Cassandrei n-ar fi trebuit să-şi dorească să o mărite cu Lakewood, care deţinea doar o mică avere pe numele lui. Deşi tocmai în asta ar fi putut să stea

farmecul, dacă întâmplător Barrowmore agrea partida. Dacă se ajungea la o negociere, pretenţiile lui Lakewood ar fi putut fi mai reduse decât ale altui bărbat, având în vedere că nici el nu avea prea multe de oferit.

Chiar îşi dorise ca vechiul lui prieten să nu-i invadeze gândurile în această zi. Voia să creadă că se împăcase cu toate ambiguităţile din jurul morţii lui Lakewood şi cu întrebarea deschisă dacă numele sau persoana Cassandrei avuseseră vreun amestec. Îi plăcea să creadă că ajunsese la o viziune filosofică şi dăduse uitării orice resentimente. Se aştepta ca întrebările să-i mai dea târcoale o vreme. Nădăjduia că avea să vină o zi în care aveau să înceteze să o facă.

Îşi prezentă cartea de vizită şi ceru să discute cu Lady Cassandra, pe jumătate aşteptându-se să i se spună că nu era acasă. Intenţia ei era să plece în străinătate, iar absenţa ei neaşteptată din Londra ar fi putut indica faptul că acolo şi plecase, în ciuda a ceea ce îi spusese Emmei.

Servitorul se îndepărtă cu cartea lui de vizită. Cinci minute mai târziu, apăru un alt servitor, care îl conduse în salon. Se putea observa că încăperea fusese parte din abaţia originală, probabil refectoriul, judecând după mărime. Redecorările făcute de-a lungul anilor o dotaseră cu un tavan şi o podea corespunzătoare, însă mai păstra ceva din aerul medieval în tocul ferestruicilor şi în pereţii inegali.

Aşteptă să o vadă cu o oarecare speranţă. Voia dovezi că era încă acolo şi nu pe un vas în drum spre America. Mai voia şi ca vioiciunea ei să-i facă ziua mai interesantă decât fuseseră zilele lui de ceva vreme încoace, cu excepţia celor în care fusese prezentă şi ea.

Zâmbi în sinea lui. Nu era dragoste, dar măcar era fascinat într-un fel în care se întâmpla tot mai rar în ultima vreme. Slavă Domnului pentru asta.

De cum intră în încăpere, simţi că ceva nu era în ordine. Ea îi zâmbi radioasă cu ochii scânteietori, dar înfăţişarea îi era ca o mască de ceară care s-ar putea topi

dacă soarele ar străluci prea intens. Nu Cassandra era cea care îl întâmpina, ci o actriță care juca un rol pe care îl studiase ani de-a rândul.

– Ai venit să mă feliciți, Ambury?

– Cu dragă inimă te voi felicita dacă este cazul. Ar fi drăguț să știu motivul.

– Întreaga lume îl va afla în câteva zile. Asemenea vești circulă repede, chiar și la sfârșitul verii. Credeam că deja au făcut-o. Își ridică mâinile într-un gest de surprindere. Mă voi mărita! Îți vine să crezi? Mirele este un cinstit bărbat din Northumberland. Sau era Cumbria? Unul din aceste comitate de la capătul pământului. Sunt sigură că este îndeajuns de arătos și de cumsecade, și, odată căsătoriți, presupun că va fi și îndeajuns de bogat, de vreme ce reputația mea cere mai degrabă o înțelegere generoasă.

– Sună idilic. Probabil ești încântată.

– Este exact viața pe care mi-o imaginam noaptea când visam. Numai dacă domnul Treedle – sau era Tweedly? – ar fi apărut cu ani în urmă, ca să nu mai irosesc atâta amar de vreme în oraș, amăgindu-mă că mă distrez.

– Pare-se că nu era nevoie decât de un bărbat cu o moșie plină de oi ca să te cucerească. Dacă lumea ar fi știut, s-ar fi putut găsi un astfel de bărbat chiar și în Sussex sau Kent, nu atât de departe. Cu siguranță există câțiva domni Treedle-Tweedly în sud.

– Nu mai mulți de vreo patru mii, mi s-a spus.

– Atunci, un simplu apel ar fi rezolvat problema și s-ar fi evitat atâta supărare.

Masca îi căzu, dezvăluind adevărata față a Cassandrei în această zi extrem de ieșită din comun.

– N-ai de gând să faci lucrurile mai ușoare, nu-i așa? O să jubilezi. Știam că așa vei face. Exact când îmi dădeam acordul pentru această uniune, mă gândeam: „Vai, lui Ambury, Kendale și Southwaite o să le placă asta".

– Nu mă prea atrage partea cu jubilatul. Mă interesează mai degrabă să aflu povestea din spatele acestei veşti ciudate.

– Mă comport ca o soră ascultătoare, ceea ce nu e ciudat, ci de aşteptat. Ştiu cum să fiu o astfel de soră, în ciuda a ceea ce cred oamenii.

– E straniu că te supui voinţei unui bărbat în care nu ai încredere, în ciuda legăturilor de sânge. Înaintă până când putu să se uite în ochii ei şi să vadă dincolo de scânteile din ei, indiferent că erau de amuzament, mânie sau falsă veselie. Ce ţi-a făcut de te-a convins să fii de acord cu asta, Cassandra? Nu pot să-mi imaginez. Aş fi pus rămăşag că, şi dacă te-ar fi bătut, aşa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Îi îndură privirea cercetătoare pentru câteva momente, apoi se întoarse brusc într-o parte. Se uită la el sfidătoare, de parcă el ar fi fost de vină pentru suferinţa ei, dar apoi expresia i se descompuse, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– A pus mâna pe ea. Mătuşa mea. A luat-o şi a închis-o într-un soi de casă de nebuni. Îşi va sfârşi zilele acolo dacă nu fac aşa cum porunceşte. Fireşte că am consimţit.

Nu era nimic *firesc* în asta. Multe tinere femei ar fi scris mătuşii câteva scrisori de compasiune, după care şi-ar fi văzut de viaţa lor.

Barrowmore era un om de nimic.

– Eşti sigură că o va elibera dacă închei această căsătorie?

– A promis... spune că îi va permite să stea în casa ei din Londra cu un însoţitor potrivit, care să ştie cum să se îngrijească de cei... a căror minte începe să rătăcească. Nu am încredere deplină în el, dar trebuie să încerc să-i redau casa şi demnitatea.

Vocea ei suna disperată şi foarte tristă.

Din nou, el zări o urmă de învinovăţire în privirea ei. Dacă ar fi plătit pentru acei cercei, nu s-ar fi

întâmplat asta. Împreună cu mătuşa ei ar fi fugit probabil din Londra înainte ca Barrowmore să-şi pună planul în aplicare.

Ea îşi veni în fire şi îşi reluă masca, jucând rolul Cassandrei pe care o aştepta lumea.

– Deci ce te aduce aici, dacă nu să mă feliciţi pentru norocul meu?

– Am venit să-l văd pe fratele tău.

– Afaceri guvernamentale, presupun. E ciudat din partea lui Pitt să te trimită pe tine ca mesager dacă au nevoie de Gerald pentru vreo consultare neînsemnată.

– Alte afaceri. Îi făcu un semn servitorului care stătea lângă uşă şi îi întinse cartea de vizită. Spune-i contelui că doresc să-l văd.

– Te rog, nu pomeni nimic despre ce ţi-am spus, zise Cassandra după ce servitorul se întoarse după el. Dacă îl vei ţinti cu ironia ta, asta doar îi va stârni furia, şi ar putea face lucrurile şi mai dificile decât sunt.

– Nu intenţionez să-i pomenesc un cuvânt despre apropiata ta logodnă cu domnul Treedle, în afară de cazul în care menţionează el însuşi subiectul.

Barrowmore îl primi în bibliotecă. Chiar când intră Yates, pe faţa contelui era zugrăvită expresia infatuată a unui bărbat care dovedise din nou că avea dreptate într-o problemă importantă pentru el.

– Încotro te îndrepţi, Ambury? Nu mă aşteptam să mă vizitezi. Dacă ai nevoie de o masă şi adăpost peste noapte, fireşte că te vom găzdui cu plăcere.

– Am venit aici în mod special să-ţi vorbesc despre un subiect deosebit de important pentru amândoi.

Expresia lui Barrowmore se schimbă într-un mod foarte straniu. În ochi îi licări un semnal de alarmă. Yates se întrebă ce ar fi putut să stârnească această reacţie, având în vedere că între ei doi nu existau foarte multe legături. Cu excepţia Cassandrei. Şi, bineînţeles, cu excepţia lui Lakewood.

Stăteau şi se prefăceau că se simţeau în largul lor unul în prezenţa celuilalt.

– Am venit să-ţi cer mâna surorii tale, spuse Yates. Este la vârsta la care poate hotărî pentru sine, dar m-am gândit să respect uzanţele.

Expresia lui Barrowmore se transformă într-una de şoc. Nici dacă ar fi adus veşti despre o invazie a francezilor Yates nu ar fi obţinut un asemenea efect.

– Cu siguranţă glumeşti, Ambury.

– Absolut deloc.

Şi mai multă surprindere.

– Doamne, Dumnezeule! De ce?

– Ne potrivim.

Era scandalos din partea lui Barrowmore să manifeste o asemenea uimire, de parcă sora lui nu merita nimic mai mult decât un domn Treedle.

Barrowmore încercă să-şi revină, dar nu reuşi. Se ridică şi făcu câţiva paşi într-o parte. În cele din urmă, îşi îndreptă spatele şi înălţă capul. Se întoarse către el.

– Regret, dar ai sosit prea târziu. E deja logodită.

– La naiba, asta e supărător. Cine e norocosul? Presupun că se află aici, dacă lucrurile s-au mişcat atât de repede. Mi-ar plăcea să-l întâlnesc şi să-i ofer cele mai bune urări din partea unui rival înfrânt.

– Nu este aici, aşa că nu e posibil. Nici nu cred că i-ar plăcea să-l întâlnească pe unul dintre... foştii ei amanţi.

– Ah, văd că bârfele ţi-au ajuns deja la ureche.

– Se vorbea despre asta pe la colţuri înainte să părăsesc oraşul. De asta te afli aici, nu-i aşa? Ca să faci ceea ce se cuvine. Dar ai venit prea târziu, după cum am spus.

– Ca în cazul multor alte bârfe, detaliile nu sunt adevărate, dar fireşte că nimănui nu-i pasă de asta. Prin urmare, da, este unul dintre motivele pentru care sunt aici. Dacă logodnicul ei nu este, iar hotărârea este atât de recentă, mă întreb dacă este cu adevărat logodită sau doar promisă acestuia. În cazul ultimei variante, ar fi o

prostie din partea ta să desconsideri oferta mea. Bănuiesc că este cea mai avantajoasă.

– O prefer pe a lui.

– În condiţiile date, ştim amândoi că nu mă aflu în poziţia de a pretinde o zestre generoasă, în vreme ce probabil că acest individ, ca să o accepte, ţi-a pus pistolul în ceafă pentru a stoarce de la tine cât de mult putea. Şi, în plus, sunt de viţă nobilă, la fel ca tine. De ce ai prefera oferta lui decât a mea?

– Mai întâi, pentru că nu te plac. În al doilea rând, căsătoria cu tine ar aduce probabil şi mai mult scandal asupra acestei familii. De fapt, cred că aş prefera să o văd moartă decât soţia ta.

Yates îşi înghiţi accesul de furie. Nu insultele îl deranjau, chiar dacă Barrowmore îl insultase destul de urât. Atitudinea lui Barrowmore faţă de Cassandra era cea care îl făcea să simtă o revoltă furioasă. Fratele ei voia să o pedepsească prin această căsătorie. O voia izolată şi invizibilă. Nu îi păsa dacă asta o făcea nefericită şi o lega de un bărbat care, cel mai probabil, o desconsidera.

Îşi dorea să-l zdrobească în bătaie pe Barrowmore. În schimb, se ridică.

– Mi-am făcut datoria şi am încercat să îndrept consecinţele purtării mele. De vreme ce nu vrei să accepţi nimic din partea mea, o să-mi iau rămas-bun şi consider treburile mele cu tine încheiate.

Ieşi şi se îndreptă cu paşi mari înapoi spre salon, ignorând încercarea servitorului de a-l conduce.

Cassandra se străduia să-şi păstreze calmul. Întâlnirea cu Ambury fusese în acelaşi timp oribilă şi alinătoare. Oribilă pentru că prezenţa lui îi reamintea ironia situaţiei în care se afla, precum şi felul în care interferase cu speranţele ei de a-şi salva mătuşa. Alinătoare pentru că simţea nevoia să discute cu cineva şi să-i spună cât de crud era fratele ei.

Din fericire, plecase repede, înainte ca ea să sfârșească prin a-și jeli soarta. Așa ceva ar fi fost stânjenitor, mai ales având în vedere că probabil el s-ar fi arătat înțelegător. Ar fi putut chiar să creadă că există un soi de dreptate în căsătoria ei cu domnul Treedle sau cum îl chema. Refuzase un baron, trăise la marginea scandalului, iar acum doar culegea ceea ce semănase. Se aștepta ca aceasta să fie opinia tuturor.

Închise ochii și încercă să găsească o umbră de seninătate în haosul învolburat din mintea și din inima ei. Se întrebă cum îi mergea mătușii Sophie la acel sanatoriu. Spera că persoanele care aveau grijă de ea să înțeleagă că locul ei nu era acolo și să o trateze mai degrabă ca pe o prietenă decât ca pe o pacientă. Spera că îi dădeau voie să se îngrijească de grădină...

O copleși o stare de liniște, pentru prima oară în ultimele două zile. Era încântător să poată ține nefericirea deoparte pentru o clipă. Dacă ar fi putut face asta pentru câteva ore, poate ar fi reușit să găsească o cale să poarte această luptă cu Gerald în loc să capituleze pur și simplu.

– Vino cu mine, îi porunci o voce.

O mână fermă o apucă de încheietură și o ridică în picioare.

Tresări, alertată. Ambury înaintă cu pași mari, trăgând-o după el. Se poticni în urma lui în timp ce se îndrepta spre ușa terasei.

– Avem nevoie de intimitate, spuse el. Arată-mi un loc în grădină care nu poate fi văzut din casă.

Surprinsă și dezorientată, arătă către un tufăriș aflat la jumătatea aleii prin grădină, în partea stângă. Ambury se îndreptă într-acolo, trăgând-o după el.

O slăbi din strânsoare când ajunseră în umbra tufișurilor. Ea se așeză pe o bancă din piatră, amintindu-și că obișnuia să se joace împreună cu Gerald în acest colț retras, pe când erau copii.

Ambury bagă mâna în buzunarul hainei şi scoase la iveală un pergament. Îl lăsă să cadă în poala ei.

– Acesta este un certificat de căsătorie. Tocmai i-am cerut fratelui tău mâna ta. A refuzat să-şi dea acordul. Cu toate astea, nu e nevoie de binecuvântarea lui şi cred că tu şi cu mine ar trebui să ieşim pur şi simplu pe poarta grădinii şi...

Ea îşi ridică mâinile

– *Opreşte-te*, te rog. Şochează-mă cu câte o frază pe rând.

El păru nerăbdător şi furios. Presupuse că nerăbdarea avea legătură cu ea, iar furia fusese stârnită probabil de insultele fratelui ei.

Împunse cu degetul documentul de pe genunchii ei.

– Ai venit aici cu un certificat special şi cu intenţia de a mă cere în căsătorie?

– Da.

– Bănuiesc că asta înseamnă că bârfele care circulă pe seama noastră nu s-au stins.

– Nu.

– Bietul Ambury! E o crudă ironie să te trezeşti prins într-o asemenea capcană a onoarei, sunt convinsă.

– Am venit aici să fac ceea ce este onorabil, recunosc. Nu am luat lucrurile mai puţin în serios şi nici nu mi-a displăcut acest lucru fiindcă era vorba despre tine.

Era o observaţie galantă. Aproape că demonstrase că ideea nu îl înspăimânta prea tare.

– Acum nu mai e nevoie, firește, zise ea. Domnul Treedle va rezolva totul. Ar trebui să fie o uşurare pentru tine.

– Domnul Treedle e un idiot.

– Nici măcar nu l-ai întâlnit.

– Nici tu. Nici măcar nu ştii dacă îl cheamă Treedle.

– Dumnezeule, nu pari deloc uşurat. Te deranjează că neghiobul meu frate îl preferă pe oarecare în locul tău?

– Nu mă deranjează. Sunt siderat. Oferta mea ar trebui să fie preferabilă din toate punctele de vedere.

– Ar fi necugetat să lași mândria să te împingă la lucruri prostești. Poate că ești siderat, dar ești, de asemenea, scutit de o căsătorie nedorită.

Ambury se așeză lângă ea.

– Ascultă-mă, nu glumeam. Cred că ar trebui să fugim împreună și să-l lăsăm pe fratele tău să se descurce cu asta. Nu sunt vreun model de perfecțiune, dar nici nu sunt cunoscut ca unul care seduce tinere femei nemăritate. Nici măcar domnul Tweedle nu-ți poate salva reputația în acest caz. Numai eu pot.

Chiar vorbea serios. Era un lucru încântător, și o impresionă.

– Ai uitat motivul pentru care am fost de acord cu planul lui. Mătușa mea. Gerald nu o va elibera niciodată dacă fug cu tine. Caz în care aș putea la fel de bine să nu mă mărit cu nimeni.

Începu să se plimbe încoace și încolo, încruntarea lui trădând exasperarea pe care i-o stârnea rezistența ei.

– Să spunem că găsesc o cale prin care să-ți salvăm mătușa.

– Iar prețul acestei salvări este să fiu de acord cu această căsătorie? N-ai face-o în alte condiții?

– Ar fi inutil să încerc în alte condiții. Fratele tău ar lua-o înapoi, iar eu n-aș avea nici o șansă să mă împotrivesc. Dacă noi doi ne căsătorim, i-aș putea oferi protecție, atât din punct de vedere legal, cât și social. În cel mai rău caz, pot să tulbur apele. Aș acționa în numele tău, dar vorbele și acțiunile mele ar avea o greutate mult mai mare decât ale tale.

– Într-adevăr, ar cântări cel puțin la fel de mult ca ale lui, medită ea cu voce tare, examinând ideea într-o lumină mai clară și încercând să prevadă eventualele obstacole. Mai mult chiar, având în vedere că vorbele tale vor fi mai meșteșugite și te bucuri de mai multă simpatie.

Deci asta era. O aşa-zisă alegere. Nu chiar o alegere, dacă nu voia să fie îngropată de vie. Deloc o alegere, dacă voia să o protejeze pe mătuşa Sophie. Şi totuşi...

Ambury părea atât de serios în timp ce pleda cauza unei căsătorii pe care nu o căutase cu o femeie pe care nu o iubea. Erau atât de multe lucruri rămase nespuse între ei, despre mătuşa Sophie şi despre investigaţiile lui cu privire la acei cercei. Despre Lakewood.

Poate domnul Treedle ar fi fost o alegere mai bună, dacă se gândea la cum urma să-şi petreacă anii ce aveau să vină.

– Îmi dai cuvântul că va putea locui cu mine, că niciodată nu vei încerca să faci ce a făcut Gerald, chiar dacă ar deveni ceva mai excentrică?

– Dacă va avea vreodată nevoie de îngrijiri speciale, le va primi în casa ta, nu în altă parte.

– Vreau cuvântul tău că o vei proteja, orice s-ar întâmpla.

El zâmbi trist.

– Niciodată nu jur că voi face ceva în condiţii atât de ambigue cum ar fi „orice s-ar întâmpla", Cassandra. Totuşi, îţi promit că o voi proteja, orice s-ar întâmpla, atâta vreme cât nu-mi compromite propria onoare.

Cu greu ar fi putut spune cineva că asta nu era de ajuns, chiar dacă s-ar fi putut să nu fie.

Cassandra îşi dori să fi putut cere un răgaz pentru a se gândi la asta. Îşi simţea mintea vătuită, iar în suflet i se îngrămădeau prea multe emoţii. Nu era drept că trebuia să ia o decizie imediat.

– Cassandra, e frumos din partea ta că te preocupi de soarta mătuşii tale. E timpul să te gândeşti însă şi la tine. Am fost văzut părăsind locuinţa ta în noaptea aceea. Scandalul e pe cale să izbucnească în Londra, chiar în timp ce noi stăm aici. De data aceasta, există un nume vehiculat în aceste bârfe, şi este numele meu. Nu vei rezista acestui scandal aşa cum ai făcut-o în cazul zvonurilor vagi din trecut. Vei fi cu siguranţă

compromisă, totalmente, iar onoarea mea va fi pusă la îndoială.

– E vorba despre o întreagă viaţă, Ambury.

– Viaţa pe care o aveai s-a sfârşit oricum.

Această afirmaţie fusese usturătoare. Adevărată, dar usturătoare. Şi nu spunea nimic despre viaţa care o aştepta.

– Aşa cum ar spune draga noastră Emma, hai să vorbim deschis. Nu mă placi cu adevărat, Ambury. Nu ai încredere în mine. Mă învinovăţeşti pentru reputaţia pătată a prietenului tău. Am început să suspectez că mă crezi vinovată şi de moartea lui.

– Te plac îndeajuns de mult. Cât despre restul, nu vom vorbi despre asta. S-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

Din tonul lui înţelese că ideea de a „nu vorbi despre asta" începea să se aplice chiar de atunci. Poate că vorbea cu înţelepciune. Poate ar fi putut să izoleze subiectul undeva, într-un sertar al minţii, iar în câţiva ani fantoma lui Lakewood ar fi încetat să ceară atenţie.

– Părinţii tăi nu se vor îngrozi că te însori cu o femeie despre care se zvoneşte că a avut ceva legături cu bărbaţii?

– Se aşteaptă din partea mea să mă port cu onoare şi exact asta fac. Pe de altă parte... vreau, într-adevăr, să ştiu, atât de dragul lor, cât şi de al meu, dacă ai avut o astfel de relaţie recent.

– Ah! Deci vrei să ştii adevărul despre trecutul meu.

El cugetă la asta, apoi scutură din cap.

– Numai despre trecutul recent.

– Singura relaţie recentă care ar putea fi pusă în discuţie s-a sfârşit în februarie. Era un emigrant francez. Vrei să ştii dacă l-am iubit?

– Nu.

Firește că nu. Aici nu era vorba despre romantism, dragoste sau gelozie. Lui Ambury nu-i păsa deloc dacă

ea se dăruise altuia sau chiar mai multor bărbaţi, atâta vreme cât nu îi aducea un fiu născut prea devreme.

– Succesiunea titlului de Highburton nu e în nici un pericol, spuse ea.

– Nici în viitor nu va fi.

Ajunseseră destul de subit la negocieri semnificative.

– Ştiu asta. Sunt fiică de conte. În orice caz, după ce succesiunea este asigurată, presupun că îmi vei acorda libertatea, aşa cum se obişnuieşte.

O altă pauză de gândire. Una chiar lungă.

– Voi lua asta în consideraţie.

Cassandra spera că asta însemna că urma să fie rezonabil. Nu avea cum să ştie până când nu ajungea în situaţia respectivă.

– Dar tu, Ambury? Vei aduce cuiva nefericire prin această grăbită căsătorie din obligaţie? Nu îţi place întrebarea, după cum văd. Probabil că toate acele zvonuri despre tine sunt un alt lucru despre care nu vom vorbi.

– Aşa ar fi cel mai bine.

„Viaţa pe care o aveai s-a sfârşit oricum." Dar cât de diferită avea să fie şi cât de neputincioasă avea să se dovedească ea? Aceste întrebări o apăsau. O cuprinse panica. Se agăţă de singurul lucru bun despre care ştia sigur că ar rezulta din această hotărâre.

– Cum intenţionezi să-mi găseşti mătuşa? Ar trebui să ne mişcăm repede dacă e să facem ceva.

– O să le pun întrebări vizitiului şi rândaşilor şi voi afla unde s-a dus fratele tău.

– S-ar putea să nu vorbească.

– Dacă se poartă rău cu tine, pe ei îi tratează şi mai rău, poţi să fii sigură de asta. O să-i mituiesc dacă e nevoie, dar mă aştept să aflu cel puţin ruta pe care i-a pus să o urmeze.

– O să văd dacă mama ştie ceva.

Îi luă mâna într-a lui.

– Deci ne-am hotărât?

Îi era greu să spună cu voce tare. După ce scăpase o dată de o căsătorie similară, nu se aşteptase să ajungă din nou în aceeaşi situaţie. Era posibil să facă o greşeală teribilă.

Totuşi, nu era vorba despre ea. Gerald îi făcuse promisiuni pe care Cassandra nu avea încredere că el avea să le respecte. Ambury ar fi salvat-o şi ar fi protejat-o pe mătuşa Sophie din moment ce aşa promisese. Credea asta, şi era tot ce conta în momentul de faţă.

– Da, ne-am hotărât.

În momentul acela, o surprinse. După această conversaţie atât de pragmatică, o sărută. Nu o sărutare dulce menită să le pecetluiască logodna. O sărută apăsat şi senzual, ca şi cum aşteptase să facă asta. Îi sprijini capul în mâna lui, îi îmbrăţişă corpul şi o trase aproape de el, astfel încât să o poată cuprinde în braţele lui. O sărută până când se simţi cuprinsă de senzaţii care îi abătură atenţia de la grija pentru Sophie.

Implicaţiile carnale ale acestui mariaj deveniră explicite. Îi trecu prin minte gândul că şi ăsta putea fi un lucru îngrozitor, dacă cineva se mărita cu bărbatul nepotrivit. Nu putea face altceva decât să spere că nu avea să fie cazul ei.

Când încetă să o mai sărute, privi în jos, odihnindu-şi vârfurile degetelor pe buzele ei. Mâna lui alunecă în jos, mângâindu-i bărbia, gâtul şi pieptul. În cele din urmă, îi dădu drumul.

– Du-te acum. Ne întâlnim aici peste trei ore.

capitolul 16

Să faci „ce se cuvenea" semăna destul de mult cu extracţia unei măsele stricate. Nimeni nu ar fi făcut-o dacă ar fi avut libertatea de a alege, însă trebuia privită ca o necesitate.

În timp ce-şi făcea drum de-a lungul proprietăţii spre grajduri şi şopronul pentru trăsuri, pe Yates îl străfulgeră gândul că ar fi trebui să fie într-o dispoziţie mai întunecată decât era. Acest lucru se întâmpla îndeosebi fiindcă se aştepta să o aibă curând pe Cassandra. Ideea de a se culca cu ea arunca o lumină mai bună peste întreaga tărăşenie.

Oportunitatea de a-şi pune la lucru abilităţile de investigator îi justifica, de asemenea, buna dispoziţie. Nu se dedicase acestei preocupări cu intenţia de a câştiga câteva lire. Mai degrabă găsea vânătoarea interesantă, chiar palpitantă, iar bani câştigase doar întâmplător.

Se apropie de şopron cu intenţia de a cerceta, mintea fiindu-i pe jumătate ocupată cu rânduirea întrebărilor pe care urma să le pună servitorilor. Cealaltă jumătate analiza la fel de natural potenţiala durere provocată de extracţia acestei măsele anume.

Căsătoria cu Cassandra presupunea un risc de netăgăduit. Era posibil ca ea să fie şi mai imorală decât sugerau chiar şi cele mai rele bârfe. Ar fi putut să-i pună coarne în mai puţin de două săptămâni. Dacă voia, putea să-i transforme viaţa privată într-un iad. Ar fi putut afla că încă se întâlnea cu iubitul ei francez. Ar fi putut descoperi că nu putea avea pic de încredere în ea.

Ar fi putut descoperi dovezi că aducea o hoaţă în familie.

„Vreau cuvântul tău că o vei proteja, orice s-ar întâmpla." Cassandra ghicise ce bănuia el. Ce susţinea tatăl lui. Probabil ştiuse de la bun început, dar era posibil ca întrebările lui despre cercei să o fi determinat să analizeze trecutul într-o nouă lumină.

Până de curând, mătuşa ei, Sophie, dusese o viaţă plină de culoare, presărată cu frecvente călătorii şi aventuri amoroase. Toată lumea presupusese că faimoasele ei bijuterii erau daruri din partea numeroşilor ei amanţi. Totuşi, odată ce luase în consideraţie posibilitatea,

conştientizase cât de simplu i-ar fi fost unei femei care se bucura de accesul Sophiei în casele nobililor să-şi însuşească un flecuşteţ sau două, mai ales din locuinţele respectivilor amanţi. În cazul în care Contele Amant sau Cavalerul Iubit descoperea că îi lipsea un giuvaier, cum putea dovedi că nu îl dăruise de bunăvoie iubitei lui?

Cassandra era însoţitoarea lui Sophie de şase ani. Oriunde mersese Sophie, Cassandra îi fusese alături. Posibil să fi văzut lucruri care, privind în urmă, căpătau un nou înţeles.

Din acest motiv, era posibil să-şi fi ajutat mătuşa ori să-i fi călcat pe urme. Dacă mătuşa Sophie avea posibilitatea de a fura bijuterii, la fel avea şi Cassandra. Mintea îi ajunsese singură la această concluzie. Ideea se ivise dintre alte gânduri, la fel cum sunetul paşilor săi se auzea într-un ritm logic. Se opri din mers imediat ce gândurile i se îndreptară asupra acestei chestiuni anume.

Se uită cu atenţie la şopronul pentru trăsuri din faţa lui, care avea nevoie de un acoperiş nou de paie. Îl observă pe tânărul care stătea singur afară la umbră şi meşterea la un harnaşament. În timp ce plănuia cum să acţioneze, încercă să alunge ideea complicităţii Cassandrei ca fiind absurdă.

Impulsul de a-i găsi scuze nu pornea din vreo convingere clară cu privire la caracterul ei sau măcar din proaspătul fapt că în curând avea să devină soţia lui. Mai degrabă, avea mai mult de-a face cu nişte buze roşii ample şi ochi albaştri care păreau în acelaşi timp inocenţi şi scandalos de lumeşti. De asemenea, îşi avea originea în instinctele lui. Dorinţa carnală şi sensibilităţile cu greu puteau fi argumente logice care să stea la baza unui raţionament.

Îşi reluă mersul, încercând să nu se gândească prea mult la implicaţii. Nu stărui asupra ideii care sugera că, fiind de acord să se mărite cu el, Lady Cassandra Vernham

tocmai își asigurase cea mai bună protecție din lume față de toate posibilele ei păcate trecute.

Yates îl găsi pe vizitiu bând bere la o masă într-o încăpere din dosul șopronului. Ferestrele deschise lăsau să pătrundă o briză care nu reușise să usuce petele de transpirație de pe cămașa bărbatului. Hainele lui împodobite atârnau pe un cuier din apropiere, gata să fie înșfăcate. Purta încă cizmele, lavaliera și peruca. Butoiașul din care își umpluse pocalul zăcea într-un colț.

Tresări când îl văzu pe Yates intrând, apoi se încruntă. Măsură rapid cu privirea silueta intrusului, stăruind asupra detaliilor. Se ridică.

- Milord! Se întinse după haină. Nu mi-a spus nimeni că sunteți venit în vizită, domnule. Mă duc îndată să mă îngrijesc de trăsură și de oamenii dumneavoastră.

- Nu te îmbrăca, zise Yates. E prea cald, și nu am nevoie de serviciile tale. Nu am venit cu trăsura.

Asta îl zăpăci și mai mult pe vizitiu. Așteptă să afle ce se dorea de la el dacă nu să-și facă treaba.

Yates se uită la trăsuri prin deschizătura ușii.

- Lady Cassandra dorește să se plimbe cu șareta în această după-amiază. Cum tocmai pornisem să fac un tur, am spus că te voi anunța.

- O voi aduce.

- De fapt, va veni ea aici să o ia. Să fie gata în două ore.

Vizitiul încuviință din cap.

- Va avea nevoie de un servitor?

- Nu.

Vizitiul îi aruncă o privire piezișă.

- Va fi pregătită.

Yates făcu câțiva pași prin camera de rezervă. Erau trei paturi lângă perete, dar nici un semn că două dintre ele erau folosite. Se uită la pantalonii și peruca vizitiului.

- Se așteaptă din partea ta să fii îmbrăcat în livrea toată ziua?

– Milord preferă aşa. Există mereu posibilitatea să aibă nevoie de o trăsură. Nu-i place să aştepte.

Nu era un lucru neobişnuit, însă în mod normal o moşie ca aceasta avea mai mulţi servitori în şopronul pentru trăsuri decât vedea Yates aici.

– Cred că e greu să menţii livreaua curată în timp ce cureţi şi repari trăsurile.

– Lucrurile astea le facem seara, eu şi încă un băiat.

– Şi când trăsura rămâne afară până târziu, cum s-a întâmplat acum trei nopţi?

– Atunci, o curăţ eu singur până la ivirea zorilor.

– Mai bine să o iei pe un drum mai scurt, ca să fii sigur că apuci să dormi cât de cât.

Flăcăul îşi înăbuşi un chicot ironic.

– O apuc pe drumul pe care mi se spune să apuc, chiar dacă ştiu că va adăuga patru ore la traseul unei zile şi voi avea două nopţi nedormite când vin de la Londra, nu una.

– M-aş fi gândit că cel mai rapid drum de la Londra este evident pentru oricine, chiar şi pentru Barrowmore.

Lipsa de respect nu îi scăpă vizitiului, care îşi permise un zâmbet.

– Cunoaşte drumurile la fel ca oricare alt gentleman. A fost nevoie de o schimbare de traseu prin Hertford pentru a duce la îndeplinire o însărcinare. Mătuşa sa l-a însoţit, şi a trebuit să o ducem la prietenii ei din St. Albans.

– Trebuie să fi fost recunoscătoare că nepotul ei se deranjează pentru ea.

Vizitiul se îmbujoră.

– N-aş avea de unde să ştiu. Servitorul a ajutat-o cu bagajele şi cu restul când am ajuns acolo. Eu am stat în trăsură. Cu milord.

Prin urmare, Barrowmore nu avusese nici măcar decenţa de a o prezenta pe Sophie temnicerului ei. Rămăsese în trăsură în timp ce servitorul o conducea înăuntru. Yates era tentat să întrebe dacă Sophie se împotrivise.

Dacă o făcuse, nu îi încetinise prea mult. Era îndeajuns de plăpândă încât un singur servitor ar fi putut să o care fără vreun efort.

Roşeaţa din obrajii vizitiului nu păli. Yates n-ar fi putut spune dacă se datora faptului că dezvăluia treburile stăpânului său ori amintirilor despre acea oprire.

Se căută în buzunare după câţiva şilingi. Dacă îi dădea prea mulţi, sursa lui de informaţii începea să se îngrijoreze cu privire la indiscreţiile recente. Dacă îi dădea prea puţini, era posibil să nu-i cumpere tăcerea viitoare. Ultimul aspect era mai important, astfel că alese să fie mai generos decât era cazul.

– Lady Cassandra m-a rugat să-ţi dau asta pentru că a cerut să-i fie pregătită şareta atât de târziu. Este dorinţa ei să păstrezi discreţia despre faptul că pleacă să se plimbe. S-a plictisit de compania curentă şi vrea să respire un aer puţin diferit pentru o vreme. Cel mai bine ar fi să legi şareta afară şi să rămâi aici până soseşte.

Bărbatul se uită la şilingi. Îşi ascunse orice gânduri ar fi avut despre plimbarea Cassandrei cu un gentleman necunoscut sosit pe neaşteptate.

– Niciodată nu mi s-a cerut să raportez plecările şi sosirile membrilor familiei. N-am nici un motiv să încep acum să fac asta de capul meu.

– A fost uşor, zise Cassandra în timp ce şareta hurducăia pe drum trasă de calul lui Ambury. Te pricepi să pui la cale o fugă, Ambury.

– Am avut noroc că vizitiul a fost cooperant. Altfel, am fi mers pe jos pe câmp până când aş fi găsit o trăsură de închiriat.

Cassandra avea îndoieli că aşa ceva s-ar fi putut întâmpla vreodată. Ambury era genul de bărbat care aranja lucrurile după bunul lui plac. Originea, farmecul şi felul lui de-a fi îi asigurau cooperarea întregii lumi.

- Mă aştept să fiu lăudată că m-am gândit să-ţi trimit calul mai departe, astfel încât să nu-l vadă fratele meu şi să se întrebe de ce te afli încă la proprietate.

El se aplecă şi o sărută pe obraz.

- Ai fost genială.

După-amiaza se apropia de sfârşit, iar aerul se răcorea. Emoţia stârnită de alergarea către şopronul pentru trăsuri şi evadarea rapidă o lăsaseră într-o dispoziţie veselă şi încrezătoare. Şi-l imagină pe fratele ei explicându-i domnului Treedle că lucrurile nu prea s-au legat şi că nu urma să se încheie nici o căsătorie şi, prin urmare, nu-l aştepta nici o zestre îmbelşugată.

Nu-i părea deloc rău pentru domnul Treedle. Ce fel de bărbat acceptă un astfel de aranjament fără ca măcar să întâlnească femeia? Unul foarte lacom.

- Mama a refuzat să-mi spună unde este mătuşa mea. Sunt sigură că ştie.

- Am aflat destule încât să o găsim. În orice caz, nu o vom putea scoate de-acolo până mâine. E mai aproape de Londra decât de Anseln Abbey.

- Ştii unde trebuie să mergem? Tu eşti cel genial.

- Nu exact unde trebuie să mergem. Ştiu însă de-ajuns. Restul se va rezolva doar punând câteva întrebări. Un doctor care cazează pacienţi în propria casă trebuie să fie cunoscut în zona respectivă.

Suna sigur pe el. Cassandra se lăsă în voia bucuriei şi uşurării simţite la gândul că a doua zi pe vremea asta Sophie avea să fie liberă.

- Vom călători toată noaptea? Nu mă deranjează, zise ea.

- Luna nu e îndeajuns de luminoasă. La noapte vom merge pe capul lui Kendale. Reşedinţa lui nu e foarte departe, în următorul comitat.

Cassandrei i se înmuiară picioarele. Kendale avea să le distrugă aventura. Probabil urma să spună numai lucruri rele despre fuga lor. Avea să încerce să-l convingă

pe Ambury să o trimită înapoi la Gerald şi să o lase pe mătuşa Sophie să se descurce singură.

- Nu putem să stăm la un han?

- Dacă ţi-e teamă că am de gând să te seduc la noapte şi nu vrei ca astfel de momente intime să se desfăşoare sub acoperişul lui, dă-mi voie să te asigur din nou că m-am hotărât să aştept până după ce ne căsătorim.

- Nu este asta. Dintre voi toţi, el mă urăşte cel mai mult.

- Nu te urăsc deloc, Cassandra. Şi nici el.

Poate *ură* era un cuvânt greşit ales, dar era sigură că el înţelesese la ce se referea. La fel de bine cum ştia şi de ce îl rostise.

- Casa lui îţi va oferi mult mai mult confort, iar vicarul său va putea oficia căsătoria mâine-dimineaţă. Îţi promit că Kendale nu va fi nepoliticos, iar el şi servitorii lui vor avea grijă ca fratele tău să nu încerce să se amestece.

Motivul pentru care aveau să fie găzduiţi de Kendale abia îi ajunse la urechi. Era prea uimită de descoperirea faptului că Ambury plănuia să se însoare cu ea *a doua zi dimineaţă*.

- Ai de gând să rosteşti jurămintele atât de curând?

- Când obţii un permis special şi fugi aşa, obiceiul este să rosteşti jurămintele cât mai curând posibil.

Îşi îndreptă atenţia către peisajul care se derula pe lângă ei în timp ce încerca să se acomodeze cu gândul că foarte curând viaţa pe care o cunoscuse până atunci avea să se sfârşească.

Ambury mână caii.

- Deci ideea de intimitate sub acoperişul lui nu te îngrijorează?

Întrebarea o smulse din gândurile ei. Cât de tipic bărbătesc să-şi amintească din întreaga lor conversaţie întocmai acel răspuns dat în treacăt.

- Deloc. Mă aştept să faci asta îndeajuns de bine încât să nu bag de seamă unde mă aflu.

- La naiba! Acum îmi regret hotărârea de a aştepta.

– Dacă aşteptarea înseamnă ca mai întâi să o salvăm pe mătuşa Sophie, nu cred că vei regreta.

Îşi aduse calul mai aproape de al lui şi se înclină către el ca să-l ciupească şi să-l muşte de ureche.

Menţionarea intimităţii îi reamintise unul dintre posibilele beneficii ale acestui mariaj, iar implicaţiile îi dădură ameţeli. Pusă pe răutăţi, îl mângâie pe genunchi.

El îi suportă tachinările timp de câteva minute.

– La naiba!

Struni calul. Apucă hăţurile în mâna stângă, iar cu dreapta o îmbrăţişă, apoi o sărută sălbatic. Îşi roti degetele în jurul sânului ei şi îl strânse în palmă.

Rămaseră acolo pe drum, stăpâniţi de o mică furtună. Dorinţa o aţâţa fără milă, şi, prin mângâierile aplicate pe coapsa lui, se asigură că nici el nu se simţea mai confortabil. Atinseră un punct în care fie se opreau, fie priponeau calul şi se duceau pe câmp.

El se desprinse dintr-un sărut în toiul pasiunii. Fruntea îi era lipită de a ei, privirea îi era aţintită în ochii ei.

– Mâine-seară, indiferent de locul unde ne vom afla, te vreau goală. Fără cămăşi de noapte, fără ceremonie, fără prefăcătorie. Când voi veni la tine, vreau să-ţi văd sânii şi picioarele şi dorinţa de-a simţi plăcere.

O eliberă şi apucă din nou hăţurile. Ea rămase lângă el, odihnindu-şi capul pe umărul lui în timp ce-şi amintea cât de ferme fuseseră spatele şi fundul lui pe când intra în mare.

Câinii începură să latre când mai aveau vreun kilometru de mers până la casă. Cel puţin o duzină acompaniară şareta pe ultima sută de metri, apoi se înghesuiră în jurul ei când se opri pe aleea întunecată.

Cassandra se trase mai aproape de Yates, care îşi ţinea biciuşca pregătită, în caz că dulăii lui Kendale se dovedeau la fel de puţin sociabili precum stăpânul lor.

Uşa se deschise, iar în lumina care se revărsa din clădire se contură o siluetă înaltă şi întunecată. După

ce le aruncă o privire lungă şi tăcută, silueta le ieşi în întâmpinare.

– Ce naiba e cu tine aici, Ambury? Şi într-o trăsură hodorogită ca asta, pe deasupra?

– Caut adăpost.

Yates sări jos, întâlnindu-se cu Kendale la jumătatea drumului. Dulăii îl urmară, înghesuindu-se în jurul picioarelor lui şi adulmecându-i cizmele. Kendale le dădu două scurte comenzi, făcându-i să se împrăştie.

Kendale se uită peste umărul lui, către trăsură.

– Aceea e Lady Cassandra?

– Ea este.

– Are rost să spun că amândoi riscaţi un scandal iremediabil dacă la ora aceasta călătoriţi împreună singuri?

– Nu-ţi răci gura de pomană.

Kendale oftă.

– Bine. Adu-o înăuntru. Nu e nimeni aici care să fie corupt de îndrăzneala voastră. Să le spun servitorilor să pregătească o cameră sau două?

– Două, firește.

Kendale găsi răspunsul amuzant.

– Du-te şi adu-o. Sau ar trebui să-mi extind primirea călduroasă şi asupra ei? Da, presupun că ar trebui.

Înaintă câţiva paşi şi se dovedi a fi chiar exuberant în primirea făcută, scuzându-se pentru caracterul rustic al ospitalităţii sale şi pentru lipsa confortului potrivit unei femei. Yates era impresionat. Nu-l mai auzise niciodată pe Kendale să combine atâtea cuvinte la un loc de dragul politeţii. Expresia sceptică a Cassandrei se mai înmuie.

Yates o ajută pe Cassandra să coboare. Odată ajunşi în casă, Kendale o lăsă în grija unei bătrâne menajere.

– O să stea la al doilea etaj, în prima cameră din capul scărilor, dacă vrei să o cauţi mai târziu în noaptea asta, spuse Kendale după plecarea ei.

Yates nu s-ar fi supărat să-i caute camera în această noapte. După ce se întâmplase pe drum, era grozav de

tentat. Se decise să nu o facă, deşi nu-i era foarte limpede de ce. Îl urmă pe Kendale în bibliotecă, unde acesta turnă câte un pahar de brandy pentru fiecare din ei.

– Ce-ai vrut să spui când ai zis că ai nevoie de adăpost?

– Există o şansă ca fratele ei să încerce să se amestece. S-ar putea să apară aici dacă ne-a luat urma.

– La naiba, lasă-l să vină. Jumătate dintre servitorii mei sunt foşti soldaţi. Am putea rezista şi unui blestemat de asediu la nevoie.

– Mă aşteptam la aşa ceva. De asta am venit aici. Acum, stai jos, şi îţi voi explica totul. Ah, înainte să o fac – e un vicar pe moşia asta, nu-i aşa?

Lui Kendale îi luă câteva secunde să înţeleagă implicaţiile întrebării. Îi aruncă lui Yates o căutătură încruntată, apoi se întinse din nou după brandy.

Câteodată, deşi nu recent, Cassandra îşi imaginase o nuntă în care ea era mireasa. Chiar dacă fantezia ei avea unele particularităţi distincte, nu era una neobişnuită. Nu inclusese niciodată o rochie de mireasă care era doar puţin mai mult decât o pânză de muselină, cum ar purta cineva la ţară într-o zi fierbinte de vară.

Cu siguranţă nu inclusese o menajeră bătrână şi ursuză şi un Lord Kendale sobru pe post de martori.

Vicarul, un văr de gradul al doilea al lui Kendale, novice în ocupaţia lui, păru fi tulburat, încurcat şi uluit că fusese chemat să împlinească o asemenea sarcină. Înainte de a-şi ocupa locul în salon, avu nevoie de asigurări repetate că permisul special era autentic.

Chiar la începutul ceremoniei, izbucni o furtună. Cassandra privi ploaia abundentă cu coada ochiului. De asemenea, observă că Ambury părea să fie cea mai liniştită persoană din încăpere.

În circumstanţe normale, ar fi fost o partidă pe cinste. Oricărei femei i-ar fi venit greu să-şi ascundă bucuria infatuată dacă el ar fi cerut-o în căsătorie de bunăvoie şi dacă ea însăşi n-ar fi avut câteva treburi nerezolvate

cu el, care ar fi putut fi de rău augur pentru viitorul lor. Hotărârea lui de a nu vorbi despre ele nu avea să le facă să dispară.

Veni momentul inelului şi, spre surpriza ei, Ambury scoase unul la iveală din haină. Se întrebă de unde îl avea. Gestul şi simbolistica lui transformară ceremonia în ceva întru totul autentic. Indiscutabil de autentic. Toate emoţiile pe care le simte o mireasă de-a lungul întregii ceremonii se năpustiră asupra Cassandrei în acel unic moment în care inelul veni spre ea. Mâna îi tremura atât de tare, încât Ambury trebui să o apuce strâns de încheietură ca să-i poată prinde degetul în cercul de aur.

Apoi se sfârşi. Se terminase. Toată lumea rămase nemişcată pentru o vreme. Nimeni nu scoase un cuvânt. Vicarul părea înlemnit, zâmbetul lui atent şi dătător de speranţă conducând-o ca un far călăuzitor.

În cele din urmă, Ambury îi cuprinse faţa în palme şi o sărută grijuliu, ca şi cum ar fi ghicit spaima din sufletul ei.

– Îţi promit că voi avea mare grijă de tine, spuse el pe un ton liniştit.

Nu era declaraţia de dragoste din fantezia ei de adolescentă, dar era mai mult decât auzeau unele femei.

– Iar eu îţi promit că voi avea grijă să nu devii niciodată cumpătat şi sever precum strămoşii tăi, zise ea.

El izbucni în râs, iar sunetul risipi atmosfera stânjenitoare. Oamenii se puseră în mişcare. Vicarul îi felicită. Ambury o luă de braţ, şi se alăturară amândoi micuţei petreceri de nuntă ca şi cum ar fi intrat în sufragerie să ia micul dejun.

– Nu cred că-l vom putea răsplăti vreodată pe Kendale pentru ajutorul oferit, spuse Cassandra în timp ce trăsura intra în St. Albans.

– Nu e nevoie să-l răsplătim. E prietenul meu.

Ambury era mult mai interesat de periferia oraşului decât de comentariul ei.

Kendale se dovedise a fi un prieten mai bun decât ar fi fost mulţi alţii. Nu doar că găzduise ceremonia căsătoriei, dar le împrumutase o trăsură fără ca Ambury să i-o ceară. Pentru un bărbat care îşi ducea viaţa într-o deplină indiferenţă masculină faţă de rigorile societăţii, Kendale dovedise un neaşteptat spirit de observaţie, ca, de exemplu, atunci când spusese că ar fi arătat foarte straniu dacă Ambury ar fi dus-o la Londra într-o şaretă furată, trasă de un singur cal.

O şaretă cu mătuşa Sophie pe bancheta din spate ar fi arătat chiar mai ciudat. Cassandra hotărî să-i arate lui Kendale cât de recunoscătoare îi era pentru că se gândise la aspectele practice. Faptul că le împrumutase un vizitiu şi doi servitori avea să se dovedească la fel de util înainte de sfârşitul zilei. Nu se îndoia că Ambury ar fi fost în stare să intimideze orice doctor pentru a o elibera pe Sophie, când ar fi venit momentul, însă nu strica să aibă alături alţi câţiva bărbaţi puternici.

– Aşteaptă aici, spuse Ambury.

Îi strigă vizitiului să stea pe loc şi sări din trăsură înainte ca aceasta să se oprească de tot. Cassandra îl urmări pe fereastră cum intră într-o tavernă.

Aşteptă un sfert de oră până se întoarse şi urcă înapoi lângă ea.

– Cred că locul pe care-l căutăm se află pe un drum lăturalnic, la vreo cinci kilometri spre sud de oraş. Doctorul care locuieşte acolo trăieşte retras, dar sunt informaţii că are o varietate de musafiri permanenţi.

Cassandrei i se strânse inima de emoţie şi de teamă.

– Te-ai hotărât cum o să procedezi? Poate ar trebui să-i spui că te-a trimis fratele meu să o iei.

– Firește că n-am să mint. Totuşi, aş putea spune că familia ei m-a trimis să o iau. Cum tu faci parte din familia ei...

Ea speră să fie de ajuns. Îşi imagină cum avea să se deruleze această poveste în timp ce trăsura îi purta mai departe.

Casa de pe drumul lăturalnic nu părea să fie altceva decât o vilă rustică de mărime potrivită. În timp ce se apropiau, nu văzură nimic care să indice la ce servea. Zgomotul pe care-l făceau schimbă lucrurile. În scurt timp, la ferestrele celui de-al doilea etaj şi la mansardă îşi făcură apariţia chipuri palide. Mai multe perechi de ochi se aţintiră asupra lor. Cassandra se uita de la o fereastră la alta, căutând-o pe Sophie. Tot ce putea vedea erau priviri şi prezenţe fantomatice. Priviri rătăcite. Priviri smintite. Priviri goale.

– Trebuie să intru cu tine, zise ea.

– Ba nu.

– N-o să te creadă că ai venit să o ajuţi. Şi-ar putea imagina că ai venit să faci treburile lui Gerald şi să o duci într-un loc şi mai izolat. Vom merge împreună, iar dacă acest doctor încearcă să o împiedice să plece, atunci eu voi pleca, iar tu te poţi întoarce cu aceşti servitori vânjoşi.

Reflectă la propunerea ei.

– O să încercăm varianta ta. Dar... Se întinse şi luă pistolul din locaşul lui din peretele trăsurii. S-ar putea să aibă şi el nişte servitori vânjoşi, şi nu vreau să risc să te pun în pericol.

Locatarii casei îi aşteptau să ciocănească. Uşa se deschise imediat. Îi întâmpină un gentleman cu faţa roşie purtând o perucă de modă veche şi pantaloni şi veston de culoare cafenie. În spatele lui se vedea un servitor care părea destul de voinic.

Ambury îi înmână cartea lui de vizită.

– Am venit să o vizităm pe Lady Sophie Vernham.

Ochii tulburi ai bărbatului examinară cartea de vizită, după aceea pe Ambury, apoi pe ea.

– Nu mi s-a spus că va avea vizitatori.

– Şi cine sunteţi dumneavoastră, dacă îmi e permis să întreb? spuse Ambury.

Individul se îndreptă de spate.

– Doctor Harold Wakely, medic. Aceasta este casa mea – şi spitalul meu privat.

– Vai, s-a îmbolnăvit? întrebă Cassandra. Slavă Domnului că m-am hotărât să fac un ocol şi să o văd. Cât de tipic pentru Barrowmore să încerce să mă cruţe.

Neştiind exact cum să procedeze, doctorul Wakely făcu greşeala de a urma regulile etichetei. Cassandra îi acceptă invitaţia de a intra.

– Aş aprecia mult dacă m-aţi conduce la ea, spuse Cassandra.

Doctorul Wakely îi conduse în schimb în camera de zi.

– Mi-e teamă că starea ei s-a înrăutăţit de când a sosit aici. Acum se lasă absorbită de amintirile ei într-un fel nesănătos aproape întreaga zi. De aceea fratele dumneavoastră a adus-o la mine. E pe cale să-şi piardă complet controlul facultăţilor mintale.

– Vai de mine! Se uită la Ambury. Trebuie să o văd chiar şi în această stare.

– S-ar putea să nu ştie cine sunteţi, zise doctorul Wakely.

– Ne vom asuma acest risc, spuse Ambury. Soţia mea a fost foarte apropiată de mătuşa ei şi doreşte să-i ofere alinare dacă poate.

– Soţia dumneavoastră? Mătuşa ei? Doctorul Wakely se uită surprins la Cassandra. Scuzele mele, vicontesă. Nu am ştiut că sunteţi rudă cu ea. Da, firește că trebuie să o vedeţi. Dacă mă urmaţi.

Îi conduse de-a lungul casei până la o uşă care dădea către grădina din spate.

– Îi plac florile. Dacă vremea e frumoasă, îşi petrece cea mai mare a timpului aici. Spre deosebire de unii dintre oaspeţii noştri, ea nu ne dă bătăi de cap. Nu este atinsă de nebunie, firește. Doar o mai dă în mintea copiilor.

Cassandra îşi zări mătuşa stând pe o bancă sub un copac, la jumătatea aleii principale a grădinii.

– Mulţumesc. Aş dori să discut cu ea în privat.

Doctorul Wakely făcu un pas în spate.

– Mă găsiţi înăuntru.

Cassandra şi Ambury se apropiară de mătuşa Sophie. Cassandra observă că mătuşa ei nu se mişca, iar privirea îi era aţintită în gol. Mintea îi era în altă parte, aşa cum se întâmpla uneori în ultima vreme.

O asaltară temerile. Poate starea Sophiei chiar se înrăutăţise de când fusese adusă aici. Era posibil să se întâmple astfel în doar câteva zile? Poate dacă cineva se afla într-o casă plină cu oameni foarte grav bolnavi mintal, îşi putea găsi scăparea în propria minte.

Ajunseră foarte aproape de Sophie înainte ca ea să-i audă măcar. Se uită în direcţia lor, însă privirea ei distantă le dădea de înţeles că era încă stăpânită de vechi imagini mult prea însufleţite.

– Ah, tu eşti, Anthony. Ştiam că va veni cineva să mă salveze, dar nu mă aşteptam la un nobil cavaler atât de remarcabil precum Highburton.

Ambury îi luă mâna într-a lui şi se înclină să i-o sărute.

– Nu sunt Anthony, ci fiul lui. Semănăm mult, mi s-a spus.

Sophie clipi de două ori. Ochii i se luminară, iar pe buze îi înflori un zâmbet şiret.

– Într-adevăr. Aduci mult cu el când era mai tânăr. O lăsă pe Cassandra să o îmbrăţişeze. Cum m-aţi găsit? Sper că acest fiu al lui Highburton l-a bătut zdravăn pe Gerald ca să îl facă să vorbească. Ticălosul m-a răpit din propria mea casă. Îţi vine să crezi?

Yates se uită la Cassandra, care îşi examina atent mătuşa. Chiar în acel moment, Sophie părea suficient de normală, dar cu câteva minute în urmă fusese într-adevăr rătăcită în propriile gânduri. Chiar îl confundase cu tatăl lui, ceea ce arăta că, din când în când, se afunda în acele amintiri destul de adânc.

– O să-mi povesteşti totul imediat ce te scoatem de-aici, spuse Cassandra. Eu şi Ambury te luăm acasă cu noi. Lui Gerald nu îi va fi permis să se apropie de tine, iar dacă mai încearcă să facă aşa ceva, ne vom adresa unui tribunal ca să-l oprească.

Sophie se uită dezorientată de la Cassandra la Ambury. Apoi privirea îi căzu pe mâna Cassandrei odihnindu-se pe umărul ei. Văzu inelul.

– Te-ai măritat? Se uită cu atenţie la Cassandra, apoi la Ambury. Cu tine?

– Da. Chiar în această dimineaţă, răspunse Ambury. Eşti prima persoană care află, în afară de prietenul meu, vicontele Kendale.

– Măi să fie! Lui Gerald n-o să-i placă asta. Totuşi, s-ar putea să-l facă să nu-şi mai bată capul cu mine. Se ridică. Am puţine lucruri personale aici şi n-ar trebui să pierdem vremea pentru a le recupera. Aş fi sugerat să ieşim pur şi simplu pe una din porţile grădinii, dar am verificat în prima mea zi aici şi sunt toate încuiate. Doctorul Wakely are doi servitori foarte solizi care-l ajută să se descurce cu bietele suflete care chiar au nevoie de acest refugiu, aşa că sper că ai adus cu tine un pistol, domnule.

– Am adus, dar sunt sigur că nu voi avea nevoie de el.

– Atunci, ai mai multă încredere în judecata altora decât am eu.

Regală, îmbătrânită, dar încă frumoasă, părea foarte atentă la realitatea din jurul ei.

– Mergem? Îndrăznesc să spun că orice persoană sănătoasă la cap n-ar rămâne aşa dacă ar fi lăsată să petreacă prea multă vreme aici.

Doctorul Wakely îi aştepta chiar în spatele uşii. Păru satisfăcut să o vadă pe Sophie atât de prezentă.

– Vizita voastră a fost clar de ajutor astăzi, vicontesă. Vă simţiţi mai bine, Lady Sophie?

– Sunt într-o formă grozavă, bunul meu domn. La fel cum am fost toată ziua de azi, precum şi ieri şi alaltăieri.

Într-adevăr, ţi-am spus de multe ori că locul meu nu e aici.

– Desigur, desigur, îngână doctorul Wakely.

– O luăm pe Lady Sophie cu noi, zise Ambury. Soţia mea se va ocupa să-i ofere toată îngrijirea de care ar putea avea nevoie în viitor.

Doctorul se sperie.

– A fost lăsată în grija mea, domnule. Sunt obligat să...

– Nu aveţi nici o obligaţie. Familia ei s-a răzgândit cu privire la îngrijirea ei. Sunt sigur că astfel de lucruri se întâmplă câteodată.

Wakely se încruntă. Se aşeză în aşa fel încât să le blocheze accesul către ieşire. Servitorul uriaş apăru în capătul coridorului.

– Mi-am dat cuvântul, domnule.

– Nu ţi-l vei încălca din proprie voinţă.

– Onorariul...

– Este al tău şi îl poţi păstra, mă gândesc. Fireşte, cu cât trece mai mult timp în care Barrowmore nu este conştient de această schimbare, cu atât eşti mai în măsură să procedezi astfel.

Servitorul înaintă câţiva paşi către ei. Wakely se înroşi la faţă şi le bloca drumul încă şi mai făţiş.

– Nu pot permite aşa ceva. Nu este regulamentar şi suspectez că nici legal.

Yates îşi mişcă haina în aşa fel încât să se vadă pistolul. Îl fixă pe Wakely cu o privire severă.

– Nu-mi vorbi mie despre legalitate. Ai luat parte la o răpire. Barrowmore nu are nici o autoritate faţă de Lady Sophie, iar tu nu aveai nici o îndreptăţire să o privezi de libertate împotriva voinţei ei, fără nici o dovadă că ţi s-ar fi încredinţat custodia ei. Ea alege să plece cu noi, şi mă voi asigura că o se întâmplă aşa. Acum cheamă-ţi omul şi dă-te la o parte din calea noastră.

Wakely rămase pe poziţii doar cât ai număra până la zece. Apoi îi făcu servitorului un semn cu mâna, iar el păşi în lateral. În timp ce Yates le conducea pe Sophie

şi pe Cassandra în afara casei, Sophie îşi apropie capul de al nepoatei sale.

– Vezi, dragă? Ţi-am spus eu că e delicios.

capitolul 17

Yates află rapid că Lady Sophie, care era în deplinătatea facultăţilor mentale, era o femeie de care să ţii seama.

După ce parcurseră vreo şaisprezece kilometri de la casa lui Wakely cu birja lor, se opriră la un han ca să mănânce. Yates hotărî să continue călătoria, chiar dacă asta însemna că aveau să ajungă în Londra după lăsarea întunericului. Doamnele fură de acord. Ceea ce nu le conveni însă era planul lui referitor la ce aveau să facă atunci când ajungeau în Londra.

Intenţiona să le aducă pe amândouă acasă la el măcar pentru câteva zile, în vreme ce avea să facă aranjamentele pentru a închiria o casă. Sophie ar fi în siguranţă acolo, iar Cassandra ar avea intimitate şi confort.

– Aş prefera să mă întorc la mine acasă, zise Sophie. Refuz să fiu o povară pentru părinţii tăi, şi m-aş simţi foarte ciudat dacă aş fi oaspetele lor fără să mă invite.

– Nu o să-i deranjeze, te asigur. E o situaţie excepţională, şi încă nu ştim ce i-ar mai putea trece prin cap lui Barrowmore. Dacă ai fi singură acasă, ne-am putea trezi că te-a luat din nou.

El presupunea că ea avea să priceapă raţionamentul din spatele planului său.

– Putem să rezolvăm problema cu Gerald destul de uşor. Lasă-i pe aceşti servitori cu mine şi ordonă-le să dea afară pe oricine încearcă să intre.

– Sunt servitorii lui Kendale, nu ai mei. Trebuie să se întoarcă la el, cu tot cu birjă.

– Sunt sigură că Lord Kendale nu se va supăra dacă îi păstrez câteva zile.

– Nici măcar nu îl cunoşti, deci de ce eşti aşa sigură?

Probabil că în vocea lui se citea o exasperare crescândă, deoarece Cassandra, care avea mâna sub a lui, își întoarse palma și îl ciupi ușor.

- Sunt așa sigură pentru că este un gentleman, iar Cassandra mi-a spus că e ofițer. Din moment ce s-a implicat în disputa asta, nu și-ar chema trupele dacă încă ai avea nevoie de ele. Scrie-i și explică-i. O să vezi că am dreptate.

Prin urmare, Yates îi lăsă pe Sophie și pe cei doi servitori acasă la ea, pe Adams Street. Cassandra profită de ocazie să împacheteze o pelerină înainte să-l însoțească în birja care se îndrepta spre casa familiei lui.

- Plănuiești să le spui despre noi în seara asta? întrebă Cassandra când se uită în sus la fațada neagră.

Înăuntru străluceau îndeajuns de multe lumini încât să poată trage concluzia că locatarii încă nu se culcaseră.

- Ar fi cel mai bine.

- Să vin cu tine?

- Cred că o s-o fac singur.

- Da, așa ar fi înțelept. Acceptă să o însoțească până la ușă. Dintre toate lucrurile cu care m-am confruntat de-a lungul anilor, cred că această ciudată venire acasă s-ar putea număra printre cele mai dificile.

- Ești următoarea contesă de Highburton, Cassandra. Oricine de sub acoperișul ăsta o să te trateze ca atare.

- Mama ta...

- În special mama.

Un lacheu își făcea datoria la ușă la acea oră, dar un majordom îi luă rapid locul. Yates îl lămuri că aveau să stea câteva zile.

- Instalează-ne în apartamentul de la etajul trei care are vedere spre grădină. Spune-i domnișoarei Anderson să trimită pe cineva care să o ajute pe această lady. Trimite vorbă în camerele mele ca Higgins să vină aici.

Majordomul începu să dea ordine. Yates o trase deoparte pe Cassandra.

– Acum trebuie să mă duc la tatăl meu, şi sper că e treaz. Nu s-ar cuveni ca servitorii să afle primii de asta.

– Sigur. O să îţi mulţumesc mai târziu pentru tot ce ai făcut astăzi.

Zâmbetul ei şăgalnic de-abia dacă îi abătu atenţia de la întâlnirea pe care urma să o aibă. Mintea lui începu să cugete la faptul că probabil tatăl lui nu mai era treaz şi că putea să aştepte până dimineaţă sau chiar până a doua zi după-masă. Alungă gândul şi începu să urce scările, întrebându-se cam cât de dificilă avea să fie întâlnirea.

Tatăl lui fusese mutat în pat. Mama lui stătea lângă el, într-un scaun, şi îi citea. Lui Yates îi păru rău că deranja atmosfera liniştită.

Mama lui puse jos cartea în timp ce el se apropia.

– Poţi să aştepţi până dimineaţă, Yates. Aproape că a adormit.

– Sunt încă treaz, mormăi tatăl.

Se străduí să se ridice. Yates merse la el şi îl ajută, plasându-i două perne la spate.

– Deci ce te-a adus aici la ora asta? întrebă tatăl. Am crezut că ai plecat din oraş.

– De-abia m-am întors. Trebuie să îţi spun ceva care nu suportă întârziere.

Mama lui dădu să se ridice, să îi lase singuri.

– Ar trebui să rămâi, spuse Yates. E un noroc că v-am găsit pe amândoi.

Mama lui se uită la el suspicioasă şi se aşeză la loc.

– Ai pierdut mult la pariuri?

– Nu e asta, deşi, pe de altă parte, o să am nevoie de nişte bani. M-am căsătorit de dimineaţă, prin permis special. Cu Cassandra Vernham.

Părinţii lui se holbară la el. Nimeni nu scoase o vorbă şi nimeni nu se mişcă. Din cei doi, tatăl părea mai şocat. Yates speră că era doar uimit şi că asta nu avea să îi afecteze starea de sănătate.

Tăcerea se prelungi în mod ciudat.

– Am adus-o aici. Camerele mele nu erau potrivite.

– Cred şi eu, zise mama. Bineînţeles că trebuia să o aduci aici.

– Bineînţeles, repetă tatăl.

Mama lui se uită în jur şi îi surprinse privirea soţului ei. Dialogară fără vorbe.

– Permis special, zise tatăl. A fost vorba despre o fugă pe ascuns? Familia ei nu a fost de acord?

– Fratele ei a fost mai mult decât nemulţumit de oferta mea.

– Cred şi eu că a fost. Tatălui său treaba asta i se păru amuzantă din cine ştie ce motiv. Ei bine, acum, că s-a întâmplat, nu mai are sens să vorbim despre cât de înţelept a fost. Îşi lăsă capul din nou pe pernă. Să o aduci mâine ca să o întâmpin cum se cuvine.

Apoi păru că adoarme.

– Vino cu mine, spuse mama lui. O fi încheiat el cu tine, dar eu mai am ceva să îţi zic.

Yates o urmă în salonul din apartament. Imediat ce închise uşa, se întoarse spre el şi îşi arătă făţiş şocul.

– Serios, asta e ceva de care ne făceam griji că ţi s-ar întâmpla la douăzeci de ani, nu acum. Unde ţi-a fost capul?

– Sunt sigur că ai auzit bârfele, aşa că e o întrebare ciudată.

– Sigur că am auzit. Dar au fost tot felul de zvonuri despre amândoi, vreme de ani de zile, aşa că asta nu e ceva nou.

– Noutatea constă în faptul că bârfele sunt despre noi doi împreună.

– Şi ce, ai avut o aventură. Nu e prima dată nici pentru tine, nici pentru ea. Se adânci într-un scaun şi clătină din cap. *Cassandra Vernham*. Dintre toate femeile din Anglia, a trebuit să te încurci cu *ea*.

– De fapt, nu am avut o aventură, dar reputaţia ei era oricum compromisă. Ştiu despre zvonurile care au circulat în trecut despre ea, dar lucrurile stau altfel acum.

Există dovezi, și numele meu e la mijloc. Ar fi ruinat-o. Nu s-a căsătorit niciodată...

– Pentru că așa a ales ea. Cât privește ruinarea ei, nu mai avea mult și s-ar fi întâmplat oricum. Nu văd de ce trebuie să te sacrifici tu pentru ea.

– Nu îți permit să vorbești așa despre ea. Te rog să nu o mai faci.

Spre surpriza lui, ea începu să plângă. Nu își amintea să o mai fi văzut vreodată plângând.

– Tata înțelege, chiar dacă tu nu. Știu că nu ești mulțumită. Probabil aveai o listă întreagă de femei pe care le-ai fi preferat.

– Zeci. Sute.

– O cunosc mai bine decât tine și cred că mi se va potrivi foarte bine. E soția mea acum. Sunt sigură că o vei accepta, la fel ca tata.

Ea își șterse lacrimile și se adună.

– Bineînțeles. Altceva nu e de făcut. Te muți în apartamentul cel mare de la etajul al treilea?

– Până când găsesc o casă pentru noi.

– O să-i spun să îți dea banii ca să îți găsești un cămin. A trecut de mult vremea pentru asta, iar faptul că am fost strânși la pungă nu a contat în ceea ce te privește.

El se aplecă și o sărută pe obraz. Ea nu păru deranjată, deși el nu mai făcuse asta de ani de zile. Așa cum nici ea nu îl mai bătuse pe față ca acum, în timp ce se uita la el cu atenție și cu ochii umezi.

– O să fiu blând cu ea, îți promit.

Plecă. Se duse în bibliotecă și găsi niște vin de Porto. Îl bău în timp ce se uita pe fereastră la lămpile care luminau în întuneric.

Mersese mult mai bine cu contele decât se așteptase și mult mai rău cu mama lui.

Gândul la Cassandra alungă rapid amintirea acelor discuții. Rezistă impulsului de a urca scările ca să o aibă imediat. În schimb, își termină vinul în timp ce dorința

îl înfierbânta. Mai zăbovi cincisprezece minute, ca ea să aibă timp să se instaleze.

După care nu mai putu aştepta.

Camerista ţinu un cearceaf mare în timp ce Cassandra ieşi din baia rece. Faptul că evitase să intre în apa prea caldă îi mai lăsase nişte timp înainte de baie, şi se simţi împrospătată când se înfăşură în prosop.

Se aşeză la masa de scris, iar camerista începu să îi scoată acele de păr. În timp ce buclele i se desprindeau, îi scrise un bilețel Emmei. „M-am căsătorit de dimineaţă cu Ambury. O să îţi explic totul când ne întâlnim."

După ce sigilă scrisoarea, se mută în garderobă în timp ce părul îi era pieptănat. Apoi îi spuse femeii să plece şi deschise dulapul în care îi fuseseră puse cele câteva haine. Încercă să se hotărască cu ce să se îmbrace. Apartamentul avea două dormitoare, iar când Ambury avea să vină pe holul strâmt care le unea, ea presupunea că urma să o viziteze mânat de un motiv limpede. Plăcerea sexuală avea să fie singurul lui beneficiu în căsătorie, pe lângă faptul că nu-şi mai pusese onoarea în pericol.

Nu se aştepta ca el să fie prea ceremonios. Nu avea nevoie să seducă o virgină, nu? Nu era cazul să pretindă iubire sau prea multă afecţiune. Un bărbat care face lucrul cuvenit este un bărbat supus regulilor societăţii. Dacă ar fi fost inocentă, poate că el ar fi încercat măcar să fie blând, dar o femeie de lume nu necesita o asemenea grijă.

„Te vreau goală." Dacă ar fi luat-o literal, ar fi început cam vulgar. Nici măcar amantele lui nu îl întâmpinau, probabil, complet goale. Răscoli prin rochiile şi cămăşile ei de noapte şi alese una care putea fi potrivită. Lăsă prosopul să cadă şi o îmbrăcă.

Nu avea idee cât de mult avea să dureze întrevederea cu familia lui. Poate că aveau loc discuţii ample despre căsătoria lui neaşteptată. Ar fi fost drăguţ să fi găsit ceva

să o distragă, dar se îndoia că lui avea să îi convină să intre şi să o găsească citind o carte.

Se întoarse în dormitor. Camerista trăsese cuvertura într-o singură parte. Se părea că servitorii încă nu ştiau că ea şi Ambury se căsătoriseră. Dădu în jos cuverturaşi pe cealaltă parte. Noaptea era caldă şi nu aveau nevoie să se învelească.

În sfârşit, totul era pregătit cum nu se putea mai bine. Mai puţin ea.

Era noaptea nunţii ei, iar ritualurile erau grăitoare pentru cât de mult i se schimbase viaţa. Nu avea să fie o pasiune năvalnică, scăpată de sub control. Ambury nu avea să fie un bărbat care să consimtă la sărutări şi plăceri. Nu erau fantasme de iubire la adăpostul cărora să se retragă.

În schimb, acea noapte avea să fie despre drepturi cedate şi sarcini acceptate. Nu putea fi mai mult de atât. Poate că totul între ei urma să se petreacă formal şi cu detaşare.

Sau nu.

Stătu în aşteptare, cu inima bătându-i tare şi cu toate simţurile în alertă, şi se întrebă dacă avea să aibă vreun cuvânt de spus în ceea ce urma să se întâmple. Poate că da. Ambury presupunea că era o femeie de lume. Ar fi fost înţelept să se comporte ca atare, nu ca o gâsculiţă speriată.

Se întoarse în garderobă, îşi scoase cămaşa de noapte pe care o avea pe ea, apoi se strecură într-o rochie transparentă. Înapoi, în dormitor, se aşeză în mijlocul patului.

Aşteptarea o punea pe jar. Materialul care îi acoperea corpul se freca uşor de pielea ei înviorată de speranţă. Amintirea îmbrăţişărilor şi a săruturilor din trecut o aţâţa.

Când asculta cu atenţie, putea auzi nişte sunete slabe din celelalte încăperi, ceea ce însemna că se mişcă cineva

pe acolo. Putea să fie doar valetul lui, dar orice sunet înfundat îi sporea agitaţia.

Diferite sunete dintr-odată. Mai aproape. Se uită împrejur - el era în camera ei, stând în umbră. Un fascicul de lumină argintie care trecea printr-o perdea din apropiere îi traversa faţa şi bustul. Purta un halat verde din mătase brută care atârna pe el lejer. Ea se îndoi că mai purta altceva pe dedesubt. Îşi aminti cum arăta când intrase în mare. Imaginea îi stârni un fior adânc.

El veni în pat. Atinse cu degetele mătasea subţire, transparentă a tivului rochiei. Asta depărtă cele două părţi până când unul din picioare fu dezvelit până la şold.

- E elegantă, zise el.

- Mi s-a părut îndrăzneaţă.

Vârfurile degetelor lui alunecară pe mătase până îi atinseră uşor cercul întunecat al sfârcului, vizibil prin ţesătură. La această blândă mângâiere, i se tăie răsuflarea. Sânii i se umflară. Sfârcul i se întări şi mai tare la atingerea lui.

- E şi îndrăzneaţă.

Dintr-o smucitură, materialul alunecă, şi ea rămase pe jumătate dezbrăcată.

Felul în care se uita la ea îi provoca furnicături plăcute. Îşi dădu jos şi cealaltă parte a rochiei, ca privirea lui să o aţâţe şi mai mult.

- Eşti frumoasă, Cassandra. M-am gândit des că eşti înnebunitor şi delicios de frumoasă.

Se dezbrăcă de halat. Avusese dreptate că nu purta nimic pe dedesubt. Şi că nu avea să fie prea ceremonios. Nu făcuse nici un efort să se acopere sau să se strecoare rapid în pat, ca să nu o şocheze. Stătea în picioare, incitat şi gol, iar halatul îi căzu pe podea.

Ea de-abia mai avea glas.

- Înnebunitor şi delicios de frumoasă? O s-o iau ca pe o promisiune.

El îngenunche pe pat şi se aplecă peste ea.

– Acum chiar eşti îndrăzneaţă. Sper că o să îmi mai oferi aşa ceva după ce te mai obişnuieşti cu mine. Îi ridică umerii, îi strânse părul şi-l adună pe perna de sub capul ei. Sunt curios să descopăr cât te pricepi la treburile lumeşti.

Nu era prea pricepută. Nu într-atât încât să se simtă sofisticată când şoldurile lui se aşezară între coapsele ei şi umerii lui se iviră deasupra ei. Nici pe departe blazată când simţi dovada dorinţei lui presându-se de ea şi când văzu ce expresie severă îi aşternea pe faţă pasiunea.

Trebui să se forţeze să-şi aducă aminte ce să facă. Îmbrăţişarea ei era nesigură. Căldura şi trupul lui o stârneau. Corpul dur pe care îl admirase intrând în mare o făcu o femeie mică şi vulnerabilă. Combinaţia dintre emoţii şi excitare o lăsă fără capacitatea de a-şi diminua uluirea prin conversaţie sau glume. Nu putea simţi decât încântare când el începu să se joace cu ea în feluri care o lăsară fără suflare. Nu era primul bărbat cu care fusese, dar era prima oară cu un bărbat care voia cu tot preţul să o înnebunească.

Iar el ştia cum să facă asta. Cu sărutările pe care i le cerea şi mângâierile pe care le ordona, el disipă orice gând care i se forma în minte. Corpul ei veni prea mult în întâmpinarea măiestriei lui. Pielea savura căldura aspră a palmei lui şi atingerea fierbinte a gurii lui. Îşi deschise buzele ca el să o poată cerceta şi icni când limba şi gura lui devastatoare se îndreptară spre sânii ei, provocând o plăcere crescândă, atât de delicioasă, că de-abia îi rezista.

El continuă să cucerească şi puţinul control pe care ea îl mai avea. Nimic nu mai conta în afara felului în care corpul ei pulsa cu o foame sălbatică. Îşi arcui spatele astfel încât sânii să i se înalţe spre el. Îl mângâie neîndemânatic pe piept, înspre locul în care corpurile lor se întâlneau. El se mişcă astfel încât ea să ajungă mai jos, iar ea îi luă mădularul erect în mână. El se încordă

şi deveni şi mai tensionat pe măsură ce dorinţa fremăta prin el, aşteptând să fie eliberată.

Îi apucă atent, dar ferm sfârcul cu dinţii. Ea simţi în partea de jos un fior ascuţit, care o făcu să tremure din nou şi din nou pe măsură ce înfiorarea curgea în valuri în coapsele şi în părţile ascunse ale trupului ei. După aceea, nu se mai putu gândi la nimic, decât la golul pe care voia ca el să-l umple şi la acea dorinţă carnală disperată după uşurare.

Când el o atinse în sfârşit acolo jos, aproape că lăcrimă de uşurare. Îşi folosi mâna mai agresiv, ca el să nu se oprească. Îşi despărţi picioarele neruşinată, ca el să poată pătrunde mai adânc şi mai dezlănţuit. Din nou şi din nou, o plăcere dureroasă vibra în jurul vulvei ei până când ţipă cu întreaga ei fiinţă.

Tânguirile Cassandrei se revărsară în mintea lui Yates ca o melodie feminină care contrasta cu staccato-ul dur al foamei lui necugetate. Ea era ispititoare, frumoasă şi îndeajuns de îndrăzneaţă, în cele din urmă. Dar poate nu chiar atât de obişnuită cu cele lumeşti. Nu avea prea mare experienţă.

El încercă să nu dea atenţie acestui lucru, dar era evident. Se culcase cu îndeajuns de multe femei ca să cunoască diferenţa.

Trupul lui deveni neliniştit. Căldura din capul lui deveni de un alb fierbinte. Se puse din nou peste ea şi o îmbrăţişă astfel încât să îi scalde în mângâieri sânii. Falusul lui se umflă şi se întări şi mai mult aşteptând continuarea.

Un gând firav îi sugeră că nu ar fi trebuit să presupună că ea îi făcuse o invitaţie când se arcuise, în replică la faptul că se dezbrăcase, dar îl ignoră. Mersese mult prea departe ca să se mai oprească şi oricum nici nu voia.

Coborî cu sărutări pe corpul ei. Pe măsură ce el îşi croia calea, ea respira din ce în ce mai precipitat. Ea ştia ce avea el de gând, era sigur de acest lucru. Numai şi asta şi

ar fi redus la tăcere orice şoapte despre abţinere, specifice unui gentleman. El zăbovi doar cât să o lovească uşor cu degetele până când noua tensiune pe care o simţi în picioarele care îl străjuiau dispăru, iar ea fu gata pentru el.

Îşi folosi mai întâi uşurel limba, ademenind-o în timp ce încerca să se controleze. Apoi se pierdu în aroma şi în gustul ei şi în plăcerea primitivă care îi consuma conştiinţa.

Ea se predă plăcerii într-o serie de ţipete adânci, tânguitoare. Nici eliberarea lui nu mai putea fi amânată prea mult. Veni mai sus şi intră încet în ea. Din moment ce ea nu i se împotrivi, intră şi mai adânc şi îşi încleştă dinţii ca să se abţină să nu se repeadă asupra ei.

Se propti de ea şi se mişcă. Ea îşi săltă genele groase. Se uita la el cu ochi aprinşi de pasiune, şi suflul ei avea acelaşi ritm cu corpurile lor ce se uneau cadenţat.

Deşi se simţea îndestulată, Cassandra rămase uluită. Mai avusese parte de plăceri până atunci, dar nu de o asemenea plăcere liberă. Era o mare libertate să nu trebuiască să îţi faci griji că procedezi greşit sau că ai putea rămâne însărcinată în afara căsătoriei.

Ăsta era unul dintre cele câteva gânduri care pluteau vag spre ea în timp ce se bucura de o pace delicios de molatică. De-abia băgă de seamă greutatea lui Ambury pe ea. Răsuflările lui adânci păreau să încurajeze acea lâncezeală nefirească.

El se retrase de pe ea, şi vraja se risipi. Puţin câte puţin, ea se obişnui la loc cu trupul ei şi cu existenţa timpului şi a spaţiului.

El nu o părăsi, aşa cum se aştepta. În schimb, rămase culcat pe spate cu un braţ îndoit sub cap. Ochii îi ţinea în continuare închişi şi gura uşor întredeschisă. Părea destul de mulţumit, deşi, la o a doua privire către chipul lui, Cassandrei i se păru că vede o încruntare uşoară.

Să fi fost oare prea îndrăzneaţă? Era posibil ca el să creadă că ea ar fi trebuit să nu se simtă aşa confortabil

cu ce îi făcea el. Bărbaţii puteau gândi în acest fel. Nu erau întotdeauna corecţi când judecau asemenea lucruri. Puteau să o dea în imbecilitate chiar dacă nu era în interesul lor.

Acele săruturi neaşteptate erau un motiv pentru uluiala ei, dar altceva fusese şi mai surprinzător. Încercă să se hotărască dacă ar fi trebuit să vorbească despre acel ciudat moment care acum cerea lămuriri. Ar fi lăsat să treacă asta dacă el nu părea visător şi dacă nu presupunea că gândurile lui se duceau spre ceva foarte masculin în cel mai puţin raţional fel.

– Cred că, în ceea ce priveşte noaptea nunţii, asta a fost mai reuşită decât pot visa majoritatea femeilor, spuse ea.

Expresia lui se îmblânzi.

– Asta e valabil şi în cazul bărbaţilor, mai ales că nu se întâmplă adesea ca miresele să ofere complimente după aceea.

– Asta pentru că majoritatea mireselor sunt virgine şi nu au parte de cine ştie ce plăcere în noaptea nunţii lor. Dar eu nu am fost aşa, bineînţeles.

Tăcere.

Ah, da, gândea ca un bărbat. Cine s-ar fi aşteptat la una ca asta când venea vorba despre ea?

– Cred că nu erai sigur, zise ea. Ai fost surprinzător de atent, în orice caz. A fost drăguţ din partea ta să te gândeşti la asta.

Nu primi nici un răspuns nici de data asta. Nu aveau să discute despre acest subiect, aşa cum îi promisese el în grădină. Nu o întrebase despre trecutul ei atunci şi nu o făcea nici acum. Chiar nu voia să ştie. Ce comoară de soţ! Cu adevărat remarcabil.

– Cine a fost?

Ei bine, nu îndeajuns de remarcabil.

Întrebarea nu o irită. Ea îşi dorea doar să fi purtat acea discuţie atunci când ea o pornise, înainte de nuntă.

– Nu a fost el.

Nu voia să spună mai multe, dar era bucuroasă că fusese lămuritoare în privința lui Lakewood. Poate că Ambury urma să aibă o părere mai bună despre ea acum, că știa cu siguranță că nimic care să garanteze nunta nu se întâmplase în urmă cu șase ani.

- Dacă nu a fost el, atunci cine?

- Ai zis că nu vrei să îmi cunoști trecutul.

- Ieri nu voiam, iar mâine poate că nu o să doresc. Azi sunt foarte curios. Se întoarse pe partea lui și își ridică brațul. Nu ești așa experimentată pe cât o sugerează bârfele. Iar îndrăzneață nu e același lucru cu expertă sau uzată.

- Nu mi-am dat seama că mă iei la analizat și formulezi judecăți de valoare.

- Nu judecăți. Doar întrebări.

Aștaptă ca un bărbat care avea dreptul la răspunsuri. Ce enervant!

- Se pare că nici tu nu ești așa versat precum ai crezut, zise ea, din moment ce îți pasă de asemenea lucruri.

- În contextul ăsta, e adevărat și e o descoperire uimitoare. Dacă mi-erai amantă și nu soție, nu m-aș fi sinchisit.

- Atunci, ar fi mai înțelept să te gândești la mine ca la o amantă.

- Cel puțin în seara asta e imposibil.

Spera ca el să nu se aștepte la scuze, lacrimi și o mărturisire dramatică. Nu îl păcălise cu așa ceva niciodată.

- Când m-am întors din călătoria prin Europa cu mătușa mea, am întâlnit un ofițer din armată. Era foarte curajos. M-a impresionat că nu îl interesa scandalul cu Lakewood. Am fost de acord să mă mărit cu el. Într-o zi, a venit în vizită la mătușa mea, care încă nu se retrăsese din societate și nu era acasă. Mi-a furat un sărut și uite așa am trecut de la una la alta.

- Și ticălosul te-a abandonat după ce a obținut ce voia?

- Uite ce repede îl gândești de rău.

- Pentru că te-a cerut, tu ai fost de acord, te-a sedus, dar nu s-a căsătorit cu tine.

- A încercat să se însoare cu mine. Fratele meu a refuzat să ne dea binecuvântarea, apoi l-a amenințat că îi distruge cariera de ofițer dacă se căsătorește cu mine. Și cu asta s-a încheiat.

- Am crezut că fratele tău vrea să te mărițI. Ar fi trebuit să accepte oferta.

- Nu a fost de acord cu oferta ta, care era mult mai bună decât cea a unui ofițer în armată. Ofițerul meu nu s-a potrivit cu planul fratelui meu, oricare ar fi fost ăla.

- Pare să fie un bărbat care are nevoie de o pasiune. Sau de o distracție. Se întinse și își puse mâna pe abdomenul ei. Ar trebui să se căsătorească. Asta ar trebui să îi mai umple timpul, acum că nu mai poate complota împotriva ta.

- E o idee splendidă. Cred că o să-i caut o mireasă. Vreo fată care dă semne că se transformă într-o scorpie.

El râse și se întoarse pe spate, apoi se ridică pentru a se rezema de spătarul patului.

- Cât timp o cauți, fă schimb de roluri și fă-i cunoștință cu zeci de nevinovate și cu mamele lor în fiecare săptămână a noului sezon. Asigură-te că nici una nu are o avere mai mare decât el dacă vrei să îl întristezi. Nu își poate permite să se căsătorească din iubire.

Ea își săltă capul și se uită la el.

- De ce zici asta?

- Anseln Abbey are mare nevoie de investiții. A amânat prea mult. Presupun că nu mai are bani.

Ambury observase ceea ce ea ratase, dar știa prea puține despre ce înseamnă să întreții o proprietate. Gerald nu îi spusese nimic în toți anii ăștia, iar mama ei părea să cheltuiască la fel de mult pe croitorese ca întotdeauna, așa că nimeni nu scosese o vorbă despre bani împuținați.

O mângâiere pe faţă îi curmă gândurile. Ambury îi dădu cu atenţie părul ciufulit de pe chip. Se uită la el şi văzu în ochii lui motivul pentru care nu părăsise patul.

El îi luă mâna şi îi făcu ochi dulci.

– Vino încoace!

Yates nu fusese niciodată un iubit gelos. Câteva femei îi spuseseră că asta era una dintre cele mai încântătoare calităţi ale sale. Mai multe îi purtau pică pentru acelaşi lucru. Cu toate astea, se mândrea cu acea trăsătură de caracter. Gelozia îi transforma pe bărbaţi în nişte dobitoci.

Şi iată-l acum tot punându-şi întrebări despre Cassandra. Curiozitatea i se mai domolise abia după ce o întorsese cu faţa spre el şi după ce picioarele ei se îndoiseră pe după şoldurile lui.

Mângâiase acele picioare şi rotunjimile corpului ei până când ajunsese să îi ţină în palme sânii. În urmă cu o zi, când spusese că nu avea să îi cunoască trecutul, vorbise serios. Dar în urmă cu o zi nu era căsătorit. Acum ea îi aparţinea, şi lui nu îi plăcea ideea că o mai văzuseră şi alţii aşa, goală şi frumoasă, cu ochi scăpărători de dorinţă.

„Nu a fost el." Măcar era ceva. Nu îi plăcea gândul că ar fi putut fi Lakewood. Nu ştia de ce. Ştia doar că, dacă Lakewood ar fi avut-o el primul, asta ar fi complicat multe lucruri.

Ea se apropie din nou de el. Crăpătura ei era lipită de mădularul lui. Nu era în ea, dar mai aproape de atât nu se putea. El simţi un fior senzual datorită insuportabilei moliciuni în care se cuibărea. Ea se dădu în spate şi îşi trecu palmele calde şi moi peste pieptul lui, cu mângâieri fine care îl incitau ca nişte pene.

Îndeajuns de îndrăzneaţă, dar nu exagerat. Putea fi scuzat că se întrebase dacă toată experienţa ei nu era decât o bârfă. Chiar şi acum părea fascinată de îndrăzneala ei de a fi atât de directă. Când el o gustase, simţise

şi auzise că era surprinsă, chiar dacă nu se împotrivise. Până când să se gândească el că ea era mai degrabă pricepută la vorbe decât la practică, ajunseseră deja mult prea departe.

Îi atinse sânii de un alb ivoriu. Rotunzi şi săltaţi, cu vârfurile întunecate ridicându-se în mod erotic. Ea îşi lăsă în jos pleoapele, dar el putea să vadă pe faţa ei că era excitată, putea să vadă cum tentaţia o făcea să zâmbească uşor şi cum mângâierile lui începuseră să îi stârnească o mică încruntare de dorinţă.

El o tachină până când istovirea o făcu să-şi piardă controlul. Ea se balansă atât de senzual, încât contactul fu incredibil când corpurile lor se întâlniră. În cele din urmă, se încolăci de gâtul lui şi rămase acolo, cu sânii plini în mâinile lui. El se asigură că le oferi îndeajuns de multă plăcere până când ea îşi pierdu minţile complet.

Tremură când intră în ea, apoi ea îşi mişcă şoldurile ca să îl absoarbă cu totul. Mintea lui se goli de tot, mai puţin de plăcerea încordată care se învârtejea mai fierbinte şi mai intensă de fiecare dată când ea se sălta şi cobora spre şi dinspre el.

Ea căpătă un ritm frenetic, de parcă nimic nu mai era de-ajuns, iar descătuşarea nu avea să mai vină. Se mişcă agresiv, dur, căutând o poziţie care să îl satisfacă. El se mişcă şi mai mult până când o umplu şi o lărgi, iar propria eliberare îl făcu să se încovoaie. „Da, da", şoptea ea din nou şi din nou în vreme ce îl călărea până pe cele mai înalte culmi şi îl lăsă să o poarte cu el.

capitolul 18

Servitorul sări în picioare imediat ce Cassandra intră în salonul de dimineaţă din casa mătuşii ei. După trei paşi mari, îşi luă locul lângă perete.

Cassandra se aplecă să îi dea un pupic mătuşii Sophie. Când o făcu, observă o ceşcuţă şi o farfurioară în

plus pe masă, apoi îi aruncă o privire servitorului. Era un tip energic şi arătos, de o excelentă robusteţe. Avea vreo treizeci de ani, bănuia ea. El se uita în gol.

Îi spuse să plece. Sophie îl salută cu o fluturare de mână şi zâmbi la el ca o fetişcană.

- Mătuşă Sophie, nu eşti prea familiară cu servitorul lui Lord Kendale? întrebă Cassandra când luă loc.

- Depinde ce înţelegi prin familiar.

Cassandra arătă spre ceşcuţa şi farfurioara în plus.

- Recunosc că i-am cerut lui Sean să mi se alăture la cafeaua de dimineaţă, dar nimic mai mult.

- Sean?

- Ăsta e numele minunăţiei scoţiene pe care tocmai ai dat-o afară.

Nu era limpede dacă Sophie ceruse doar compania lui Sean la micul dejun sau nu voia să admită mai mult. Era un amănunt pe care mai bine îl ignora decât să îl clarifice.

- Sper că nu ai ajuns să depinzi de el. El şi ceilalţi servitori ai lui Kendale o să plece după-masă cu trăsura, iar servitorii lui Highburton o să le ia locul.

- Ce păcat! Îmi cam plăcea de Sean, cu accentul lui irlandez. Presupun că Highburton nu are şi el vreun servitor scoţian, nu? Mi-au picat brusc cu tronc, cum îmi vine uneori pofta de marţipan când mă aştept mai puţin. În mod normal, nu mă dau în vânt după el.

- Nu ştiu dacă are şi scoţieni. Nu prea pot să întreb aşa ceva. Ce aş putea zice? Scuză-mă, Ambury, dar ar fi foarte drăguţ dacă ai trimite vreun scoţian în casa mătuşii mele, să îşi facă şi ea pofta de... marţipan?

- Nu văd de ce nu. Dacă te-ai achitat cu bine de noaptea trecută, ar trebui să nu îţi refuze nimic azi, cu atât mai puţin un servitor scoţian.

Dacă s-a achitat cu bine? El rămăsese în patul ei toată noaptea, aşa că presupuse că o făcuse. Doar că nu îl tulburase peste măsură, aşa cum sugera mătuşa Sophie.

Sophie se uită la ea peste marginea ceştii în timp ce bea din cafea.

– Şi cum ai petrecut în noaptea nunţii, draga mea?

Cassandra simţi că i se înroşeşte faţa. Sophie râse.

– Slavă Domnului, Cassandra! M-am rugat să se priceapă mai bine la femei decât îngâmfatul ăla de francez de iarna trecută. Cum îl chema? Jean?

– Jacques. Nu am nici un chef să îl apăr, dar ai nişte păreri foarte ferme pentru cineva care nu a fost de faţă.

– Am văzut cum a fost alungat. Părea genul de bărbat care se gândeşte doar la el. M-am rugat azi-noapte ca Ambury să îţi acorde şi el acolo nişte atenţie dacă tot te-ai măritat cu el. O viaţă întreagă e prea lungă ca să ai un iubit lipsit de generozitate.

– Drăguţ din partea ta.

– Au fost rugăciunile mele ascultate?

Fuseseră ascultate aşa bine încât Cassandra nu voia să vorbească despre asta. Dacă ar fi făcut-o, vraja s-ar fi spulberat.

– O să mi se potrivească, cel puţin în această privinţă, dacă chiar vrei să ştii.

– Ce veşti bune! Sophie se ridică şi îşi luă boneta. Merg în grădină. Mă însoţeşti?

– Trebuie să o vizitez pe Emma, care e aşa şocată, încât ar putea avea nevoie de săruri. Scrisoarea ei din dimineaţa asta era ilizibilă. Am venit să îţi zic despre schimbarea în privinţa pazei şi să te asigur că avem grijă de siguranţa ta aşa cum am promis. O să te rog să nu ieşi pe afară dacă îţi vine cumva cheful să o faci. Ambury spune că va fi mai greu să îl ţină pe Gerald departe de tine dacă eşti prin oraş.

– Nu ies niciodată. Ştii asta. Dar cred că să fiu însoţită aici de nişte servitori chipeşi e o idee strălucită. Mă întreb de ce nu m-oi fi gândit la asta înainte.

Pe Cassandra nu o întâmpină doar Emma când intră în salon, ci şi însuşi contele. Era clar că Southwaite

nu avea de gând să audă detaliile de la soţia sa, cu atât mai puţin de la Ambury, mai târziu. Bărbaţii erau nişte bârfitori nesăţioşi, deşi nu ar fi acceptat niciodată una ca asta.

– Scrisoarea ta ne-a uluit, zise Emma. De-abia dacă am putut ţine tocul drept ca să îţi scriu. Trebuie să ne zici ce s-a întâmplat.

Se uită cu subînţeles la soţul ei, apoi la Cassandra. „Nu intra în detalii cât e el aici, dar mai încolo vreau să aud tot."

Cassandra le spuse povestea cât mai simplu putu. Accentuă faptul că se simţea recunoscătoare că Ambury fusese aşa nobil şi onorabil.

Southwaite fu numai ochi şi urechi.

– Sunt sigur că nu trebuie să îţi spun ce înseamnă toate astea şi ce se aşteaptă acum de la tine.

Ea voia să fie amabilă. Chiar voia. Dar bărbatul ăsta obişnuia să scoată ce era mai rău din ea când folosea tonul ăla arogant.

– Te asigur că nu e necesar să îmi explici ce îndatoriri am. Mama s-a ocupat de mult de asta. Nu numai că educaţia mea e completă, dar eu şi soţul meu ne-am recapitulat lecţiile foarte recent. Îşi căută ceasul şi se uită la el. Da, uite, ultima oară am fost şcolită acum aproape patru ore – şi încă memorabil.

Southwaite se înroşi. Părea gata să explice că se referea la alte sarcini decât avea ea în minte. Emma chicoti. Southwaite se înroşi şi mai tare.

– Nu cred că trebuie să explic, zise el. Dacă mai e nevoie de lămuriri, o să le las pe seama lui Ambury.

Imediat ce plecă, Emma izbucni în râs.

– Foarte rar îl văd aşa obscen ca adineauri, Cassandra. Mor de nerăbdare să îţi pun întrebări şi aştept răspunsuri detaliate.

– Nu prea detaliate în privinţa ultimei mele lecţii, aş zice. Southwaite ar face atac de cord. Sau avem voie să fim obscene, acum că sunt şi eu căsătorită?

– Cred că măcar e mai acceptabil. O să trecem peste partea aia, dar în rest să îmi zici totul. Am auzit şi eu în sfârşit bârfele despre voi doi şi am presupus că ai înfruntat situaţia aşa cum s-a întâmplat mereu. Ce te-a făcut să fii de acord cu căsătoria? Nu avea de ales decât să te ceară, desigur, dar...

– Aveam de ales între Ambury şi plecarea în altă ţară, să număr oile la graniţa cu Scoţia. Mai rău, am dezamăgit-o pe mătuşa mea în toate felurile posibile. Fratele meu m-a păcălit, şi asta era singura cale să o salvez de el.

Îi povesti Emmei despre acea dramă şi incluse majoritatea scenelor. De-abia ce termină, că uşa se deschise şi dădu buzna Lydia.

– Mă pregăteam să îţi fac o vizită, când majordomul a spus că eşti aici, izbucni Lydia. Servitoarea mea a zis că a auzit cea mai uimitoare bârfă: cum că te-ai căsătorit. Spune-mi că nu e aşa.

– Ba e chiar aşa, a găsit în Ambury o partidă bună, zise Emma.

Lydia se trânti pe scaun şi închise ochii.

– Nu pot să cred. Nu numai că te-ai căsătorit după atâţia ani, dar ai făcut-o şi într-un mod previzibil. Ce dezamăgită sunt de tine, Cassandra! Dacă ar fi fost vreun actor sau vreun tâlhar la drumul mare, ba chiar un scriitor, m-aş mai fi consolat cu alegerea ta extraordinară, dar Ambury... ce plictisitor din partea moştenitoarei unui conte să se mărite cu moştenitorul unui alt conte.

– Ambury nu e plictisitor, Lydia, zise Cassandra.

– Eşti foarte obraznică, adăugă Emma. Măcar bucură-te că acum ştii că nu îţi va mai fi interzisă prietenia cu ea. Mariajul ei plictisitor şi previzibil ar trebui să aibă acelaşi rezultat aşteptat în privinţa reputaţiei ei. Nimeni nu va îndrăzni să se pună rău cu Ambury. A salvat-o de la marginea prăpastiei, ca să zic aşa.

Lydia deschise ochii. Se luminară când se gândi la ce insinua Emma.

– Da, presupun că așa e. Încă putem să ieșim împreună seara. O să îți dea voie, nu? Sper că nu o să trateze o femeie matură cu faima și experiența ta ca pe un copil.

– Mă aștept să am aceeași libertate ca până acum.

Nu știa cu adevărat dacă putea să facă asta. Omisese să negocieze acea parte cu Ambury înainte să îi accepte propunerea. Era în dezavantaj, iar el știa.

– Atunci, mă aștept să mă obișnuiesc cu asta. Sunt dezamăgită, dar văd eu cum o scot la capăt.

– Oh, ce vești bune, zise Cassandra.

Emma zâmbi atotcunoscătoare, dar Lydia nu îi prinsese ironia.

– Sper că se va dovedi un iubit bun, spuse ea. O căsătorie din obligație e probabil mai puțin îngrozitoare dacă soțul e talentat. Lydia, acum calmă, se juca într-o doară cu capetele de la panglicile bonetei ei. Și mai are și un corp frumos când e gol, așa că are încă un punct în favoarea lui. Acum, poți să-i admiri fundul ferm oricând pofțești, Cassandra.

O tăcere strivitoare se lăsă în cameră. Cassandrei i se tăie răsuflarea, și nu mai putea să expire. O simți pe Emma cum se transformă într-o statuie neclintită lângă ea. Lydia se juca în continuare cu panglicile ei, fără să conștientizeze greșeala gravă pe care o comisese.

– Lydia, dragă, zise Emma cu vocea ei îngroșată ca un sirop. Cum de știi atât de multe despre trupuri goale, funduri ferme și iubiți talentați?

– Femeile de lume știu despre toate lucrurile astea. Nu-i așa, Cassandra?

Cassandra reuși să ia o gură de aer. Paralizată, se uită chiorâș la Emma. Emma părea să îi arunce o privire severă Lydiei.

– Cassandra, cred că această căsătorie a ta s-a întâmplat exact la timp ca să eviți ruinarea, șopti Emma.

– Aş fi putut să trec şi peste asta. Dacă nu era situaţia asta cu mătuşa Sophie şi Gerald, aş fi reuşit.

– Nu vorbesc despre ruinarea ta, ci despre cea a complicelui tău.

Sunetul pur răzbătea liniştea. Izolarea, claritatea şi precizia construiau ziduri invizibile şi scări. Yates se bucură de pacea muzicii şi de structurile formate, prin intermediul cărora gândurile se organizau fără efort.

Arcuşul se mişcă. Notele pluteau. Îl lumina ceva asemănător cu bucuria. Asta se întâmpla rar, era aproape ciudat. Nu fusese niciodată vorba despre plăcere.

Chiar şi aşa, structurile mentale se formau şi se rearanjau. Raporturi neaşteptate se înfăşişau ca nişte frânturi de vis. Ca de obicei, unele îl uimiră, dar era îndeajuns de înţelept să nu ia în seamă neprevăzutul.

Îşi lăsă mintea să meargă într-o direcţie pe care nu o bănuise înainte, curios unde avea să ajungă. La fel ca melodia, variaţiile dădeau în vileag lucruri despre fapte prea bine cunoscute.

Posibilităţile îl fascinau. Încercă să ajungă mai departe, dar dintr-odată norul în care sălăşluia îşi sparse centrul de parcă era din porţelan. Se opri din cântat şi se uită împrejur. Uşa garderobei lui care dădea în holul apartamentului era pe jumătate deschisă.

Puse deoparte instrumentul. Îşi luă haina de unde o aruncase şi merse pe hol spre camerele Cassandrei.

Servitoarea se ocupa de părul Cassandrei în garderobă.

– O să termin în curând, zise Cassandra. Ne-am chinuit mai mult decât de obicei cu boneta mea în dimineaţa asta.

– Nu ştiam că pleci.

– Am vizitat-o pe Emma. Mi-a trimis o scrisoare dimineaţa devreme în care mă implora să îi dau nişte explicaţii şi a insistat să nu mă ţin de curtoazie şi să nu mai aştept până după-masa.

El se întrebă ce explicaţii îi dăduse Emmei.

„Am fost prinsă de împrejurări şi am ales cât de bine s-a putut."

– Aveai nevoie de mine pentru ceva anume? Dacă e aşa, îmi cer scuze, adăugă ea în timp ce îi făcu semn servitoarei să plece.

– Doar să mă fi însoţit la micul dejun.

Ea se uită din nou în oglindă, apoi rămase pe loc.

– Asta e tot? În cazul ăsta, sunt sigură că nu te-a deranjat că am lipsit.

Pe el îl deranjase mai mult decât se aşteptase. Când îi spusese cu o noapte în urmă că aveau să îl viziteze pe tatăl lui în acea după-amiază, nu se aşteptase ca ea să dispară toată dimineaţa. Renunţase momentan la intimitatea lor mai rapid decât o făcuse el, se părea, şi îşi continua ziua cu cea mai practică indiferenţă faţă de evenimentele de peste noapte.

– Arăt îndeajuns de bine? întrebă ea, uitându-se la rochia ei de muselină.

Cădea ca un cilindru alb de la panglica albastră cu care era legată talia înaltă. Nişte material străveziu îi acoperea decolteul şi îi ascundea sânii bombaţi. El îi văzu oricum cu ochii minţii, îi văzu în întregime cum se ridicau, iar ea îşi arcuia spatele şi...

– Sunt sigur că va considera că eşti încântătoare, pentru că aşa şi eşti.

– Ce să îi spun? Nu este de acord cu mine şi cu căsătoria asta.

– Nu am zis că nu e de acord.

– Nici nu mi-ai zis că totul a mers bine la întâlnirea de aseară. Postura îi deveni mai rigidă. Hai să mergem înainte să îmi pierd curajul.

El o luă de mână, porniră pe scări şi coborâră la apartamentul contelui.

– Ai venit pe holişor când cântam?

– O aşteptam pe servitoare, şi m-am gândit să îţi zic despre vizita la Emma. Nu am vrut să te deranjez. O să stau de acum în partea mea de apartament.

– Nu e nevoie.

– Eşti bun să zici asta, dar ar fi mai bine aşa. Mai ales când cânţi, cred. Am observat că e o experienţă intimă, Ambury. Nu am înţeles asta până acum. Ajunseră la uşile de la apartamentul contelui. Ea îşi muşcă buza de jos. O să stai cu mine de-a lungul acestei grele încercări sau mă laşi singură cu el?

El îi strânse mâna.

– O să stau cu tine.

Cassandra nu îl mai văzuse de aproape pe contele de Highburton de ani de zile. Sănătatea lui precară îl făcuse să îşi rărească apariţiile publice în ultima vreme, iar ea oricum nu se învârtea niciodată în cercurile lui. Se apropie de el cu Ambury alături. Emoţiile îi puneau din greu la încercare calmul. Dar experienţa de o viaţă o făcu să rămână liniştită şi prezentabilă.

Contele stătea într-un fotoliu mare capitonat lângă o fereastră. Contesa nu era acolo. Un valet se ivi dintr-un colţ întunecat. Contele fu înfăşurat într-un halat voluminos de mătase rubinie. Avea legată la gât o lavalieră dedesubtul căreia se vedea pânza încreţită a unei cămăşi. Părul, tuns adecvat pentru un bărbat de vârsta lui, încă nu albise. Avea fire negre şi argintii care îl făceau să pară mai tânăr decât era.

Îşi întoarse capul când ei intrară. Nici boala şi nici anii înaintaţi nu îl făceau să fie mai puţin arătos, cu ochii lui albaştri şi trăsăturile acelea armonioase. Deodată, asemănarea dintre tată şi fiu i se păru izbitoare. Douăzeci de ani mai târziu, şi soţul ei avea să arate ca bărbatul care îi întâmpina acum.

Ambury înaintă şi deschise fereastra. Apoi i-o prezentă pe soţia lui. Contele o măsură bine din priviri, din cap până în picioare.

– Poţi să ne laşi, Yates. Aş vrea să vorbesc singur cu noua mea noră şi să o cunosc.

– Cred că de data asta o să rămân. Voi puteţi să mai discutaţi şi în alte zile.

Dojana sumbră din privirea contelui îi exprima clar părerea despre fiul lui neascultător. Nu comentă, ci își îndreptă atenția spre Cassandra.

– Crezi probabil că sunt șocat că fiul meu s-a căsătorit cu tine.

– Mi-a trecut prin cap că ați putea fi, sir.

– Nu sunt prea șocat. Mi-a spus soția despre bârfe. Știam că va face ceea ce trebuie, în ciuda gândirii lui atipice. Și probabil a ajutat faptul că ești o femeie foarte frumoasă.

Ea nu se putu gândi la nici un răspuns.

– L-am cunoscut pe tatăl tău. Am fost prieteni în tinerețe. Nu mai eram așa apropiați când a murit, dar tot mi-a părut rău. Era un bărbat cumsecade, cu un caracter generos. Se întrerupse să tușească. Valetul apăru imediat lângă conte cu o batistă. După câteva minute, contele se calmă, iar valetul dispăru. Și sora lui. Mătușa ta. Ce mai face?

Vorbea pe un ton distant, de parcă tusea îl sărăcise de agerime.

– Înflorește, sir.

– Înflorește, nu? Un cuvânt potrivit pentru ea, din câte îmi amintesc. E bine de știut că încă înflorește. Privirea lui încețoșată căpătă o strălucire critică. Ca viitoare contesă de Highburton, ar fi mai bine dacă nu ai înflori și tu atât de dramatic precum ea, desigur.

Și uite așa – dojana pe care cu toții simțeau nevoia să i-o adreseze, de parcă credeau că era prea proastă să știe care erau așteptările în privința ei. „Ai face bine să nu fii nepăsătoare cu reputația ta pe viitor, tânăro."

– Pe de altă parte, nu ne dorim să renunțe la spiritul ei însuflețit, sunt sigur, zise Ambury. E cea mai atractivă calitate a ei și una pe care nu mi-aș dori să o piardă.

Ea voi să îl sărute pentru că o apăra și vorbea de bine despre ea în acel moment. Zâmbetul neclintit pe care i-l aruncă tatălui său probabil că avu și el darul de-a o scuti de lecții suplimentare.

– Mama ta spune că ar trebui să ai propria casă acum, îi zise contele lui Ambury. Dar asta o să fie aşa curând a ta, încât pentru tine pare mai degrabă o neplăcere să te mai muţi în alta pentru doar câteva luni.

– Nu cred că va fi vorba despre câteva luni. Şi nici tu nu ar trebui să presupui asta.

– Poate. Poate. Tu ce zici, Cassandra? Te aştepţi la o nouă casă? E clar că nu va fi la fel de mare şi la modă ca asta. Dacă îţi place luxul, ai face mai bine să rămâi aici.

– O să îl las pe soţul meu să decidă. Orice alege el o să îmi convină şi mie.

Contele chicoti.

– E deşteaptă, Yates. Cu asta sunt de acord. Isteaţă, drăguţă şi fiica unui om bun. Presupun că ai fi putut nimeri mai rău. Cerul ştie că mă aşteptam şi la aşa ceva. Îşi ridică mâna şi făcu un semn spre ea. Vino şi dă-mi un pupic, fată dragă, şi o să binecuvântez această căsătorie aşa cum e ea.

Ea se îndreptă spre el, se aplecă şi îl sărută pe obraz.

– Să o iei cu tine în curând la conacul Elmswood, spuse contele. Fă-i cunoştinţă cu vecinii.

Contele închise ochii, iar Yates îi făcu semn Cassandrei că puteau pleca. În timp ce se depărtau, apăru valetul şi apucă mânerul de pe cadrul ferestrei.

– Las-o deschisă, zise Yates.

– Doctorul, sir...

– E o zi frumoasă, vântul e potolit, iar doctorul e un măgar. Las-o deschisă.

Odată ieşită din apartament, Cassandra se izbi de perete, uşurată.

– Mai bine aş înfrunta toate matroanele de la Almack în acelaşi timp decât să mai fac asta o dată.

Ambury o luă în braţe.

– Haide, nu a fost aşa rău.

– Asta pentru că a fost el amabil. Putea să nu fie, şi nu puteam conta pe asta. Aşa, ştiu că acordul lui e doar resemnare în faţa unui *fait accompli*.

– Nu îmi pasă de ce şi-a dat acordul, atâta vreme cât a făcut-o. O sărută. Isteaţă, drăguţă şi însufleţită. Le-a zis bine. Puteam să nimeresc mai rău.

Era drăguţ din partea lui să spună asta. Îmbrăţişarea şi sărutul purtau cu ele ecouri din atmosfera nopţii trecute. Căldura trezi delicatele legături emoţionale care se formaseră de parcă erau nişte fiinţe vii care adormiseră la venirea zorilor, dar nu aşteptau decât un impuls ca să fie din nou active.

Se trezi că era împinsă cu spatele în perete şi că el îi lua faţa în căuşul palmelor. O sărută din nou, de data asta altfel. Mai adânc.

– Mulţumesc că ai stat cu mine, ca să nu îl înfrunt singură, zise ea.

– Suntem împreună în asta. În seara asta o să călărim în parc şi o să lăsăm lumea să ne vadă. Ştirea va fi în ziarele de mâine, dar deja s-a dus vorba.

– Şi ce facem până călărim?

Felul în care corpul lui se apăsa de al ei sugera că avea un răspuns la asta. Următorul sărut nu fu totuşi foarte pasional. Mai degrabă de scuză.

– Ştiu cum ţi-ar plăcea să îţi petreci timpul. Din păcate, mai trebuie să faci o vizită astăzi, iar compania mea nu va fi admisă de data asta.

– O altă vizită? Cui?

– Mamei mele.

capitolul 19

– Înţeleg că trebuie să mă ocup de asta singur în următoarea jumătate de an sau cam aşa ceva, mormăi Kendale şi plesni leneş cu cravaşa de călărie pe picioarele lui întinse.

– Nu chiar atât de mult, zise Southwaite.

Îi mai turnă lui Yates nişte brandy, dar nu îi oferi şi lui Kendale.

Kendale avea să călărească în curând şi oricum nu bea niciodată când era în misiune.

– Nu mai mult de cinci luni, aş zice, spuse Yates.

– Cu bună ştiinţă te provoacă, Kendale. Iartă-i glumele. Suntem amândoi recunoscători că vei face călătoria asta spre coastă, aşa cum ni se cere în scrisoare.

– Nu aş vrea să vă părăsiţi soţiile aşa devreme. La naiba, cine ştie ce lucruri groaznice s-ar putea petrece dacă vi s-ar lua de la gură plăcerile căsătoriei pentru trei sau patru zile.

Kendale folosea rar un ton sarcastic atunci când glumea. Rezultatul era că suna mai degrabă serios. Lui Yates îi plăcea să creadă că era mai des serios decât în alt fel.

– Printre pericole se numără şi nebunia, zise Yates. Am citit o lucrare ştiinţifică despre asta. Un soţ plecat prea curând de lângă soţia lui ar putea să o ia razna de la lipsa ejaculării.

Kendale bombăni.

– Nu are nici un sens! Dacă un bărbat ar putea să o ia razna de la lipsa ejaculării, atunci preoţii catolici, experţii universitari, cei plecaţi la război, întregul serviciu naval şi jumătate dintre bărbaţii căsătoriţi de mai mult de trei ani ar fi cu toţii nebuni.

– Aşa ai zice, dar se pare că proaspăt însurăţeii sunt speciali. Articolul explica faptul că lipsa eliberării după ce s-a bucurat deja de ea e ceea ce duce la nebunie. Dovezile care vin în sprijinul acestui adevăr sunt peste tot. Cât de des nu am văzut un bărbat care, odată izgonit de amanta lui, o ia pe câmpii? El ameninţă, plânge, stă beat zile întregi în timp ce scrie poezie proastă şi cochetează cu moartea. Yates sorbi din brandy. Sper că nu ai crezut că inima frântă era cauza, Kendale, în loc de explicaţia vulgară a anticipării frustrării sexuale.

Kendale se încruntă la el. Yates îşi menţinu atitudinea serioasă şi inocentă.

– Profită de bunul tău simţ, Kendale. Din nou, sublinie Southwaite. Nici Ambury, nici eu nu avem nici o scuză că te trimitem pe coastă în locul nostru, în afara dorinţei de a... ei bine, de a ne satisface pofta.

– Mi se pare că amândoi aţi făcut chestia aia îndeajuns de mult încât să vreţi şi câteva zile singuri. Nu mă corecta, Ambury. Dacă erai un alt bărbat, iar ea o femeie oarecare, poate că aş fi crezut când pretindeaţi că sunteţi inocenţi. Iar voi doi ştiaţi că nu o să fie aşa, deci nu mă învinui pentru presupunerile mele.

– Atunci, acceptă ca scuză obligaţia mea de a urma o îndatorire mai mare, ca să nu ai impresia că mă sustrag de la ceea ce te face pe tine să pleci.

– Ah, deci nu plăcerea te leagă aici, ci nevoia unui moştenitor. Ce convenabil pentru tine că îndatorirea ta cea mai mare îţi cere să te culci cu noua ta soţie.

– M-am referit la nevoia de a merge la Elmswood. Am ceva treabă acolo, pe care am amânat-o din pricina evenimentelor recente. Şi mai vreau şi să le fac cunoştinţă celor de acolo cu soţia mea.

Asta avea să fie toată luna de miere de care urma să aibă parte Cassandra. Având în vedere sănătatea tatălui lui şi pericolele războiului, nu aveau să pornească într-o călătorie îndelungată în străinătate şi nici măcar prin Anglia.

– O să închei conversaţia asta aşa cum am început-o, cu observaţia că totul va cădea pe umerii mei pentru multe luni de aici încolo, după câte se pare. Se ridică şi îşi încheie nasturii hainei. Cât timp sunt în Kent, o să îi lămuresc să nu ne mai cheme nimeni decât în cazul în care gardienii au un motiv întemeiat. Scrisoarea pe care ai primit-o era cam plină de panică, Southwaite. Judecând după alarma generală din ţară, e şi de aşteptat, dar suspectez că o să merg degeaba până acolo. Fundul meu nu ar trebui să sufere din cauza unei impresii greşite a gardienilor noştri.

– Fă ce crezi că e bine, normal, zise Southwaite.

Nu era necesar să spună asta, din moment ce Kendale făcea întotdeauna ce era bine, chiar dacă restul considerau că era mai nimerit să fi acţionat în alt fel.

– Sper că îi poate liniști, zise Southwaite după ce Kendale plecă. Bătu cu palma peste niște scrisori înșiruite pe masă. Unii gardieni văd vase-fantomă din pricina faptului că se uită prea atent în noapte. Îmi petrec câteva ore în fiecare zi scriindu-le înapoi și accentuând că rapoartele lor sunt alarmiste și că, de fapt, nu spun nimic notabil.

– Având în vedere evenimentele recente, rețeaua pe care am pus-o la cale nu e potrivită. A venit vremea ca guvernul să facă ceva oficial și permanent.

– Cred că asta se va întâmpla în curând. Îți mai amintești de seria de faruri pe care am propus-o anul trecut? Apărări de coastă, în care să lucreze ofițeri de război, astfel încât supravegherea să fie sistematică, iar coasta de sud să devină mai sigură?

– Am crezut că planul ăla a fost sortit eșecului.

– A fost readus în discuție la începutul verii. Biroul de Război a întocmit o listă de locuri. Se pare că o se pună curând în mișcare.

– E bine de știut.

– Ți-aș fi zis mai devreme, dar erai ocupat până peste cap să o cucerești pe Lady Cassandra.

– După cum ți-am spus, nu m-am bucurat de nici o cucerire.

– Permite-mi să cred că ai făcut-o. Ideea că te-ai simțit silit să te căsătorești cu o femeie pe care nici măcar nu ai sedus-o e prea demoralizantă.

– Faptul că onoarea ei e acum spălată și poate să fie soția prietenului tău ar trebui să te înveselească îndeajuns. Cât despre restul care ar mai putea să îți strice cheful, Kendale a văzut îndeajuns de bine situația cât să găzduiască nunta și să fie martor. Dacă el acceptă relația, și tu ar trebui să fii în stare.

Southwaite se instală în scaunul pe care îl părăsise Kendale şi îşi întinse picioarele încălţate în cizme cât şi le întinsese şi Kendale.

– Ai intrat în casa asta în această după-amiază de parcă erai un bărbat ameţit de noua lui plăcere, aşa că aş zice că mariajul ăsta ţi se potriveşte destul de bine, şi asta contează.

– Şi sugerezi că nu o să mai fie aşa când experienţa nu se va mai dovedi nouă şi neameţitoare.

– Cred că aşa se întâmplă cu majoritatea căsătoriilor.

Nu şi cu a lui, bineînţeles. Încrederea pe care o dovedea Southwaite în legătură cu faptul că mariajul lui nu avea să se strice nu avea nevoie de cuvinte. Se uită la brandy pentru o scurtă vreme, dar în cele din urmă îl privi pe Yates.

– Ai vorbit cu ea despre Lakewood?

– Nu e nimic de zis.

– Chiar aşa? Viitorul proces al lui Penthurst m-a făcut să mă gândesc des la asta în ultima vreme. Mă întreb dacă mi-am asumat prea multă responsabilitate. Şi mă mai întreb dacă Lakewood s-ar fi aşteptat la aşa ceva de la mine.

Lui Yates nu îi plăcea să se gândească la ziua aia urâtă şi cu ninsoare când Southwaite îi informase pe el şi pe Kendale că Lakewood murise.

– Ca secund al lui, sunt sigur că ai înţeles la fel de corect ca toată lumea.

– A spus că Penthurst a insultat o femeie. Iubirea vieţii lui, cică. La fel ca tine, am presupus că se referea la Cassandra Vernham, dar acum... Ridică din umeri. A fost o nebunie că l-a provocat pe Penthurst. Dacă reuşea să omoare un duce...

– Probabil nu intenţiona să-l omoare. Cele mai multe dueluri nu se sfârşesc aşa în zilele noastre.

– Oh, ba da, aşa a intenţionat. Era clar în privinţa asta când ne-am întâlnit. Lakewood a cerut satisfacţia supremă. Chiar şi aşa, Penthurst, şi de asta sunt sigur

acum, a ţintit sus, spre umăr, dar Lakewood a intrat în glonţul lui la momentul nepotrivit. clătină trist din cap. Ce groaznic! Presupun că în curând o să avem mai multe răspunsuri, când Penthurst se prezintă la judecată. Bănuiesc că o să fiu chemat să depun mărturie. Şi de aici şi eforturile mele reînnoite de a mă lămuri despre ce am văzut şi despre ce a spus Lakewood.

- Poate te gândeşti prea mult la asta. A fost ce a fost.

- Eşti mai sigur decât mine în privinţa a ceea ce s-a întâmplat. Mă aşteptam să te dai de partea ambiguităţii, acum, că te-ai căsătorit cu ea.

- Am hotărât că nu poate fi trasă la răspundere pentru nişte bărbaţi care se omoară unul pe altul.

- Eşti mai bun decât mine fiindcă laşi asta să treacă.

Yates nu era sigur că era mai bun. Îşi pusese întrebări de câteva ori, cel mai recent în noaptea care trecuse, când, sătul de arome şi moliciuni, se întrebase dacă era mai bine să limpezească lucrurile în privinţa lui Lakewood. Vechiul lui prieten devenise în ultima vreme o fantomă, un spirit care intrase în mintea lui cu tot cu un şir lung de incertitudini. Îi zisese Cassandrei că nu aveau să vorbească despre asta, dar se întreba dacă fantoma avea să-şi găsească odihna dacă nu o făceau.

„Acum, că el e mort, nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu adevărat, în afară de mine." Asta spusese ea. Întrebarea despre aluzia pe care o făcuse ajunsese încă o za în acel şir. Şi una încă mare.

- O să plec din oraş pentru două săptămâni, zise când se ridică. Nu am minţit despre faptul că am treabă în sud.

- Proaspăta ta soţie ar trebui să fie bucuroasă să evadeze din oraş pentru o vreme.

- Ştirea despre căsătoria noastră a făcut saloanele mult mai interesante în ultimul timp şi multe doamne au cerut vizite pentru a-şi satisface curiozitatea, aşa că aşteaptă, într-adevăr, cu nerăbdare această mică escapadă.

– Mă gândeam mai degrabă la faptul că va scăpa de mama ta.

– Să știi că merge mai bine decât mi-am închipuit, dar este posibil să fie încântată de o vacanță și din pricina asta.

În timp ce călărea spre casă, se gândi că îi surâsese norocul în ceea ce privea relația ei cu mama lui. În sfârșit, mama lui se hotărâse să mai ignore problemele pe care le observa. Nu avuseseră nici o dispută la prima ei întâlnire cu Cassandra și nici de atunci. E drept, nici vreo mare simpatie nu era.

Prima lor săptămână de mariaj decursese bine. Era în continuare ceva nou, dar familiaritatea confortabilă aducea semne bune pentru anii ce urmau. Ar fi trebuit să fie mai fericit decât era.

Se învinuia pentru iritarea pe care o simțea uneori. Întotdeauna pățea asta când se împotmolea în faptul că îi spusese că nu aveau să vorbească niciodată despre trecutul ei în general și despre Lakewood în particular.

Presupusese că, dacă ar fi lăsat trecutul în urmă, ar fi fost mai bine pentru viitor. Dar poate se înșelase.

Cassandra își dădu seama că pe Ambury îl măcina ceva. Făcuse dragoste mai rezervat decât era de așteptat. Nu o surprinse că nu zisese mare lucru după aia. Simți că îl distrăgea ceva.

Se așteptă ca el să plece și să se dedice treburilor care îl frământau. Dar el nu o făcu. În schimb, rămase alături de ea, în camera întunecată. Brațul lui drept o cuprindea în continuare, iar mâna lui îi ținea șoldul într-un gest ciudat de posesiv, în timp ce mintea lui rătăcea. Ea încercă să adoarmă, ca să nu fie prea obosită pentru călătoria cu trăsura de a doua zi dimineața, spre moșia Highburton.

– Cum îl chema?

Ea deschise ochii surprinsă. Nici nu îi trecuse prin cap că el se gândea în tot timpul ăla la *ea*.

– Nu o să-ţi zic. Ai spus că nu o să vorbim despre asta şi deja ai făcut-o de două ori până acum.

– M-am răzgândit.

– Răzgândeşte-te la loc.

– Nu îmi place gândul că aş putea să dau peste el cumva, ca el să ştie că s-a bucurat de iubirea ta, iar eu să nu am idee că el a fost.

– Nu o să îl întâlneşti. Nu s-a născut în cercul tău. Nu face parte dintre cei peste care dai la petrecerile tale.

– Dar tot vreau să îi ştiu numele.

Ea se ridică şi dădu la o parte cearceaful cu care era învelită. El nu se vedea prea bine, era mai mult o schiţă de forme întunecate în noapte, dar ea îl vedea cu ochii minţii. Îi văzu faţa frumoasă şi gura fermă, neîndulcită de unul dintre desele lui zâmbete. Văzu muşchii lui încordaţi pe corpul gol, pe care căsătoria îi permisese să îi admire.

– Nu cred că o să fii mai fericit dacă îi afli numele sau vreun amănunt despre asta. *Eu* ştiu numele câtorva foste iubite de-ale tale şi asta nu mă linişteşte deloc. Aş prefera să nu ştiu nimic.

– Nu e acelaşi lucru. Acum eşti a mea.

Cerule, ce minţi ciudate aveau bărbaţii! Mai rău, erau enervanţi când spuneau asemenea lucruri şi nu înţelegeau ce altceva însemnau. „Eşti a mea." Nu se gândea la asta decât din perspectiva lui, ca majoritatea bărbaţilor. El o posedase, dar ea nu. „E diferit." După mintea lui, *era* diferit, şi toţi bărbaţii din lume erau de acord cu asta.

– Da, sunt a ta. Nu poţi să te mulţumeşti cu asta? Nu e ca şi cum ţi-ar păsa cu adevărat cine a fost şi ce am simţit pentru el. Mă îndoiesc că eşti jignit că nu ai fost primul. Adevărul e că îţi place să ai o soţie cu care să te porţi de parcă e amanta ta, nu vreo fetişcană virginală. Îţi place că sunt îndeajuns de curajoasă şi de pricepută la cele lumeşti pentru plăceri mai sofisticate. De-asta m-ai şi vrut.

El se uită la ea prin întuneric, apoi se ridică şi îşi luă halatul.

– Poate că mă cunoşti mai bine decât mă cunosc eu, Cassandra. E clar că vezi mai limpede decât mine avantajele căsătoriei noastre. O să fac cum spui şi o să mă bucur de norocul meu, aşa cum îmi recomanzi.

capitolul 20

Cassandrei îi plăcea mult dormitorul ei de la conacul Elmswood. Ferestrele numeroase lăsau să se reverse înauntru lumina caldă care se strecura prin copaci şi o transforma într-una rece şi argintie. Prin urmare, atmosfera din cameră era întotdeauna oarecum odihnitoare şi liniştită.

Apartamentul ei era mai mare decât în Londra. Şi era al ei în întregime. Nu găsise nici o uşă sau vreun hol legat de camerele lui Ambury. Se părea că numai contele se bucura de un asemenea confort cu soţia lui aici.

Dar el o găsi oricum. Intră în timp ce servitoarea care îi era desemnată îi despacheta pelerina. Nu îşi anunţă apariţia şi nu scoase nici un cuvânt. Doar stătu în uşa garderobei până când servitoarea îl observă şi se scuză.

Gândindu-se că privilegiul soţului era uneori inconvenabil, Cassandra începu să despacheteze şi ea. Ambury veghea, cu un umăr sprijinit de perete şi cu braţele încrucişate.

– O să luăm cina la Tretwood Park, cu familia Witherspoon. Sunt o familie de boiernaşi de ţară şi sunt importanţi pe aici, spuse el. Mâine-dimineaţă o să călărim, să te vadă servitorii şi arendaşii.

– Atunci o să las asta la îndemână.

Îşi scoase rochia de călărie şi o scutură făcând-o să se înfoaie. El nu se prinse că ea putea să fie mai prezentabilă dacă i-ar fi permis servitoarei să se întoarcă la treaba ei.

– În următoarea zi, va fi nevoie să plec pentru câteva zile. Trebuie să călăresc spre sud, să vizitez o proprietate.

– Face parte din sarcinile față de tatăl tău, e în legătură cu moștenirea?

– Una dintre îndatoririle mai neplăcute.

– O să mă folosesc de prilej să îi cunosc pe oamenii de aici. S-ar putea să mă descurc mai bine singură oricum, din moment ce ei nu se dau prea mult în vânt după tine. Ea se uită la ușa prin care dispăruse servitoarea. Sau, poate, sunt speriați de tine, dacă sunt tineri și simpatici.

– Nu am sedus niciodată o servitoare și nici nu am de gând s-o fac pe viitor.

– Frumos din partea ta.

– Nu-mi atribui prea multe merite. Nu o să mă gândesc niciodată la asta fiindcă am o soție la cheremul meu oricând poftesc. Așa că mai degrabă e frumos din partea *ta*.

– La cheremul tău, oricând vrei? Sper că nu ai de gând să țipi după mine prin casă când te simți înfierbântat. O să trimiți un valet sau un majordom?

– Mai degrabă, o să mă prezint la ușa ta.

Ceea ce tocmai făcuse. Faptul că despacheta o distrăsese de la atmosfera pe care el o crease. Interesată. Neliniștită și un pic periculoasă. Când Ambury avea chef, crea în jur un soi de tulburare subtilă, dar imposibil de ratat. Una excitantă. O asalta acum și se tulbură și ea. De-a lungul săptămânii care trecuse, corpul ei lăsase în urmă orice inhibiții când era vorba să vină în întâmpinarea pasiunii lui.

El o urmări în timp ce ea își aranja câteva lucruri pe măsuța de toaletă. Apoi ea intră în dormitor.

– Cred că este cea mai frumoasă cameră pe care am folosit-o vreodată. Cearceafurile albe, vopseaua în nuanța asta stinsă și pernele umflate o fac să arate ca o pictură de Boucher.

– Tot ce lipsește este o femeie goală care să își arate fundul frumos pe patul ăsta. El se așeză pe scaunul albastru

pal şi puse mâna pe ea. O întoarse cu spatele şi îi desfăcu panglicile corsetului. Va trebui să pictezi tu asta.

– Asta este când mă ai la cherem sau când pofteşti, Ambury?

– Este un ordin, Cassandra. Bărbaţii nu îşi seduc amantele.

I se adresa acum folosind cuvintele pe care ea i le adresase cu o seară în urmă. Prin comportamentul lui, o provoca să joace rolul pe care ea zisese că el îl aştepta.

Nu, nu o provoca, îşi dădu ea seama când se întoarse şi îl văzu cum o aştepta şi cum se uita la ea. Îi ordona, aşa cum spusese. Nu era sigură că era un joc.

Nu ar fi trebuit să îi placă dorinţele lui ascunse, dar corpul ei nu era de aceeaşi părere. O incită să îşi scoată rochia. Privirea fierbinte şi intensă a lui Ambury îi stârni sute de fiori mici şi încântători atunci când îşi dădu jos cămaşa de pe umeri. Rămase imediat în faţa lui doar în ciorapi.

El i se păru mult prea liniştit. Prea stăpân pe situaţie. Hotărându-se să mai echilibreze un pic lucrurile, se duse spre scaunul lui, îşi culcuşi genunchiul în poala lui şi se aplecă să îl sărute. O făcu mai agresiv decât în mod normal, şi simţi efectul în proeminenţa fermă care se presa de genunchiul ei.

Ea se desprinse din sărutare şi aşteptă ca gura lui să înceapă să îi cutreiere corpul. În schimb, el îi dădu un pupic pe obraz.

– Du-te pe pat, Cassandra.

Un pic dezamăgită, ea se conformă. Era un pat mare, pe care era nevoită să urce. Se trânti de-a curmezişul lui. Se aşeză pe burtă şi se sprijini în coate ca să-l urmărească.

Ambury se ridică şi se dezbrăcă. Nu îi luă mult. Ei îi reaminti de ziua aceea de pe coastă când se dezbrăcase ca să se îmbăieze în mare. Perdelele din cameră nu acopereau ferestrele, aşa că lumina rece îi scoase la iveală uşoara excitare exact când soarele strălucitor îşi încheia treburile pe ziua respectivă. Se mai văzuseră şi înainte

goi îndeajuns de mult, dar era prima dată de la ziua aceea când îl vedea gol în lumină clară.

El îngenunche pe un picior în spatele ei şi o sărută între umeri. Un alt sărut pe spate. Şi altul la baza spinării. Apoi îl simţi în spatele ei, ridicându-i şoldurile.

- În genunchi cu tine!

Un fior adânc o scutură şi îi umezi vulva. Ea îngenunche, iar el o poziţionă astfel încât fundul să îi fie mai ridicat decât spatele. Poziţia şi vulnerabilitatea creară un amestec incitant de aşteptare şi frică. Sânii ei atingeau în treacăt cearceafurile, ceea ce o incită şi mai tare.

O atinse, şi o foame nebună îi cuprinse imediat mintea. Nu era o atingere gândită să îi facă plăcere. Nu o tachina şi nu o mângâia. Intra adânc în ea cu degetele şi o pregătea. Imediat ce fu gata, apăsă atât de adânc, că ei i se tăie răsuflarea.

Apoi o luă. O luă să-şi satisfacă pofta în timp ce îi ţinea corpul şi i-l folosea. Îşi găsi şi ea plăcerea, una sălbatic de erotică, fără artificii sau tandreţuri. El o făcu fărâme, iar ea se desfătă. Ea ajunse la orgasm prima, înainte de ultimele lui izbituri nemiloase de dinaintea finalului. Apoi o eliberă, şi căzură amândoi pe pat într-o învălmăşeală de trupuri goale.

Ea nu căzu într-o beatitudine satisfăcută. Rămase întinsă pe partea ei de pat, simţindu-i căldura în spate, conştientă de ceea ce se întâmplase în mod diferit.

Fusese minunat într-un fel, dar nu i-ar fi plăcut ca asta să se fi întâmplat când fusese prima dată cu el sau să fie aşa de fiecare dată. Nu putea ignora lipsa preludiului şi nu prea era de acord cu o asemenea lipsă de intimitate. Nici sărutări, nici mângâieri. Nici o incitare voită a sânilor şi a corpului ei. Din când în când, ar fi putut fi excitant. Dar, dacă avea să fie aşa în fiecare noapte, nu credea că s-ar putea obişnui cu acea indiferenţă rece.

Aşteptă un semn că ceea ce tocmai se întâmplase nu era un indiciu pentru ceea ce urma. Orice ar fi mers, până şi un sărut pe umăr. Cu siguranţă făcea mai multe

cu amantele lui, dincolo de a se asigura că ajungeau la climax.

El se mişcă, iar ea simţi o diferenţă după ce el părăsi patul. Ea închise ochii şi îl auzi cum se îmbrăca. Apoi el traversă camera.

Ea crezu că el plecase şi deschise ochii. În schimb, se pomeni că el stătea lângă ea şi o privea. El se aplecă şi o mângâie cu vârfurile degetelor pe faţă, dîndu-i la o parte câteva şuviţe.

– O să le zic să îţi pregătească o baie.

Apoi plecă.

Ea rămase în mijlocul cearceafurilor umede, înconjurată de mirosurile erotice ale patului. O baie şi o mângâiere. Până la urmă, tot era ceva.

Yates îşi opri calul pe vârful unei ridicături de pământ. Se uită la peisajul din faţa lui. Era plat aproape în întregime, iar marea din apropiere intrase şi crease o coastă inegală şi schimbătoare în depărtare. Urmele de mers alternau cu pământul lucrat, care folosea orice zone mai înalte puteau fi găsite.

Ar fi trebuit să râdă de el văzând rariştea care nu promitea nimic. Ar fi trebuit să îl asculte pe tatăl lui şi să o lase baltă. Nu era de mirare că disputa nu fusese niciodată investigată. Dacă şi restul proprietăţii arăta la fel, era absolut inutil. Mai bine ar fi rămas la Elmswood cu Cassandra.

Din moment că călărise până aici, parcurse şi restul drumului. După o jumătate de oră, se apropie de o turmă de oi, păzită de doi câini şi de un bărbat. Yates îl salută pe bărbat, care îl măsură atent înainte să îi răspundă. Hainele lui dădeau de înţeles că nu era un oier, ci un arendaş. Purta o haină, care, deşi veche, încă îi conferea o înfăţişare de moşier.

Yates îşi opri calul şi se prezentă. Domnul Harper, care observase mantaua şi şaua lui Yates, se înveseli când îşi dădu seama că vizitatorul lui era un lord.

– Ai venit în sfârşit să vezi cum ne apărăm? întrebă el. Nu ştiu ce le ia atât parlamentului şi celor în măsură să facă ceva. Am văzut noaptea lumini în mlaştini care nu prevestesc nimic bun. Nişte bărbaţi au fost aici în iunie să vadă ce se întâmplă, şi le-am zis şi lor asta. Acum cu irlandezii ăştia care le dau coasta de vest duşmanilor, cred că o s-o trimit pe soţia mea la familia ei din nord, să fie protejată.

Yates se uită la coastă. Nu era departe de Southampton, şi se îndoia că era vreun pericol. Totuşi, domnul Harper se simţea vulnerabil. Terenul nu era ospitalier pentru debarcarea francezilor, dar locuitorii din zonă erau totuşi izolaţi.

– Nu vorbesc în numele armatei sau al flotei, zise Yates. Dar o să raportez ce văd celor responsabili.

Domnul Harper o luă ca pe o invitaţie de a-i arăta împrejurimile. Făcu semn spre locurile unde pretindea că văzuse luminile, şi ajunseră la o zonă mlăştinoasă, pentru a-i arăta o corabie abandonată. Lui Yates i se păru pe jumătate putrezită, şi presupuse că era acolo de ani de zile.

Îl lăsă pe Harper să vorbească, pentru că bărbatul avea multe de spus. De-abia o oră mai târziu, în timp ce se apropiau de locul în care câinii ţineau turma pe loc, dădu la iveală adevăratul motiv pentru care venise aici.

– Eşti arendaş, domnule Harper? Sau pământul ăsta e al tău?

– Sper că, dacă o să deţin vreodată pământ, o să fie mai bun decât ăsta, sir.

– Şi atunci, cine îl deţine?

– Ei bine, asta nu e clar.

– Păi, trebuie să plăteşti cuiva arendă.

Domnul Harper râse.

– Banii ies din buzunarul meu, asta e clar. Acuma, cum şi la cine ajung după asta... nu mai ştiu.

– Sigur ajung în buzunarul persoanei cu care ai semnat contractul de arendă.

– Așa s-ar crede. Așa e de așteptat. Dar familia mea a semnat cu cineva, apoi pământul a fost vândut altcuiva.

Înaintară cu greu prin turmă. Oile alergau ca un animal mare, plat și fără de formă, cu multe copite mici.

– Cu cine ai semnat?

– Cu un administrator. Tatăl meu mi-a zis că proprietatea era a familiei Highburton atunci când a luat-o. Asta se întâmpla acum mai bine de treizeci de ani, iar familia mea e aici de vreo șaizeci. La un moment dat, a început să vină un alt administrator să ia arenda; eu eram doar un băietan pe vremea aia. Când am preluat eu treburile, i-am zis că aveam nevoie de niște îmbunătățiri și să i le ceară lui Highburton. Atunci am aflat că nu mai era al lui.

Yates socoti că domnul Harper avea vreo patruzeci de ani. Trecuse mult timp de când fusese băietan. Orice încurcătură ar fi fost cu moșia se întâmplase cu mult timp în urmă.

– Cum îl cheamă pe administratorul care ia arenda acum?

Domnul Harper se uită suspicios la el.

– Vrei să vorbești cu el? Dacă te gândești să o cumperi, află că locul nu e bun decât pentru păstorit, și de-abia te descurci și cu asta. Așa că nu are rost să te gândești să crești arenda.

– Nu vreau să o cresc. Sunt sigur că oricine deține pământul ăsta este recunoscător pentru că iei acest loc în arendă de atâta vreme și oricine ar fi proprietar în viitor nu va dori ca asta să nu se mai întâmple. Întreb pentru un membru al familiei mele care și-a arătat interesul față de moșia asta. Văd că nu e bună la mare lucru, dar promit că am să cercetez ce se petrece.

– Ei bine, dacă nu se mărește chiria, pentru mine nu contează cine o ia. Bărbatul cu care m-am târguit nu mai vine pe aici de ani de zile. Nu mai vine nimeni acum. Trimit banii în oraș, la Banca Angliei.

Părea că proprietatea era administrată prin procură. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci avea să îi fie greu să afle mai multe.

Îi mulțumi domnului Harper și încălecă pentru a cerceta și restul proprietății, să vadă dacă avea la fel de puține de oferit ca bucata aceasta.

Cassandra își modifică poziția pe canapeaua din bibliotecă și își sprijini cartea pe abdomen. Chiar dacă îi plăcea compania lui Ambury, ultimele două zile pe care le petrecuse singură fuseseră chiar plăcute. Se bucurase pentru întâia oară de singurătate de când mersese acasă la mama ei, și îi fusese dor să rămână singură cu gândurile ei și să nu mai fie obligată să poarte conversații.

Un vânticel ușor și curat intră prin fereastra de lângă ea. Se simțeau îndeajuns de bine mirosurile toamnei și răcoarea, anunțând că toropeala verii nu avea să se mai întoarcă vreme de luni bune.

Se întrebă dacă Ambury se bucurase că avusese o scuză să plece pentru câteva zile. Nici el nu era mai obișnuit decât ea să aibă tot timpul companie. Era adevărat că popasul lor acolo le înlesnise tot soiul de plăceri senzuale, și cine ar fi putut să se plângă de așa ceva?!

Când el spusese că îi plăcea să aibă o soție pe care o putea trata ca pe o amantă, ea îi dăduse permisiunea să facă asta, se părea. Rezultatul fusese uimitor. Unele dintre cererile lui chiar o șocaseră, deși nu avea de gând să îi mărturisească. Mai erau și gesturi de afecțiune. Cu toate astea, intimitatea aceea profundă din primele lor nopți dispăruse, chiar dacă plăcerea era mult mai intensă cu fiecare ocazie.

Pe el nu îl deranja să petreacă ore în pat. Mai părea să îi placă și cinele la care vecinii îi invitaseră, precum și călătoriile lungi în care își inspecta moșia. Totuși, nu era normal ca un soț și o soție să-și petreacă așa des timpul împreună, iar ea bănuia că lui îi era dor de oraș, de cluburi și de o activitate mai variată.

Ziua era pe sfârşite, aşa că puse deoparte cartea şi merse la plimbare prin grădină. O luă pe un coridor mare. Era un spaţiu înalt, larg şi destul de întunecos. Pe pereţi erau atârnate picturi sumbre, prea puţine interesante. Majoritatea nici nu se distingeau. Se hotărî să o întrebe pe Emma cum le-ar putea curăţa.

Lumina din acea zi îi permitea să le vadă mai bine decât în alte ocazii, şi se opri să admire un peisaj care îi atrăsese şi altă dată atenţia. Acum, observă că erau şi nişte personaje în centrul scenei. Două dintre ele cărau ceva, probabil un mort în linţoliu. Frumuseţea peisajului punea în umbră tristul eveniment înfăţişat acolo.

Câteva portrete erau agăţate deasupra acelui pastel, aranjate pe verticală până sus pe simeză. Urmări cu privirea acel şir până la pictura unei femei, care se afla cel mai sus. Îi captară atenţia ochii femeii, apoi gura şi bărbia ei. Asemănarea cu Ambury era remarcabilă. Însemnele regalităţii sugerau că fusese o contesă şi judecând după hainele la modă pe care le purta, poate că era stră-stră...

I se opri mintea în loc. Rămase cu ochii aţintiţi la peruca pomădată a femeii şi la cerceii care atârnau sub şuviţele ei mult prea dichisite.

Se uită lung de tot la bijuteriile alea. Lacul vechi de pe pictură nu îi permitea să le vadă bine, dar, dacă nu o înşela privirea, se părea că, sub acel abur blonziu, atârnau nişte safire prinse de nişte mari diamante montate.

Inima îi fu străpunsă de dezamăgire.

Într-adevăr, Ambury o investigase pe mătuşa ei, dar nu pentru vreun individ anonim. Credea că bijuteriile fuseseră furate din familia lui.

Se lansă în tot felul de cugetări despre ce ar fi putut să însemne asta şi dacă promisiunea lui de a o apăra pe mătuşa Sophie fusese onestă. Se blestemă pentru lipsa ei de grijă în timp ce mergea de colo până colo, sub privirea acelei străbune.

„Îţi promit că o s-o protejez orice s-ar întâmpla, atâta vreme cât nu îmi compromite onoarea." Avea s-o încurce dacă el ajungea la concluzia că mătuşa Sophie era o hoaţă.

Se mai blestemă şi pentru că nu îşi dăduse seama de ceea ce pusese el la cale şi pentru că nu înţelesese ce implica modul în care îşi formulase el promisiunea. Trebuia să discute cu Sophie şi să-i ceară să îi zică adevărul, ca să fie în stare să găsească propria cale prin care să îi ofere protecţie.

În timp ce întorcea povestea pe toate părţile, un servitor intră pe coridor. Ţinea o tipsie pe care se afla o scrisoare. Recunoscu scrisul de mână al mătuşii ei de la trei paşi distanţă şi se grăbi să ia scrisoarea. Îi spuse servitorului să aştepte pentru că voia să îi scrie înapoi câteva rânduri. În timp ce el se retrăgea, ea deschise sigiliul.

„Pericol! Tragedie! Am fost din nou salvată! Despre asta îţi scriu, dragă Cassandra." Aşa începea scrisoarea lui Sophie. Alarmată, citi cu nesaţ continuarea:

Fratele tău plictisitor a venit din nou acasă la mine să mă dea afară. Din fericire, servitorii lui Highburton l-au împiedicat să intre. Slavă Domnului că ai aranjat ca Angus să îl înlocuiască pe Sean – Cassandra nu făcuse nici un aranjament. Dacă fusese înlocuit vreun scoţian cu altul, era doar o coincidenţă. – *Nimic nu se compară cu scoţianul puternic ca un stejar care l-a pus pe fugă pe laşul de Gerald. Ce m-a dezamăgit Gerald!*

M-a ameninţat cu ceva din lege, cu un avocat şi că ar urma să intenteze un proces. Angus a fost trimis degrabă la Southwaite. În cele din urmă, m-am mutat la Emma, dar Southwaite nu poate să ignore un apel al curţii dacă ajunge aici, şi e doar o chestiune de timp până când Gerald află unde sunt. Sunt sigură totuşi că am adăpost până te întorci în oraş, şi o să hotărâm atunci cum procedăm.

Să nu te îngrijorezi, draga mea. Totul e bine acum.

Să nu se îngrijoreze? Fratele ei ajunsese să se poarte ca un nebun. Probabil aflase de căsătoria ei şi că nu mai avea cum să ajungă la ea. Ar fi trebuit să înceteze să o mai vâneze pe mătuşa Sophie, din moment ce îi lipsea puterea de constrângere.

Dar încercase din nou să o fure pe Sophie. Să fi fost o pedeapsă pentru că i se împotrivise Ambury? Se răzbunase pentru că îi fuseseră stricate planurile? Poate nu era nimic altceva decât expresia ciudei şi a furiei lui. Cine ştie cât timp avea să continue aşa?

Îi trecură prin cap tot soiul de scenarii. Ar fi putut să se întoarcă peste o săptămână şi să afle că Sophie era plecată, iar Gerald devenise păzitorul ei.

Nu îndrăznea să rişte una ca asta.

O luă pe coridor spre servitorul care o aştepta şi îl trimise să-l aducă pe majordom.

Londra era încă adormită când Yates îşi opri calul din goana lui nebună, doar cu mici popasuri. Legă animalul în faţa casei, apoi intră. Servitorul care era de pază la uşa de la intrare se trezi din somn când acesta îi atinse umărul. Jenat, servitorul se zori să îşi facă treaba şi se pregăti să aibă grijă de cal.

Yates urcă scările în camerele lui. După ce ajunse acolo, îşi dădu jos jacheta şi cămaşa şi se spălă cu apa pe care i-o adusese un servitor. Higgins rămăsese la Elmswood şi urma să vină şi el cu trăsura, aşa că se descurcă singur.

Imediat ce Yates aflase de plecarea în pripă a Cassandrei de la conacul Elmswood, făcuse şi el la fel, deşi nu era limpede dacă era nevoie. Tot ce aflase Yates de la majordom era că venise o scrisoare care o făcuse să se întoarcă în oraş. Explicaţia pe care ea i-o lăsase – un bileţel succint în care îi zisese despre scrisoarea de la mătuşa ei – de-abia dacă aducea vreo lumină asupra situaţiei.

Se aştepta să găsească întreaga casă cufundată în somn, aşa că îl surprinse când văzu o fâşie de lumină pe sub uşa

Cassandrei când se uită pe holul strâmt. Presupusese că avea să aştepte până dimineaţa ca să afle de ce soţia lui fugise lăsând în urmă doar o explicaţie de o frază. Lumina îi iscă nelinişte şi şterse iritarea pe care o simţise în toate acele ore de călărit.

Poate că mătuşa ei suferise vreun accident sau se îmbolnăvise. Poate că totul luase o turnură tragică. Şi, dacă era aşa, nu îi plăcea să se gândească la Cassandra stând singură în camera ei.

Deschise uşa şi o văzu aşezată la măsuţa ei, concentrată pe ce scria. Lumina lămpii oferea chipului ei o strălucire aurie. Ochii ei păreau foarte întunecaţi, genele foarte subţiri, iar şuviţele ei revărsate pe spate nu mai ascultau de disciplina pe care le-o impusese peria.

Luând un scaun mic de spătar, îl puse lângă masă ca să stea faţă în faţă cu ea, apoi se aşeză. Ea vârî stiloul în toc şi strecură scrisoarea sub sugativă.

– Credeam că o să vii peste câteva zile, spuse ea. I-am zis majordomului să îţi transmită că ar trebui să îţi închei treburile în Essex şi că mă descurc singură aici.

– E prea discret şi înţelept ca să îmi dea un asemenea mesaj. Probabil s-a îngrijorat că nu o să îmi convină ca soţia mea să îmi dea permisiunea de a acţiona într-un fel sau altul şi probabil s-a temut să nu cumva să învinovăţesc mesagerul pentru mesaj.

Genele ei dese se lăsară în jos, făcând neclar dacă ascundea de el vreo urmă de amuzament, regret sau rebeliune.

– Scuze. Am plecat în mare grabă, nu m-am gândit la un mod potrivit de a o face.

– Nici nu exista vreun mod *potrivit*.

Vocea ei luă un ton îngheţat.

– Chiar aşa? Nici când o urgenţă îţi schimbă planurile?

Răscoli prin hârtiile de pe colţul măsuţei, scoase una şi i-o dădu. El citi salutul teatral al lui Sophie, apoi restul.

– Se pare că Southwaite s-a ocupat destul de bine de asta. Însăşi mătuşa ta îţi scrie că nu ai motive să te îngrijorezi.

– Dar mai scrie şi că Gerald a ameninţat-o că o să îi intenteze proces. Southwaite nu putea să reziste la o asemenea citaţie şi nu era în situaţia de a o apăra. Era datoria mea să îi găsesc alt loc în care să stea, şi încă rapid, unde să fie la adăpost şi unde lui Gerald să nu îi treacă prin cap să o caute.

El bătu cu scrisoarea de lemnul mesei, întrebându-se dacă să înceapă acum o ceartă sau să o lase pe mai târziu. Ea se uită la el neînfricată.

– Unde ai mutat-o?

– Cred că ar fi mai bine să nu ştii.

– Eşti soţia mea. Sunt responsabil pentru ce faci. Trebuie să aflu ce ai făcut, indiferent dacă o consideri o idee bună sau nu.

– Nu o să fii în stare să te împotriveşti curţii de apel mai mult decât Southwaite. I-oi refuza tu accesul lui Gerald, dar nu poţi să nu dai ascultare citaţiei.

– Şi tu ai putea?

– Da, dacă e cazul.

– Nu pot să fiu de acord cu aşa ceva.

Privirea pe care ea i-o aruncă dădea de înţeles că doar înţelepciunea o oprea să spună cu glas tare: „Nu contează că nu eşti tu de acord".

– Am ştiut dintotdeauna că eşti îndeajuns de curajoasă, Cassandra, încât să nu dai ascultare regulilor cu care nu eşti de acord. Nu mă surprinde că refuzi să fii o soţie ascultătoare, din câte văd.

– Sunt îndeajuns de ascultătoare, Ambury. Din moment ce m-am măritat cu tine ca să o protejez, nu poţi fi surprins că nu o să îţi dau ascultare ca să fac asta.

Cearta stătea să izbucnească, precum o furtună la orizont. Atmosfera devenise tensionată, iar conversaţia lor, cam încinsă. Privirea pe care ea i-o aruncă îl provoca

să agite norii ăia întunecaţi, de parcă ea aştepta cu braţele deschise o furtună straşnică.

Pentru prima oară, el se întrebă dacă nu cumva se condamnase singur, în numele onoarei, la o viaţă cu o străină. Nu pentru că ea abandonase aşa rapid luna lor de miere, fără să se gândească puţin şi la ce simţea el. Nici măcar din pricina faptului că loialitatea faţă de mătuşa ei era mai profundă decât cea faţă de el. Şi nu pentru că ea echivalase căsătoria lor cu un aranjament între o amantă şi protectorul ei şi îl ispitise să facă aşijderea.

Adevăratul motiv pentru care avea îndoieli era felul în care ea se uita la el. Nu avea încredere în el.

– Mâine o să-ţi explic ce aşteptări am sau nu am în privinţa comportamentului tău pe viitor. Acum, hai să mergem în pat.

Ea se uită la pieptul lui gol şi în privirea ei se citi o întrebare nerostită.

– Îţi doresc noapte bună, Cassandra. Se ridică şi se îndepărtă. Am călărit prea mult ca să mai am putere să-i dau soţiei mele orice fel de lecţii.

Se duse în dormitorul lui. Nu era nici o lampă aprinsă, şi nu avea chef să aducă una din salon. Fără să se mai dezbrace, se întinse pe pat, şi era aproape adormit când îşi atinse faţa de plapumă.

Simţi sub mână o umflătură. Îşi îndoi degetele şi o apucă. Catifelată şi neregulată, umflătura şi conţinutul ei scotea diverse sunete.

Curios, se ridică şi o luă cu el în salon. Imediat ce lampa de acolo o lumină, ştiu ce era cu ea.

Desfăcu firul punguţei de catifea şi îi vărsă conţinutul în palmă. Safirele şi diamantele străluciră. O hârtie împăturită pluti spre podea. O luă.

Le-am primit înapoi de la Prebles în această după-amiază. S-au dus cele treizeci de zile. Din moment ce contextul s-a schimbat, o să ţi le dau fără să cer bani. Înapoiază-le

familiei tale, Ambury. Ca viitoare contesă, presupun că o să fie din nou ale mele.

Puse jos bijuteriile şi bileţelul din care reieşea clar că acum Cassandra ştia de ce insistase el atâta să afle cum ajunseseră în posesia mătuşii ei. Nu era de mirare că fusese aşa rece în acea seară şi atât de precaută faţă de el. Bineînţeles că acum nu mai avea încredere în el – presupunând că ar fi avut vreodată.

capitolul 21

Cassandra se trezi devreme, milostivindu-se să pună capăt unei nopţi foarte zbuciumate. Întâlnirea pe care o avusese cu Ambury i se tot derulase în minte cât stătuse în pat, şi spera că, după ce se îmbrăca, acele amintiri inconfortabile aveau să dispară.

Nu îl mai văzuse furios cu adevărat înainte de asta, dar bănuia că nu era genul de bărbat care să se înjoosească şi să ţipe. În schimb, îşi vărsa nervii cu o intensitate mocnită. Chipul lui avea abilitatea de a deveni destul de aspru atunci când nu îl îmblânzea cu zâmbete şi umor. Noaptea trecută, când stătuse pe scaunul ăla pe care îl tot fâţâia pe lângă masa ei de scris, păruse sculptat în gheaţă.

Intensitatea furiei lui nu avea nici un sens. Ştia unde plecase şi de ce. Era drept că planul fusese să petreacă două săptămâni împreună la Essex şi să se mai obişnuiască unul cu altul în calitate de soţi. Dar relaţia lor nu era chiar una complet din iubire, iar plecarea ei nu întrerupsese vreo întâlnire romantică la care să fi visat îndelung.

Plecă din casă îmbrăcată de zi şi merse spre Oxford Street. Oricât de mult încerca să se convingă de contrariu, neplăcerea lui evidentă o neliniştise şi o întristase. Reacţia ei fusese încă şi mai iraţională decât comportamentul lui.

Dintre ei doi, *ea* avea dreptul să fie furioasă, nu el. Nu avusese nici un motiv să reacţioneze cum o făcuse. Cu siguranţă nu putea pretinde că ea îl rănise.

Făcu un popas când îşi aminti acel cuvânt. Simţise asta la el, precum şi un soi de disperare masculină. Încercă să îşi alunge gândul şi îl consideră la fel de puţin logic ca restul. Era incapabilă să îl rănească pe Ambury, era sigură. Dar nici nu putea să scape de senzaţia că dialogul din noaptea trecută dăduse la iveală o nouă fisură între ei doi, care nu fusese acolo când îşi spuseseră jurămintele în casa lui Kendale.

Melancolia îşi făcu din nou simţită prezenţa. Tristeţea aducea cu ea o senzaţie de pierdere, poate pentru familiaritatea uşoară pe care o împărţea cu Ambury. Îşi continuă drumul, sperând că greutatea întunecată de pe inima ei avea să se mai ducă odată cu trecerea orelor.

Un ceas mai târziu, ieşi dintr-o birjă în faţa casei de licitaţii Fairbourne. Clădirea părea rece şi liniştită. Spera că Emma primise scrisoarea ei de ziua trecută şi făcuse aranjamentele pe care i le ceruse. Când găsi uşa deschisă, ştiu că aşa era.

Alte dovezi că totul era în ordine se înfăţişau pe peretele mare al galeriei. Câteva picturi erau agăţate acolo, inclusiv aceea veche şi primitivă care îi plăcuse Emmei foarte mult când venise să le examineze.

Emma ieşi din birou arătând proaspătă şi tare drăguţă în rochia ei verde, care se potrivea de minune cu părul ei şaten-deschis. Îi dădu Cassandrei un pupic, apoi se trase în spate şi îşi încrucişă braţele.

– Ce ai de gând? Southwaite nu e mulţumit că ai luat-o în altă parte pe mătuşa ta cât timp el nu era în casă. Mi-a lăsat vorbă să aflu unde ai dus-o.

– Ar fi mai bine să nu ştie, ceea ce înseamnă că nici tu nu ar trebui să afli.

– Îşi face griji pentru siguranţa ei. Sper că ştii asta, Cassandra. Nu îşi doreşte să îl vadă pe fratele tău că o alungă.

– Soţul tău face parte din guvern şi a jurat să fie fidel legii. Te rog să nu insişti să afli unde e, Emma. Ştii că am dreptate când ţin acest secret.

– Nici lui Ambury nu i-ai spus?

– Nu. Lui cu siguranţă nu îi zic.

– Şi o să te împotriveşti tuturor, singură? Hai să vedem ce-i şi cu treaba asta cu *Herr* Werner. Pot să ştiu de ce l-ai invitat să vadă picturile astea?

Herr Werner era emisarul secret al contelui Alexis von Kardstadt, membru al familiei regale bavareze, care îşi adusese colecţia de picturi la Londra în primăvara ce trecuse. Picturile contelui fuseseră atracţia principală atunci când Cassandra îşi vânduse bijuteriile la licitaţie.

Herr Werner ştia că mătuşa Sophie strânsese acele bijuterii, pentru că fusese unul dintre iubiţii care i le oferise. Cassandra spera să îl convingă să îi dea explicaţii lui Ambury despre ele, pentru a pune capăt suspiciunii că Sophie le furase.

– Presupun că e aici nu numai să vândă, ci şi să cumpere. Cu fondurile cu care şi-a umplut punga la ultima licitaţie, m-am gândit că ăsta ar putea fi un mod prin care să şi-o mai uşureze.

– Ce drăguţ din partea ta să te gândeşti la ce-i mai bun pentru Fairbourne. Ştiu că mai e ceva pe lângă asta, dar o să te las să ai propria părere, dacă insişti.

Cassandra luă mâinile Emmei între ale ei.

– Te-ai supărat că nu ţi-am zis secretul? Ar trebui să îţi spun totul şi să te las să dezbaţi dacă ar trebui sau nu să îi zici soţului tău dacă el îţi cere? Nu aş vrea ca din cauza mea să se supere pe tine.

Emma zâmbi cu tristeţe şi o strânse de mână.

– A devenit complicat, aşa e? Cu prietenia noastră, acum că ne-am căsătorit. Nu m-am supărat, dar îmi fac griji pentru tine.

Cassandra dădu să o asigure că nu avea de ce, dar sunetele de pe stradă le distraseră pe amândouă. Trăsura

elegantă pe care *Herr* Werner o luase spre Londra se oprise în fața clădirii.

Herr Werner arăta diferit de cum era la începutul verii. O tunsoare la modă conferea șuvițelor lui blonde un aspect ciufulit. Hainele lui nu mai erau în stilul milităresc pe care îl abordase la început. Când se apropie de Emma, îi arătă la fel de multă stimă ca soțului ei mai devreme, dar în ochi îi străluci o oarecare familiaritate, poate pentru că o știa de când era doar fata celui care conducea licitația.

- Contesă. Îi sărută mâna. A fost drăguț din partea dumneavoastră să vă gândiți la mine în privința rarităților pe care le-a găsit familia dumneavoastră. De-abia aștept să le văd.

- Nu veți fi dezamăgit. V-o amintiți pe Lady Cassandra Vernham, acum vicontesă Ambury, sunt convinsă.

- Sigur că da, lady. Sărută și mâna Cassandrei. Vă sunt îndatorat amândurora pentru invitație. Mă bucur așa mult că am fost în oraș. Nu prea am dat pe aici în ultimele luni. Ospitalitatea atâtor gentlemeni m-a determinat să fac turul fascinantei dumneavoastră țări.

- Haideți să ne uităm împreună la operele de artă, *Herr* Werner, și să vorbim despre călătoriile dumneavoastră între timp, zise Cassandra.

El fu de acord, iar ea îi acceptă brațul. Se uită la Emma peste umăr în timp ce se îndreptau spre perete și îi făcu din cap semn că nu când ea dădu să-i urmeze.

Poposiră în fața ciudatei și primitivei picturi mici care îi plăcea Emmei. *Herr* Werner păru la fel de vrăjit de valoarea ei precum fusese și ea. Repetă ceea ce spusese Emma, anume că era foarte veche.

- Ați fost la vânătoare în țările pe care le-ați vizitat? întrebă ea în timp când se puseră în mișcare.

- Cum ați ghicit? După fața mea bronzată, nu? Nici măcar o pălărie bună nu te apără când stai ore în șir în soare. Sunt ușurat să vă spun că m-am descurcat foarte

bine cu muschetele. În calitate de reprezentant al contelui, nu aş fi vrut să par un idiot neîndemânatic.

Acum era reprezentantul contelui, aşadar, nu servitorul contelui. *Herr* Werner îşi crescuse statutul de-a lungul acelor luni petrecute în Anglia, ceea ce explica şi generoasa ospitalitate a acelor gentlemeni.

Ea se aplecă să studieze pictura olandeză care înfăţişa interiorul unei case.

– Femeia de aici îmi aminteşte de mătuşa mea.

Se uită şi el cu atenţie.

– Sper că Lady Sophie e bine.

– E la fel de bine ca atunci când aţi văzut-o în martie. Aţi fost singura persoană pe care a primit-o în vizită totuşi, şi singura într-un an întreg. Presupun că aveţi o prietenie de excepţie.

– Onoarea nu a fost de partea mea, ci a contelui, şi la fel şi prietenia.

– Trebuie să fi fost fericit să afle că aţi recuperat rubinul. Era o bijuterie magnifică. Îmi pare rău că am pierdut-o.

Probabil că, după ce Sophie îi dăduse rubinul şi colierul cu perle lui *Herr* Werner, preţul de la licitaţie scăzuse cu douăzeci la sută.

– A fost mai mult uşurat decât fericit, cred. E o bijuterie importantă pentru familie, cu o lungă istorie, şi face parte din averea familiei.

– Probabil a fost zăpăcit când a dat-o, zise ea râzând. Am auzit că mătuşa mea are efectul ăsta asupra bărbaţilor. A fost drăguţ din partea ei să înţeleagă că regretele lui nu erau din cauza pasiunii lor, ci a generozităţii lui nestăvilite. O altă femeie l-ar fi lăsat cu mâna goală.

Herr Werner rămase cu ochii aţintiţi la pictura olandeză.

– Contele e foarte generos şi nu are nici un regret, e adevărat. Dar nu e prost când vine vorba despre femei şi nu e niciodată atât de prost încât ca să ofere bijuteriile familiei unei iubiri trecătoare.

Se mută la următoarea pictură. Cassandra rămase pe loc, încercând să își stăpânească dezamăgirea. *Herr* Werner tocmai îi spusese că acel colier nu fusese un cadou pentru o iubită. Ceea ce o făcea vinovată pe mătușa Sophie. Dar care era situația celorlalte bijuterii?

Fusese oarbă să nu își dea seama de asta cu ani în urmă. *Herr* Werner avea dreptate - conții nu dau comorile familiei iubitelor și amantelor. Cumpără noi bijuterii dacă doresc să ofere daruri acelor femei.

Să vezi bijuteriile familiei înfrumusețând ținuta unei concubine - ea credea că bilețelele alea fuseseră scrise de mătușa Sophie pentru a se încredința că asta nu avea să se întâmple. Acum se părea că scopul lor era ca ea să se asigure că nici un moștenitor și nici un prinț nu aveau să intuiască cine luase acele comori.

Nu. Nu avea să creadă un asemenea lucru despre mătușa Sophie. Nu era drept și nici onorabil să facă asta.

Herr Werner se întoarse la ea.

- Poate ar fi trebuit să fiu mai discret. Am crezut că știți, din moment ce ați renunțat la colier așa repede. Trebuie să înțelegeți - nu pot risca să spună cineva că stimatul conte cere să i se înapoieze darurile pe care le-a dat pe gratis. Asta i-ar păta onoarea.

- Sugerați că nu au fost oferite? Mă îndoiesc că i-a ținut pistolul la tâmple ca să i le dea în dar.

- Acum sunteți tulburată și furioasă, îmi pare rău. Hai să spunem că a fost o neînțelegere care a dus la faptul că mătușa dumneavoastră a cumpărat bijuteriile. Așa s-a exprimat contele în scrisoarea lui către ea, iar ea i-a acceptat punctul de vedere imediat ce a citit-o.

O neînțelegere? Ce fel de neînțelegere putea să fie? Contele fusese un ticălos, și, după ce legătura lor se mai răcise, regretase că îi oferise cadoul, atâta tot. Era imposibil să se gândească la altă variantă.

Își aminti ceva. O amintire recentă, când mătușa Sophie, îmbrăcată complet în cenușiu și tăcută, se strecurase

în biblioteca lui Ambury în timp ce valetul era distras de altcineva.

Apoi îi veniră alte amintiri, din călătoria ei cu Sophie, când ea era în centrul atenției în saloane, vrăjindu-i pe nobili așa cum obișnuia Sophie, în timp ce mătușa ei dispărea. Cu siguranță că mătușa ei nu se ducea prin saloane să scotocească prin cutiile cu bijuterii. Nu era corect nici măcar să își pună întrebări despre așa ceva. Și totuși...

Herr Werner îi oferi din nou brațul. Când ea i-l acceptă năucită, el o bătu pe mână.

– Haideți să ne uităm și la celelalte picturi în timp ce vă liniștiți, scumpă doamnă.

– A fost o pierdere de vreme, la fel ca restul convocărilor, zise Kendale. Mi s-a spus că era vorba despre niște lumini pe mare. Probabil că, dacă au fost, erau ale miliției noastre navale. Marea e plină de ele, deși nu e clar ce ar fi făcut dacă flota franceză s-ar fi îndreptat spre ei.

Le spuse asta în timp ce el și Yates erau împreună cu Southwaite și se uitau cum era licitat un cal castrat la Tattersall.

Southwaite venise să vândă ceva și poate să și cumpere. Yates era acolo să îi țină companie lui Southwaite până când avea să vină rândul unuia dintre animalele lui de prăsilă. Presupuse că Kendale li se alăturase ca să îi audă și lui cineva lamentațiile.

– Nu ar ști ce să facă, spuse Southwaite. Dar tu ai ști. De-asta e înțelept ca tu să răspunzi la convocările lor când e cazul.

– Nu mă insulta cu complimente ce i s-ar potrivi mai degrabă unui băiețel. Nici unul dintre noi nu ar ști ce să facă. Mă tot duc acolo pentru că mă folosești. Ei bine, data viitoare să îți pui tu fundul la bătaie, nu eu.

– Nu e ca și cum noi ne distrăm, spuse Yates. Căsătoria nu înseamnă doar plăceri. O să afli în curând despre ce vorbesc.

– Nu prea curând, după o declarație ca asta. La naiba, Ambury, de-abia ți-ai rostit jurămintele, și deja vorbești de parcă ești căsătorit de patruzeci de ani.

– Asta pentru că, în vreme ce fundul tău era în șa, al meu a fost pe scaunul unui avocat cam toată ziua. Din moment ce am fost ocupat cu îndatoririle mariajului, nu am nici un chef să arăt înțelegere față de un bărbat care nu are nici o obligație la capitolul ăsta.

Își îndreptă din nou atenția spre bărbații care se tot fâțâiau pe lângă ei, observându-l cu precădere pe unul.

– E cam morocănos, Southwaite, și nu cred că e așa pentru că a stat prea mult pe scaun. Știi de ce e cum e?

– Pot să ghicesc. Ai aflat pe unde e mătușa Cassandrei, Ambury?

– Nici măcar nu am încercat să aflu. Mă aștept să fiu informat despre asta puțin mai târziu.

– Știi ceva? Am tot așteptat să aflu ieri, și totuși, uite că încă sunt în beznă.

– S-a rătăcit mătușa? întrebă Kendale. Dacă e așa, atunci nu ar trebui să stați pe aici. Spuneți-mi ce știți și o să vă ajut să o găsiți.

Yates îi aruncă o privire piezișă lui Southwaite pentru că adusese vorba despre asta.

– Nu s-a rătăcit. Am fost asigurat că e undeva în siguranță.

– Într-un loc cunoscut de o singură persoană, adăugă Southwaite. Dacă *soția mea* ar fi știut unde e, sunt sigur că mi-ar fi spus dacă îi ceream. Din moment ce nu știe...

– *Ah!* Kendale se străduia să nu-și arate amuzamentul, dar ochii îl trădau. Deci de-aia nu mai e așa distractivă căsătoria acum, Ambury. Ai avut o neînțelegere cu noua ta soție în timp ce am fost plecat. Sunt sigur că nu te miri că e neascultătoare, din moment ce e atât de liberă de restricțiile obișnuite.

Furtuna care se pregătea de două zile izbucni în mintea lui.

– Ai grijă cum vorbeşti, Kendale. Eşti foarte aproape de insultă, şi nu o să aştept să zici mai multe ca să te provoc la duel.

Lui Kendale îi pieri zâmbetul. Ochii lui deveniră reci.

– Asta ar însemna că doi bărbaţi au fost gata să omoare pentru ea, ceea ce înseamnă că sunt cu doi mai mult decât ar trebui. Neascultătoare sau nu, şi-a aruncat vrăjile. Din moment ce eşti aşa fermecat, îţi doresc numai fericire cu minunata ta lady.

Se întoarse şi plecă.

Yates porni după el să îl ia la rost, pentru că altfel simţea că explodează. Dar cineva îl prinse de mână şi îl opri.

– Chiar că eşti morocănos, spuse Southwaite. Abţine-te şi nu deveni nebun. Ce a fost în capul tău să pomeneşti de duel?

– A insinuat...

– Nu a făcut-o din duşmănie. Nu îţi convine că refuză să îţi spună ceea ce vrei să ştii, dar a avut dreptate că nu te poate surprinde că ea doar dovedeşte aceeaşi independenţă ca până acum.

Faptul că ea nu îi divulgase unde se afla mătuşa ei avea prea puţină importanţă. Era foarte iritat că ea hotărâse că nu putea să aibă încredere în el şi ura faptul că ceea ce descoperise ea despre acele bijuterii o îndreptăţea să gândească în acest fel.

Dacă totul începea şi se sfârşea aici, timpul şi logica aveau să vindece totul.

Chiar dacă petrecuse ore în şir în acea zi ca să îndeplinească promisiunile pe care i le făcuse, tot îi purta pică pentru cum se comportase cu o seară în urmă, pentru plecarea ei pe nepusă masă de la Elmswood şi pentru că hotărâse să rămână independentă în orice privinţă. Era ca şi cum ea le-ar fi examinat relaţia, apoi ar fi luat un toc şi ar fi desenat o cutie pentru el şi alta pentru ea, pe care le-ar fi legat doar printr-o linie numită *plăcere*. Nu îi convenea. Era soţia lui, la naiba.

Se trase din strânsoarea lui Southwaite.

– Scuză-mă. Caut pe cineva şi mă duc în camera membrilor să văd dacă e acolo.

Doar membrii clubului Jockey aveau acces la camera membrilor din Tattersall, care era şi locul lor de întâlnire. Yates intră prin uşa ce dădea în curte. Servitorii care o păzeau îl salutară.

Acolo nu erau nici mese, nici scaune confortabile. Nu juca nimeni cărţi şi nu exista nici vreo bibliotecă, să încurajeze cercetări intelectuale. Masa din centru punea la dispoziţie instrumente de scris şi hârtie pentru înregistrarea pariurilor, dar, altfel, pereţii în panel şi tavanul înalt cu fereastra lui pătrată nu mai adăposteau vreo altă piesă de mobilier. Majoritatea bărbaţilor veneau aici să parieze, iar pariurile stabilite în acea încăpere dădeau tonul tuturor curselor majore din Anglia.

Yates îşi câştigase şi îşi pierduse şi el partea lui de pariuri în trecut, dar nu venise acolo ca să parieze. În schimb, se uită la bărbaţii care vorbeau şi îşi omorau timpul până când calul pe care pariaseră îşi croia drumul către curte. Îl spionă pe cel pe care îl voia, dar câţiva bărbaţi dintr-un colţ îşi schimbară poziţia şi îl lăsară expus.

Yates merse spre ei şi se alătură grupului de linguşitori. Unul după altul, îl observară şi plecară în altă parte, aruncându-i priviri circumspecte peste umăr. Aşa că, nu după mult timp, Yates fu nevoit să se confrunte cu prada lui.

– Se pare că toată lumea ştie că acum vorbim rar şi se teme că dialogul nostru s-ar sfârşi prost, spuse Penthurst.

– Viitorul tău proces probabil că îi face să se aştepte la ce-i mai rău. Sau cel puţin pesemne că aşa speră. Oraşul e plictisitor zilele astea şi i-ar prinde bine nişte drame, zise Yates.

– Ai venit să îmi urezi succes cu procesul ăsta? Sau să îmi zici că speri să se întâmple ce-i mai rău şi să atârn în ştreang?

Penthurst nu avea să atârne în nici un ştreang. Ducilor nu li se mai întâmpla asta pe vremea aia, cel puţin nu pentru dueluri. Urma să spună că fusese o chestiune de onoare, judecătorii aveau să fie de acord cu el şi totul avea să se sfârşească.

– Nu voiam să vorbim despre asta, ci despre altceva.

– Sigur.

Tonul lui sugera că refuzul său de a vorbi despre duel dădea de înţeles că avea un caracter slab şi predictibil.

Yates se abţinu să vorbească tare şi îndelung despre duel. Petrecuse mai mult de şase luni blestemându-l în sinea lui pe Penthurst pentru că nu găsise o cale să iasă din confruntarea aia sau mijloace prin care să o fi încheiat diferit. Dacă ar fi început cu asta, nici că s-ar mai fi oprit în acea zi dintre toate, iar bărbaţii care îi urmăreau şi-ar fi luat porţia lor de dramă cu siguranţă.

– Mă întreb dacă nu cumva ştii dacă planurile de a ridica turnuri pe coastă continuă, spuse el în schimb.

Penthurst era un prieten apropiat al lui Pitt, şi, chiar dacă refuzase un post de ministru, auzea totul înainte celorlalţi, după câte se părea.

– Nu chiar turnuri, ci fortificaţii ce ar servi la acelaşi lucru, spuse Penthurst. Sunt unii care cred că e o nebunie şi o risipă de bani. Acum a prins ceva contur totuşi, de când cu treaba aia din Irlanda.

– Se ştie deja unde vor fi ridicate?

– Cred că de-abia acum se hotărăşte.

– Cine hotărăşte?

Penthurst îi oferi zâmbetul lui care ţi-ar fi părut intim dacă îl cunoşteai şi al naibii de enervant dacă nu.

– Are cumva Highburton vreo recomandare pentru un loc? Dacă-i pe-aşa, atunci va trebui să aştepţi la rând cu toţi ceilalţi proprietari de pământ care speră să

închirieze la preţuri umflate guvernului şi să se hrănească din asta.

- Nu mă interesează banii. Aş vrea o proprietate pe listă din alte motive. Mai târziu poate să fie scoasă. Dar, când totul este gata, aş vrea să nu fie închiriată de altcineva.

Penthurst se uită la el cu ochii lui întunecaţi, cu un aer gânditor.

- Din moment ce e vorba despre tine, ştiu că nu intră în discuţie primul lucru la care mă gândesc, adică frauda. Are legătură cu una dintre anchetele tale?

- Ai putea să zici şi asta.

- Pentru cine?

- Pentru tata.

Ochii ăia întunecaţi deveniră şi mai intenşi.

- Cum se simte?

- Mai bine. Momentan.

Penthurst încuviinţă. Merse spre centrul camerei şi spre masă. Marea de trupuri se dădu într-o parte să îi facă loc, de parcă doar apropierea de el îi făcea pe bărbaţi să se retragă. Sau să îi facă loc.

- Presupun că ştii unde e proprietatea asta.

Yates luă tocul şi notă informaţia.

- E un arendaş care deţine o mare parte a locului, dar e sigur că francezii vin în fiecare noapte, aşa că nu va avea nimic împotrivă.

Penthurst luă hârtia şi o citi.

- Hai că e chiar ciudat. Pot să salvez timpul amândurora. Sunt sigur că proprietatea asta e deja pe listă. Dar nu este listată ca fiind a lui Highburton. Este a unor acţionari, din câte îmi amintesc. Din pricina acestei ciudăţenii mi-a şi sărit în ochi.

- Ştii cine a insistat să fie inclusă?

- Nu. Nu *mă* şantajează, se pare.

- Poţi să afli?

Îl durea să îi ceară asta. Întrebarea îi rămase în gât. Penthurst lăsă rugămintea să mai planeze o vreme. În cele din urmă ridică din umeri.

– Probabil. O să văd. Împături hârtia. Am omis să te felicit pentru căsătoria ta, Ambury. E o femeie frumoasă. Dintotdeauna am crezut că bârfele despre ea au fost stârnite de nişte lady rău intenţionate mânate de gelozie.

Erau din nou periculos de aproape de toată tragedia aia.

– Şi dacă ai crezut aşa ceva, de ce...?

– Ce anume?

– Southwaite a zis că Lakewood te-a provocat pentru că te-a auzit insultând o lady.

– Motivul a fost o femeie, e adevărat, dar nu m-a provocat pentru vreo insultă pe care am rostit-o.

Atunci, era şi mai rău. Celelalte scenarii îl făcură să se întunece. Îşi aminti că îl văzuse pe Penthurst lângă Cassandra la masa de joc.

„Nu mai gândi ca un nebun, altfel o să sfârşeşti să te porţi ca un măgar."

– Pentru că sunt un gentleman, nu pot să îi divulg numele, desigur. Nici ţie şi nici judecătorilor, spuse Penthurst. Presupun că, dacă mi se cere asta, iar refuzul meu nu e acceptat, o să sfârşesc în laţ, în cele din urmă.

– Dacă asta se va întâmpla, promit să nu mă bucur.

Penthurst se enervă.

– E de înţeles că îi eşti lui loial, nu mie. Aţi fost prieteni ani de zile. Dar să ştii că nu era chiar bărbatul pe care îl ştiai tu, Ambury.

– Sunt sigur că judecătorii o să creadă asta dacă aşa zici tu. Ţinând cont de împrejurări, sunt ultimul om pe care ar trebui să îl convingi. Acum trebuie să plec. Îţi mulţumesc de pe-acum că mă ajuţi cu proprietatea, în măsura în care poţi. Drept răsplată, o să îţi dau un sfat.

– Ce anume?

– Taie-ţi părul. Arăţi vetust. Ceea ce era un semn de independenţă acum un an de-abia dacă va mai arăta excentric peste şase luni.

– M-am gândit şi eu la asta, deşi iubita mea o să se îmbufnеze.

– Atunci, poate că nu ar strica să faci o schimbare şi în privinţa asta.

capitolul 22

După ce plecă de la Fairbourne, Cassandra făcu un ocol mare prin Hyde Park să îşi limpezească mintea. Se îmbolnăvise de supărare de cât de rău mersese întâlnirea cu *Herr* Werner. Mai bine lăsa totul baltă.

Mai lipsise să spună că mătuşa Sophie furase colierul de la conte. Ambury crezuse dintotdeauna că ea furase cerceii de la Highburton, iar dovezile sugerau că ar fi putut avea dreptate.

Nu rezolva mare lucru faptul că returnase cerceii. Ce ar fi făcut Ambury? Cu siguranţă ceva onorabil, care ar fi fost neplăcut pentru mătuşa Sophie. Era posibil să fi fost mai în siguranţă la casa doctorului Wakely.

Să îşi ia mătuşa şi să fugă? Dar unde? Nu mai era liberă şi independentă. Oriunde s-ar fi dus, Ambury avea tot dreptul să o urmeze. Dar recunoscu că nici nu avea chef să fugă. Făcuse nişte jurăminte, iar onoarea îi cerea să încerce să le respecte.

Începu să se întrebe dacă nu cumva ar fi putut-o lăsa pe mătuşa ei unde locuia atunci pentru mai multă vreme. Sforăitul unui cal lângă umărul ei îi întrerupse şirul gândurilor. Întoarse capul şi recunoscu imediat animalul şi pe tovarăşul lui. Vizitiul trase de hăţuri.

Un servitor sări din spatele birjei. Nu îl aşteptă, ci se îndreptă spre uşa trăsurii. Servitorul se grăbi să i-o deschidă, întinse scara, apoi o ajută să intre.

Ambury era înăuntru. Se mută ca ea să se instaleze pe locul din faţa lui. Ea îşi luă timpul să se aşeze, în timp ce se pregătea sufleteşte pentru o călătorie neplăcută.

– E vreun motiv pentru care nu ai chemat una dintre trăsurile familiei? întrebă el.

– M-am gândit să fac o plimbare prin cartier, apoi m-am răzgândit şi a fost mai uşor să închiriez una.

– Eu m-am gândit că poate nu vrei ca unul dintre servitori să ştie unde te duci.

– Şi asta. Din moment ce m-ai găsit unde ai vrut, se pare că am dat greş. Le-ai cerut să mă urmărească?

– Nici nu a fost nevoie. Pentru siguranţa ta, majordomul a trimis doi oameni să te supravegheze. Unul s-a întors să raporteze când ai venit aici. Să mergi de una singură e unul dintre lucrurile pe care nu ar mai trebui să le faci. Oraşul e prea periculos.

Ei nu îi surâdea idea de a nu mai fi în stare vreodată să se mişte fără un servitor în coastă, dar sigur că aşa avea să fie de atunci încolo. Emma se obişnuise deja cu asta. Într-o bună zi, ea şi Emma aveau să se facă pierdute de însoţitorii lor şi aveau să petreacă o zi împreună aşa cum o făceau mai demult.

Porţile parcului se întrezăriră pe fereastră, apoi reşedinţele din Mayfair.

– Unde mergem?

– Pe aproape. Am ceva să îţi arăt.

El avea o atitudine asemănătoare cu cea din seara anterioară. Încordat şi distant. Nu mai zise nimic. Nici o întrebare despre mătuşa Sophie. Nici o morală despre comportamentul la care se aştepta de la ea. Nici un cuvânt şi nici o întrebare despre cercei. Tăcerea lui o nelinişti mai tare decât o ceartă strașnică.

Se opriră în St. James Square. Putea vedea casa Emmei vizavi, printre copaci. Ambury sări din trăsură, apoi îi oferi mâna. I se alătură şi se uită împrejur, mirată.

– Prebles a pus un agent de vânzări să caute case de închiriat, zise Ambury. Asta părea să fie cea mai bună dintre cele pe care le-a propus. Ce crezi?

Ea se uită în sus, la faţada casei din spatele trăsurii. Era mare, cam ca a lui Southwaite.

– E foarte drăguţă. Apreciez că e lângă Emma.

- M-am gândit eu. Am semnat actul de închiriere azi-dimineaţă.

Avea cheia cu el. Ea păşi prin camerele spaţioase cu ferestre lungi şi bine proporţionate. Casa avea mobilă frumoasă.

Urcară scările.

- Când ne mutăm aici?

- Presupun că imediat ce angajăm nişte servitori. Cei ai lui Highburton au făcut azi curat şi au schimbat aşternuturile.

Camerele ei fuseseră decorate în nuanţe de crem şi verde pal, iar paturile fuseseră acoperite cu stofă drapată. Şi ele, şi restul materialelor păreau extreme de curate.

Îi plăcea în mod deosebit salonul. Nu era la fel de mare precum cel pe care îl folosea atunci, dar faptul că era mai mic îl făcea mai intim. Avea o ferestruică la îndemână de unde putea vedea grădina din spate.

Se aşeză şi admiră priveliştea.

- Cred că o să-mi placă foarte mult să trăiesc aici.

- Mă bucur.

El înaintă şi se uită în jos spre ea.

- Eşti frumoasă acum, scăldată de lumina care se revarsă prin fereastră, Cassandra. Cred că o să-mi placă să te văd cum stai aici cât timp va fi casa noastră.

O surprinse replica lui. Suna sincer, chiar dacă părea prea puţin prietenos. Felul în care se uita la ea o făcu să se încălzească şi să roşească. Pentru o clipă, el nu mai păru la fel de distant cum fusese în trăsură. Ceva din uşoara familiaritate pe care o creaseră în primele lor nopţi împreună se strecură între ei.

Ar fi trebuit să se ia la harţă, nu să aibă un moment romantic.

El scotoci în haină şi scoase ceva. Îi luă mâna şi vărsă conţinutul săculeţului de catifea în palma ei. Cercei.

Ah. *Acum* urmau să se certe.

– I-am găsit când m-am dus la culcare. Şi biletul tău. Cred că ei sunt motivul pentru primirea ta rece de aseară.

– Parţial. Şi tu te-ai purtat ca o briză rece de iarnă.

– Mă aşteptam să petrec două săptămâni numai cu tine. Mi-a fost greu să accept că mătuşa ta a fost mai importantă decât tot, inclusiv decât soţul tău.

Gata, asta era. Dojana care avea să işte o ceartă. Era rănit că nu se gândise prima dată la el? Sau era vorba doar despre mândrie şi simţul proprietăţii?

Noaptea trecută poate că l-ar fi întrebat, demonstrându-i cât de prostuţă era pica lui. Devotamentul ei faţă de mătuşa Sophie nu ar fi trebuit să îl ia prin surprindere. Până la urmă, se căsătoriseră tocmai din acest motiv.

El arătă spre palma ei.

– Cum de-ai aflat despre ei?

– Am văzut un portret şi pe femeia care îi purta, spuse ea. Aşa mi-am dat seama că aparţin familiei tale. De asemenea, ştiam că o investighezi pe mătuşa mea, după toate întrebările alea despre trecutul ei. Ştiai mai bine decât mine de unde provin.

– Nu neg. Ar fi trebuit să îţi explic imediat ce ne-am căsătorit, dar mi-au ieşit din minte cerceii şi investigaţia aia.

– Din moment ce acum sunt din nou ai tăi, nu mai e nevoie să te gândeşti la ei.

– Nu e aşa uşor.

Vocea lui părea mai degrabă liniştitoare decât autoritară. Ar fi preferat să fie autoritară. Nu avea de gând să o lase baltă.

– Mătuşa mea a cumpărat bijuteriile de la o casă de amanet.

– Tatăl meu crede că au fost furate înainte să moară străbunicul. Crede că familia noastră a fost trădată. Nu spune pe cine bănuieşte, dar îmi imaginez că are în minte pe cineva. Îi luă din nou mâna în a lui şi îi închise degetele peste bijuterii, ca să le apuce bine. Tot întreabă

de ele. Contează pentru el. Dacă nu ar fi fost aşa, nu aş mai investigat toată treaba asta după ce le-am cumpărat la licitaţie.

Nu avea să câştige dacă avea să se confrunte cu datoria pe care el o avea faţă de tatăl lui.

– Poate le-a luat un servitor şi le-a vândut.

El se uită pe fereastra de deasupra capului ei. Îşi putea da seama că îl chinuiau nişte gânduri.

– Mătuşa ta are o grămadă de bijuterii, Cassandra.

– Amanţii ei...

– O *grămadă* de bijuterii.

Ea nu îşi mai putea menţine mult timp indignarea. Ziua aia îi scăzuse încrederea în Sophie, iar rezistenţa ei se făcuse fărâme. Totul devenise mult prea complicat. Se uită într-o parte, învinsă şi tristă.

– Te implor să nu îi zici fratelui meu despre bănuielile tale. S-ar folosi de asta în cel mai crud fel cu putinţă.

El o luă de bărbie şi îi ridică din nou capul.

– Am zis că o s-o protejez orice ar fi, câtă vreme nu îmi compromite onoarea.

Ea simţi că i se frânge inima. Probabil ieşea din discuţie să protejeze o hoaţă.

– Trebuie să ştim dacă vreuna dintre bijuteriile ei a fost obţinută prin furt, spuse el.

– Şi dacă ar fi aşa?

Se aşeză alături de ea, lângă fereastră.

– Cassandra, dacă a mai făcut asta şi cu alte bijuterii, acestea trebuie returnate proprietarilor lor. Nu pot să găzduiesc în casa mea o femeie despre care ştiu că e o hoaţă care nu a înapoiat ce a luat cândva.

– Nu cred că poate să trăiască acum cu noi, oricum. Dacă se întâmplă asta, o s-o ia Gerald. O să facă asta să mă pedepsească, chiar dacă acum nu mai poate ajunge la mine. E clar că nu a renunţat.

– O să mă ocup eu de fratele tău. Nu o să îndrăznească să scoată o persoană din casa *mea*. Prebles pregăteşte o petiţie către cancelarie, care ar trebui să rezolve

chestia asta o dată pentru totdeauna. Fratele tău nu o să reușească să devină protectorul ei în locul meu, așa că nu ai de ce să te mai îngrijorezi.

Ea luă o gură mare de aer ca să își stăvilească emoțiile, dar câteva lacrimi tot îi încețoșară privirea. În ciuda furiei lui de noaptea trecută, în ciuda primirii ei reci, el își petrecuse ziua încercând să își ducă la îndeplinire promisiunea.

– Și ai făcut asta, chiar dacă ai *bănuit*... că ea...

– Am zis că mă ocup, nu? Cât despre ce *bănuiesc*... trebuie să aflu cum stau lucrurile cu adevărat. E vremea să mă lași să vorbesc cu ea.

– Nu te-am împiedicat niciodată să vorbești cu ea. A făcut asta de capul ei.

– M-ai fi putut ajuta. Nu s-a întâmplat. În schimb, ai tot amânat și te-ai eschivat. Ai evitat să afli adevărul, și eu ți-am permis asta.

Îi *permisese*. Dacă chiar credea că a fost furat ceva de la familia lui, ar fi găsit el o cale să discute cu Sophie. Nu trebuia să aștepte treizeci de zile ca să stoarcă ea ceva de la mătușa ei. I-ar fi putut da informațiile unui judecător, iar Sophie ar fi putut da singură explicații cât de bine s-ar fi priceput.

– A fost amabil din partea ta, zise ea. Nu am fost conștientă de asta. Ai făcut-o pentru că nu ai vrut să le zici părinților tăi că persoana care i-a trădat nu a fost un servitor, ci o veche prietenă? Sau doar ai arătat respect unei femei bătrâne care nu mai constituie o amenințare pentru bijuteriile nimănui?

El zâmbi atât cât ridurile de la colțurile gurii să i se adâncească.

– Cred că mi-am luat timp ca să alerg după tine. Și să îmi găsesc scuze să te întâlnesc.

Ce replică dezarmantă! Îi tresăltă inima ca unei fetișcane.

– Deci a fost un plan pentru a mă adăuga pe lista ta de cuceriri? Sunt şocată, Ambury. Poate că lucrurile au mers aşa prost tocmai ca să existe un echilibru.

– Parcă îmi amintesc că mi-ai cedat. O sărută pe buze. Nu cred că s-a sfârşit aşa prost, cel puţin nu pentru mine.

Ei îi merse la suflet faptul că el spusese asta, mai ales în ziua care urmase unei asemenea nopţi neplăcute.

– Nici pentru mine, să fiu sinceră, şopti ea.

El îi cuprinse faţa în mâini şi o sărută din nou, îndeajuns de mult timp încât să o răscolească. Reacţiile nu i se trezeau doar în corp, ci şi în emoţiile brute. Simţi multă duioşie în îmbrăţişarea şi în sărutul lui.

Se uită la ea în timp ce îi mângâie cu degetul mare buzele.

– Casa e a noastră. Aşternuturile sunt noi. Aş vrea să văd cum te simţi în ele.

Ideea îi surâdea şi ei, dar din alte motive decât plăcerea. Avea nevoie ca acea mângâiere pe care i-o adusese atingerea lui să dureze cât mai mult.

Puse cerceii pe pernă, apoi îi acceptă mâna şi îl urmă în dormitor.

Yates aşteptă în timp ce degetele abile ale Cassandrei îi descheiau nasturii cămăşii. Stătea în faţa lui, goală, oferindu-i şi lui ceea ce el făcuse deja pentru ea. Erau înconjuraţi de tăcere. Nici măcar sunetele oraşului nu intrau în camera asta care dădea spre grădină.

Nici un servitor. Nici un alt suflet în preajmă. Nu avea să mai fie aşa mult timp, dar lui îi plăceau în acea zi izolarea şi noutatea acelui loc.

Ea se uită în sus la el cu ochii înflăcăraţi de gânduri îndrăzneţe, în timp ce îşi dădea jos lenjeria de corp. Îi atinse cu bună ştiinţă nu doar nasturii şi materialul cămăşii.

– Mă aşteptam la o ceartă serioasă cu tine azi, spuse ea. Genul ăla de ceartă din care cuplurile nu îşi mai revin

niciodată. Bănuiesc că intenționai să pornești una, dar ai ales o altă cale.

Așa și făcuse și de aceea mai lăsase niște lucruri nespuse care probabil că nu aveau rost să fie rostite oricum. Era nevoie de mai mult decât de niște jurăminte ca încrederea să fie clădită, darămite loialitatea.

Ea îi dădu jos lenjeria și îi luă ferm membrul în mână.

– Sunt recunoscătoare pentru azi, pentru casa asta și pentru petiția aia, dar și pentru bunăvoința ta de fi doar bănuitor, nu și atotștiitor. Cum își arată amantele aprecierea?

El o luă în brațe ca ea să îi simtă corpul. Pielea ei părea rece, dar se încălzi rapid după ce îl atinse.

– Un bărbat ar trebui să fie idiot să nu se bucure că soția lui îi zice să o trateze ca pe o amantă. Dar, oricât aș încerca, nu mă pot gândi la tine în felul ăsta.

– Pentru că nu am experiență și abilități? Ar trebui să mă ajuți să învăț.

Un bărbat ar fi trebuit să fie *complet* idiot să facă altceva decât să fie de acord cu planul ăla și să nu continue următoarea lecție.

– Pentru că ești soția mea. Este diferit, din câte am observat.

– Ce neplăcut pentru tine.

– La naiba, cam așa e. Dar asta se întâmplă. Chiar și când partidele se repetă, experiența e diferită.

– Prin *diferită* vrei să spui mai puțin scandaloasă, presupun, și, prin urmare, mai puțin incitantă. Mai potrivită și cu scenariul gata creat. Sunt flatată, Yates, dar poate că ție nu îți pică bine. M-am străduit peste poate să fiu foarte, foarte îndrăzneață, așa cum mi s-a spus că bărbații se așteaptă de la amantele lor, dar nu vreau să mă desconsideri.

El își plimba mâna peste trupul ei, gândindu-se că și cea mai obișnuită plăcere ar fi fost foarte îndrăzneață în ziua aia sau în orice altă zi, dacă avea să țină în brațe o seducătoare așa inimoasă.

– În ce fel îndrăzneaţă?

Ea îl sărută de nenumărate ori pe piept.

– Odată, mi s-a spus că aş avea o gură scandaloasă. Am aflat mai târziu ce înseamnă. Atunci m-a şocat, însă cred că între timp m-am mai obişnuit cu ideea. Dar poate că nu e ceva ce fac soţiile.

Intensitatea excitării lui crescu deodată. Îi apucă fundul şi se lipi strâns de ea, ca mădularul lui să pulseze pe abdomenul ei.

– De fapt, mi s-a spus că anumite soţii fac asta, îi şopti el printre sărutări înflăcărate.

– Da?

– Mmm.

– Cine ar fi crezut? Deci nu te-ar deranja?

– Nu, nu cred.

– Poate că o să greşesc ceva. Niciodată nu am... Se uită în ochii lui şi amuţi. Zâmbi diabolic. Oh, nu te-ar deranja câtuşi de puţin, cred. Se uită în jos. Degetele ei dansară scurt de-a lungul mădularului său şi bătură uşurel în vârf. Ia să văd dacă...

Se aplecă şi îl atinse cu limba.

El fu străbătut de nişte senzaţii intense ca nişte fulgere. Strânse atât de tare din dinţi, încât îşi simţi maxilarul blocat.

– Ar fi mai uşor dacă m-aş pune în genunchi.

– Poate.

„Da. Acum."

Ea se aplecă. Poziţia ei făcu aşteptarea insuportabilă. Îi văzu spatele elegant, rotunjimea şoldurilor şi cât de erotic i se ridicase fundul.

Norul negru al părului ei se aplecă asupra lui. Apoi o căldură catifelată îl învălui, şi totul se făcu negru în faţa ochilor lui.

– Se pare că şi mie îmi priesc noile plăceri, mormăi Cassandra printre răsuflările ei sacadate şi adânci.

El se retrase uşurel şi intră din nou adânc. Ceea ce îi făcuse ea nu merita această lungă şi înceată uniune. Mai bine o lua rapid.

Se hotărî că nu era în interesul lui să îi explice.

O opri, moliciunea ei incomparabilă învăluindu-l cu totul. Se aplecă şi îşi coborî capul ca să se joace cu sânii ei. Oftatul ei clocotitor îi cântă în urechi. Ea se încordă şi se întinse pe lângă el, îmbrăţişându-l suav. Se simţea al naibii de bine. El îşi folosi limba să îi atingă sfârcurile tari şi întunecate, până când ea scânci.

Ea îşi îndoi genunchii şi îşi mişcă şoldurile ca să-l atragă mai aproape. Se bosumflă şi îşi mişcă din nou poziţia.

– Eşti nerăbdătoare, zise el.

Privi spre el.

– Spre deosebire de tine, nu am fost în extaz în după-amiază aceasta.

– Ştii că o să fii în curând. Nu te-am lăsat niciodată nemulţumită. El ieşi şi intră din nou, savurând fiece clipă. Nu trebuie să fie întotdeauna dur şi nebunesc, Cassandra. Poate exista o mare plăcere când apreciezi şi nuanţele.

– Ca şi cum te-ai forţa să savurezi o bomboană foarte, foarte încet?

– Sau să ţii în gură o vreme nişte brandy.

– Nu îmi pasă de brandy, dar îmi plac bomboanele.

El simţi cum frustrarea fierbea în ea chiar dacă se destinsese. Îl ţinea adânc înăuntru şi aproape de ea, dar nu mai era nerăbdătoare. El se mişcă din nou, şi pe chipul ei se citiră mici semne de încântare.

Nu se grăbiră în vârful muntelui. Merseră de mână, oprindu-se ici şi colo şi admirând priveliştea. Când furtuna erupse în sfârşit în el, fu fără de tunete de astă dată. Simţi ca şi cum o aversă îl spală complet cu răpăiala ei caldă şi intensă.

Cassandra observă că asfinţitul era pe sfârşite, dar nu se mişcă. Rămase cuibărită în îmbrăţişarea lui Ambury,

temându-se că avea să strice atmosfera fie şi numai dacă respira mai profund. Îndrăzni să îi arunce o privire lungă. El avea ochii închişi, dar nu dormea. Braţele lui o ţineau prea strâns.

Oare plăcerea îl emoţionase la fel de mult ca pe ea? Bănuia că ceva-ceva tot simţise. Erau clipe în care era sigură că aveau o legătură perfectă, că se înţelegeau foarte bine şi împărtăşeau o intimitate deplină. Se întrebă dacă era totuşi cu putinţă ca un bărbat să simtă aceeaşi plăcere ca o femeie. Se mai întrebă şi dacă el plănuise toate acele lucruri ca să-şi atingă scopul. Poate că ticluise să o cucerească prin tandreţe.

Nu era o idee nobilă, dar nu o putea ignora. Jurămintele nu o legaseră îndeajuns încât să o facă flexibilă şi obedientă, dar genul ăla de lanţ sigur ar fi reuşit. Probabil că de-asta avea atâta grijă Emma să îi îmblânzească mândria şi temperamentul lui Southwaite. Nu din datorie, nu din frică sau din lipsa voinţei, ci pentru că ea îi dăduse voie să îi dezlege baierele inimii, şi asta o făcuse să-şi dorească să fie şi el fericit.

Ambury se sprijini într-o mână şi se uită la ea.

– Când te-am cerut, m-ai întrebat dacă aş accepta să ai amanţi după ce îmi faci copii. Am hotărât că nu.

Ea ar fi preferat să nu înceapă să arunce cu decrete în stânga şi în dreapta, ca un cuceritor.

– Am sperat că o să fii rezonabil.

– Este un răspuns rezonabil. Nu o să ai amanţi. Niciodată.

– E mult prea devreme să hotărâm aşa ceva. Mai aşteaptă până se mai duce din entuziasmul căsătoriei şi o să începi să mă consideri plictisitoare.

– Părerea mea nu se va schimba.

Ar fi trebuit să îi explice că nu era deloc rezonabil. Dar el păru aşa hotărât în acea clipă, că ideea unui alt iubit nu îi mai surâse deloc. Mai bine ducea lupte care meritau duse.

Alunecară înapoi în pacea intimă pe care o împărtăşeau. Poate că faptul că nu voia să o împartă cu nimeni înseamnă că simţise şi el acelaşi lucru ca ea în acea seară. Ce simţea un bărbat, adică.

- Cassandra, vreau să mi-o aduci pe mătuşa ta ca să vorbesc cu ea. Ai destulă încredere în mine să faci asta?

Întrebarea pluti către ea în întunericul ce se lăsa. Măcar o întreba, nu dădea ordine.

Avusese încredere în el când îi ceruse mâna. Iar acum nu avea nici un motiv să nu se încreadă în el. Mai puţin treaba cu cerceii ăia. Fusese o mică dezamăgire şi îi atinsese un punct vulnerabil.

Cumpăni îndelung. Nu o lăsa inima să fie aşa nemiloasă. Încrederea strălucea puternic, indiferent de concluzia la care ar fi ajuns mintea ei. Acceptă ce îi zicea inima, ceea ce îi oferi pace şi uşurare şi o înveseli.

- O să te duc la ea mâine după-amiază.

capitolul 23

Primi scrisoarea la micul dejun. Se deosebea de restul corespondenţei. Recunoscu imediat hârtia de scris, apoi sigiliul şi scrisul. Trecuse aproape un an de când primise o scrisoare de la Penthurst.

Rupse sigiliul şi deschise scrisoarea. Nu conţinea decât un cuvânt. Oare îşi închipuia că avea să găsească interesant felul în care fusese scris acel nume? Pesemne că lui Penthurst i se păruse tare interesantă descoperirea.

Yates găsea clar ceva interesant acolo. Interesant şi uimitor. În asemenea măsură, că ieşi din salonul pentru micul dejun şi se întoarse la el în cameră, de unde îl dădu afară pe Higgins. Îşi luă vioara şi se gândi că aceasta nu avea să îl dezamăgească.

Muzica îşi crea propria lume, ca întotdeauna. Îi umplu mintea, iscă definiţii şi organizări. Nu se gândi la

mai nimic atunci când cântă, dar se pierdu în puritatea sunetului în timp ce compoziţia îşi arunca vraja.

Când piesa se încheie, puse jos instrumentul.

În continuare nu avea răspunsurile, dar măcar ştia care erau întrebările. Trebuia doar să se hotărască dacă voia să le pună. Apoi trebuia să decidă dacă era cazul să le pună.

Se aventură în josul coridorului şi împinse uşa de la camera Cassandrei. Camerista clătină din cap, dându-i de înţeles că nu se trezise încă. Se duse în dormitor, oprindu-se lângă pat. Era frumoasă aşa cum stătea întinsă acolo. Numai dacă se uita la ea simţea o linişte care alunga haosul ce îi dădea din nou târcoale.

Ea deschise ochii şi se uită în sus la el.

– Ce este?

– Nimic. Credeam că dormi.

„Voiam să te privesc. Nu ştiu de ce."

– M-am trezit acum ceva vreme. Nu m-am mişcat, ca să pot asculta pe ascuns.

Îi luă o secundă să-şi dea seama că se referea la muzică. Ea arătă spre fereastră.

– E deschisă, la fel şi a ta, iar muzica se aude foarte bine aici. Se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi. Arăta adorabilă aşa somnoroasă şi cu părul răvăşit. E atât de frumos. De ce nu cânţi în public?

Nu se referea la public în general. Se referea la ea. El îşi înfrână impulsul de a ridica din umeri şi de a răspunde că nu ştia.

– Probabil pentru că tatălui meu îi displăcea. Îi place muzica mult şi admiră muzicienii. Nu se opunea din motive morale şi nici nu credea că ar fi mai prejos de mine sau nepotrivit.

– Atunci, de ce nu-i plăcea?

– Avea alte planuri în privinţa mea, mai ales când am părăsit universitatea. Să cânţi bine cere multă practică. Ore şi ore.

– Ce anume voia să faci în schimb?

– Parlament. Camera Comunelor, ca să încep să-mi creez relaţiile care mi-ar fi oferit putere atunci când aveam să-i succed. Să moşteneşti titlul se rezumă doar la asta. Nu mă interesa acest lucru şi am opus rezistenţă. Şi am cântat – la vioară şi în alte feluri. Când avea nevoie să afle ce ştiau cei care deţineau puterea, apela la oameni precum Penthurst, care nu-şi urmase impulsurile tinereşti aşa cum o făcuse el.

– Firește, înțeleg de ce n-ai vrea să cânți pentru el. Dar alții... Când ai cântat în primăvară, la avanpremiera Emmei, toată lumea a fost vrăjită. Bărbaţii aveau lacrimi în ochi. Ai un dar minunat, pe care îl împărtăşeşti şi altora atunci când cânţi pentru ei. Atunci când te ascultă pe tine, ştiu că au un suflet.

Îl flata. În plus, identificase adevăratul motiv pentru care nu cânta în public. Nu se simţea confortabil să vadă oameni emoţionaţi în felul acela. Îl stânjenea să facă oameni în toată firea să verse lacrimi. Se simţea inadecvat atunci când oamenii îi spuneau că le-a atins sufletele, fiindcă muzica lui nu făcea nimic din toate astea pentru *el*.

O sărută drept mulţumire pentru compliment.

– Mă duc să-mi vizitez tatăl. Vom merge la mătuşa ta peste câteva ore.

– Te superi dacă ascult prin ferestrele deschise? întrebă ea. Nu vreau să... deranjez.

– Nu mă supăr.

Se îndreptă către apartamentul tatălui său, recunoscând că găsea atractivă ideea de a mişca sufletul Cassandrei.

– Cum se simte astăzi? îl întrebă Yates pe valet când intră în camera de zi.

– Obosit, domnule. Altminteri, cam la fel. E treaz, dacă vreţi să îl vedeţi.

Yates merse până la scaunul masiv în care stătea tatăl său, în halat şi cu lavalieră. Îşi închipuia că în ziua în care

avea să vină aici şi să-şi găsească tatăl cu faţa nebărbierită şi fără lavalieră avea să ştie că se petrecuse o schimbare în rău.

Ochii tatălui său erau închişi, iar el părea foarte liniştit. Chiar fericit în odihna lui. Probabil pentru că valetul deschisese fereastra.

– Yates. Frumos din partea ta că mă vizitezi.

Yates se aşează pe scaunul pe care îl foloseau toţi vizitatorii. Se uită din nou la fereastră.

– Mă întreb dacă te simţi îndeajuns de bine încât să discutăm despre moşie. Am unele informaţii, dar şi câteva întrebări.

– Uneori, cred că n-o să terminăm niciodată cu asta, dar întreabă-mă dacă e necesar.

– Am aflat mai multe despre acei cercei. Cei despre care ai tot întrebat, care au dispărut după ultimul inventar. După cum ştii, o vreme au fost în posesia soţiei mele. I-a primit de la mătuşa ei, Lady Sophie Vernham.

Tatăl lui se înroşi de furie.

– Mă dezamăgeşte foarte mult că a abuzat de o prietenie în acest fel. Mama ta i-a trecut multe cu vedere Sophiei şi va suferi când va afla că bunătatea ei a fost răsplătită cu hoţie.

– Povestea bijuteriilor lui Sophie Vernham nu este că le-ar fi furat, firește. Susţine că le-a primit în dar din partea iubiţilor.

– Un şiretlic iscusit din partea ei, mă gândesc acum. Nu susţine aşa ceva şi în privinţa cerceilor, sunt convins.

– Nu, spune că i-a cumpărat de la o casă de amanet.

Tatăl său îl privi surprins.

– Aşa spune? Presupun că e posibil. Aş prefera să nu mă gândesc că a profitat de prezenţa ei aici şi s-a servit singură. Ideea că ar fi făcut aşa ceva mă întristează.

Yates se aplecă înainte, cu mâinile pe genunchi. Se uită în ochii tatălui său.

– E posibil să nu-i fi furat şi nici cumpărat? E posibil ca bunicul să-i fi dăruit ei?

Tatăl său avu nevoie de câteva secunde pentru a asimila implicaţiile. Se forţă să se ridice. Se înroşi din nou la faţă din cauza efortului şi a furiei.

– Nu, *nu* este posibil. Tatăl meu abia dacă o cunoştea şi nu a avut nici un fel de legături amoroase, nici nu-i aproba pe bărbaţii care aveau. Dacă începi una dintre anchetele tale de prost gust cu privire la el, n-o să te alegi cu nimic, te asigur. Da, ştiu despre această ruşinoasă preocupare a ta. Îţi interzic să supui această familie la o astfel de afacere trivială şi la bârfa nesănătoasă pe care o produce.

Erau cel mai aproape de o ceartă decât fuseseră în ultimele câteva luni. Indignarea contelui părea să sporească.

– Mă aşteptam să-mi dai acest răspuns. Totuşi, era o posibilitate despre care trebuia să întreb. Adu-ţi aminte că tu eşti cel care m-a însărcinat să aflu cum au dispărut cerceii.

– Ţi-am spus să găseşti hoţul, nu să-ţi zboare imaginaţia la poveşti despre bunicul tău, dintre toţi bărbaţii. Având în vedere căsătoria ta, vrei să ai cea mai bună părere despre mătuşa Cassandrei. Înţeleg asta. Să acceptăm explicaţia cu casa de amanet şi să lăsăm lucrurile aşa.

Oftă adânc şi păru să expire toată agitaţia. Închise ochii.

– Da, cred că ăsta este cel mai bun lucru pe care-l putem face.

– Vrei să te odihneşti? Celelalte întrebări pe care le am pot aştepta.

– Mai e şi altceva?

– Doar un singur lucru.

Oare îşi imagina că ochii care îl scrutau păreau mai degrabă precauţi decât obosiţi?

– În cazul ăsta, mai bine spune acum. Nu poţi şti niciodată ce va fi mâine, nu?

– Proprietatea ciudată de pe coastă – terenul cu titlul de proprietate contestabil – se află pe o listă de amplasamente pentru noile fortificaţii plănuite de guvern. Arendele vor fi semnificative.

– Guvernul nu va arenda niciodată un teren cu o situaţie neclară. N-ai tras sfori în sensul ăsta, nu-i aşa? Dacă ai făcut-o, ţi-ai pierdut vremea.

– Eu nu. Altcineva a făcut-o. Barrowmore.

Tatăl lui amuţi. La fel ca întreaga cameră.

– Ăsta e un lucru straniu, zise tatăl.

– Nu-i aşa? Probabil că Barrowmore crede că va trage foloase cumva. Asta înseamnă probabil că familia lui deţine celălalt act. Nu eşti de acord?

Tatăl lui privi pe fereastră vreo zece secunde înainte să încuviinţeze din cap.

– E ciudat că două lucruri care au dispărut misterios de pe această proprietate au ajuns în posesia familiei soţiei mele. O minte logică trebuie să presupună că nu este vorba despre o coincidenţă. Tată, ca fiu şi moştenitor al tău, îţi cer să-mi spui ce s-a întâmplat.

Tatăl lui nu se uită către el. În schimb, îşi aţinti privirea în gol, cu o expresie ostenită.

– N-am ştiut despre bijuterii, spuse el într-un final. Despre proprietate, da. El i-a dăruit-o. Bunicul tău i-a dăruit-o lui Sophie. Printr-un soi de administrare prin procură sau ceva de genul ăsta, astfel încât să încaseze veniturile până la moartea mea, apoi titlul de proprietate trece pe numele ei şi al urmaşilor ei.

– Deci a existat o relaţie între ei până la urmă.

– Nu a fost nici o relaţie, îţi spun.

– E singura explicaţie. Poate că nu a recunoscut faţă de tine şi poate că s-a dus în mormânt cu reputaţia lui de înaltă moralitate intactă, dar bijuterii şi proprietăţi făcute cadou unei femei înseamnă, de regulă, un singur lucru. La naiba, este numele de Highburton atât de sfânt încât mai degrabă m-ai lăsa să acuz o femeie de furt decât să recunoşti că tatăl tău nu a fost infailibil?

– Ţi-am spus că nu am ştiut despre bijuterii. În continuare nu ştiu dacă au fost un cadou.

Bineînţeles că fuseseră. Tatăl lui era atât de încăpăţânat când venea vorba despre acest subiect pe cât fusese el de-a lungul acelor vechi certuri. Refuza să accepte evidenţa pentru că viziunea lui rigidă asupra lumii l-ar fi obligat să-şi blesteme propriul tată.

– Şi nici nu a existat vreo legătură de dragoste între ei, deşi eşti convins de contrariu, repetă tatăl său.

Fireşte că fusese.

– Întreab-o, dacă gândeşti că judecata şi amintirile mele sunt conduse de sentimente oarbe. Ea îţi va spune.

Plănuia să o facă. Aflase ce voia să ştie. Se ridică. Tatăl său privi în sus către el.

– Nu m-am aşteptat să fii atât de minuţios, Yates. Am vrut doar să-ţi atrag atenţia pentru o vreme, ca să nu fii complet neştiutor când totul avea să-ţi revină ţie.

– Mi-a făcut plăcere să fiu minuţios şi să aflu amănunte despre moşie de la tine.

– Vei vota probabil tot cu blestemaţii ăia de liberali când vei căpăta titlul.

– Destul de probabil. Dar nu te învinovăţi pentru asta. Este o pervertire a caracterului meu pe care te-ai străduit să o corectezi.

Tatăl său chicoti în surdină, înfăşurându-se şi mai bine în halatul lui.

– S-a răcit afară. Închid fereastra. Yates se duse şi o închise. Te deranjează muzica mea când te odihneşti? Mi-am dat seama astăzi că probabil o auzi dacă ţii fereastra asta deschisă. Camera mea este deasupra. A fost o dovadă de nepăsare din partea mea să nu mă gândesc la asta.

– Nu mă deranjează. E plăcut şi deseori folositor. N-am înţeles niciodată toate neroziile alea poetice despre muzică. În ce mă priveşte, găsesc că e bună să-ţi limpezească mintea, nu pentru excese emoţionale. O să ţi se pară lipsit de inimă să spun aşa ceva.

Yates se întoarse către el.

– Nicidecum. Dacă ai nevoie vreodată de o minte limpede, spune-mi şi voi cânta pentru tine.

Tatăl lui flutură din mână nepăsător.

– Mama ta spune că nu-ţi place să cânţi pentru alţii. Mă voi bucura de ce ajunge la urechea mea pe fereastră, când ajunge.

Îndreptându-se spre ieşire, Yates se opri în spatele masivului scaun. Îşi puse o mână pe umărul tatălui său.

– E adevărat că nu-mi place să cânt pentru un public, dar voi cânta cu bucurie pentru tine.

Tatăl lui îşi puse mâna peste a lui şi i-o strânse uşor, apoi îl mângâie ca un tată care-şi consola băiatul.

– Ce loc e acesta? întrebă Ambury.

Se uită la uşa albastră, apoi privi în stânga şi în dreapta, la mulţimea de oameni obişnuiţi care treceau pe lângă ei pe alee. Nu era deloc un cartier elegant, iar Cassandra speră să nu o mustruluiască pe motiv că mai venise acolo în trecut.

– Greu de explicat, răspunse ea. Este o casă şi totodată un refugiu, precum şi un loc pentru afaceri. Vino şi îţi voi arăta.

Îl duse până la uşă şi bătu cu ciocanul cu putere. Pe ferestrele deschise de lângă ei se auziră voci venind din interior. Auzindu-le, Ambury ridică din sprâncene.

– Francezi.

– Cei mai mulţi, da.

O femeie îndesată mai în vârstă deschise uşa. Fără să scoată o vorbă, se răsuci. Cassandra şi Ambury o urmară. Intrară în sala de mese a casei, care nu era însă folosită pentru a mânca.

Spaţiul era plin cu şiruri de mese, la care stăteau aşezate femei având în faţă bucăţi de hârtie şi farfurii cu vopseluri de diverse culori. Pensule şi cârpe erau înmuiate în vopsea şi acopereau apoi hârtia cu un strat subţire.

Ambury îşi plecă uşor capul, examinând una dintre bucăţile de hârtie de pe masa de lângă ei.

- Colorează gravuri pentru comerţul cu imprimeuri.

Unele dintre femei erau tinere, iar altele arătau destul de bătrâne, dar majoritatea erau de vârstă mijlocie. Multe dintre ele purtau haine care se demodaseră în ultimii ani, cu corsaje aşijderea şi fuste lungi strânse în talie. Câteva dintre ele purtau chiar peruci, deşi pudra de pe ele se învechise, îngălbenindu-se.

- Sunt emigrante, firește, spuse Cassandra. Femei de familie bună, cele mai multe. Vin aici şi câştigă câţiva şilingi cât să trăiască de azi pe mâine. Câteva dintre ele locuiesc aici, dar majoritatea nu.

- Ai adus-o pe mătuşa ta aici? Nu se vede nici un bărbat prin preajmă. Locul acesta nu e deloc mai sigur decât casa lui Southwaite sau decât a părinţilor mei.

- Fratele meu n-ar fi în stare să găsească niciodată acest loc. Dacă l-ar găsi, nu i s-ar da voie niciodată să intre. Aceste femei ştiu cum să-şi poarte de grijă singure, precum şi una alteia.

Ambury nu părea convins. Se uită la mese şi la capetele aplecate deasupra lor.

În încăpere se auzea murmurul conversaţiilor pe ton scăzut, întrerupt ocazional de hohote de râs. Părea că femeilor le făceau plăcere munca şi prilejul de a sta de vorbă şi de a bârfi.

În capătul sălii se deschise o uşă pe care intră Marielle Lyon, aducând o altă grămadă de gravuri. Le dădu femeilor care le terminaseră pe celelalte, oprindu-se şi apropiindu-şi faţa delicată pentru a examina unele dintre lucrări.

Cassandra îi prinse privirea şi îi făcu semn cu mâna. Marielle puse jos gravurile şi veni către ei. Şi ea se îmbrăca după moda veche, iar dantela uzată din coate avea pete de cerneală. Chiar şi aşa, avea o eleganţă diafană, demnă de invidiat.

– Aceea e Marielle Lyon, îi spuse Cassandra lui Ambury. E o prietenă a Emmei.

– Am auzit de ea. Aici e casa ei?

– Nu știu dacă e proprietatea ei. Dar locuiește aici. Cu certitudine e regina acestui loc.

Marielle o întâmpină pe Cassandra cu un sărut, apoi îl cântări din priviri pe Ambury în timp ce Cassandra le făcu cunoștință.

– Ești singur? îl întrebă ea. Celălalt nu e cu tine?

– Se referă la Kendale, spuse Cassandra. Se apucase să o urmărească prin oraș acum câteva luni. L-a observat imediat. Nu-i așa, Marielle?

– Îmi umple inima de bucurie să aud că prietenul meu a avut bunul-gust de a-ți admira frumusețea, deși nu ar fi trebuit să te urmărească astfel.

– Nu era vorba despre *amour*. Credea că sunt spioană.

Accentul ei făcu această propoziție să sune fermecător. Ambury deveni la rândul lui fermecător.

– Și ești spioană?

– Având în vedere că ești prietenul lui, o să te las și pe tine să-ți pui această întrebare. Mă amuză asta.

Se răsuci pe jumătate și întinse un deget elegant.

– Mătușa ta e acolo în spate, Cassandra. Este cea mai destoinică dintre toate și îi place să stea cu *Madame* Chardin. Stau la taclale despre prieteni morți.

Cassandra se uită pe furiș la mătușa Sophie. Purta o bonetă albă care îi acoperea creștetul și un șorț peste rochia ei cu motive florale. Femeia de lângă ea spuse ceva, iar Sophie râse dând capul pe spate.

Cassandra începu să meargă printre mese în direcția ei, iar Ambury i se alătură.

Când ajunseră lângă ea, mătușa Sophie se uită la ei surprinsă. Spuse ceva în franceză către tovarășa sa, apoi zâmbi.

– Ați venit tocmai la timp pentru a asculta nespus de încântătoarea poveste despre *Mademoiselle* O'Murphy și acea pictură infamă pe care i-a făcut-o Boucher. *Madame*

spune că regele insista ca toate femeile lui să-şi fardeze fundurile, lucru care explică acea nuanţă trandafirie care se poate vedea pe şezutul ei în pictură. Iar eu care am crezut mereu că era lipsa de bun-gust a lui Boucher.

– La naiba, şopti Ambury. Am uitat fardurile.

Cassandra îl călcă apăsat pe bombeul cizmei.

– Mătuşă Sophie, vrem să stăm de vorbă cu tine şi să-ţi spunem ce am pus la cale în interesul tău.

– Bineînţeles. Sunt sigură că Marielle nu se va supăra dacă mergem să discutăm în privat în bucătărie. Spuse ceva către *Madame* Chardin, apoi se ridică, deschizând drumul către ieşirea din cameră. Ce copilă încântătoare era fata aceea, O'Murphy. *Madame* Chardin spune că a supravieţuit tuturor încercărilor, obrăznicătura şireată irlandeză.

Bucătăria le oferea cât de cât intimitate. Cassandra se aşeză împreună cu Sophie la masa rustică. Ambury rămase în picioare.

Cassandra îi explică despre petiţia adresată de Ambury cancelariei, precum şi celelalte demersuri făcute în interesul ei.

– Ambury închiriază o casă, încheie Cassandra. Imediat ce o să ne mutăm în ea, vei veni să locuieşti cu noi. Până atunci...

– Până atunci, ar fi mai bine dacă ai veni să stai în casa familiei mele, spuse Ambury.

Cassandra se uită încruntat la el. Asta nu era deloc ceea ce plănuise.

– Aş prefera să rămân aici, spuse Sophie. Sunt în siguranţă şi nu deranjez.

Ambury se uită drept în ochii ei.

– Te-ar deranja să stai acolo?

– Nicidecum. Doar că prefer să stau aici.

Se lăsă liniştea. Sophie şi Ambury nu aveau ochi decât unul pentru celălalt. Şi nu îşi aruncau chiar cele mai prietenoase priviri.

– Mătuşă Sophie, în legătură cu cerceii cu diamante, începu Cassandra, fiindu-i groază de acuzaţia pe care era pe cale să o insinueze. Ai spus că i-ai cumpărat, dar ai fost foarte vagă. Trebuie să ne spui exact cum au ajuns în posesia ta.

Sophie deschise gura să vorbească, dar Ambury întrerupse din nou discuţia:

– Au fost un cadou, nu-i aşa? Din partea unui membru al familiei mele.

Dezorientată, Cassandra îşi mută privirea de la soţul la mătuşa ei şi înapoi.

Mătuşa Sophie îl cercetă cu atenţie pe Ambury, măsurându-l cu privirea în fel şi chip.

– Da, acum că mi-ai amintit, au fost într-adevăr un cadou.

– *Au fost?* izbucni Cassandra. Din partea cui?

– Ar fi un act de trădare a încrederii din partea mea dacă aş spune.

Ambury nu păru surprins de acest răspuns. Cassandra abia îşi putea stăpâni uluirea.

– Nu a fost singurul cadou, spuse Ambury. Cred că a mai fost şi o bucată de pământ.

Sophie ezită, apoi se dădu bătută oftând.

– A fost. O parte este administrat prin procură, iar eu primesc veniturile din arende. Apoi e casa mea...

– *Casa ta?* se miră Cassandra. O ai de ani de zile. Dintotdeauna. Credeam că tatăl meu ţi-a cumpărat-o.

Sophie se întinse către ea şi o mângâie pe obraz.

– Stai liniştită, dragă. Tatăl tău mi-a dat bani în schimb. Am ales să-i folosesc pentru a călători odată ce am avut casa şi arendele, alături de ce mi-a rămas de la mama mea, ca să-mi asigur mijloacele de trai. Se întoarse către Ambury. Deci ai descoperit că familia ta a fost generoasă cu mine. N-ar trebui să-ţi baţi capul cu asemenea poveşti vechi. După cum spune Cassandra, s-a întâmplat acum o veşnicie.

– Apreciez că îmi suporţi întrebările, astfel încât să nu rămână semne de întrebare în legătură cu moşia. După cum spui, s-a întâmplat acum o veşnicie, şi n-am nici un motiv să continui cu acest subiect.

Cassandra era dornică să continue pe acel subiect. I se părea că avea să explodeze din cauza întrebărilor care i se învălmăşeau în minte.

Ambury se aşeză în sfârşit. Îi zâmbi mătuşii Sophie. Dintr-odată, era de-a dreptul fermecător.

– Am motive să cred că Barrowmore o să mai facă o încercare cu tine. E înţelept să accepţi casa lui Highburton ca sanctuar. Ştii că mama te va primi cu braţele deschise.

– Ştii ce? Gerald a ajuns o pacoste. Ar trebui să îi zic tatălui său ce face, ca să îl pună la punct.

Cassandra se uită chiorâş la Ambury. Îi luă mâna mătuşii sale.

– Gerald e contele acum, mătuşă Sophie. Tata nu mai poate ajuta. Doar Ambury poate.

Sophie îl săgetă pe Ambury cu privirea.

– Nu prea îmi dai de ales în privinţa reşedinţei, nu?

– Nu şi dacă vrei protecţia mea.

Sophie pufni înciudată.

– Atunci, o să mă supun, din moment ce am nevoie de protecţia cuiva după toţi aceşti ani. O să îmi adun lucrurile aşa cum sunt şi o să am încredere în ce ai zis, cum că Elinor nu va crede despre mine că sunt o ruşine şi o povară.

– Nu te duce încă să îţi faci bagajele. Mai e ceva despre care trebuie să vorbim înainte să ieşim din intimitatea acestei încăperi.

– Mai e ceva? Ce mai e de lămurit?

– Trebuie să te întreb despre celelalte bijuterii.

– Cine? De ce? răbufni Cassandra după ce mătuşa Sophie plecă să îşi adune lucrurile.

– Bunicul meu, zise Ambury. Şi din motivul obişnuit.

„Nu."

Ea se strădui să își reţină un chicot care i-ar fi accentuat uluiala. Nu reuşi şi primi o privire în stilul lui Highburton când îl scoase.

– Scuză-mă. E doar... înviorător. Nu crezi? Îi veni să chicotească din nou. Aproape că se înecă încercând să se abţină. Nu ţi se pare satisfăcător că până la urmă aşchia nu a sărit prea departe de trunchi?

El ridică din umeri.

– Ba da, cred că da.

Îşi ţuguie buzele şi se uită la el de sus.

– O, da, conţii de Highburton, monumente de corectitudine morală şi exemple pentru noi toţi. Zâmbi larg. Vai, e chiar ridicol.

Ochii albaştri şi severi o priviră mustrător.

– Nu că aş spune cuiva, zise ea. Pot să păstrez fără probleme secrete de familie. Iar acesta este în siguranţă la *mine*. Se întinse şi îl sărută. Şi sunt la fel de sigură că dezvăluirile mătuşii mele în legătură cu bijuteriile vor fi în siguranţă la *tine*, Ambury.

– Mă şantajezi, Cassandra?

– Doamne, Dumnezeule, nu.

– Să ştii că nu voi accepta aşa ceva.

– Sigur că nu.

– Cele două dezvăluiri nu sunt la fel de importante. Iar bijuteriile pe care chiar ea recunoaşte că le-a *împrumutat* trebuie înapoiate.

– Sunt de acord cu tine. Orice lucru împrumutat ar trebui să fie returnat în cele din urmă. Ţi le voi înapoia imediat.

Porniră spre sala de la intrare. Se auzeau discuţii în franceză din sufragerie. Undeva la etaj, mătuşa Sophie îşi pregătea valiza.

– Lăsând gluma la o parte, mă întristează puţin ceea ce am aflat despre bunicul tău.

– În mod ciudat, şi pe mine. Mă face să mi-l amintesc altfel. Nu foarte diferit, dar este totuşi o schimbare.

Uşoara ei melancolie nu avea legătură cu amintirile. Pentru ea, bunicul lui Ambury nu reprezenta nimic mai mult decât un om de renume.

Mătuşa Sophie coborî treptele. O femeie tânără o urmă, ducând valiza, pe care i-o dădu lui Ambury.

Chipul lui Sophie nu trăda nimic. Avea acea privire distantă, uşor tulbure, care o îngrijora pe Cassandra. Discuţia despre timpurile trecute o trimisese cu siguranţă cu gândul departe.

Ambury îşi dădu seama de acest lucru. Îi oferi braţul şi îi spuse cu blândeţe:

– Să mergem, Sophie!

Ea păru dezorientată. Îl privi totuşi şi se linişti.

– Eşti sigur că Elinor nu se supără?

– Sunt sigur.

Sophie porni.

– A fost dintotdeauna cea mai generoasă femeie pe care am avut onoarea să o cunosc.

capitolul 24

Mama lui o întâmpină pe Sophie cu braţele deschise. Primirea călduroasă păru să o aducă pe Sophie înapoi de unde îi rătăceau gândurile. Cele două femei se închiseră în bibliotecă, fără Ambury şi Cassandra, ca să poată vorbi doar ele două. Poate despre timpuri de mult trecute.

Yates plecă să o caute pe Cassandra după ce se consultă cu Prebles în legătură cu petiţia adresată cancelariei. O găsi în dormitorul ei, uitându-se pe fereastră, cu un aer uşor pierdut, precum Sophie mai devreme în trăsură. Chiar dacă era calmă, îi simţi agitaţia interioară. O îmbrăţişă din spate şi o sărută pe umăr.

– Ce te frământă?

Ea ridică din umeri.

– Multe lucruri. Prea multe dezvăluiri, poate. În primul rând, sunt tristă să aflu că totuşi mătuşa mea şi-a însuşit o parte dintre acele bijuterii. Nu cred că au fost neînţelegeri în toate situaţiile, aşa cum a pretins ea.

– Foarte probabil să fi fost.

Era genul de minciună pe care i-o spui cuiva care nu are nevoie să ştie tot adevărul. Genul de minciună pe care i-o spui cuiva la care ţii.

– Ai spus că te-a întristat şi ceea ce ai aflat despre bunicul meu. De ce?

Pe faţă îi apăru un zâmbet plin de regret.

– Mi-am dat seama că începusem să contez pe faptul că vei semăna tot mai mult cu vechii Highburtoni, într-un fel. Credeam... Se întoarse către el şi îl sărută. Nu contează.

El se aşeză pe scaunul albastru şi o trase în braţele lui.

– Ce ai crezut?

Ea se jucă preţ de câteva momente cu lavaliera lui.

– Am crezut că, datorită corectitudinii moştenite, existau şanse să nu-mi împart soţul cu amante, până la urmă.

– Şi asta e ceva ce nu contează?

– Era doar o vagă presupunere în legătură cu moştenirea ta genetică. Ar fi cu siguranţă *corect* să devii ca ei în această privinţă. Mi-ai spus că nu voi putea avea niciodată amanţi.

– Crezi că ar trebui să fim egali atât în ceea ce priveşte fidelitatea, cât şi adulterul, cu alte cuvinte. Este o opinie de înţeles, cred, dar totuşi radicală.

– Cred că e puţin probabil acum, când ştim că moştenirea ta nu include o înclinaţie atât de neclintită spre fidelitate.

Habar nu avea dacă era probabil sau nu. Nu îi era clar nici dacă era important pentru ea. Îşi dădu seama ca spera să fie.

– Deci la înclinaţia mea moştenită către fidelitate te gândeai cu aşa îngrijorare?

– Încercam să înţeleg mai multe lucruri. De exemplu, din câte am înţeles, fratele meu a dat dovadă de multă cruzime pentru un câştig foarte mic. E posibil ca mătuşa mea să fi avut un venit dintr-o proprietate, dar nu era un venit substanţial. Nu îndeajuns încât să justifice ceea ce a încercat el să-i facă.

– Plănuia să obţină mai mult de pe urma acelei proprietăţi.

Îi povesti despre turnurile de apărare şi despre cum Gerald încercase să pună acel teren pe lista cu proprietăţi.

– Dacă ar avea controlul asupra ei, ar controla şi terenul, şi banii pe care acesta îi produce. Tutorele nu i s-ar împotrivi atât timp cât mătuşa ta ar fi îngrijită.

– Cât de mult?

– Cel puţin câteva sute pe an.

– E lipsit de inimă dacă a încercat s-o închidă pentru a putea obţine chiar şi câteva sute. Şi comportamentul lui faţă de mine... atâta furie şi... şi ură... da, ură... ani întregi, doar din cauza propriei aroganţe şi mândrii. Este ceva foarte trist în toate acestea. Cu siguranţă o persoană trebuie să aibă motive serioase pentru a deveni atât de haină. El nu a fost mereu aşa. Îşi şterse lacrimile. Mi-e dor de băiatul pe care-l cunoşteam când eram copii, Ambury. E ca şi cum, într-un moment de neatenţie din partea mea, fratele meu a dispărut şi altcineva i-a luat locul.

El scoase batista din buzunar şi i-o dădu.

– Când s-a schimbat?

– Când a primit moştenirea. Nu mi-am dat seama de gravitatea situaţiei până...

Ea îşi tamponă ochii.

– Până când?

– Nu întreba..., spuse ea încet.

– Până la povestea cu Lakewood?

– Ai zis că nu trebuie să vorbim despre asta. Şi mi-am dat seama că a fost o decizie bună.

– Nu chiar atât de bună. Ai spus cândva că nimeni nu ştie ce s-a întâmplat, în afară de tine. Aş vrea să ştiu şi eu.

Ea clătină din cap.

– Mă vei învinovăţi că-i pătez memoria, la fel cum m-ai învinovăţit că-i pătez reputaţia. Pot să suport aproape orice, dragul meu, dar mi-am dat seama că nu pot suporta dezaprobarea ta.

El nu crezu că ea voia să se apere de acea dezaprobare. Voia să-i protejeze lui amintirile, nu voia ca acestea să fie pătate. Îl impresionă refuzul ei de a-şi apăra propriul comportament din aceste considerente. O îmbrăţişă strâns, iar ea îşi puse capul pe umărul lui.

– Vreau să ştiu. Spune-mi.

Ea tăcu atât de multă vreme, încât el crezu că nu avea să îi spună nimic despre asta. Dar ea îşi trase din nou nasul.

– După cum ţi-am spus, în acea zi nu lucrurile nu s-au petrecut din întâmplare. Barca, absenţa noastră singuri, împreună, toată situaţia compromiţătoare fusese plănuită.

El îşi aminti că ea pretinsese acele lucruri după petrecere şi îşi aminti şi reacţia lui. De această dată trecu peste sentimentul de iritare pe care îl avea. Insistase să afle tot, iar acum trebuia să aibă răbdare şi să asculte tot.

– Nu am văzut nimic în neregulă la bărcuţa aceea, spuse ea. În pădure, el a părut incapabil să găsească drumul. Eu îi arătam în ce direcţie să mergem, iar el insista să o luăm în alta. Era o farsă, dar în acel moment m-am felicitat că nu am acceptat propunerea unui asemenea imbecil. Abia când am ieşit cu greu din acea pădure şi ne-am întâlnit cu fratele meu, cu mama şi cu toţi ceilalţi de la picnic, mi-am dat seama de preţul prostiei lui.

– Am vrut să aud asta, dar nu accept să-l insulţi, spuse el, luptând împotriva furiei pe care i-o provocase povestea ei. Nu ştia încă dacă era supărat pe ea sau *pentru* ea, ceea ce nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. Nu era un prost.

– Nu, nu era. Eu am fost proasta, pentru că m-am gândit că pot să-i resping propunerea şi că lucrurile s-ar fi oprit acolo.

– Nu ar fi făcut ceea ce insinuezi tu, Cassandra. Nu ar fi prins o femeie într-o capcană într-un mod atât de dezonorabil. Ai înţeles greşit.

Ea se ridică şi se uită în ochii lui.

– Nu am înţeles nimic greşit. În acea după-amiază, a venit din nou să mă ceară de soţie, pentru a face lucrurile corect. L-am descurajat atunci, dar, după o oră, am mers să-l caut pe fratele meu, să-i spun că am să accept. I-am găsit pe amândoi în biroul fratelui meu, şi i-am auzit amuzându-se pe seama întâmplării. Lakewood îl făcea pe fratele meu să râdă povestindu-i fiecare păţanie. I-a povestit cum gaura pe care o făcuse în lemn nu se deschisese, aşa că trebuise să folosească vâslele pentru a umple barca cu apă. Cum a trebuit să mă ignore când îi sugeram că ar trebui să ne orientăm după soare ca să înaintăm spre vest. Totul era o glumă copioasă pentru ei doi. Am hotărât atunci că prefer să mă nenorocesc decât să mă las păcălită şi să sfârşesc cu un soţ pe care nu-l voiam.

– Păi, aproape ai reuşit, nu? Să te nenoroceşti.

Cuvintele îi scăpară fără să-şi dea seama, din zbuciumul diferitelor reacţii provocate de povestirea ei. „Nu era chiar aşa cum credeai tu", îi spusese Penthurst. La naiba cu Penthurst şi la naiba cu Lakewood!

Roşi de parcă i-ar fi tras o palmă.

– Ar fi trebuit să mă salvez dezvăluind întreaga intrigă? Ar fi fost de preferat adevărul despre lipsa lui de onoare unor vagi speculaţii în legătură cu aceasta? Sau crezi că ar fi trebuit să-i accept cererea în căsătorie din obligaţie, chiar şi în ciuda a tot ce am aflat? Oh, Doamne! Asta crezi, nu? Crezi că, în pofida tuturor acestor lucruri, ar fi trebuit să mă căsătoresc cu el, să-i salvez onoarea, s-o salvez şi pe a mea şi să uit încet-încet cine era. Dădu să se ridice şi să se elibereze din braţele lui.

Uite că n-am făcut-o, şi mă bucur, chiar dacă tu nu-mi împărtăşeşti bucuria.

El o prinse de talie înainte să se poată îndepărta. O ţinu strâns în timp ce ea încerca să se elibereze.

– La naiba, sigur că mă bucur că nu te-ai căsătorit cu el. Dacă ai fi făcut-o, ar fi trăit încă, şi nu te-ai fi căsătorit cu mine. Este teribil să ne gândim la asta, este teribil că mă bucur şi că totul s-a sfârşit aşa cum s-a sfârşit. Cum crezi că mă simt? El inspiră profund şi făcu un efort să se controleze. Era cel mai vechi prieten al meu, Cassandra.

Ea nu i se mai împotrivi.

– Îmi pare rău, Ambury. Îmi pare rău că e groaznic pentru tine, îmi pare rău că ţi-am spus. Ştiam că nu e înţelept să o fac. N-ar fi trebuit să insişti.

– Era necesar ca lucrurile să fie spuse. Nu mai suportam să nu-mi pot explica întâmplările din acea zi.

O ţinu în braţe până se liniştiră amândoi. Continuă să o ţină în braţe pentru că asta îşi dorea. Încercă să-şi imagineze ceea ce tocmai îi povestise, legând totul de bărbatul pe care îl cunoscuse el. Iubirea exacerbată a lui Lakewood pentru Cassandra era, fără îndoială, neobişnuită pentru caracterul lui. Şi avea o latură calculată care putea fi, într-adevăr, dezagreabilă.

Simpla recunoaştere a unor astfel de adevăruri îl făcu să se simtă întru câtva vinovat.

– De ce crezi că au făcut-o? întrebă după mai bine de o jumătate de oră.

– Pentru Lakewood, motivul erau banii. I-am auzit spunând-o. Vorbeau despre despăgubiri. Pentru fratele meu... La asta mă gândeam când ai intrat. Pot înţelege pe undeva un om care se comportă dezonorabil pentru a se îmbogăţi. Dar pare ciudat s-o faci ca să-ţi căsătoreşti sora, nu-i aşa?

O ajută să se ridice şi se ridică şi el.

– Mă voi gândi la asta şi voi vedea dacă găsesc un răspuns mai puţin ciudat. Trebuie să ne îmbrăcăm pentru cina de bun venit în onoarea mătuşii tale.

După o oră, intră în camera Cassandrei. Emoţiile zilei i se părură dintr-odată foarte îndepărtate când o văzu, încântătoare, într-o rochie ce cădea, uşoară, pe rotunjimile trupului ei. Îi oferi braţul pentru a o conduce în jos pe scări.

– Eşti moştenitoarea mătuşii tale, nu-i aşa? o întrebă în timp ce coborau scările. Poate că Gerald voia să te controleze aşa cum o controla pe ea. Ai văzut că îţi cerea să te căsătoreşti cu un bărbat ales de el. Poate ceea ce voia de fapt era să fie sigur că te vei căsători cu un bărbat cu care avea o înţelegere în privinţa moştenirii. El ar fi aranjat căsătoria, iar soţul tău ar fi împărţit cu el veniturile.

– Se poate. Doar că asta ne aduce înapoi la mâhnirea mea. Atâta osteneală pentru câteva sute pe an! Dacă aşa stau lucrurile, Gerald are nevoie de o ocupaţie chiar mai mult decât îmi imaginam.

După cină, doamnele îl lăsară pe Yates cu vinul lui de Porto. Cum tatăl lui era prea bolnav să poată coborî la cină, bău singur şi întoarse pe toate părţile povestirea Cassandrei despre ceea ce se petrecuse în acea zi, cu şase ani în urmă.

Povestirea ei schimbase totul, dar să dea naiba dacă ştia în ce fel. Nu-i plăcea să aibă o părere proastă despre Lakewood. Fuseseră prieteni ani de zile. Nimeni nu e perfect, iar Lakewood avea viciile şi defectele lui, dar complotul şi înşelătoria despre care îi vorbise Cassandra ar fi fost considerate inacceptabile şi josnice de cei mai mulţi gentlemeni.

Una este să compromiţi o femeie şi să vă căsătoriţi sub presiunea societăţii, alta e să o păcăleşti făcând-o să pară compromisă, astfel încât să trebuiască să se mărite cu tine în condiţiile în care ea nu-şi doreşte acest lucru.

Diferența era subtilă, și, poate, în condițiile propriei căsătorii, făcea ca situația să încline în favoarea lui.

Sigur că Lakewood nu mai putea să spună nimic în apărarea propriilor intenții și nici nu mai putea mărturisi dacă și nici cum complotase cu Barrowmore. Un prieten bun ar fi trebuit să-i acorde prezumția de nevinovăție. Oricât de mult și-ar fi dorit, nu putea să o facă. Cassandra spusese adevărul, era sigur de asta. Nu ar fi mințit în legătură cu așa ceva.

Ce șoc trebuie să fi avut când Cassandra refuzase oferta lui de a face ceea ce trebuia. Poate că pentru Barrowmore câteva sute pe an ar fi fost un beneficiu mic, însă Lakewood moștenise un domeniu sărăcit împreună cu titlul de baron, și câteva sute ar fi avut un impact semnificativ.

„El nu era chiar așa cum credeai tu." Aflase oare Penthurst despre înșelătorie și amenințase că avea să spună ce încercase Lakewood să facă? Ar fi fost umilitor ca toată lumea să afle întreaga poveste. Îl credea pe Lakewood în stare să moară într-un duel pentru a evita *așa ceva*. Ar fi făcut asta mai degrabă decât să lanseze o provocare din cauza unei femei. Întristat de noua lumină în care vedea un vechi prieten, lăsă paharul și porni în căutarea Cassandrei. Dacă era ceva ce i-ar fi putut îndepărta acea melancolie, atunci soluția era efervescența ei.

Salonul era gol. Un lacheu îi spuse că doamnele se retraseseră în camerele lor.

În drum spre camerele lui, hotărî să treacă să vadă ce făcea tatăl său. Intră, și, spre marea sa surpriză, văzu chipul elegant și regal al mamei lui, în ușa dormitorului, în timp ce se uita înăuntru printr-o mică deschizătură.

Era atât de absorbită de ceea ce vedea, încât nu-l auzi apropiindu-se. Păși în spatele ei și privi peste ea, în dormitor.

Tatăl său era întins pe pat, rezemat de perne, iar lumina lumânării bătea pe cămașa lui de noapte. Alături, pe un scaun tras lângă pat, era așezată mătușa Sophie.

Se ţineau de mână. Şi, sub privirea lui şi a mamei sale, tatăl lui îi luă mâna lui Sophie şi-i sărută palma, aşa cum nu mai un amant ar face-o.

– Îţi interzic să-i spui că ştii, îi şopti mama lui de cum îl observă.

Închise uşa dormitorului şi îi făcu semn cu mâna. Îl conduse către micul salon de lângă camera ei.

El avu nevoie de câteva minute să-şi pună gândurile în ordine. Faptul că mama lui nu părea deloc surprinsă de însemnătatea scenei la care tocmai asistaseră nu ajuta deloc.

– Credeam că era vorba despre bunicul, spuse el în cele din urmă. Sophie e mai în vârstă cu zece ani decât tata.

– Continuă să crezi că este vorba despre bunicul tău dacă asta face să-ţi fie mai uşor, însă nu înţeleg de ce ar conta.

Conta din multe motive. Primul era acela că bărbatul pe care tocmai îl văzuseră, reunit cu vechea amantă, îi ţinuse în repetate rânduri predici despre morală fiului cu care acum se vedea că avea mai multe în comun decât voia să recunoască.

Dar poate că, de fapt, tocmai aceea era cauza acelor certuri.

– Nu te deranjează? o întrebă.

– A trecut mult timp de atunci.

– De ce am senzaţia că nici atunci nu te deranja?

Ea oftă, dar spatele său rămase drept în timp ce se aplecă, precum o statuie, pe marginea canapelei.

– Dacă vrei neapărat să ştii, au avut binecuvântarea mea, Yates. M-am bucurat că a găsit pentru o vreme pe cineva. S-a întâmplat chiar după ce te-ai născut tu, când toţi doctorii m-au sfătuit să evit o altă sarcină. Eram prietene bune pe atunci, şi, când am văzut că este interesat de ea, le-am dat de înţeles că nu mă deranja.

– A durat mult timp?

- Aproape un an. Bunicul tău nu a fost la fel de înţelegător când a aflat. El chiar a fost un adevărat Highburton şi l-a forţat pe tatăl tău să pună capăt relaţiei.

- Şi a despăgubit-o cu proprietăţi şi bijuterii ca să răscumpere onoarea familiei. Nu mă mir că tata nu a vrut să aflu nimic despre pământ. Chiar dacă nu ştia despre bijuterii, sunt sigur.

- Nu a ştiut nimic atunci, iar despre proprietate a aflat abia când a primit moştenirea. Nu ar fi vrut niciodată să păteze povestea lor cu asemenea lucruri, ca şi cum ar fi fost o curtezană de rând. Au ţinut cu adevărat unul la celălalt. Şi cred că au împărtăşit şi... o pasiune adevărată. Îl iubesc foarte mult, dar nu aş fi putut să-i refuz trăirea unei *asemenea* iubiri, dacă şi-o dorea.

El se plimbă prin cameră, încercând să aşeze şi această ultimă dezvăluire alături de toate celelalte. Primise răspuns la mai multe întrebări şi înţelegea acum de ce Sophie se împotrivise propunerii de a locui în acea casă.

Se uită la mama lui, care nu-şi pierdea niciodată alura de contesă, nici măcar când îi povestise despre aventura pe care o permisese sau poate chiar o încurajase. „Sigur nu o deranjează pe Elinor?"

- Tata a crezut că acei cercei au fost furaţi. A crezut chiar că Sophie a fost cea care i-a luat. Îi înşelase încrederea, aşa s-a exprimat, spuse el. Vehemenţa lui în această privinţă are mai mult sens acum.

- Iar tu erai hotărât să-i dezvălui adevărul, nu-i aşa? Ce necaz au provocat acei cercei... I-am spus în cele din urmă adevărul, acum câteva zile, ca să nu creadă că ea doar l-a folosit. Eu i-am dat cerceii, Yates, nu bunicul tău. Au fost... cadoul meu de despărţire. Când s-a terminat, am ştiut că noi două nu vom mai fi niciodată prietene apropiate.

- Ai făcut bine că ai continuat să o primeşti în vizită şi că aţi rămas prietene atunci când au început să circule zvonurile despre ea.

– Orice s-ar spune pe seama mea, sper să se știe că nu sunt ipocrită.

Nu era. Era probabil singurul membru al familiei despre care se putea spune asta.

– Ai adus-o aici ca să-l poată vedea?

– Cu greu a reușit să ajungă aici singură. Își aranjă fusta, netezind materialul, și își puse mâinile în poală. Nici unul din ei nu mai are mult. Mintea ei începe să rătăcească. Cassandra a observat, cu siguranță. Peste câțiva ani... cine știe? Ar trebui să pleci acum. Curând va ieși.

El o sărută pe creștet.

– Toată lumea spunea că a fost cel mai norocos bărbat al sezonului când i-ai acceptat cererea, dar nici măcar el nu știe cât de norocos este de fapt.

O lăsă acolo, șezând de parcă ținuta ei era încă susținută de corsete rigide, așteptând în timp ce soțul ei depăna amintiri despre marea pasiune împărtășită cu prietena ei.

„A fost dintotdeauna cea mai generoasă femeie pe care am avut onoarea să o cunosc", spusese Sophie.

A fost, fir-ar să fie!

Cassandra se așeză călare pe coapsele lui Ambury. El se trezi tresărind și întoarse capul spre ea.

– Ce pui la cale?

– Nu fac decât să-mi admir priveliștea preferată.

Îi mângâie fundul ferm care îi plăcea atât de mult.

– Spune-mi, te rog, că Lady Lydia nu m-a văzut niciodată așa. Prefer să cred că și-a acoperit ochii inocenți.

– Sigur că și i-a acoperit imediat. N-a văzut nimic. Se aplecă și îl sărută pe spate. Nu erai în apele tale când te-ai întors acasă. N-au mers bine lucrurile la proces?

– Au mers foarte bine. S-a terminat. Penthurst a fost achitat. Judecătorii au acceptat declarația lui că, în calitate de gentleman, nu poate explica în detaliu cauzele duelului fără a compromite numele unor persoane

inocente. Cred că a ajutat şi faptul că nu el a lansat provocarea.

– Înţeleg că nu eşti de acord cu decizia lor.

– Sunt bucuros că s-a sfârşit aşa. Dacă sunt nemulţumit este pentru că adevărul rămâne un mister. Şi pentru că presupunerile mele mi-au costat doi prieteni în loc de unul.

– Ar pune Penthurst capăt misterului dacă l-ai întreba?

– Mi-a spus că onoarea îl împiedică să o facă. Într-o zi însă, poate voi vedea ce poate să dezvăluie, dacă va vorbi despre ce s-a întâmplat. Până atunci, mă gândesc dacă să le spun lui Kendale şi lui Southwaite ce mi-ai dezvăluit în legătură cu complotul pe care l-a pus la cale cu fratele tău pentru a te compromite. Bănuiesc că Southwaite, cel puţin, nu va fi surprins.

Ea îşi sprijini capul de umerii lui.

– Vrei s-o faci numai din cauza mea. Pentru mine. Ar fi mai bine să-i laşi să-şi amintească de el fără povestea asta care-i pătează onoarea.

Îl sărută încă o dată, ceva mai jos.

– Ştii că eu n-am fost deloc implicată, da? Asta este tot ce contează pentru mine: să nu-ţi mai pui întrebări. Penthurst este o cunoştinţă, nimic mai mult. Singurul sentiment pe care îl am pentru el este acela de recunoştinţă pentru că s-a purtat respectuos cu mine atunci când alţii au fost mult mai puţin generoşi.

Ambury se întoarse atât de brusc pe spate, încât totul se cutremură. O privi, treaz de-a binelea.

– Alţii ca mine, vrei să spui. Te-am insultat tratându-te ca pe o femeie cu experienţă de viaţă. Te rog să mă ierţi. Singura mea scuză este dorinţa, şi aceasta poate afecta judecata unui bărbat în cel mai rău mod.

– Nu mă deranjează că ai fost îndrăzneţ încercând să mă adaugi pe lista ta de cuceriri. Într-o zi voi fi contesa de Highburton ca urmare a acestui lucru.

O trase spre el şi o strânse în braţe.

- M-am întrebat adesea ce s-ar fi întâmplat dacă Lakewood nu ţi-ar fi devenit pretendent atât de rapid în primul tău sezon.

- Ai început să-ţi doreşti să-mi fi făcut curte atunci? Ce dulce!

- Am început de mult să mă întreb cum ar fi fost. Dinainte de nunta lui Southwaite. Să ştii că te-am dorit dintotdeauna.

Ea se abandonă sărutului pasional ce însoţi declaraţia lui. Excitarea ei crescu aşa cum numai sub atingerea lui se întâmpla. Diferenţa era că, de data aceasta, şi de multe alte ori în ultima vreme, în pieptul ei vibrau emoţii atât de puternice, încât n-ar fi fost de mirare să înceapă să plângă.

Îşi puse capul pe pieptul lui şi îşi plimbă vârfurile degetelor peste muşchii lui tari, proeminenţi. Mângâierea lui îi încălzi spatele.

- Cred că prefer felul în care s-au petrecut lucrurile. Eram la fel de prostuţă ca majoritatea fetelor, şi pe atunci aş fi aşteptat mai mult decât doar să mă doreşti aşa cum mă doreşti acum.

- Şi acum nu mai aştepţi asta?

Îşi simţi gâtul arzând. Nu aştepta mai mult, dar îşi dorea cu înverşunare. Plăcerea era minunată, iar intimitatea, profundă, însă voia să creadă că nu doar inima ei trăia acea fericirea dureros de luminoasă în momentele petrecute împreună.

El se întoarse şi se sprijini în coate, astfel încât se treziră faţă în faţă.

- Nu ar trebui să existe aşteptări pentru mai mult şi nici plăcere grozavă în uniuni ca ale noastre. Nu ne putem aştepta la altceva decât la datorie şi loialitate.

- Ştiu. Este bine că mă vrei în acest fel, şi eu pe tine. Nu mă plâng.

- Nici eu. Dar mă întreb dacă, tocmai fiindcă nu m-am aşteptat la mai mult, s-a întâmplat de fapt să primesc.

Tot ce se afla în jurul ei dispăru, nu mai exista nimic în afară de ei doi şi de o emoţie vibrantă care o înfricoşă. Se simţi de parcă încerca să-şi găsească echilibrul pe sârmă. Simpla respiraţie ar fi aruncat-o într-o profundă dezamăgire. Şi totuşi, ochii lui îi dădură curajul să creadă că nu i s-ar fi putut întâmpla aşa ceva dacă ar fi riscat să păşească mai departe.

- Plăcerea pe care o simt cu tine nu este doar fizică, spuse el. Cu tine trăiesc o rară bucurie. Nu doar mândria mă face să vreau să te ţin în braţe şi să te păstrez pentru mine. O sărută cu tandreţe. M-ai vrăjit şi mi-ai furat inima, Cassandra.

Îl îmbrăţişă şi îl trase spre ea pentru a-l putea săruta.

- Ştiam că te iubesc, dar nu îndrăzneam să sper că îmi vei împărtăşi sentimentele.

Îl sărută, iar şi iar. Întâi cu tandreţe, apoi pătimaş, de parcă ar fi încercat să se consume unul pe celălalt. Îl simţi cum intră în ea, tare şi profund, posedând-o aşa cum ea îşi dorea.

- E bine, murmură el. Perfect, iubirea face să fie mai bine.

Ea îşi încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui.

- Da, iubirea face să fie minunat.

Cassandra simţi cum Yates se ridică din pat. Deschise ochii şi văzu că o privea.

- Ce s-a întâmplat?

- Vino cu mine! Trebuie să fac ceva. Îşi puseră halatele, iar el o conduse în garderoba lui. Aprinse o veioză. Îi arătă un scaun lângă garderobă. Ia loc aici.

Se aşeză cu picioarele sub ea. El se întoarse, cu părul răvăşit de îmbrăţişările lor şi cu halatul de mătase fluturând. Umblă la ceva ce se afla pe masă. Când se întoarse spre ea, ţinea o vioară într-o mână şi un arcuş în cealaltă.

– Să nu te simţi jignită dacă nu par să te văd în timp ce cânt, spuse el. Voi şti că eşti aici. Nu sunt nici pe departe atât de pierdut cum arăt.

Se simţea mai mult decât flatată de faptul că o invitase să-l asculte. Speră doar că el nu se simţea obligat să-i facă acest cadou.

– Nu aş vrea să te deranjez, iubitul meu. Eşti sigur că n-o voi face?

– Rămâne de văzut, dar nu cred că o vei face. Te asigur că vreau să fac asta.

Ea nu se mai împotrivi. Stătu cât putu de nemişcată şi speră să nu-l stânjenească.

Sunetul unei viori care întrerupe liniştea nopţii e neasemuit. Sunetele umplură mica încăpere ca şi cum ar fi venit din toate direcţiile. Notele se auziră curat, clar, pur. Probabil aceea este muzica raiului.

Privi cum degetele lui puternice dansau pe instrument ca şi cum ar fi fost independente, în timp ce arcuşul elibera muzica. Expresia lui o fascină. Puternic. Concentrat. Pleoapele lui rămaseră întredeschise pe ochii ce lăsau să se ghicească o distragere interioară, ca şi cum sunetele purtau o conversaţie cu mintea lui.

Experienţa o mişcă. O încântă. Îşi dori să nu se mai sfârşească.

Când se sfârşi, el lăsă instrumentul cu indiferenţă, ca şi cum nimic remarcabil nu s-ar fi întâmplat.

– Îţi mulţumesc, Yates. Au fost cele mai frumoase declaraţii de dragoste pe care mi le-ai fi putut-o oferi. A fost incredibil.

El aşeză vioara la loc în tocul său, apoi veni la ea şi o ajută să se ridice. Cu braţul în jurul ei, o conduse înapoi în dormitor.

– A fost bine, nu-i aşa?

– Am reuşit să nu te deranjez?

– Eram conştient de prezenţa ta mai mult decât de a altora până acum, dar nu mi-ai distras atenţia. Nici pe

departe. De fapt, acesta e un alt lucru pe care dragostea îl face să fie mai bun.

Iubirea făcuse ca muzica să fie mai bună, dar nu diferită. Yates recunoscu acest lucru a doua zi, în timp ce se îmbrăca. Fusese minunat s-o aibă pe Cassandra acolo cu el. Dacă oricine altcineva ar fi fost la fel de prezent, l-ar fi deranjat, cu siguranţă. Dar ea îşi găsise locul acolo, cu aceeaşi perfecţiune cu care corpurile lor se potriveau atunci când o îmbrăţişa. Ideal, aşa cum se potriveau în multe alte privinţe.

Totuşi, muzica fusese cea care-i adusese limpezimea de care avea nevoie. Îi pusese în ordine gândurile care-l ţineau treaz. În timp ce cânta, mintea lui rătăcea printre imaginile şi impresiile zilei, aranjându-le şi rearanjându-le.

Oameni din trecut şi din prezent îi trecuseră prin minte. Încet-încet, înţelesese noi lucruri: că Sophie îl confundase iarăşi cu tatăl lui când plecaseră de acasă de la Marielle Lyon, la fel cum se întâmplase când o abordase acasă la doctorul Wakely. Că îi spusese Cassandrei că nu avea să-şi ia vreodată amante – nu-şi putea imagina că ar putea vreodată să-şi dorească, dar ea avea dreptul să audă angajamentul lui. Că dezvăluirile zilei explicaseră şi nu explicaseră totul.

Acel ultim gând se tot întorcea, până când alte amintiri i se asociară. Mici amintiri, mici ciudăţenii pe care abia dacă le observase când se întâmplaseră. Apoi alta, mult mai semnificativă, apăru ca un ecou dincolo de toate celelalte: mâhnirea Cassandrei din cauza cruzimii cu care fratele ei le tratase pe ea şi pe mătuşa Sophie în schimbul unui câştig atât de mic.

„Poate ceea ce voia de fapt era să fie sigur că te vei căsători cu un bărbat cu care avea o înţelegere în privinţa moştenirii." „E ca şi cum, într-un moment de neatenţie din partea mea, fratele meu a dispărut şi altcineva i-a

luat locul." „Gerald a devenit insolent. Ar trebui să-i spun tatălui său, ca să fie pus la punct."

- Domnule!

Tresări, întrerupt de la gândurile lui. Higgins era acolo, ţinându-i haina. Se întoarse şi o îmbrăcă.

- Nu voi veni acasă la cină, Higgins. Spune-i majordomului, te rog.

Înainte să iasă din casă, merse să o caute pe mătuşa Sophie. Spera să nu aibă dreptate, dar nu credea că se înşela.

- Explică-mi din nou de ce scriu această scrisoare, spuse Southwaite ţinând tocul deasupra colii de hârtie.

Stătea la un birou la Brooks.

- Pentru că eşti prietenul meu.

- Nu ai de gând să faci nimic prostesc în privinţa lui Barrowmore, nu? Să vă bateţi sau alte prostii? Pe Zeus, sper că nu te gândeşti să-l provoci la duel.

- O să fie şi Kendale să mă scoată de acolo dacă se ajunge la asta.

- Hai că *asta* mă linişteşte, zise sec Southwaite. Spune-mi ce să scriu. Nu-mi place, dar o s-o fac.

Yates se uită peste umărul lui Southwaite.

- Întâlneşte-te cu mine în St. James Park în după-amiaza asta la patru în legătură cu o chestiune de mare importanţă pentru moştenirea familiei tale.

Southwaite îşi înmuie peniţa în cerneală şi scrise.

„Te rog... întâlneşte-te... cu mine... în..."

- Ai pus un „te rog", nu?

- Sunt politicos.

- Bărbatul ăsta e un ticălos. Nu vreau să fiu politicos.

- Eu semnez, nu tu, iar eu *aleg* să fiu politicos. Scrise în continuare. Nu o să-i placă şiretlicul ăsta.

- Nu îmi pasă atâta vreme cât vine. Nu o să fie în veci de acord să se întâlnească cu mine, asta este destul de clar. De curând mi-am dat seama de faptul că nu am

petrecut nici un minut în compania lui fără să îi am și pe alții alături.

- Are vreo legătură cu soția ta?

- Da.

- Și o să-mi spui despre ce e vorba?

- Nu.

Nu lui. Și nimănui, decât în ziua în care nu urma să mai aibă de ales.

Southwaite semnă cu o înflorítură, apoi împături și sigilă scrisoarea. I-o dădu unuia dintre servitorii clubului să o trimită. Apoi îl însoți pe Yates spre niște scaune.

- Te-ai obișnuit să fii căsătorit? întrebă Southwaite când se așezară mai confortabil.

- Îmi place mai mult decât mă așteptam.

- Zvonurile spun că și soției tale îi place.

- Doamnele au discutat despre asta?

- După cum le stă în fire, da. Emma e încântată că ai luat casa de lângă noi, așa că mă aștept să tot împărtășească secrete în lunile care urmează. În ceea ce o privește pe noua ta soție, Emma mi-a destăinuit ieri la cină că soția ta e extrem de mulțumită de tine și crede că ești un soț minunat.

- Flatant.

- Așa am zis și eu. Sora mea crede că a fost cucerită pentru că ești un bărbat foarte puternic, iar bărbații puternici sunt de preferat. După care Emma a ținut o prelegere despre cât de imposibil e de trăit cu un bărbat puternic, deși Lydia a auzit altceva.

- Și tu ce ai zis?

- Nimic. Ți se pare că arăt ca un idiot? Lydia le-a parat și a zis că s-a hotărât că nu se va căsători decât în cazul în care bărbatul se va dovedi destul de puternic pentru gustul ei. Și atunci, Emma a părut să se întrebe dacă mai vorbiseră și despre altceva decât despre înfățișare. Și s-a înroșit toată.

– Sigur Lydia nu a făcut altceva decât să repete nişte prostioare pe care le-a auzit, oricare ar fi fost ambiguitatea.

– Absolut. Eu m-am uitat furios la sora mea ca nu cumva să o ia pe câmpii cu vorbitul obscen, dar ea vorbea aşa nepăsătoare tocmai să mă calce pe nervi.

– E norocoasă că eşti fratele ei, Southwaite. Eşti foarte răbdător.

– Ştiu. Îşi întinse picioarele şi îşi puse o cizmă peste alta. Ia zi, cum ai reuşit să începi ca un bărbat căsătorit sub ameninţarea sabiei şi ai ajuns aşa repede un soţ minunat? Eu a trebuit să seduc şi să fac curte luni întregi până să fiu catalogat aşa.

– Doar mi-am pus în practică talentele măreţe de a face femeile fericite.

– Deci nu a avut nici o şansă, presupun.

Oho, avusese ceva şanse. Cu Cassandra Vernham, doar cu farmecul nu ajungeai departe.

– Adevărul e că sunt înnebunit după ea, Southwaite. Nu mă mai satur de ea, şi, slavă Domnului, nu o deranjează. Am făcut lucrul corect şi am sfârşit îndrăgostindu-mă de soţia mea.

Zâmbetul şăgalnic al lui Southwaite se stinse.

– Sunt uluit. Mă bucur pentru tine, dar sunt uluit.

– Nu prea era de aşteptat.

– În cazul acesta, am cu atât mai multe motive să fiu fericit pentru tine. Şi mă bucur că mai am un prieten care e legat. Face totul mult mai suportabil. Trebuie să te avertizez că nu toată lumea te va felicita. Există bărbaţi care cred că să te îndrăgosteşti e o slăbiciune şi consideră că suntem demni de milă.

Unul dintre acei bărbaţi intră în cameră. Îi văzu şi se îndreptă spre ei.

– Nu-i zice încă, spuse Southwaite. Dacă află Kendale că eşti îndrăgostit, nu o mai scoţi la capăt cu el.

Mai ales dacă femeia era *acea femeie*.

– Ce se întâmplă? De ce m-ai chemat, Amhury? întrebă Kendale în loc de salut. Arătaţi amândoi de parcă aţi fost prinşi la borcanul cu zahăr.

Yates scoase un scaun.

– Stai aici şi joacă-te cărţi în timp ce aşteptăm, Kendale.

– Ce aşteptăm?

– Am un rendez-vous după-masă. Vreau să vii cu mine şi să te asiguri că nu îl omor pe individ.

Barrowmore se plimba prin St. James Park căutându-l pe Southwaite. Yates deja îşi luase poziţia într-un loc unde nimeni nu se putea uita fără să iasă în evidenţă, ceea ce însemna mijlocul spaţiului verde, lângă canal. Kendale lenevea lângă un copac la ceva distanţă, arătând ca un om fără scop şi fără griji.

Barrowmore îl văzu pe Yates şi se opri brusc. Se încruntă, încercând să hotărască iute ce să facă.

– Nu vine, îl strigă Yates. În schimb, am venit eu.

Barrowmore ezită, apoi merse spre el.

– Dacă e vorba despre mătuşa mea, să ştii că am trimis o petiţie înaltului cancelar să verifice chestiunea şi să ia rapid o hotărâre.

– Nu e necesar.

– Intenţionezi să mi-o dai pe mână?

– Nu e necesar pentru că ea a dat deja pe faţă ceea ce tu sperai să ţină secret, motivul pentru care voiai s-o alungi.

Asta îi şterse de pe chip lui Barrowmore zâmbetul lui încrezut. Îşi reveni, dar, pentru câteva lungi clipe, arătă aşa speriat, că lui Yates i se făcu milă de el. Trebuia să fie un iad să trăieşti în fiecare zi genul ăla de frică.

Barrowmore încercă să pară superior, dar nu reuşi să arate decât îngâmfat.

– Nu e în toate minţile. Orice prostii ar fi spus, cuvintele ei nu pot fi luate în serios.

– Mintea ei nu mai este ce a fost, dar în majoritatea timpului e la fel de lucidă ca tine. Deşi frica ta are clar

un motiv. A spus în treacăt niște lucruri care au făcut referire la misterul ăsta. Îndeajuns de multe încât să mă facă să cer detalii.

- Mătușa mea are multe povești. Strânse din dinți și buzele i se subțiară. Istorisiri nesfârșite despre prinți, duci, petreceri și scandaluri. Jumătate dintre ele nu sunt adevărate, și sunt sigur că nici asta nu e.

- Asta e despre când a fost însărcinată în același timp cu cumnata ei și s-au dus la țară împreună pe durata sarcinii, ca apoi să nască acolo. Într-un loc discret, pentru că Sophie nu era căsătorită. Sunt sigur că și mama Cassandrei își amintește de asta. Poate ar trebui să o întreb pe ea.

- Să nu îndrăznești să te apropii de ea.

- O s-o trimiți și pe ea în altă parte dacă devine indiscretă odată cu trecerea anilor? Probabil își face griji acum în privința asta.

Barrowmore deveni extrem de agitat. Yates nu se putea hotărî dacă bărbatul avea să îi dea un pumn sau avea să plângă în pumni.

- Vorbești în dodii. Nu am timp pentru asta.

Dădu să plece.

- Doar uneia din ele i-a supraviețuit copilul. Yates vorbi îndeajuns de tare cât să-l audă Barrowmore. Lui Sophie. Contesa a luat copilul ăla și l-a făcut al ei.

Barrowmore îngheță. Se uită în jur, disperat, să vadă dacă nu cumva fusese cineva în preajmă și îi auzise. Se întoarse și se apropie la un pas.

- Mai zi o dată și o să te omor, Ambury.

- Nu cred că am s-o mai zic o dată, dar vreau niște răspunsuri. Curiozitatea e cel mai mare defect al meu. Când ai aflat adevărul, că ești fiul lui Sophie, nu al contesei? Când tatăl tău era pe moarte, bănuiesc. Bărbaților le place să limpezească lucruri în momentul ăla.

Și-l închipui pe Barrowmore cum ascultase destăinuirile de pe patul de moarte și cum aflase că nu era cine își închipuise că era întreaga viață. Un asemenea

şoc putea să schimbe caracterul unui bărbat, mai ales dacă risca să piardă peste noapte mai mult decât identitatea. Comportamentul lui Barrowmore fusese reprobabil, dar măcar acum avea un oarecare sens.

- Ce mi-a zis e că sora mea o moştenea prea mult pe mătuşa ei şi să am grijă de ea, altfel avea să aducă ruşinea asupra familiei. A avut dreptate şi sunt uşurat că acum asta e problema ta.

Yates văzu roşu în faţa ochilor când auzi insulta la adresa Cassandrei. Îşi menţinu cu greu calmul.

- Ţi-a mai zis şi că nu e sora ta. Şi nu pentru că ar fi avut ea vreo problemă cu legitimitatea, ci tu. Sophie ştia că era conştient de ce făcuseră. Ştia că intenţiona să îţi spună.

- Sunt fiul lui, să te ia naiba. Fiul şi moştenitorul lui.

- Conform legii, da. Nu te-a repudiat. Titlul a fost al tău. Pământurile la fel. Totuşi, moştenirea care privea linia directă putea fi contestată de Cassandra. Şi încă poate.

- Mă ameninţi, Ambury? Deci despre asta e vorba. Te-ai căsătorit cu o târfă cu care te-ai culcat şi acum vrei şi satisfacţie.

Fu cât pe ce să sară la gâtul lui Gerald. Cu colţul ochiului, îl văzu pe Kendale cum se crispează şi face un pas. Îi făcu semn la spate să stea deoparte şi găsi un sens în furia care îl mânase să îl bată măr pe Gerald.

- Ar trebui să cer cea mai mare despăgubire pe care a văzut-o Anglia, după felul în care te-ai purtat cu ea, ticălosule. De asta ţi-era frică - de faptul că avea să se mărite cu un bărbat care avea să afle adevărul şi să revendice tot ce se putea în numele ei. Era mai simplu dacă se mărita cu cineva pe care îl aveai la mână.

- Dacă încerci ceva, o să mă lupt cu tine la fiece pas. O să blochez totul la cancelarie zeci de ani. Nu o să vadă un penny.

– Probabil că nu, dar o să fii umilit şi o să umble vorba că eşti copil din flori. Cred că pentru ea asta ar valora mai mult decât banii.

Furios, aproape explodând, Barrowmore se îndepărtă din nou, apoi se întoarse şi iar plecă, ţinând pumnii strânşi în tot timpul ăsta.

– Ce naiba vrei? Cât vrei?

– Nici o leţcaie. Trebuie doar să îţi retragi plângerea despre mama ta şi să vorbeşti numai de bine pe viitor despre Cassandra.

– *Numai de bine?*

– Cu cele mai alese cuvinte. Cât e de minunată. Cât de mult o iubeşti. Cât de mult regreţi ruptura din ultimii ani. Ar trebui să îi scrii o scrisoare, pentru început. Fii sigur că te vei gudura şi îi vei cere iertare.

– Ai înnebunit? Nu scriu şi nici nu zic nimic de genul ăsta.

– Atunci, o să fac public adevărul despre naşterea ta, tu mă vei provoca la duel, iar eu o să sfârşesc omorându-te. Posibilitatea asta e destul de îmbietoare pentru mine, dar, de dragul soţiei mele şi al celorlalţi implicaţi, o să-mi răpesc această plăcere.

Gerald arăta în continuare gata să lovească ceva. Lângă copac, Kendale rămase în alertă.

– Drace, dacă tot ce vrei e o scrisoare plină de minciuni şi să o scuteşti de belele pe o femeie bătrână într-o ureche, o s-o ai, Ambury. Dar jur că, dacă îi spui cuiva despre asta sau dacă aud orice zvon, o să te omor.

– Nu am nici un interes să spun nimănui. Nici măcar soţiei mele.

Gerald se holbă la el. Yates se uită şi el în ochii lui, căutând... nici el nu ştia ce. Gerald se întoarse să plece.

– Ştii cine a fost? întrebă Yates.

Trebuia să afle.

– Cine? Oh, adică nemernicul pentru care şi-a ridicat fustele? Nu, slavă Domnului. Se încruntă, apoi se întunecă. Drace, *tu* ştii?

Yates se uită la fratele pe care i-l dăduse soarta. Își însemnă în minte felul în care aroganța și neprihănirea lui Highburton puteau fi întoarse, ca să nu uite vreodată ce pericol îl păștea.

- Sophie nu a zis nimic și nici nu am întrebat-o. Nu am idee cine a fost.

capitolul 26

Cassandra se ghemui sub brațul lui Yates și își potrivi capul de umărul lui. Își puse palma pe pieptul lui gol. Îi putea simți inima dacă era atentă. Bătea ca un ecou vag, fizic, ce răsuna în tot corpul lui.

Aerul proaspăt al toamnei răcorea camera, dar se simțeau foarte confortabil în așternuturi. Pânza drapată din jurul patului lor ținea departe cel mai aspru frig al nopții. Dar nu trăgea de tot peste ea plapuma. Noua ei casă încă o fascina. Îi plăcea să poată vedea, din locul unde dormea, cum apărea lumina argintie după o noapte, la răsărit.

- O să te duci la Fairbourne devreme, să o ajuți pe Emma? întrebă Yates.

Rămânea deseori în patul ei până dimineața, așa cum erau acum. Lui părea să îi placă ora liniștită după ce se trezeau și se țineau în brațe ascultând cum începeau treburile prin casă.

- O să ajung cu o oră înainte să înceapă licitația. Nu prea are nevoie de ajutorul meu, dar îi mai liniștesc grijile. O s-o ucidă gândul că nu o să poată face ceva util. Fratele ei joacă rolul ăsta astăzi, iar lumea trebuie să presupună că e și ea un client la fel ca mine.

- Te va însoți și mătușa ta?

Întrebarea se referea la unul dintre cele mai interesante lucruri care se întâmplaseră de când se mutaseră în casa din St. James's Square. Mătușa Sophie renunțase să mai stea retrasă. Și mai important, îi vizitase pe

părinții lui Yates. În ziua ce trecuse, fusese de acord să o primească în vizită pe Hortense, mătușa lui Southwaite.

– Cred că o licitație ar obosi-o. Nici nu știu dacă îi plac. Nu a pomenit niciodată că ar fi făcut rost de bijuterii în felul ăsta.

Modalitatea prin care le obținuse fusese îndreptată. Niște scrisori discrete de la Prebles fuseseră trimise spre diverse locații de pe continent. Sophie fusese de acord cu restituirea bijuteriilor, pe cât fusese posibil. În cazul unora dintre bijuterii chiar nu își putea aminti proveniența.

El o sărută pe creștet.

– Pare fericită aici, însoțită de Merriweather. Insistența ei ca *Senora* Paolini să fie acceptată printre bucătari nu e dezastrul la care mă așteptam, deși mi se pare cam ciudat cum gătește femeia asta. Dar nu e de rău.

Ea hotărî să nu spună că, de fapt, ciudățenia se datora amestecului mătușii Sophie.

O tuse discretă le întrerupse moțăiala plăcută. Se auzi un ciocănit delicat. Yates se ridică și se uită spre garderobă.

– Ce e, Higgins?

– O scrisoare, sir. Depeșă specială pentru doamna. Să aștepte până la micul dejun?

Yates dădu la o parte așternuturile și se îndreptă spre garderobă. Se întoarse cu scrisoarea.

– E de la Anseln Abbey.

I-o dădu și se sui din nou în pat.

Ea se ridică și se afundă într-un cocon de așternuturi calde.

– Sper că nu e bolnavă mama.

Deschise plicul și găsi o scrisoare lungă de la fratele ei.

Se dovedi ultimul gen de scrisoare la care s-ar fi așteptat din partea lui Gerald. Își cerea scuze de la un capăt la altul, milogindu-se să îl ierte pentru purtarea din trecut, și îi promitea că avea să își îndrepte comportamentul. O tot lungea cu cât de mult se înșelase și își exprima

speranța că ea avea să își găsească mai mult timp pentru mama lor. Se oferi să plece din casa familiei dacă ea i-o cerea, ca să poată merge în vizită. Admitea chiar că avea multe calități de seamă și inclusese o listă cu ele. Îi mulțumea că avea grijă de draga lor mătușă Sophie.

Ea lăsă scrisoarea să cadă pe așternuturi și se holbă la mâzgălelile lui Gerald. Uimirea de la început făcu loc unei emoții mai profunde. Fu cât pe ce să izbucnească în plâns. Era ca și cum fratele ei se întorsese de oriunde dispăruse. O apucă entuziasmul, și își închipui că se întâlnește cu Gerald și că vorbește și râde, cum făceau alte femei cu frații lor. Își imagină reuniunile de familie la care avea să își aducă odraslele, precum și apropierea care să umple locurile goale din familia lor în ultimii ani.

Aproape că ameți de atâta fericire.

Apoi avu o altă reacție.

Luă scrisoarea. Se uită la ea cu atenție. Nu era nici o corectură. Era ca și cum Gerald o scrisese în mai multe rânduri și tot o copiase până când ajunsese la o variantă perfectă, așa cum făceau pentru guvernanta lor când erau mici.

Citi și reciti scrisoarea și începu să i se pară tot mai bizară. Nu îi venea să creadă că Gerald scrisese așa ceva. Toate laudele alea exagerate nu îi stăteau în fire nici în cea mai bună zi a lui. Gerald nu ar fi acceptat niciodată că făcuse toate acele greșeli – poate doar dacă cineva stătuse lângă el și îi ținuse un pistol la tâmple.

Își întoarse capul. Yates se uita la pânza acoperământului. Părea să numere imaginile înfățișate acolo. Nu arăta nici un interes pentru această scrisoare. Nici unul. Nici măcar nu o întrebase dacă mama ei chiar era bolnavă. Cassandra împături scrisoarea și o așeză pe măsuța de lângă pat. Se întoarse, se cuibări la loc și se uită la soțul ei.

– E de la Gerald. O încercare de reapropiere. Își cere nenumărate scuze.

– Asta-i bine, nu?

– Foarte bine, deşi nu cred că vrea să aibă de a face aşa mult cu mine. Mă bucur, pentru că nici eu nu am multe de împărţit cu el. S-au întâmplat prea multe între noi doi ca să se mai poată repara vreodată. Dar îmi pare bine că o voi putea vedea pe mama mai des şi fără complicaţii.

– După cât de mult te-a rănit, încercarea lui de a-ţi cere scuze ar trebui să te facă fericită, mă gândesc.

– Mă face fericită. Nu ai văzut ce copleşită am fost? Aproape că am plâns. Se uită în ochii lui. A fost neaşteptat, dar ce surpriză minunată în această zi glorioasă!

– Asta înseamnă că nu îi va mai crea probleme mătuşii tale. Sunt veşti bune. Prebles spune că Gerald a scos plângerea de la cancelarie. Asta explică şi de ce.

– E o mare uşurare că a înţeles.

Mai multe lucruri bune aveau să decurgă din asta, chiar dacă ea şi Gerald nu aveau să fie prieteni. Putea să îşi viziteze casa copilăriei fără să mai îndure batjocura. Putea să reînvie amintiri pierdute despre tinereţea ei şi despre familia ei de dinainte ca tatăl lor să moară.

Se întinse, îl sărută pe Yates şi simţi o uşurare profundă, precum şi recunoştinţă pentru toate acele lucruri. Nu ştia cum reuşise el să facă una ca asta. Poate că îl mituise, îl ameninţase sau îi vorbise cu frumosul, dar îl convinsese pe Gerald să scrie acea scrisoare. Ştia că fusese mâna lui.

– Ţi-e foame, vrei să mergem la micul dejun? întrebă ea. Cred că aş mai putea să stau în pat o vreme.

Îl sărută pe piept o dată, de două ori, de trei ori, tot gustându-i pielea. El îi puse mâna pe cap, ţinând-o aşa, cu buzele lipite de căldura trupului lui.

– Mi-e foame, dar nu de micul dejun. Ci de tine. O să îmi fie întotdeauna. De frumuseţea ta, de pasiunea şi de umorul tău, dar cel mai mult de iubirea ta.

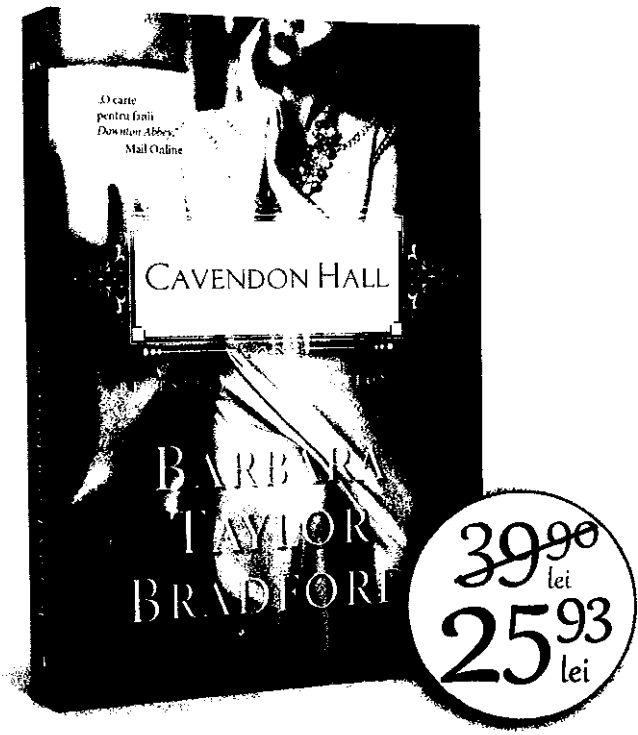
– Iubirea mea va fi aici pentru tine întotdeauna, Yates. O să ne bucurăm de iubire împreună.

- O bucurie nesfârşită.

El se întoarse şi se sui pe ea, apoi se adânci în sărutare.

Ea savură sărutul şi tot ce urmă. Se abandonă inimii şi trupului său. Se bucură neţărmurit de plăcere şi, cu fiecare mângâiere, acceptă adevărul pe care îl ştiau şi îl împărtăşeau - acela că iubirea făcea totul diferit şi mai bun.

Completează-ți colecția romanelor de dragoste!

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA